

B E S T S E L L E R

ELIZABETH ADLER

EDITURA MIRON

MOȘTENIREA

ERA O VREME A DRĂGOSTEI, A RÎSULUI - ȘI A PERICOLELOR...

ERA O VREME A DRAGOSTEI, A RÎSULUI - ȘI A PERICOLELOR...

Lordul Mountjoy, un aristocrat foarte bogat, își dă seama la 70 de ani că nu are copii și nu are cui să lase imensa lui avere. Făcînd cercetări, află că fratele său, un rebel veșnic îndrăgostit, pe care familia îl renegase, avea urmași în Europa și America.

Cele trei fete, mari acum, de naționalități diferite, sînt aduse la Londra. Îmbrăcate elegant, instruite, devin vedetele sezonului monden.

Dar un secret mortal din trecut e gata s-o prindă din urmă pe una dintre ele în modul cel mai neașteptat.

Scandalul izbucnește cînd una dintre fetele Mountjoy este acuzată de crimă.

Însă care dintre ele a făcut-o? Și de ce? Și cine în cele din urmă va moșteni milioanele?

www.miron.ro

MAGAZIN VIRTUAL

The Heiress
by Elizabeth Adler

**Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON**

ELIZABETH ADLER

MOȘTENIREA

Traducere:
Mihnea Columbeanu

PARTEA I

Capitolul 1

Totul a început într-o zi rece din luna ianuarie a anului 1937. Lordul Mountjoy stătea într-un vagon de clasa întâi al expresului de la Bath spre Londra, ținând în dreptul feței un număr din „*The Times*“, deschis la rubrica de afaceri. Nu-l citea; îl folosea doar ca paravan contra celorlalți bărbați în costume sobre, care se întorceau la Londra, la fel ca el, după un weekend prelungit la țară.

William Edward Mountjoy, al zecelea Conte de Mountjoy, era un om foarte bogat. Stăpînea tot ceea ce vedea cu ochii de la ferestrele maiestuoasei sale reședințe, *Mountjoy Park* din Wiltshire, și din castelul său scoțian, și mai era și proprietarul vastei *Mountjoy House* de pe Curzon Street, în Mayfair, Londra. Și-și sărbătorea împlinirea vârstei de șaptezeci de ani. Singur.

Adevărul era, își spuse el, privind peste marginea ziarului, că toți ceilalți pasageri din vagon erau mai tineri. „Nici unul n-are peste patruzeci“, își spuse, mohorît, amintindu-și vremea cînd și el fusese tînăr, un simplu lastar de optsprezece ani, verde ca iarba, nebunatic ca un diavol și proaspăt absolvent la Eton. Pè-atunci, viața se

întindea în fața lui ca un covor roșu, desfășurându-se la nesfârșit. Vîrsta de patruzeci de ani părea la ani distanță, iar cea de șaptezeci era încă pierdută în cețurile improbabilității că el va îmbătrîni vreodată. La optsprezece ani, nu există „bătrînețe“

Nu s-ar fi putut spune că ar fi fost ceva în neregulă cu el acum, pe lângă obișnuitele probleme ale înaintării în vîrstă: atingerea gutei din cînd în cînd, care-l silea să se rezeme mai greoi decît îi plăcea în bastonul din bambus de Malacca, cu măciulie de argint, și slăbirea vederii care-i cauza atîtea probleme la vînătoarea de prepelițe din august, în Scoția. Apoi, mai erau și rezultatele unei vieți întregi de mîncăruri și vinuri bune, și excelentul brandy care-i plăcea peste toate de mult. Deși, firește, niciodată nu întrecea măsura, bînd fără socoteală. Un gentleman nu făcea nicicînd așa ceva.

Iar după toate acestea, mai avea și cealaltă problemă. Singurătatea.

Colinele verzi din Wiltshire, presărate cu vaci și cai — căci aceea era o regiune a cailor, cu multe crescătorii alese în apropierea hipodromului din Newbury — lunecau prin dreptul ferestrei, dar lordul nu observa. Ascuns după ziar, își inspecta imaginea reflectată în geamul vagonului. Vedea un bărbat înalt, drept în spate, cu păr argintiu și tenul rozaceu al cuiva care se bărbierește minuțios; o mustăcioară sură și două sprîncene stufoase, deasupra ochilor albaștri spălăciți. Era îmbrăcat impecabil la *Huntsman*, pe Saville Row, și ca de obicei, grație valemii, avea ținuta aranjată ireproșabil. Mantoul bleumarin

îi stătea împăturit cu grijă în plasă de deasupra, împreună cu melonul negru și umbrela strînsă.

Era, își spusese el răutăcios, un gentleman englez pînă-n pînzele albe.

William Mountjoy își moștenise titlul printr-o serie de împrejurări nefericite. Fratele lui mai mare murise într-un accident de tren, iar al doilea frate, Georgie, fusese dezmoștenit de tatăl lor, din cauza năravurilor sale depravate.

Pe-atunci, William Mountjoy avea treizeci și cinci de ani. A înțeles numaidecît care era datoria lui. În anul următor, s-a însurat cu Penelope Latimer și a făcut ceea ce se aștepta din partea lui pentru a aduce pe lume un moștenitor al frumoasei averi Mountjoy.

Din păcate, nu s-a întîmplat nimic.

Nu putea fi el de vină, și-a spus, studiindu-se gol în oglinda ovală din imensa baie a conacului său de pe Curzon Street. Încă mai era în puterea vîrstei, și se vedea. Cu spatele drept ca un vâtrai, doar puțin îngroșat pe mijloc, cu pieptul și brațele musculoase, cu picioarele lungi și înzestrat cu un echipament sexual în perfectă stare de funcționare... Nu, lipsa unui fiu și a unui moștenitor nu era în nici un caz din vina lui. Numai nevastă-sa putea să fie cauza.

A trimis-o pe Penelope la cel mai bun ginecolog din Londra, care a supus-o pe biata femeie, crescută atît de delicat, nenumăratelor întrebări jenante și teste de nedescris. În sfîrșit, a sosit și răspunsul: soția lui era perfect sănătoasă. Nimic n-o împiedica să conceapă copii.

William încă mai ținea minte cum stătuse în ușa cabinetului medical de pe Harley Street, și cum îl auzea spunîndu-i:

—Vina trebuie să fie a dumneavoastră, Lord Mountjoy. Eventual aş putea să vă recomand un coleg, expert în asemenea probleme. Poate reuşeşte el să vă ajute.

Desigur, nu se dusesese să-l consulte pe acel coleg. În veci n-ar fi recunoscut, nici chiar în sinea lui, că era incapabil să procreeze un copil.

— Prostii, i-a spus el răstit Penelopei. Amicul a făcut o greşeală, fireşte. Ştii bine că nu e nici o problemă cu... cu viaţa noastră privată.

Se exprimase eufemistic, însă chiar şi aşa, soţia lui a roşit aprins.

Era o femeiuşcă scundă şi trupeşă, cu o expresie permanent îngrijorată, mereu speriată să nu-l supere.

— Sigur că a greşit, dragul meu, i-a dat ea dreptate, asumîndu-şi vina. Totuşi, îmi pare îngrozitor de rău.

Şi, privindu-l drept în ochi, cu curaj, adăugă:

—Voi înţelege într-un totu dacă vei dori să obţii un divorţ, William. Ştiu cât de important este pentru tine să ai un moştenitor.

Un moment, William cochetase cu ideea de a-şi regăsi libertatea, dar ştia că era imperativ să aibă un fiu. Nu, hotărîse el, trebuia să rămînă căsătorit cu Penelope. Trebuia să încerce în continuare. Poate că biata femeie ar fi fost în stare să conceapă curînd, iar el avea să ofteze de uşurare să reuşise să-şi îndeplinească datoria.

Penelope n-a rămas gravidă niciodată, dar i-a stat alături ca soţie loială a unui bărbat destul de irascibil şi adeseori absent. A murit de inimă, în timp ce stătea aşezată în locul ei favorit, privind liniştită imensul lac realizat de Capability Brown, care remodelase topografia Parcului Mountjoy în

1760. Pe-atunci, William se afla la Monte Carlo. Desigur, luase imediat trenul de Paris, iar de acolo își continuase drumul pînă la Calais și, în cele din urmă, la Londra.

Penelope a fost înmormîntată în mausoleul Mountjoy, lîngă tatăl, mama și fratele lui William, și generații de membri mai vechi ai familiei Mountjoy. William a comandat o piatră funerară din marmură de Carrara și, peste o lună, a ținut o slujbă comemorativă în Capela Regală de la Windsor, cu permisiunea specială a Maiestăților Lor, Regele George și Regina Mary. A fost surprins de numărul de prieteni și cunoștințe care au venit să-și amintească de Penelope. Întotdeauna o crezuse doar o șoricuță sfioasă, dar ea îi gospodărise casele și găzduise petreceri prelungite în weekendurile de la țară, pe lîngă astea participînd și la toate dineurile, balurile și solemnitățile unde era invitat un om cu poziția socială a lui William.

Era blîndă și altruistă — și, din păcate, abia după moartea ei prietenii și-au amintit cît de frumos se purtase cu ei întotdeauna, ce gazdă grațioasă era, și cît de dispusă se arătase mereu să le asculte cu înțelegere problemele. I-au spus lui William că aveau să-i simtă lipsa, așa cum i-o simțea și el. Mai mult decît ar fi crezut că era posibil. Cumva, Penelope îi fusese tot timpul alături, iar acum, cînd nu mai era, William simțea o nețărmită pierdere.

Așa se face că, peste cîteva luni, cînd a izbucnit războiul, în ziua de 4 august, 1914, cu multă ușurare William și-a luat în primire slujba de birou în Oficiul de Război. Și-a închis casa cea mare din Londra, trimițînd la țară majoritatea comorilor din ea — tablourile de Goya și Gainsborough, de Watteau și Vermeer, ornamentele de

argint, cu pietre prețioase, primite în dar de-a lungul secolelor, și neprețuitele amintiri, suveniruri și mementouri adunate de membrii familiei Mountjoy. S-a adaptat repede la greutățile războiului, muncind ceasuri îndelungate la birou și dormind la club, unde discuta pe un ton sumbru și grav despre bătăliile de pe Verdun și de pe Somme, despre lupta de lângă Jutland și blocada navală britanică pe care Germania nu reușise s-o spargă. Și, în sfârșit, s-a veselit împreună cu ceilalți, când Puterile Centrale au cerut pacea, sărbătorind Armistițiul, în 14 noiembrie, 1918.

Fusese un război care avea să pună capăt tuturor războaielor, își spunea el, în timp ce superviza readucerea comorilor în *Mountjoy House*, pe Curzon Street. Morții din ambele tabere totalizaseră opt milioane și jumătate. Tineretul Marii Britanii, o întreagă generație de băieți în putere, se prăpădise.

Anii de după război trecuseră destul de ușor, dar William nu mai găsisese niciodată o femeie care să-l înțeleagă așa cum o făcuse Penelope, și nici nu se mai recăsătorise vreodată. Iar acum avea șaptezeci de ani, se fixase în deprinderile lui, și era prea târziu.

Expresul de la Bath la Londra, pufăind aburi, intră în Gara Paddington cu un clănțanit de roți și scrișnet metalic, oprindu-se treptat. Lordul Mountjoy își împături ziarul „*The Times*“, luă pe el mantoul și pălăria melon, dădu din cap distant, în semn de salut, spre tovarășii săi de drum, și porni cu pas sprinten în lungul peronului.

Bridges, șoferul, îl aștepta cu Rolls Royce-ul Silver Ghost maro. Blazonul Mountjoy era gravat discret pe

portiere, avînd deasupra înțiala îmbîrligată „M“. Interiorul era tapițat cu piele din cea mai fină; vasele de argint de lingă ferestre conțineau fiecare cîte un singur boboc perfect de trandafir burgund, iar barul de nuc cu încrustații era plin cu carafe tăiate manual, pline cu brandy fin și vin de Xeres, și paharele de cristal potrivite.

— Bună dimineața, *my lord*, salută Bridges, scoțîndu-și chipiul și deschizîndu-i stăpînului său ușa. Acasă, domnule? William oftă.

— Așa cred, spuse el, ursuz.

Se întreba cum să-și petreacă timpul în ziua aceea, deși știa, desigur, că avea să fie aidoma tuturor celorlalte, chiar dacă era ziua în care împlinea șaptezeci de ani. Avea să se ducă acasă, în Curzon Street, să facă din nou o baie, căci era un om pedant și chiar și la clasa întîi se putea murdări de funingine și zgură. Avea să-și schimbe hainele, apoi să facă o plimbare prin Mayfair, pînă la clubul lui, unde urma să bea un pahar de bere neagră pe care mulți membri o disprețuiau, dar care lui ajunsese să-i placă, de-a lungul anilor. Urma să se uite în jur, să vadă cine mai era pe-acolo, poate chiar să și găsească un amic cu care să ia prînzul și să bîrfească despre vechile vremuri, la o sticlă de vin roșu și o plăcintă ciobănească, delicată favorită de-ale lui încă de cînd era mic.

Mai tîrziu avea să lase totul în urmă, plimbîndu-se prin St. James Park și pe Mall, legănîndu-și țanțoș umbrela strînsă și privindu-i pe străjerii de la palat, invidios pe tinerețea lor. Apoi, urma să se întoarcă acasă, să tragă un pui de somn, neavînd nimic altceva mai bun de făcut, și să vadă ce invitații promise pentru seara aceea.

Cerul se acoperise de nori, iar vîntul sufla rece, în timp ce William urca treptele splendidei și singuraticiei sale case. Valetul îl aștepta. Deschise ușa, făcînd un pas înapoi, cu respect.

— Bună ziua, *my lord*, îl salută el.

— îZiua, Johnson, răspunse William, înmîinîndu-i umbrela, pălăria și mantoul.

— Menajera a poruncit să vi se aprindă focul în bibliotecă, domnule, continuă Johnson. I s-a părut că era cam rece, și s-a gîndit că poate veți dori să beți acolo un pahar cu vin de Xeres, domnule.

— Nu vreau vin, Johnson, mulțumesc, replică William, intrînd în bibliotecă și închizînd ușa.

Se așeză obosit în fotoliul mare, din piele verde, reze-mîndu-și picioarele pe taburetul de alamă cu perne de piele, și se uită prin cameră. Rafturile lucrate din cel mai fin lemn de trandafir brazilian se înălțau pînă-n plafon, pline cu cărți legate în piele. O colecție inestimabilă de miniaturi din fildeș, pictate în India mogulilor, era rînduită de-a lungul unui perete, lîngă portretele ciinilor familiei, pictate de-a lungul anilor: ogari și labradori, Jack Russelli, pomeranieni și pekinezi. Toți fuseseră iubiți de cîte un Mountjoy și imortalizați în picturi. Pe măsute erau risipite fotografii și bibelouri, printre lămpi chinezești de export, colorate în alb și albastru, cu abajururi de mătase gofrată Bordeaux, care se asortau cumva cu draperiile de catifea verde-ca-pădurea cu franjuri și covorul cu model specific Mountjoy, roșu cu carouri verzi.

Era camera favorită a lui William, din toate locuințele lui; aici era cel mai fericit, în ultima vreme, citind ziarele sau dormitînd cu nasul în cîte-o carte, după cină. Acum, însă, lucrurile stăteau altfel.

Se ridică în picioare și începu să se plimbe prin cameră, agitat. Mergea încoace și-ncolo, privind carourile verzi pe fond roșu ale covorului. Marele Război decimase familia Mountjoy, ucigînd toți verii, de toate gradele, pînă nu mai rămăsese nici unul. Nici măcar neamuri de mult pierdute, prin țări străine, nu mai supraviețuiseră — decît, poate, bastarzi de-ai lui Georgie Mountjoy, oaia neagră a familiei; se spunea despre ei că erau împrăștiati prin toată Europa și toată America.

— Sînt un bătrîn singuratic, roști el cu glas tare. Prietenii mei mor. Nu am nici un fiu care să moștenească toate astea. Toate aceste frumuseți, aceste tradiții... *Acest nume*. Cînd eu am să mor, toate se vor risipi. *Mountjoy Park* va fi vîndut pentru plata datoriilor. *Inchkyre Castle* o să fie neglijat și va cădea în paragină. Iar *Mountjoy House* va fi dărîmată, ca să se facă loc pentru un nou hotel sau magazin universal.

Răsucindu-se pe călcîie, porni spre biroul masiv, cu tăblie de piele, și descuie sertarul din mijloc. Scoase hîrtille din el și se așeză să le studieze o vreme. Apoi, ridică receptorul și formă numărul avocaților săi, de la *Lincoln's Inn Fields*. Schimbă cîteva cuvinte cu omul care-i răspunse, discutînd ceea ce era de discutat, și-i spuse să revină cu un telefon de îndată ce obținea informațiile necesare. El urma să-i aștepte apelul.

Se ridică și începu iar să se plimbe pe covor, cu mâinile la spate, învărtindu-și nerăbdător degetele mari. Din cînd în cînd, se oprea lîngă birou, privind încruntat spre telefon, dar acesta se încapățîna să nu sune.

— Lua-l-ar dracu' de afurisit! mîrîi el furios, așezîndu-se la loc în fotoliu, cu picioarele pe taburet.

Chiar atunci, telefon țîrîi ascuțit, așa că William se repezi să răspundă.

— Mountjoy! se prezentă el, repezit.

Luînd un creion, notă un număr de telefon, îi mulțumi avocatului, apoi puse receptorul la loc în furcă.

Privi lung numărul. Se prea putea ca aceea să fi fost soluția la toate problemele lui. Trăgînd adînc aer în piept, formă numărul agenției *Swayne și Marshall*, detectivi particulari, din Strand, Londra, W.C.1.

Cînd auzi cine-l căuta, Jerome Swayne se și repezi să vină la telefon.

—Vin imediat, Excelența Voastră, spuse el, încheindu-și deja haina.

Cînd ajunse la conac, William își organizase deja gîndurile. Știa foarte clar ce dorea.

—Ceea ce vreau să faci, Swayne, spuse el răsplat, e să-i găsești pe membrii dispăruți ai familiei Mountjoy. Vreau să cauți toți copiii din flori ai lui Georgie Mountjoy — în Italia, în Franța și în Statele Unite ale Americii.

Swayne fluieră încetișor, impresionat. Era un bărbat înalt și slab, cu o mustăcioară neagră subțire, păr rar brunet și pășitul apăsător al unui fost polițist. Lordul Mountjoy îl privi încruntat, iar detectivul, stînjedit, tuși zgomotos, pentru a-și acoperi fluieratul de uimire.

— Se anunță o muncă destul de grea, domnule, îi spuse el, cu reținere.

— Vei fi bine plătit pentru eforturile dumitale, Swayne, pot să te asigur. Și mai ofer și o primă substanțială — să zicem, douăzeci la sută din onorariu, dacă reușești.

Îi dădu un dosar plin cu hîrtii.

— Aici sînt toate informațiile de care dispun. După cum vezi, George Mountjoy a lăsat în urma lui urme vizibile, la Paris și Florența. În cele din urmă, a fost dezmoștenit și alungat în Texas, la vechea Fermă Mountjoy de lîngă San Antonio. Ce s-o mai fi întîmplat cu el după aceea, nu știe nimeni. Nu s-a mai auzit nimic despre el.

Apoi, îi mai întinse lui Swayne și un cec semnat, cu extragere de la *Coutts Bank*.

— Banii ăștia îți vor acoperi onorariile per diem pentru o lună, plus cheltuielile anticipate. Și, apropo, Swayne, cînd îi găsești, ai putea să le menționezi că *e posibil să audă ceva în avantajul lor*.

Zîmbi, mulțumit de propria-i idee, gîndindu-se ce deștept era, folosind o asemenea momeală pentru a-i ademeni să-și dezvăluie toate secretele.

— Urmează să-mi dai raportul la sfîrșitul lunii, și să mă informezi despre progresele pe care le-ai înregistrat, adăugă el. E totul clar?

— Da, să trăiți, Excelența Voastră! sări Swayne în picioare, strîngînd cecul în mîină. Puteți conta pe mine, domnule. Dacă acei oameni mai există pe lumea asta, Swayne o să vi-i găsească, vă garantez!

William zîmbi, încîntat de sine însuși, în timp ce ușa se închidea în urma lui Swayne.

— E cadoul de ziua mea pentru mine însumi, spuse el, frecîndu-și palmele cu nerăbdare. De fapt, cred c-am să destup o sticlă de Krug 1925, ca să sărbătoresc evenimentul.

Valetul aduse tava de argint cu frapiera. Destupă sticla fără să verse o singură picătură și o turnă cu îndemînare într-un pahar de cristal masiv.

— Mai doriți și altceva, domnule? îl întrebă el, așteptînd cu răbdare.

— Mulțumesc, Johnson — altceva, nimic, răspunse William, în timp ce ridica paharul, ca să toasteze în cinstea lui însuși.

— Atunci, dați-mi voie să vă urez numai bine cu ocazia împlinirii vîrstei de șaptezeci de ani, *my lord*. Și la cît mai mulți ani înainte.

William rîse hohotitor.

— Îți dau voie, Johnson. Fii sigur că-ți dau voie.

Și-și dădu de dușcă șampania, zîmbind în continuare, pe cînd se gîdea la „fiul și moștenitorul“ pe care urma să i-l găsească Swayne. Dintr-o dată, viitorul lui dobîndise o plăcută lucire trandafirie. Poate că vîrsta de șaptezeci de ani nici nu era atît de rea, la urma urmei.

Capitolul 2

Jerome Swayne nu ajunsese pînă la gradul de inspector șef în Scotland Yard, dar lucrase acolo ca detectiv timp de zece ani, înainte de a se retrage. Avea relații în Franța, la Sret?, și la Polizia italiană, iar cu informațiile pe care le primise de la Lord Mountjoy, știa de unde să înceapă.

Deschise ușa biroului său plin de praf din Strand, aruncînd o privire în jur în timp ce aprindea lumina. Toate erau așa cum le lăsase în urmă cu o oră. Deblocă fereastra-ghilotină șubredă și o ridică preț de cîteva degete, lăsînd să intre un curent de aer umed și rece, care făcu să se clatine becul din tavan, cu abajurul ieftin, de sticlă. Apoi, se prăvăli în fotoliul său Windsor uzat, scoase din buzunarul cămășii un pachet de Woodbines mototolit, scutură o țigară și o aprinse. Trase adînc fumul în piept, tușind.

— Începe cu începutul, Swayne, își spuse el, ridicînd receptorul din furcă.

Dădu un telefon la vechiul lui prieten, Enrico Bastiani de la Polizia din Roma. În timp ce aștepta să i se facă legătura, începu să citească informațiile pe care i le dăduse Lordul Mountjoy.

Se părea că George Albert Arthur Mountjoy fusese locotenent în Gardă, tânăr și necopt, cînd moștenise o mică avere de la iubitoarea sa Mătușă Agatha. Își abandonase cariera cu un chiot de bucurie și plecase imediat la Paris, unde-l aștepta o viață mai pe placul lui.

Din fotografie se vedea că Georgie era înalt, blond și chipeș, și păreau să-i placă femeile și viața ușuratică. Taiase brazdă prin Europa, lăsînd în urma lui o dîră de inimi zdrobite, părinți furioși și, se părea, vreo doi copii, înainte ca propriul lui tată să-l dezmoștenească și să-l exileze în Texas.

Două nume figurau în informațiile pe care le adunase tatăl lui Georgie despre fiul său. Una era o italiancă, Adriana Fioraldi. Cealaltă era franțuzoaică, și se numea Marie-France d'Aranville. Despre viața lui din Texas nu existau informații, fiindcă după ce Georgie plecase acolo nu se mai primise nici o veste de la el.

Telefonul sună, iar Swayne răspunse de la primul apel.

— Enrico, vechiul meu prieten! mugi el în receptor — fiindcă nu avea nici cea mai mică încredere în sonorul telefoanelor. Aici James, fostul tău coleg din Scotland Yard... Da, da, sînt bine, și tu?... Am o problemă pentru tine, Enrico. Ceva ce știu că numai tu ai putea să afli, fiindcă femeia provine din orașul tău natal, Florența.

Îi spuse lui Enrico Bastiani povestea Lordului Mountjoy și faptul că voia să găsească odraslele nelegitime ale fratelui său.

— Fata cu care se presupune că ar fi avut o legătură se numea Adriana Fioraldi, spuse el în cele din urmă.

— Fioraldi e un nume foarte distins, în Toscana, remarcă Enrico, șocat. Ar părea improbabil ca o fată din acea casă să calce pe de lături.

— Femeile sînt niște făpturi stranii și misterioase, comentă Swayne, sumbru. Cine poate ști de ce sînt în stare?

Oftă ca un om de lume, deși propria lui viață sentimentală se limita la cockerul spaniel și la nevasta cu care era căsătorit de treizeci de ani — în această ordine.

— Voi lăsa chestiunea în miinile tale de încredere, Enrico, spuse el pînă la urmă. *Arrividerci*, mai adăugă, simțindu-se foarte cosmopolitan.

Swayne puse receptorul la loc în furcă. Își ridică picioarele mari, în pantofii lor negri de lac, pe biroul subred, și-și scutură ultima țigară Woodbine din pachetul boțit. Se rezemă de spătar, suflînd fumul pe nări și tușind în același timp, și se uită în jur, prin micul său birou, cu un zîmbet satisfăcut.

Din locul unde stătea, putea să vadă geamul mat al ușii pe care erau scrise cuvintele: *Swayne și Marshall, detectivi particulari*. Sigur că nu exista nici un Marshall. Se gîndise, doar, că ar arăta cumva mai bine dacă punea pe ușă două nume — suna, așa, mai prosper... Totuși, se descurca bine, își spuse el, satisfăcut. Avea destui clienți din înalta societate, ca să se țină pe picioare cu afacerile. Toate acele femei frumoase care-și înșelau soții bogați, și toți ace bogătași care-și înșelau nevestele nesărate... Toate acele misiuni prin camere de hoteluri rău famate, care se aranjau ca dovezi pentru procesele de divorț, unde Lordul cutare-și-cutare era găsit în pat cu cîte-o fișneată care-n nici un caz nu era nevastă-sa. Aristocrația îl ținea activ, dar

niciodată nu mai fusese solicitat pentru ceva atît de profitabil cum se anunța cazul Mountjoy.

Răspunsul lui Bastiani sosi peste cîteva zile.

„I-am dat de urmă lui Fioraldi / Progenitura Mountjoy în drum spre Anglia. Rog telefon ca să discutăm“, scria în telegramă.

Swayne nu putea să-și creadă norocului. Ridică receptorul, formă numărul centralei internaționale și ceru să i se facă legătura cu Roma. Norocul nu-l părăsea: așteptarea dură doar cincisprezece minute.

— Grea misiune mi-ai dat, se plînze Enrico Bastiani.

Totuși, în glas i se simțea și o notă de plăcere îngîmfată, în timp ce-și descria reușita.

— Vechii servitori din casă sînt încă loiali, spuse el, deși majoritatea membrilor familiei au murit de mult — inclusiv Adriana. Nici unul dintre ei n-a vrut să vorbească — nici chiar cînd le-am oferit bani, adăugă el, sunînd uluit. Îi cunoști pe compatrioții mei, Swayne? Își vor divulga cele mai private secrete ale mamei lor, în schimbul unei lire. Așadar, o loialitate ca a ăstora de-acum nu poate fi numită decît feudală.

Oricum, Adriana a fost măritată cu Paolo Torloni, un bogătaș cu moșii în Veneto. Au avut o nuntă foarte mare, despre care s-a scris în toate ziarele. Interesant, au mai menționat și că nunta fusese amînată timp de un an, „din cauza bolii miresei“. Natura exactă a „bolii“ a rămas neprecizată — dar cred, Swayne, că putem ghici amîndoi de ce anume se plîngea.

Întrucît la proprietățile familiei Fioraldi nu rezolvasem nimic, continuă el, m-am hotărît să mă duc la Torloni,

moșia soțului Adrianei, unde se mutase și ea, după nuntă. Am avut noroc: acolo era o bătrână care lucrase ca servitoare personală a Adrianei. Ea mi-a spus că fusese o femeie blândă și minunată, și că singurul motiv de tristețe din viața Signorei Adriana era acela că nu avea copii. Camerista găsea cam ciudat, prin urmare, faptul că Adriana ținea un secret față de soțul ei. Un secret pe care ea însăși îl descoperise, absolut întâmplător.

Măsuța ei de toaletă avea un sertar ascuns. Camerista l-a descoperit când ștergea praful. Probabil a apăsat în locul potrivit, iar sertarul s-a deschis de la sine. Înăuntru se afla o casetă de argint. Iar în caseta de argint era o mică suviță de păr. Doar abia câteva fire. Păr de copil *mic*, Swayne.

Swayne trase aer în piept, cu satisfacție.

— Micul Mountjoy.

— Exact. Iar acela nu era singurul obiect din sertar. Se mai aflau acolo și acte ale unor tranzacții financiare, cu bani transferați peste graniță, cu regularitate. Pînă în anul cînd a decedat Adriana.

— Fuseseră trimiși persoanei care-i îngrijea copilul, înțelese imediat Swayne.

— Doamnei Jeannie Swinburn, de la Swinburn Manor, Yorkshire, încheie triumfător Bastiani. Am documentele chiar aici, în mîinile mele. Camerista le-a luat după moartea stăpînei sale, de teamă ca secretul Adrianei, oricare ar fi fost acesta, să nu se afle.

„Nu eram proastă, *Signor*,” mi-a spus bătrîna. Am și eu copii, ba chiar și nepoți, de-acuma. Orice mamă știe cum arată prima suviță de păr tăiată de pe capul unui bebeluș.

Nu am și eu din-astea, neprețuite, prinse în niște rame cu geam, ca să le păstrez de-a pururi? Am iubit-o pe *Signora* Adriana, s-a purtat cu mine ca o adevărată prietenă. Dar ea a murit de mult. Italia trece prin vremuri grele, iar banii pe care mi-i oferiți dumneavoastră sînt cum nu se poate mai bineveniți. Îmi spuneți că aveți doar vești bune pentru urmași, și vă cred; nici eu n-aș dori decît binele pentru biata mea răposată, *Signora* Adriana.“ Și s-a închinat, sărutînd rozariul care-i atîrna dintre degete.

Swayne oftă adînc, mulțumit.

—Te-ai întrecut pe tine însuți, bătrîne prieten. Știam eu că mă pot baza pe tine. Mountjoy va plăti bine pentru toate informațiile astea.

— Să mă anunți și pe mine ce se mai întîmplă, *amico vecchio*, replică Bastiani.

— Dacă într-adevăr copilul e acolo, Swayne îl va găsi, răspunse Swayne, care deja își punea pălăria pe cap. Ai încredere-n ce-ți spun eu.

Swayne nu mai pierdu vremea. Porni găbit spre casă, în Clapham, mîngîie cockerul spaniel maro cu alb, cu urechi clăpăuge, care-l întîmpină în extaz, își salută pe fugă soția și-i spuse să-i împacheteze în valiză lenjerie curată și o cămașă apretată, țepănă ca o scîndură, așa cum îi plăcea lui. Mai bău o ceașcă de ceai, lîngă cina cu mîncărurile lui favorite, friptură și plăcintă cu rinichi, apoi își luă geamantanul și ieși pe ușă, pornind spre gara King's Cross, de unde intenționa să ia trenul de noapte pentru Leeds.

La ușa, ezită un moment, întorcîndu-se ca să se uite la cîine. Cockerul spaniel îl privi la rîndul său, cu expresia muștrătoare a unui partener de viață părăsit.

— Ăă, cred că-l iau cu mine, spuse Swayne, ridicînd ochii spre soția lui. O să-i placă să se zbenguiască puțin, pe la țară.

Femeia îi întoarse spatele, cu un pufnet care-i dădea de înțeles că nu era decît un nătărău bătrîn, dacă se atașa așa de un cîine, iar Swayne prinse repede lesa de zgarda cockerului și deschise ușa.

—*Arrivederci*, atunci. Așteaptă-mă cînd ai să mă vezi, mai spuse el, vesel.

Nevastă-sa pufni iar, în timp ce ușa se trîntea în urma lui; doar ce altceva s-ar fi așteptat să facă?

În vagonul de clasa a treia, Swayne stătea treaz, cu spatele drept, legănîndu-se o dată cu mișcarea trenului care oprea în toate haltele de pe drum, scrișnind prin noapte pînă cînd, în sfîrșit, intră în orașul gri ca granitul și plin de funingine, Leeds.

Stăpînindu-și un căscat, Swayne își trezi cîinele, care devorase sandvișul cu șuncă pe care-l cumpăraseră din gara Grantham, pentru ca apoi să doarmă adînc în tot restul drumului. Cockerul sări jos din tren, trăgîndu-și entuziast stăpînul după el pe peron, pînă găsi un stîlp cu felinar potrivit ca să poposească pentru o chemare a naturii, după care își privi stăpînul frînt de oboseală, așteptîndu-i următoarea decizie.

— La ce oră placă următorul tren spre Harrogate? îl întrebă Swayne pe un hamal în trecere.

— Peste două minute, de la linia patru, i se răspunse. Faceți bine și vă grăbiți.

Ajunseră tocmai la timp, cîinele gîfîind și mîrîind, în timp ce Swayne îl tîra după el. Cel puțin, această parte a călătoriei era mai scurtă. Cît ai bate din palme, ajunseră în fermecătorul orașel balnear Harrogate, deși abia dacă-l puteau distinge, prin ninsoarea abundentă. Dracu' s-o ia de investigație, își spuse Swayne. Avea nevoie de mîncare și odihnă.

Porni direct către *Old Swan Hotel*, un stabiliment luxos, cu bîrne de stejar, unde-și închirie o cameră, apoi intră în sala de mese, în care înfulecă un mic dejun copios, cu cîrnați, șuncă, ouă, roșii și pîine prăjită, plus cantități copioase de ceai dulce și fierbinte. În sfîrșit ajunse să se simtă ca un om cu totul nou.

Plimbă cîinele, după care se retrase în camera lui confortabilă, se descălță, se întinse pe pat, își puse mîinile sub cap și începu să contemple tavanul, cu gîndul la misterioasa doamnă Jeannie Swinburn. Cockerul îl privi un moment, apoi sări pe pat și se culcă lîngă el, fără să-și ia ochii devotați, cu pleoape căzute, dinspre chipul lui. Încă-l mai fixau, cînd Swayne se trezi din somn, două ore mai tîrziu.

— Măi, măi, făcu Swayne, scoțîndu-și ceasul din buzunarul vestei croșetate de soția lui. S-a făcut deja ora unu... E timpul pentru o halbă, cred. Și poate și pentru ceva de îmbucat, alături, adăugă el, bătîndu-se peste burtă, în timp ce-și amintea cu plăcere că Lordul Mountjoy îi plătea toate acele cheltuieli. Iar pe urmă, o să ne continuăm

investigațiile, îi zise zîmbindu-i cîinelui, care lătră entuziasmat la adresa acestui semn de afecțiune.

În timp ce-i prindea din nou lesa, Swayne îi spuse pe un ton admirativ:

— Pot să jur că înțelegi fiecare cuvînt pe care-ți-l spun.

În bar duduia focul, iar Swayne comandă o pintă de bere neagră și amară *Tetley's*, din cea mai bună, însoțită de un sandviș cu carne de vită. Le consumă încet, privind viscolul dens de dincolo de fereastră.

— Aș vrea să ne putem amîna căutările pentru mîine, îi spuse el nostalgic cîinelui, dîndu-i jumătate din sandviș. Dar ne cheamă datoria.

O oră mai tîrziu, închiriasse o mașină și era în drum spre Swinburn Manor.

Capitolul 3

În acea după-amiază geroasă de ianuarie, cînd ajunse la ușa ei, Swayne constată că Jeannie Swinburn era o bătrînă slabă și scundă, cu pieptul rotunjit, obraji trandafirii și un păr alb ca argintul, strîns în creștetul capului, așa cum îl purtase toată viața, încă de cînd era fată. Cu toate că ochii ei albaștri se împăienjenisea cu vîrsta, intelectul ei rămăsese, fără doar și poate, la fel de limpede și tăios.

Ningea ușor, iar ea privea curioasă de după perdele, în timp ce micul Austin 7 negru încetinea derapînd pe aleea din fața casei sale, pentru a se opri în cele din urmă cu o mică smuncitură. Swayne coborî prudent, închizînd portiera în nasul cockerului spaniel care scoase un lătrat nemulțumit. Se opri cu privirea spre casă, în timp ce Jeannie se uita la el pe fereastră.

— Gladys, o chemă ea pe servitoarea care le purtase de grijă, și ei și casei, în ultimii zece ani. Cine-i tînărul acesta remarcabil, care stă la noi în prag?

Gladys se uită prin perdele, alături de ea.

— Dracul să mă ia dacă știu, doamnă Swinburn! spuse ea, veselă. Dar mă duc afară să întreb.

Reveni peste cîteva minute.

— Zice că-i un anume domn Swayne, și trebuie să vă vorbească. *Chestiuni private*, adăugă ea, strîmbînd din nas disprețuitor, fiindcă prin partea locului toți știau oricum totul despre ceilalți.

— Poftește-l, spuse Jeannie, intrigată că primea o vizită atît de misterioasă. Vom afla curînd ce-i cu toate „chestiunile astea *private*“.

— Bună ziua, doamnă, o salută Swayne, apărînd în ușa, cu pălăria și paltonul în brațe.

— Intră, pentru numele lui Dumnezeu! îl invită Jeannie. Ochii mei nu mai sînt ca altădată și nu te pot vedea bine, acolo, în întuneric.

Swayne păși înainte, iar Jeannie îl măsură cu privirea de sus și pînă jos.

— Dumnezeule, spuse ea, arăți întocmai ca un polițist!

— Am lucrat douăzeci și cinci de ani în forțele de poliție, stimată doamnă, zîmbi mîndru Swayne. Acum sînt la pensie. Dar continui să mă ocup de investigații, s-ar putea spune. Sînt detectiv particular.

Jeannie rîse încîntată.

— Parc-am fi într-un film american cu gangsteri, spuse ea. Nepoata mea le tot vede la cinematograful din Harrogate. Îmi povestește încontinuu despre ele. Mi le și joacă, imitînd și accentele actorilor, și tot. Ea însăși e o mică actriță în toată regula, mereu îi spun, dar urmează să se mărite cu Haddon Fox și să devină dresoare de cai de curse. Vă vine să credeți? O fată care arată ca Laura, dresoare?

Rîse din nou, iar pe chipul posac al lui Swayne se ivi de asemenea un zîmbet.

— Mă tem că n-am avut plăcerea de a face cunoștință cu nepoata dumneavoastră, doamnă, spuse el, dar ea este motivul pentru care mă aflu aici.

— Of, pentru Dumnezeu, Swayne, nu e nevoie să vorbești atât de formal, numai fiindcă ești „copoi“, îi zîmbi ea, încîntată nevoie-mare că știa argoul american. Spune-mi doar de ce-ai venit, atîta tot.

Și îl ascultă cu atenție, în timp ce Swayne îi povestea despre Lordul Mountjoy, despre viața lui Georgie și despre investigațiile care-l aduseseră la Swinburn Manor și la ea — precum și, foarte probabil, la Laura, nepoata ei, care, după cum spuse el plin de importanță...

— ...în foarte scurt timp va afla ceva despre *un lucru în avantajul ei*.

— Ei, ei, făcu Jeannie, cînd Swayne își termină explicațiile. Se pare că pisica a ieșit din traistă, nu încape vorbă, și de vreme ce biata Adriana e moartă de-acum, nu mai are nici un rost să ținem totul secret. Va să zică, da, domnule Swayne, se pare că Laura este nepoata lui George Mountjoy. Iar acum, că va afla în curînd, ce anume își propune Lordul Mountjoy să facă în legătură cu acest lucru?

— Mă tem că răspunsul la această întrebare nu-l am, doamnă, răspunse Swayne, ridicîndu-se în picioare ca să-și ia pe el paltonul. Trebuie să mă întorc la Harrogate pînă nu se întunecă, adăugă, gîndindu-se cu jînd la barul confortabil de la *Old Swan*, la focul duduitor din cămin și la o halbă de bere neagră turnată pe gît după o cină gustoasă — și toate, plătite numai de Excelența Sa.

— Ei bine, spune-i Excelenței Sale că, orice ar aștepta de la Laura, cu mine va trebui să aibă de-a face, declară

Jeannie, pe un ton destul de sever. Și să nu încapă nici o îndoială în privința asta.

— Am să-i spun, doamnă Swinburn, îi promise Swayne.

Ninsoarea încetase, iar Swayne se rugă să stea astfel pînă ajungea el înapoi la hotel.

Cu o privire îngîndurată, Jeannie se uită după el cum pleca. Știa că nu mai avea mult de trăit, și nici cu banii nu stătea prea bine. Ferma abia dacă mai cîștiga atîta cît să-și întrețină existența. Trimiterea Laurei la școala *Queen Ethelburg* o costase și ea o avere. Laura nu voise să se ducă, dar Jeannie știa că n-ar fi fost bine s-o țină la Swinburn Manor, trăind amîndouă practic singure acolo, pentru totdeauna. Și procedase bine — în singurul fel cu putință.

Banii Marchizei Fioraldi le ajutaseră să trăiască rezonabil de bine, ani de-a rîndul, dar se terminaseră de mult. „Poate că, de data asta, banii *Mountjoy* ne vor scoate în liman,” își spuse ea, în timp ce Gladys venea cu paharul de Xeres pentru seară și un biscuit Bath Oliver. „Deși pot să pun prinsoare că bătrînul Lord *Mountjoy* habar n-are ce-și ia pe cap, pînă o va cunoaște pe Laura mea...” Și rîse din nou, încîntată, gîndindu-se cum începuse totul, cu atîția ani în urmă.

Swinburn Manor, unde locuiau Jeannie și Laura, în micul cătun Swinburn din Yorkshire Dales, nu era cu nevărat un conac. Era casa unui negustor de lînă din Bradford. La un moment dat, în trecut, aparținuse unui localnic care se îmbogățise repede, și nu peste măsură, din afacerile cu țesături de lînă. Urcase în rang, și-și ridicase

așisderea și casa, intitulându-se pe sine „senior“, și pe ea „conac“ — și luîndu-și numele de Swinburn.

Regiunea era foarte frumoasă: coline verzi, unduitoare, pe care creșteau stejari și castani bătrîni, presărate cu oile maronii Jacob, cu lîna lor bogată, pe care negustorul de lînă le creștea mai mult dintr-un hobby, decît în interes de afaceri. Casa nu era la fel de fermecătoare. Camerele de primire de la parter erau peste măsură de mari, și tavanele prea înalte, făcînd imposibilă o încălzire cum se cade, iar camerele de la etaj erau igrasioase. În timpul iernilor aspre din Yorkshire, vederea de la ferestre era blocată uneori luni de-a rîndul, de un strat de chiciură, deși focurile vuiău neconținut în toate vetrele, alimentate de cărbunii buni din Yorkshire, aduși de la minele de suprafață aflate nu prea departe.

Dar, cîteva generații mai tîrziu, cînd au sosit Marchiza Fioraldi și fiica ei însărcinată, Adriana, averea negustorului de mult răposat scăzuse considerabil, iar costurile traiului se ridicaseră. Nepotul lui Swinburn și soția lui, Jeannie, care moșteniseră proprietatea, pur și simplu nu mai făceau față. Se făcuseră niște investiții proaste, și se cheltuiseră sume uriașe pe renovarea casei, inclusiv instalarea unui sistem greoi de încălzire centrală care clănțanea, zdrăngănea și se zguduia înfricoșător de tare, dar cel puțin alunga frigul ucigător din camere.

Decorațiunile nu se schimbaseră de decenii, și erau într-un stil *haut* victorian, numai din catifea roșe, franjuri și mobilă masivă de mahon. Canapelele de pluș erau umplute cu păr de cal aspru, iar în ferestre se aflau vase de porțelan cu flori uscate și pline de praf. Două lucruri au

salvat Swinburn Manor de la înecul în propriul său lux demodat și descompus: bucătăria, și dispoziția veselă a lui Jeannie și Joshua Swinburn, cu cei doi copii ai lor — Agnes, de șase ani, și Freddie, de nouă.

Joshua conducea ferma destul de bine, dar nu-și putea permite să angajeze prea multe ajutoare și se baza mai mult pe Țile lui, dintre care multe erau descendente ale turmei Jacob inițiale. Jeannie gospodărea casa cu ajutorul unei cucoane din sat, care părea să-și petreacă cea mai mare parte a timpului ștergînd de pe podelele urmele de labe. Aveau cinci ciini, toți border collies albi cu negru, specialiști în supravegherea oilor. Aceștia ar fi trebuit să locuiască afară, în grajduri și hambare, dar se strecurau pe ușă, tîrîndu-se pe burtă, ca pentru a nu fi observați. Desigur, erau văzuți mereu și, după cîteva încercări moleșite de a-i da afară, doar de formă, se tolăneau fericiți în fața focului, adulmecînd mirosurile delicioase care pluteau dinspre aragazul vechi, de tuci. Căci Jeannie era una dintre cele mai bune bucătărese din Yorkshire.

Plăcinta ciobănească a lui Jeannie, tocănițele, ghivecele și fripturile ei de duminică, n-ar fi putut să fie întrecute nici de cel mai talentat maestru culinar francez. Budincile ei de Yorkshire pluteau la înălțimi stelare, sub povara lor de sos de ceapă savuros. Și nici coptul ei nu te făcea să strîmbi din nas — decît poate ca să savurezi mai adînc aroma pîinii proaspete, a cornurilor și a chiflelor, a plăcintelor crocante cu mere și a prăjiturilor cu fructe, umplute cu sultane, curmale și cîreșe. Și apoi, desigur, mai era și tortul ei, aflat mereu în centrul gheridonului, la ocaziile de familie: un platou de cristal încrustat, plin cu o

prăjitură ca un burete înmuiat în vin de Xeres, peste care se așterneau straturi de gem de zmeură, fragi proaspeți, cremă bogată de vanilie și, peste toate, un strat gros de frișcă — proaspăt bătută din laptele de la propriile lor vaci.

— Ai putea oricînd să te tocmești ca bucătăreasă, glumea Joshua, cînd treceau prin vremuri mai grele. Negustorii aia de lînă bogați, din Leeds sau Bradford, te-ar angaja cît ai clipi. Sau, ai putea să deschizi un hotel.

Jeannie se gîndea la spusele lui, așezată la masa mare din bucătărie, pătrată și albită. Desigur, nu s-ar fi putut angaja ca bucătăreasă. Joshua nu făcea decît să glumească. Și-n nici un caz n-ar fi putut să deschidă un hotel. Dar *duceau* o lipsă îngrozitoare de bani, și trebuia să poată face și ea ceva ca să ajute. Casa era destul de mare pentru a mai găzdui cîțiva locatari, pe lîngă ei. Poate că în lunile de vară, cînd oamenii voiau să mai scape din fabrici și birouri, în cîte-o scurtă vacanță, ar fi fost în stare să ia cîțiva clienți plători. Doar vreo doi, trei — nu mai mulți. N-ar fi avut prea mult de lucru în plus — în fond, oricum gătea deja pentru familia ei, iar dormitoarele stăteau nefolosite.

În seara aceea, cînd i-a împărtășit lui Joshua planul ei, era foarte emoționată, iar în ochii negri ai lui Joshua, cînd i-a răspuns, se citea admirația, precum și o mare iubire.

— Ești o fată grozavă, Jeannie Swinburn, a spus el, zîbind, dar un bărbat ar trebui să poată avea singur grijă de nevasta și familia lui.

Cei doi copii stăteau față-n față cu ei, la masa din bucătărie, mestecînd felii groase de pîine, proaspăt scoase din cuptor și unse cu unt și gem de mure făcut în casă. Ochii

lor, la fel de albaștri ca ai lui Jeannie, erau măriți de interes, dar știau că nu se cădea să-i întrerupă pe oamenii mari.

La auzul complimentului făcut de soțul ei, Jeannie se înroși la față. Era o femeie scundă și energică, osoasă și cu parul șaten, mereu în mișcare. Chiar în timp ce vorbea, era ocupată să bată ouă și zahăr, pentru a prepara crema unei prăjituri victoriene, ca s-o trimită cu copiii în sat, la doamna Hodgkiss, care-și revenea după o căzătură destul de gravă. Mîinile și mintea lui Jeannie nu leneveau niciodată.

— Merită să facem o încercare Joshua, spuse ea încet. La urma urmei, trecem prin vremuri grele. Cu toții trebuie să ne străduim — chiar și voi, copii, adăugă ea, zîmbindu-le. () să-mi fiți de mare ajutor, nu-i așa?

Cei doi copii dădură din capete, binevoitori, cu gurile pline.

— Mă gîndeam să dăm un anunț în ziar, eventual, mai propuse Jeannie.

— În „*The Yorkshire Post*“, adică?

— Și în acela, și-n „*The Times*“.

Joshua rîse.

— Nimeni de prin părțile astea nu citește ziarele care apar la Londra.

— Tocmai asta e! se repezi ea, cu însuflețire. Localnicii n-ar avea de ce să vină aici. Sau, poate doar cîțiva, dar mă gîndeam că oamenii din marele oraș, care cît e anul de lung se sufocă-n tot fumul și ceturile alea de-acolo, ar putea să se bucure de o vacanță în aerul curat de la țară. Și-n plus, *Swinburn Manor* sună foarte atrăgător. Destul de grandios ca să tentze cîțiva dintre orășenii aceia snobi, pun pariu.

Joshua nu era sigur că-i acceptase vreodată planul, dar anunțul a apărut oricum în „*The Times*“:

Cazare confortabilă, oferită în casă particulară, la țară. Conac retras, în frumosul Yorkshire Dales. Mîncare de casa excelentă, cu produse proaspete din ferma noastră proprie. Locuri minunate de promenadă, grajduri, plimbări cu barca pe riul din apropiere. Ideal pentru relaxare și aer curat. Adresați-vă la Swinburn Manor, Swinburn, Yorkshire.

Și de acest anunț s-a agățat mama înnebunită a Adrianei Fioraldi, ca înecatul de un pai, cînd răsfoia un număr din ziarul „*The Times*“ în ceainăria *Hotelului Brown* de pe Dover Street, Londra, unde fugise cu fiica ei după ce descoperise tragicul adevăr despre condiția acesteia și despre Georgie Mountjoy, bărbatul care o sedusese.

Capitolul 4

Se aflau în reședința lor palatină de la țară, la Florența, când Marchiza Fioraldi a aflat că fiica ei era însărcinată. Primul ei gând a fost acela de a o feri pe Adriana de mînia tatălui său, de privirile iscoditoare ale prietenilor și vecinilor, și mai ales de servitorii care întotdeauna observau imediat asemenea lucruri. Și, îndeosebi, să-și ducă fiica de-acolo înainte de a apuca să-i vorbească logodnicului ei, Paolo, spunîndu-i adevărul — și anume, că-l iubea cu pasiune pe Georgie Mountjoy și voia să se mărite cu el, însă Mountjoy, din nefericire, n-o iubea.

— Proastă mică ce ești! o admonestă mama ei, pentru a suta oară, în *Brown's Hotel*, pe cînd turna ceaiul cu eleganța cu care făcea absolut orice. Adriana, cum ai fost în stare să faci una ca asta?

— A fost foarte ușor, mamă, răspunse calmă Adriana. Îl iubeam pe Georgie. Iar pe Paolo nu-l iubesc. Sau, în fine, poate că-l iubesc și pe el, dar cu totul altfel. *Of, mamă*, începu ea dintr-o dată să se tînguiască zgomotos, *nu se poate să nu înțelegi ce vreau să spun...!*

Marchiza, care se măritase urmînd dorințele familiei, pentru a avea apoi o viață calmă și plină de mulțumire,

scutită de izbucniri pasionale și povești de dragoste nebunești, n-o înțelegea în nici un caz.

— Fii bună și vorbește mai încet, Adriana, îi ordonă ea, și ascultă ceea ce am să-ți spun. Te-am adus la Londra pentru binele tău propriu.

Apoi, coborî vocea atât de mult, încît chiar și Adriana abia mai putu s-o audă:

— Paolo și familia lui au fost anunțați că nu te simți prea bine. Ai fost adusă la Londra, ca să consulți un specialist din Harley Street; ești obosită și neașteptat de epuizată. Ai nevoie de o schimbare de atmosferă, *aer curat de la țară*, ca să ne asigurăm că nu te vei îmbolnăvi de tuberculoză. Nunta va fi amînată. O să naști copilul în taină, aici în Anglia, unde nimeni nu te cunoaște. Copilului i se va găsi un cămin, iar tu te vei întoarce acasă și te vei mărita cu Paolo. Vom lăsa în urmă acest episod dezonorant, și niciodată nu ne vom mai referi la el.

Aruncă o privire pătrunzătoare spre fiica ei. Capul brunet al Adrianei era aplecat, iar pe obrazul palid i se prelingea o lacrimă.

— E clar, Adriana?

Fata dădu din cap, amorțită. Avea încotro? Georgie făcuse dragoste cu ea, după care o părăsise. Îl găsisse atât de chipeș, atât de vibrant de atrăgător, cînd intrase în Villa Fioraldi, în acea primă zi! Era altfel decît Paolo, cel negricios și pesimist; Georgie era plin de viață și de voie bună. Minutele petrecute cu el însemnau pentru Adriana mai mult decît zile întregi cu logodnicul ei. Și simțise că și el o plăcea, chiar de-atunci, din prima zi!

— Ce frumoasă ești, *bella* Adriana, o complimentase el admirativ, privind-o în ochi. Dar nu Georgie fusese seducătorul, Adriana îi ieșise în întâmpinare la jumătatea distanței, flirtînd cu el, ademenindu-l și retrăgîndu-se iar... Era o fată drăguță, cu păr lung și drept, brunet, cu niște enormi ochi căprui și un ten măsliniu imaculat. Nu era prea înaltă, dar avea o postură elegantă, un gît lung și grațios și niște picioare extrem de grațioase. Și era expertă în flirturi.

Nici vorbă să fi fost numai vina lui Georgie Mountjoy, iar tatăl ei o știa.

— L-aș sili pe netrebnicul ăla să te ia de nevastă, tunase el, umblînd în sus și-n jos prin *gran sal?tto* din Villa Fioraldi, dacă n-aș ști că nu-i bun de nimic. Și oricît ai fi și tu de destrăbălată, n-am de gînd să te mărit cu un pierde-vară fără nici un fel de perspectivă, un om a cărui proprie familie e gata să-l dezmoșenească.

Și cu asta, a lăsat totul în mîinile capabilei sale soții, marchiza.

De fapt, Georgie se oferise, deși fără tragere de inimă, să se însoare cu Adriana, cînd aceasta îi dăduse vestea, într-o scrisoare lungă pe care i-o trimsesese în Bavara, unde el se afla în vizită la niște preteni — dar Adriana știa că numai de-așa ceva nu-i ardea. Și mai știa și că o iubise doar pe moment, și ar fi înșelat-o la nesfîrșit, cauzîndu-i cea mai profundă nefericire. După ce stătuse mult pe gînduri, îi scrisese și ea, refuzîndu-i cererea în căsătorie. Georgie îi dăduse cuvîntul lui că, dacă avea vreodată nevoie de el, avea să-i fie alături, iar mai tîrziu i-a cerut

să-i dea copilului numele lui. După aceea, Adriana a fost de acord să urmeze sfaturile mamei sale.

— Cred că am găsit locul cel mai potrivit, spuse marchiza, îngîndurată, citind încă o dată anunțul publicat în ziar de Jeannie Swinburn.

Swinburn Manor... Conac retras... la țară.... Mîncare de casă... „Da, categoric, merită o cercetare mai amănunțită. Am să le telegrafiez imediat, și voi aranja o vizită.“

Adriana o asculta posomorîtă. Toate lucrurile care o atrăgeau pe mama ei, pentru ea, sunau ca un dangăt de clopot funerar. „Retras“ însemna că n-avea să mai vadă pe nimeni, niciodată. Și nu putea suferi viața la țară; chiar și acasă, în Italia, prefera plăcerile urbane ale Florenței sau ale Romei. Iar în starea-n care se afla, abia dacă mai putea să se uite la mîncare, oricît de bună ar fi fost...

— Bine, mamă, acceptă ea fără chef, asumîndu-și chinurile pe care era nevoită să le îndure și întrebîndu-se dacă nu i-ar fi fost totuși mai bine mărîtată cu Georgie, la urma urmei. Cel puțin, își spuse ea cu nostalgie, ar fi fost cît de cît distractiv. Măcar pentru o vreme.

Jeannie Swinburn făcuse ordine și curățenie, lustruindu-și casa de sus și pînă jos în cinstea distinselor sale vizitatoare.

— O marchiză italiană, nici mai mult, nici mai puțin, îi spuse ea lui Joshua, impresionată.

Gînditor, soțul ei răspunse:

— Și oare ce-o fi aducînd-o pe o mare marchiză italiană, mă întreb, în sălbăticia din Yorkshire? M-aș fi așteptat ca

Parisul sau Biarritzul să fie mai pe gustul ei... Oricum, să mă anunți cînd vine, doar, și n-am să vă deranjez.

Apoi, zîmbi.

— Nu s-ar cădea ca fermierul să intre-n casă tropăind cu cizmele pline de noroi, ca să dea bună ziua, trăsînd a bălegar de vacă, iar cîinii să sară pe ea și pe mobilă. Nu așa ceva se-așteaptă să găsească la *Swinburn Manor*, pun prinsoare.

Izbucni în rîs, Jeannie i se alătură, iar copiii nu se lăsară nici ei mai prejos, pentru că părinții rîdeau și cîinii lătrau la rîndul lor, doar așa, de-amorul artei. Jeannie spera ca marchiza să fie genul de femeie pe care n-o deranja un pic de gălăgie — și noroiul, și animalele... fiindcă, la drept vorbind, părea puțin mai sus-pusă decît se așteptase Jeannie, cînd publicase anunțul în „*The Times*“.

Un taxi vechi și cam hodorogit le aduse pe marchiză și pe fiica ei de la gara cea mai apropiată, cale de cincisprezece mile și mai bine. Ploua cu găleata, și trebuia să se oprească la fiecare cîteva minute pentru ca Adriana să verse, iar marchiza scrișnea din dinți, spunîndu-și că dacă mașina se mai hurduca o singură dată, sigur avea să i se frîngă șira spinării. Apoi, taximetrul se împotmoli în noroi, aproape de poartă, iar marchiza și Adriana fură nevoite să parcurgă pe jos aleea desfundată, lungă de o jumătate de milă, pînă la conac.

După ce-i aruncă o privire, își spuse că precis greșiseră adresa.

— ~~Asta~~ este un conac englezesc? întrebă ea, privind socată casa cubică, de piatră gri, a morarului din Yorkshire. Așa trăiește lumea bună din Anglia?

Trase de lanțul din alamă al clopotului de la ușa, după care așteptară, ascultînd picuratul sonor al ploii pe frunzele arbuștilor.

„Și sîntem abia în septembrie,” își spuse ea, dîrdîind. „O, sârăcuța, sârăcuța mea fetiță...” Totuși, își înăspri inima. Adriana greșise grav, și nu se căia deloc. Fiica ei își merita pedeapsa.

— Bună ziua, bună ziua... O, vă rog, vă rog să intrați, nu stați afară, să vă ude ploaia! le pofți Jeannie Swinburn din ușa, zîbindu-le larg. Avea obraji îmbujorați de emoție și de căldura din bucătărie, iar părul castaniu lucios îi scăpase din coc, încadrîndu-i fața între mici șuvițe cîrlionțate.

Adriana se pomeni zîbindu-i la rîndul ei, în pofida faptului că era hotărîtă să nu-i placă locul acela și plănuiise să facă scandal, strigînd și vîrsînd lacrimi dacă altfel nu se putea, numai să-și convingă mama s-o ducă înapoi în Italia.

Marchiza intră, uitîndu-se spre stînga și spre dreapta, în timp ce Jeannie le conducea în salonul unde le aștepta ceaiul, deja pregătît. Pe grătarul de fier al șemineului ardea focul, iar Adriana se așeză recunoscătoare în fotoliul cel mai apropiat de acesta.

— Ești îngrozitor de palidă, draga mea, constată Jeannie, uitîndu-se la ea cu îngrijorare. Știu că a fost o călătorie lungă, iar drumurile de țară sînt pline de hopuri. Poate că o ceașcă de ceai fierbinte te va ajuta să-ți mai vii în fire.

Și-i turnă ceaiul dintr-un ceainic de argint masiv, victorian, pregătît anume pentru acea ocazie.

— Așa vezi, le zîmbi ea apoi, încurajator. Bine c-ați ajuns. Îmi pare rău că ați nimerit pe-o vreme ca asta, dar

este sfîrșit de septembrie... deși soțul meu susține că anul ăsta vom avea parte de-o vară indiană.

Rîse vesel, apoi continuă:

— Așa ceva s-ar potrivi de minune pentru vacanța dumneavoastră, nu credeți?

Marchiza nu spuse nimic. Își puse ceașca pe masa lustruită ca oglinda, în timp ce fiica ei ronțăia dintr-un biscuite, privind cu tristețe pe fereastră, la peisajul mohorît de-afară. Jeannie auzi un zgîriat la ușă și, cînd un cîine își vîrî botul în cameră, se răsti la el:

— Afară!

Noroc că, prin cine știe ce minune, animalul se supuse; asta-i mai lipsea să vină cîinii și să-nceapă să sară pe canapea și pe marchiză!

— Doamnă Swinburn, spuse marchiza pe neașteptate. Sînt sigură că v-ați dat seama că, oricît de fermecătoare ar fi, casa dumneavoastră nu e genul de loc unde să vină în vacanță o femeie ca mine, în mod normal.

— O... Îmi pare rău, marchiză, răspunse Jeannie, jenată. Sper că anunțul meu nu v-a indus în nici un fel în eroare. Știu că stăm puțin cam departe de orice drum, dar am menționat că e un conac retras...

— Nu m-ați înțeles bine, doamnă Swinburn, preciză ferm marchiza. Iar faptul că locuința dumneavoastră e *retrasă* este unul dintre motivele pentru care m-a interesat.

Și se aplecă înainte, cercetînd cu atenție fața lui Jeannie.

Aceasta simți că roșea din nou. Ar fi vrut să nu se mai înroșească așa, de fiecare dată cînd era stingherită.

— Poate mai doriți un ceai! oferi ea, cu falsă voioșie.

— Cred că sînteți o femeie în care pot avea încredere, *Signora*. Nu mă îndoiesc că ați înțeles, de-acum, că există un alt motiv, cu totul diferit, al prezenței mele aici.

Marchiza își înclină capul spre Adriana, care continua să privească melancolică pe fereastră, fără să ia în seamă conversația din cameră.

Jeannie îi urmări privirea.

— Fiica dumneavoastră? întrebă ea, apoi se grăbi să adauge: o, dar sper că nu e bolnavă, așa de palidă și tăcută cum stă...

— Fiica mea suferă de o maladie familială majorității persoanelor de gen feminin, *Signora*, spuse răs-picat marchiza. Dar teamă mi-e că este o maladie care, de obicei, le afectează numai pe femeile *măritate*.

— Ooooh... făcu Jeannie, în timp ce marchiza începea să-i spună toată povestea.

— Înțelegeți, prin urmare, motivul pentru care mă aflu aici —motivul pentru care Adriana trebuie să locuiască aici — este acela ca... evenimentul să poată avea loc în condiții de maximă discreție.

— În secret, completă Jeannie, îndatoritoare.

—Tocmai.

Jeannie se uită la Adriana. Ochii negri și triști ai fetei îi întâlneau pe ai ei, implorator. Ezită, amintindu-și cît de fericită fusese cînd era însărcinată cu primul ei copil. Nu putea decît să-și imagineze ce cumplit ar fi fost să se afle în aceeași situație ca a Adrianei.

— Ei bine, spuse ea ezitant, încă nesigură, e puțin mai mult decît crezsem. Vreau să zic, eu mă așteptasem doar la niște clienți plătitori.

— Pentru clienta asta veți fi plătită foarte bine, *Signora* Swinburn, declară marchiza. Banii nu sînt o problemă. Vă voi plăti extravagant ca să aveți grijă de fiica mea, și s-o ajutați să treacă prin această perioadă îngrozitoare.

Se aplecă înainte, și adăugă, cu vocea mai coborîtă:

— Și am să vă plătesc mult mai mulți bani, mai mulți decît ați visat vreodată că ați putea să aveți, *Signora*, dacă luați copilul și-l creșteți, în propria dumneavoastră casă. Vă dau cuvîntul meu, pe onoarea familiei mele, că acel copil nu va duce lipsă de nimic — și nici, *Signora*, dumneavoastră sau familia dumneavoastră.

La început, Jeannie nici nu știu ce să spună. Apoi, se gîndi la Adriana, a cărei viață fusese distrusă de un nemernic, la logodnicul ei din Italia și la viața minunată care o aștepta ca soție a lui; în sfîrșit, se mai gîndi și la bietul copilăș nedorit.

— Va trebui să vorbesc cu soțul meu, spuse ea în cele din urmă — dar marchiza își putu da seama că se hotărîse deja. Și, dacă știa cît de cît să judece oamenii, soțul avea să accepte tot ceea ce dorea fermecătoarea lui soție.

— Mă voi simți foarte liniștită, lăsîndu-mi fiica în grija dumneavoastră, *Signora* Swinburn, spuse ea, acceptînd încă o ceașcă de ceai. Poate că, după aceea, am putea să aruncăm o privire prin odăile Adrianei? Aș dori să locuiesc în condiții cît mai confortabile.

Marchiza avusese dreptate în legătură cu soțul, desigur, iar Adriana a fost lăsată la familia Swinburn pentru toată durata sarcinii.

În primele cîteva zile, fata a stat în camerele ei, iar Jeannie era ocupată să tot urce și să coboare în fugă

scările, cu tăvi de mîncare — la micul dejun, la gustare, la prînz, la ceai, la cină, la supeu...

— Fata asta mai face și altceva decît să mănînce? se întreba Joshua.

În sfîrșit, neputînd să mai suporte, în prima zi cînd ieși soarele, sclipind pe iarba udă și făcînd să se ridice aburi din pămîntul reavăn, Jeannie a trimis copiii și cîinii s-o înveselească pe Adriana.

Peste o oră, chiriașa lor a coborît, precedată de cîinii care goneau și ținîndu-se de mînă cu Freddie și Agnes.

— Mergem la o plimbare, i-a spus ea lui Jeannie, care stătea așezată pe treptele de la ușa bucătăriei, alegînd fasolea pentru prînz.

— Bine, îi răspunse calmă femeia. Vedeți dacă n-au mai rămas mure, în rugii de lîngă pajiștea cea lungă. Și s-ar putea să mai fie și zmeură, puțin mai încolo. Am să fac o plăcintă, pentru cină.

Dar pe față i se citea un mic zîmbet de mulțumire, în timp ce-i privea plecînd.

Începînd din ziua aceea, Adriana a devenit o membră a familiei Swinburn. Era tratată ca și cum ar fi fost propria lor fiică — nici mai bine, nici mai rău. Jeannie o muștruluia la fel ca pe toată lumea, iar asta o stimula de minune pe fată. I-a povestit totul despre Georgie, și cum știa că nu se putea mărita cu el fiindcă ar fi înșelat-o, făcînd-o să fie atît de nefericită, încît i-ar fi venit să se sinucidă.

— Copilul ăsta va fi al tău, Jeannie, i-a spus ea, și nici nu mă pot gîndi la o mamă mai bună pentru el. Mai bună chiar și decît aș fi eu însămi.

Deși Adriana încă nu-și dădea seama, Jeannie știa cît avea s-o coste despărțirea de copil.

— Acesta e prețul libertății tale, Adriana, draga mea, i-ai zis peste șase luni — când, cu ajutorul moașei locale, Adriana a născut un fiu.

Tînăra mamă a vărsat lacrimi amare, dar știa că Jeannie avea dreptate.

Peste cîteva săptămîni, Jeannie și Joshua au dus-o la gară și au urcat-o în trenul de Londra.

— N-ăm să te mai văd niciodată, *cara* Jeannie, a suspinat Adriana, aruncîndu-și brațele pe după gîtul ei, că s-o îmbrățișeze strîns. Și nici pe băiețelul meu n-am să-l mai văd. Nu știu ce e mai dureros, adăugă ea, căci ajunsese s-o îndrăgească pe Jeannie mai mult chiar decît pe propria ei mamă.

— Am să mă gîndesc la tine; îi promise Jeannie. Și-am să-i spun fiului tău cît de minunată ai fost, și cît de mult l-ai iubit.

— Și că am murit la naștere, adăugă Adriana, pe un ton tragic.

— Dacă asta dorești... se învoi Jeannie.

Ochii i se umplură de lacrimi, în timp ce locomotiva începea să pufăie, iar conductorul trîntea ușile vagoanelor. Adriana se urcă într-un compartiment de clasa întîi, de unde se aplecă pe fereastră, uitîndu-se la ei cu ochi înlăcrimați pe cînd trenul pleca din stație. Jeannie își scoase batista mică și albă și începî s-o fluture, pînă cînd punctîșorul din depărtare, care era Adriana, în sfîrșit se pierdu în ceață. Pentru totdeauna.

Capitolul 5

Lorenzo Mountjoy Swinburn a fost botezat în bisericuța normandă a Sfântului Swithen, de către vicar, reverendul Oates, într-o ceremonie la care a participat aproape tot cătunul Swinburn — toți cei șaiszeci de locuitori ai săi, cu excepția doamnei Hodgkiss, pe care încă o mai supăra șoldul, și a lui Ethel Aykeroyd, care-și vizita sora din Barnsley și astfel, spre regretul ei, a lipsit de la botez.

Toți știau povestea, desigur — ar fi fost și imposibil, într-o comunitate așa de restrînsă, ca un asemenea eveniment să rămînă secret. Dar nu cunoșteau adevărata identitate a Agnes, nici detaliile celor întîmplate — numai că fata ajunsese la ananghie, Jeannie și Joshua o adăpostiseră în casa lor și, din milă creștinească, acum îi adoptau copilul. Adriana petrecuse lunile lungi de iarnă printre ei, sărbătorise Crăciunul cu ei, în aceeași mică biserică, iar oamenii ajunseseră s-o simpatizeze. În plus, își dădeau seama că era o lady, și le părea rău că un bărbat „profitase“ de ea. Așa că, într-un fel, micul Lorenzo le aparținea tuturor, și au fost foarte încîntați cînd Jeannie a ales doi membri ai comunității ca să-i fie nași, împreună cu fratele ei.

Lorenzo nu semăna deloc cu tatăl lui, Georgie. Arăta leit Adriana — măsliniu și brunet, cu ochii căprui și gene lungi. Era mai îndesat decât Georgie, și niciodată n-avea să ajungă la fel de înalt, dar nu încăpea nici o îndoială că era un băiat chipeș — și cât se poate de fericit.

Tot timpul, Lorenzo spunea că nimeni n-ar fi putut avea o copilărie mai frumoasă decât a lui. Îi era nespus de drag satul Swinburn, unde el era favoritul tuturor sătenilor. Aceștia îl primeau mereu cu brațele deschise în casele lor, și-i ofereau tot ce aveau proaspăt scos de prin cuptoare, și câte-un pahar de lapte încă înpumăt de la mulș. Sau, dacă era duminică și se apropia ora prânzului, o mică sorbitură de bere brună dintr-o halbă de-o pintă, urmată de un pahar de limonadă, stînd la soare pe o bancă de lemn, în fața minusculei cîrciumi *Red Lion*.

Jeannie spunea mereu că niciodată nu știa unde să-l găsească pe Lorenzo; tot satul era casa lui. Dar nu-și făcea griji pentru el — știa că n-avea ce să pătească, printre atîția prieteni dispuși oricînd să-i poarte de grijă.

Lorenzo știa că nu era copilul lui Joshua și al lui Jeannie. Consideraseră că n-ar fi fost bine să-l mintă, dar se ținuseră de cuvînt și nu-i dezvăluiseră numele de familie al mamei sale.

— Nu contează, i-a spus el lui Jeannie, umplîndu-i inima de bucurie. Oricum, pe tine te-aș fi preferat, dintre toate mamele de pe pămînt.

Lorenzo a învățat la școala primară în satul Moorcroft, din apropiere. Apoi s-a dus la școala gramaticală, unde stătea la căminul cu săptămîna, și în cele din urmă a fost admis la *Cambridge*.

Jeannie era nespus de mîndră de el, în ziua cînd ea și Joshua l-au însoțit pînă la colegiu, ca să se asigure că se instala cu bine. Se gîdea la Adriana și-și dorea ca și ea să-și fi putut vedea fiul — dar nu putea nici măcar să-i scrie, ca să-i spună cît de minunat crescuse. Înțelegerea ei cu marchiza îi interzicea acest lucru.

Și totuși, în fiecare an, cînd se apropia ziua lui Lorenzo, Jeannie se întreba dacă nu cumva Adriana ar fi putut să cadă pradă dorului de a mai afla cîte ceva despre el, și aproape că se aștepta s-o vadă venind pe alea din fața casei. Dar acest lucru nu se întîmpla niciodată. Iar Jeannie își respecta cu sfințenie termenii învoielii. În adîncul inimii sale, Lorenzo îi era un fiu la fel de adevărat ca Freddie al ei.

Apoi, însă, Lorenzo a făcut un lucru complet necaracteristic pentru el: după doi ani la *Cambridge*, și-a întrerupt studiile și s-a înrolat în marină.

„Dragii mei mamă și tată,” le-a scris el, „am constatat că sînt prea agitat pentru acest mod de viață atît de static. Oricum, întotdeauna m-am așteptat să sfîrșesc muncind pămîntul la fermă, nu învățînd niște mucoși cum să analizeze sintaxa unei propoziții prin cine știe ce școală prăpădită de țară. Sau, în cel mai bun caz, meditănd niște tineri nesocotiți ca mine, într-un colegiu venerabil și vechi de la *Cambridge*, cinînd copios, degustînd vinuri fine și savurînd peste măsură sunetul propriei mele voci, ca membru respectabil și pompos al corpului didactic. Am nevoie să trăiesc. Peste tot se spune: „Du-te la Marină și vei vedea lumea!” Așa că, asta fac: mă duc. „Iertați-mă, dragi părinți, căci nu știu ce fac?,” mai parafraza el, în josul paginii stropite de lacrimi, căci Jeannie o citise deja de șase ori.

— O, Josh, s-a înrolat în Marină! se tîngui ea.

Josh ridică privirea din registrele contabile ale fermei. Stătu un moment pe gînduri.

— Nu-ți face griji, spuse el încrezător, o să se întoarcă.

Și, într-adevăr, Lorenzo s-a întors — deși mult mai tîrziu decît se așteptaseră ei. A revenit la sfîrșitul unui război lung și greu, cu un picior mai puțin și o mireasă nouă-nouă.

Dar Freddie, întîiul născut și deținător al unei porțiuni speciale din inima lui Jeannie, n-a avut același noroc. A fost ucis în tranșeele de la Ypres și îngropat împreună cu sute de alți militari, într-un cimitir din Franța, pe care Jeannie știa că n-avea să-l vadă niciodată. Era o tragedie pe care știa că nu putea s-o învingă, dar n-a lăsat-o să-i micșoreze bucuria de a-și revedea „fiul“.

Era același vechi și fermecător Lorenzo, nici vorbă, voinic și brunet, cu ochii săi căprui licărind veseli. Jeannie simți că i se strînge inima, cînd își văzu fiul, atît de viteaz și nepăsător, acceptîndu-și infirmitatea la fel cum le acceptase dintotdeauna pe toate: stoic și demn.

„O, Adriana,“ reflectă ea din nou, „ai fi atît de mîndră de băiatul nostru...!“

Lorenzo o privea. Știa că se gîndea la ceea ce i se întîmplase, așa că-i zîmbi vesel.

— E-n regulă, mamă, spuse el, îmbrățișînd-o zdravăn. Acum, fă te rog cunoștință cu soția mea, Marella.

Și, luînd mîna tinerei sale soții, o trase și pe ea în cercul fermecat al familiei. Marella se opri lîngă ei, zîmbindu-le cu sfială.

— După cum vezi, continuă Lorenzo, rîzînd, e scundă, blondă și foarte drăguță. Și deși vorbește bine engleza, e italiancă, desigur. La fel ca mine.

— Bine ai venit, draga mea, o întîmpină Jeannie, îmbrățișînd-o pe noua ei noră.

Joshua îi urmă exemplul, urmat de Agnes, care se măritase cu un inginer și se pregătea să plece după el în Africa de Sud, unde construia poduri noi.

— Ne-am cunoscut la Forte de Marmi, o mică stațiune litorală la Marea Adriatică, le spuse Lorenzo, la masă. Mulți italieni de familie bună își duc acolo copiii, în vacanță. Întîmplător, eu îmi petreceam convalescența într-un spital din apropiere, iar Marella a venit să-i înveselească pe bieții soldați răniți. Și, după cum puteți vedea, a reușit de minune.

Rîzînd, îi depuse un sărut pe obraz.

— Cred că numele meu italianesc a fost cel care i-a trezit interesul, adăugă el.

— Și cum te chema înainte de nuntă, draga mea? se interesă Jeannie, aducîndu-i fiului ei încă o felie de pîine de casă, caldă și pufoasă, cu unt.

— Familia mea se numește Fioraldi, răspunse timidă Marella. Sîntem din Toscana.

Cu grijă, Jeannie puse farfuria pe masă. Sîngele îi vuia în urechi, asurzindu-o, în timp ce întîlnea privirea lui Josh, așezat în fața ei. Observă că și el pălise și, pentru prima dată în viață, nu știu ce să spună.

— Fioraldi, repetă Josh, risipind tăcerea. Țasta-i un nume italianesc foarte distins, nu-i așa? Parcă am citit ceva despre un marchiz — sau mă înșel?

— Nu vă înșelați, *Signor*, îi răspunse Marella, cu micul ei zîmbet sfios. Marchizul este unchiul meu. El a fost fratele cel mai mare, a moștenit titlul și pămînturile, și e foarte bogat. Tatăl meu spune mereu, în glumă, că el nu e decît un *paesano* sărac, care-și îngrijește viile din Chianti, dar de fapt e aproape adevărat ceea ce spune. Sigur că nu este țaran, însă în nici un caz nu-i bogat, și muncește din greu în podgoria lui.

Ridică din umeri, desfăcîndu-și mîinile într-un gest grăitor, cu palmele în sus, pe cînd continua:

— În unii ani, viile lui rodesc bine, iar în alții, mai puțin; dar tata spune că poate trăi din asta, și are ce mânca și bea. Și-a investit toți banii în podgorie, dar în timpul războiului aceasta a rămas cam neglijată și s-a părăginit rău. Tata s-a însurat la o vîrstă mai înaintată, așa că acum e bătrîn și nu stă bine cu sănătatea. Și, din păcate, mama a murit de tînră. Așa că, după cum vedeți, adăugă ea zîmbind dulce, mă bucur foarte mult că am cunoscut familia lui Lorenzo, fiindcă eu n-am avut niciodată cu adevărat o familie proprie. Tatăl meu și fratele lui nu și-au vorbit timp de douăzeci de ani, și am crescut singură.

Jeannie răspunse cu un comentariu care încerca să pară cît mai potrivit. Nu-și putea lua gîndul de la familia Fioraldi. Se uită la Josh și știu că și el își dăduse seama deja că Lorenzo se însurase cu propria lui verișoară. Dintre toate fetele din lume care ar fi putut să-i placă, își spuse ea îngrijorată, tocmai pe Marella Fioraldi trebuise s-o aleagă.

Mai tîrziu, în decursul aceluiași weekend, cînd porni împreună cu Lorenzo la o plimbare printre colinele tăcute,

scăldate de ploaie, își călcă promisiunea făcută marchizei și Adrianei și-i spuse adevărul — după care așteptă, cu groaza în suflet, să audă ce avea de spus fiul ei.

Lorenzo șchiopăta încet pe lângă ea, cu privirea în depărtare, și tăcu o vreme înainte de a vorbi.

— Am cunoscut-o pe Adriana, spuse el în cele din urmă. A venit la nunta noastră. A fost o petrecere foarte restrînsă, fiindcă în Italia încă mai domnea haosul, la atît de scurt timp după război. Desigur, o familie ca Fioraldi, care pare să fie mai aproape de Dumnezeu, și cu siguranță de Papă, decît noi, ceilalți, a pregătit o ceremonie splendidă, cu propriul meu pastor trimis anume de la Roma, și preotul ei catolic, și un cardinal, doi... Așa că n-a trebuit ca Marella să se mulțumească doar cu o simplă ceremonie civilă și, în fața lui Dumnezeu, sîntem căsătoriți cum se cuvine.

Jeannie se opri, uitîndu-se la el, iar Lorenzo îi adreșă un mic zîmbet răutăcios.

— Ploaia s-a întesit, spuse el. Vrei să ne întoarcem?

Jeannie clătină din cap, și-și continuară plimbarea.

— *Signora* Adriana a sosit printre primii, împreună cu soțul ei, Paolo Torloni. I-a adus Marellei un cadou foarte extravagant — un colier cu diamante. Mi-am dat seama că Marella a fost surprinsă și, la drept vorbind, și eu am fost la fel de surprins. Marella n-o văzuse decît la întruniri de familie, înțelegi — înmormîntări, nunți, botezuri, ocazii din-astea. Oricum, *Signora* Adriana Torloni a venit la mine, mi-a pus mîinile pe umeri și m-a privit în față, cu un aer... mă rog, cercetător, mi s-a părut. „Ce tînar de soi ales ești, Lorenzo,” mi-a spus ea, încet. Îmi dădeam seama că era emoționată și nu înțelegeam de ce. Apoi, m-a sărutat

de cîte două ori pe fiecare obraz și m-a strîns un moment la piept, și asta a fost tot.

O vreme, Lorenzo merse în tăcere, după care reluă:

— M-am gîndit mult la ea, de-atunci. Mă intrigă. Și cred că, în sinea mea, descoperisem deja adevărul. La urma urmei, semăn cu ea, nu?

Jeannie dădu din cap.

— Era o fată fermecătoare.

— Iar acum, este o femeie foarte frumoasă.

Luînd-o de braț, Lorenzo o trase pe Jeannie spre el.

— Dar nu e la fel de minunată ca mama mea.

Îi zîmbea în timp ce rostea aceste cuvinte, dar Jeannie știa că vorbea serios, iar norul cel mare ce părăuse s-o învăluiască dintotdeauna se ridică și se împrăștie ca și cum nici n-ar fi fost — mai ales cînd Lorenzo îi dăruie și un sărut răsunător, adăugînd:

— Iar cînd în sfîrșit mă voi libera din Marină, am să vin acasă ca să vă ajut la cultivarea pogoanelor ăstora nemaipomenite. Niciodată n-am să mai hoinăresc, îți promit. De ce-aș face-o, cînd tot ce-mi doresc se găsește chiar aici.

Lorenzo s-a ținut de cuvînt — și, mai tîrziu, cînd li s-a născut fetița, într-o splendidă dimineată de vară, el și Marella au sărbătorit evenimentul, împreună cu familia și cu tot satul. Desigur, botezul n-a fost lipsit de unele probleme, dar au ales ca un compromis biserica satului, deocamdată, cu promisiunea unei ceremonii catolice, mai tîrziu, cînd fața creștea îndeajuns ca să-și poată vizita bătrînul bunic, în Italia.

Din păcate, mica Laura Lavinia Mountjoy Swinburn n-a reușit să plece niciodată în Italia, și nici nu și-a văzut bunicul italian. Bătrînul a murit liniștit în patul lui, un an mai tîrziu, iar părinții ei au pornit într-o călătorie spre Toscana, desigur, la înmormîntare.

Feribotul cu care traversau Canalul Mîneei s-a ciocnit cu un vapor, din cauza ceții, și s-a scufundat în cîteva minute. Cînd s-a întîmplat catastrofa, mai avea puțin pînă la Cherbourg, și ajutoarele au sosit repede. Au fost salvați peste șaizeci de oameni — dar, din păcate, Lorenzo și Marella nu făceau parte dintre ei.

Așa că, încă o dată, Jeannie și Joshua au rămas cu un copil mic, care nu era al lor, în grijă. După care, în sfîrșit, cînd a murit și Joshua, Jeannie a fost cea care a crescut-o pe Laura, singură la *Swinburn Manor*, de unde rareori se abătuse mai mult decît cincisprezece mile.

În același moment în care Jeannie vorbea cu Swayne, Laura Swinburn, în vîrstă de douăzeci de ani, stătea în ninsoare, lîngă Foxton Yard, un grajd cunoscut pentru dresajul cailor de curse, aflat în proprietatea bogatei familii Fox. Îl privea în ochi pe trădătorul Haddon Fox, omul despre care credea că o iubește. Omul cu care plănuise să se mărite, într-o zi, cînd familia lui aristocratică și snoabă se obișnuia în sfîrșit cu ideea unei „mezalianțe” — cum spuneau, fără pic de delicatețe.

Laura îl cunoștea pe Haddon de-o viață. Lucrase la Foxton Yard ca grăjdărită, în vacanțele școlare, călărindu-i magnificii cai, și presupunea că era îndrăgostită de el de la treisprezece ani. Se sărutaseră de nenumărate ori, își

îagăduiseră că aveau să rămână nedespărțiți toată viața, ca soț și soție... Iar acum, Haddon venea spre ea, de mină cu o femeie tânără și destul de simplă, îmbrăcată într-un costum scump de tweed.

— Laura, spuse el, aruncînd bomba pe cel mai firesc ton, ca și cum între ei n-ar fi fost niciodată nimic, aș dori s-o cunoști pe logodnica mea, Lady Diana Gilmore.

Ochii luminoși ai Laurei, se măriră de uimire. Într-o clipă, tot viitorul la care visase i se prăbuși în față. Scutură din cap, ca și cum ar fi primit o lovitură năprasnică.

— Nici nu mă mir, strigă ea cu dispreț, cînd reuși să-și tragă respirația. Ești un... un *vierme*! adăugă, bătînd din picior.

Din păcate, stătea într-o băltoacă, și stropi fusta imaculată a lui Lady Diana cu apă noroioasă.

Din ochii Laurei săreau scînteii.

— Pun pariu că nu i-ai spus despre noi, așa-i? Sigur că nu, își răspunse tot ea. Ei bine, Haddon, grozav te-ai mai aranjat. Părinții tăi au vrut dintotdeauna să te însori pentru bani — iar acum, te-ai mai ales și cu un titlu. Îți urez noroc — c-o să ai nevoie, crede-mă!

Și, cu o mișcare mîndră, porni pe alee și se urcă în micul ei Morgan vechi, fără să-i mai pese de vîntul tăios și fulgii de zăpadă care intrau prin ferestrele sparte. Porni înainte, prin furtună, și plînse pe tot drumul pînă acasă.

Capitolul 6

Swayne și cockerul spaniel luară trenul din zori de la Leeds, ajungînd la Londra înainte de amiază. În timp ce urca scara de lemn spre birou, Swayne auzi telefonul sunînd și parcurse în fugă ultimele două tronsoane, trăgînd după el și cîinele, care protesta.

Gîfîind, deschise ușa, se repezi prin cameră și înhăță receptorul.

— Swayne la telefon, se prezentă el, pe cel mai demn ton de care era în stare.

— Unde-ai fost? se răsti nervos Lordul Mountjoy. Toată dimineața am sunat.

— Mă tem că am fost în Yorkshire, domnule, cu investigațiile, replică detectivul.

— În Yorkshire? se răsti Mountjoy. De ce nu la Paris? Sau în Italia? Pentru numele lui Dumnezeu, omule, nu mai face risipă de timp și bani, și vezi-ți de treabă cum se cuvine. Și nu uita, am nevoie de raportul dumitale pînă la sfîrșitul lunii.

Și trînti receptorul, făcînd ca lui Swayne să-i țiue urechile.

Oftînd, detectivul se așeză. Își goli în coșul de gunoi scrumiera plină, aprinse o Woodbine, ca de obicei, și-și ridică picioarele pe biroul doldora de hîrtii. Cîinele, frînt de oboseală, se prăvăli pe podea lîngă el, continuînd să gîfîie. Rămase culcat acolo, privindu-și cu nemulțumire stăpînul, care tocmai își suna vechiul prieten, pe Inspectorul Murat, de la S?ret?, din Paris. De astă dată, i se făcu legătura imediat.

— Michel, bătrînul meu *ami*, Jerome Swayne la telefon, îl salută el, cordial. Colegul tău de la Scotland Yard — mai știi? Am lucrat împreună la cazul Lesage; trupul fără cap din cufăr, printre bagajele lăsate la Gare du Nord.

Ascultă o clipă, apoi rîse.

— Cum să uit, prietene? Dar acum am altceva pentru tine, și mai interesant.

Și-i spuse Inspectorului Murat despre cazul Mountjoy, dîndu-i numele femeii din Paris, cu care știa că Georgie avusese o legătură: Marie-France d'Aranville.

— Scrie aici, continuă el, studiind documentele pe care i le dăduse Lordul Mountjoy, că a fost actriță.

Murat rîse sarcastic.

— Nu toate sînt actrițe? *Eh bien*, stai liniștit, prietene. Inspectorul Murat îi va lua urma.

Swayne zîmbi, în timp ce închidea telefonul. Murat era ca un cîine de vînătoare: dacă prindea mirosul, îi găsea orice.

Într-adevăr, nu trecură cîteva zile, și Inspectorul Murat îl sună la rîndul său.

— *Mon vieux*, aici Murat, se prezentă el, și-ți aduc vești bune. Într-adevăr, Marie-France d'Aranville a locuit la Paris — ba chiar, printr-o coincidență stranie, tot aici a și murit. Abia a trecut câteva săptămîni de-atunci. A decedat la domiciliu, în Rue Bonaparte.

Swayne gemu. Sperase s-o întâlnească, pentru a auzi totul direct de la sursă.

— Nu-ți face griji, îl liniști Murat, pe un ton încrezător, contesa Marie era o femeie foarte populară. Avea mulți prieteni — bărbați, înțelegi — care au povestit cu plăcere despre momentele petrecute împreună. Și, *mon vieux*, se pare că Marie a avut un fiu.

Făcu o pauză de efect, după care adăugă, pe un ton dramatic:

— L-a botezat Antoine *Mountjoy* d'Aranville.

Swayne trase adînc aer în piept. Murat nu-l dezamăgise.

— Mountjoy s-a însurat cu Marie?

— Nu există nici o referire la căsătorie. De fapt, Marie nu s-a măritat niciodată, deși a avut mai mulți prieteni gentlemeni, care o întrețineau în stilul cu care o obișnuise Georgie Mountjoy. Georgie a fost cel care i-a dăruit apartamentul din Rue Bonaparte. Se spune că era un om generos. Iar Marie le-a spus tuturor prietenelor ei că fusese și un amant excelent. Cam neobișnuit, pentru un compatriot de-al tău, nu-î așa, Swayne?

Murat rîse, iar Swayne îi ținu isonul, cam jenat că discutaau lucruri atît de intime — așa că se grăbi să schimbe subiectul:

— Și ce știi de fiul ei, Antoine?

— Și el a murit. A fost ofițer de armată, foarte respectat. Se spune că era un om foarte rece — înghețat ca vîntul din miazănoapte, din cîte-am auzit. El și mama lui nu și-au vorbit ani de zile — și s-a înstrăinat și de soția lui.

— *Soția...?*

— Suzette. Cunoscută în prezent ca Madame Suzette, de la celebrul magazin de galanterie din Faubourg St Honor.

— Deci, asta-i tot? Cap de linie? întrebă Swayne, gîndindu-se deznădăjduit că-și putea lua adio de la primă.

Mountjoy rîse. Păstrase vestea cea mai bună pentru la urmă.

— Are și o fiică. Anjou, pe numele ei. Are nouăsprezece ani și studiază la o școală de lingă Paris — *École Mérite*, în Passy. Se pare că vrea să prindă un loc la Sorbona.

Spania oftă ușurat. Va să zică, tot putea oferi un rezultat, la urma urmei. Îi mulțumi lui Murat și aranjă să-i facă o vizită a doua zi, la biroul său din Rue Balzac.

Traversarea Canalului fu foarte incomodă. Swayne coborî recunoscător din tren, la Gare du Nord, întrebîndu-se ce-or fi găsit unii așa de fascinant la călătoriile în străinătate. Se duse la micul hotel unde-și rezervase o cameră, iar peste o jumătate de oră se afla în taxi, pe drum spre Faubourg St Honor?.

Celebrul magazin de pălării al lui Madame Suzette ocupa un colțișor de stradă, la cîțiva pași de *Hotel Crillon*. Proprietăreasa, contesa Suzette d'Aranville, alesese cu grijă locul, iar pălăriile ei erau scumpe, pentru o clientelă exclusivistă. Era o femeie înaltă și foarte zveltă, cu păr

brunet și ochi negri. Fără a fi frumoasă, era totuși irezistibil de șic.

Stătea în magazinul ei mic ca o casetă de bijuterii, în picioare, recitind o scrisoare pe care o primise în acea dimineață despre moartea soacrei sale, Marie-France d'Aranville.

Suzette ridică privirea din scrisoare. Îl observă, pentru a doua sau a treia oară, pe bărbatul care stătea pe trotuarul de vis-à-vis. Ținea în mână o hîrtie și se uita atent spre vitrina ei. Era înalt și slab, și îmbrăcat atît de prost, încît o treceau fiori. Trenciul lui de gabardină era încins pe mijloc cu un cordon destrămat, avea mînecele prea scurte, iar fularul uzat îi era înnodat strîns peste mărul lui Adam. Avea niște picioare enorme, încălțate cu o pereche de ghete dn piele neagră, dar cea mai detestabilă era pălăria: maro, cu boruri tari, făcută din fetru ieftin. Și o purta trasă pe ochi.

„Exact ca un criminal,” își spuse ea, nervoasă. Sub ochii ei, necunoscutul își trase și mai jos pălăria aceea oribilă, începînd să se plimbe încet în lngul străzii.

Suzette oftă ușurată și reveni cu privirea la scrisoarea de la avocat, despre Marie d'Aranville. Mama lui Antoine murise în sfîrșit, iar scrisoarea îi readucea în minte o mulțime de amintiri amare.

„Proprietatea familiei, Chateau d'Aranville, devine acum a dumneavoastră, *chère Madame*,” o informa notarul în scrisoare. „*Comtesse Marie* a cerut ca apartamentul ei din Rue Bonaparte și tot ceea ce conține să-i revină nepoatei sale, Anjou d'Aranville, la care s-a gîndit adesea cu cea mai mare tandrețe. Dacă sînteți atît de bună, *chère*

Madame, să stabiliți o întâlnire pentru a discuta mai în detaliu aceste chestiuni, vom putea duce treaba la bun sfârșit.“

Suzette ridică delicat din umeri, amintindu-și ultima ocazie când văzuse castelul vechi și dărăpănat. Fusese la înmormântarea soțului ei, Antoine, cu ani în urmă, și ultimii participanți tocmai plecaseră. Îi tratase cu brandy și biscuiți dulci. Le strinsese mâinile cu osatură fină și le sărutase obrajii zbîrciți, gîndindu-se că, deși toți cei de pe-acolo păreau la fel de bătrîni ca și casele lor, încă se mai agățau de viață, deși habar n-avea cum, de vreme ce vîntul iernii pătrundea ca un cuțit prin cimitir și prin propriul ei palton călduros.

Suzette străbătuse camerele întunecoase făcînd o listă cu conținutul, pe care nota articolele de mobilier de care avea nevoie la Paris. Apoi, își puse pălăria, își încheie mantoul și ieși în vîntul înghețat. Se întoarse pentru a arunca o ultimă privire, plină de ură, spre castel, înainte de a închide ușa micului automobil, plecînd ca să nu se mai întoarcă niciodată.

În timpul lungului drum spre Paris, își făcu în minte inventarul. Pe primul loc se afla creșterea pe care o primise — sau, mai degrabă, cea primită de soțul ei. Propriul său trecut era mai burghez, dar cu șicul și *savoir-faire*-l ei, reușise să elimine orice urmă. A doua calitate era talentul la modă, și mai cu seamă la pălării. A treia, mintea înțeleaptă, de afaceristă — pe care nici măcar nu bănuise c-o avea.

În acea perioadă, Suzette frecventa de peste un deceniu casele de modă din Paris. Participa cu regularitate la

paradele modei și le cunoștea pe vînzătoarele șefe ale tuturor saloanelor, deși favoritele ei erau *Patou* și *Worth*. La fiecare lansare de colecție, pălăriile reprezentau o parte foarte importantă din costumațiile prezentate, dar Suzette nu cumpăraseră niciodată vreuna. Constatase că avea talent să creeze mici bonete din fișiute de fileu, panglici, voaluri și flori de mătase, și toată lumea îi admira operele. Detesta ideea de a fi „de meserie” dar nu avea încotro. Și-a abordat cunoștința, vînzătoarea șefă de la *Worth*, care a discutat cu creatorul de mode, care la rîndul lui a discutat cu Suzette, sugerîndu-i să-i aducă vreo cîteva eșantioane, cu titlu de încercare, pentru ca apoi să ia o hotărîre.

Două săptămîni mai tîrziu, s-a întors cu șase exemple delicate, care l-au fermecat atît de mult, încît le-a cumpărat pe loc și a creat cîteva modele de rochii care să meargă cu ele. I-a comandat mai multe, pentru colecția lui de toamnă, făcînd-o să simtă un fior de satisfacție, în timp ce privea modelele care defilau grațios prin salon, cu pălărioarele drăgălașe ale lui „Madame Suzette” pe cap.

„Madame Suzette” a fost un succes instantaneu. „Ce mai noroc, *chérie!*”, o felicitau „prietenele” ei, amuzate.

„Noroc...!” își spunea înversunată Suzette, cu gîndul la zilele și nopțile îndelungate de muncă grea. Ar fi preferat să se mărîte cu un om bogat, așa cum făcuseră ele, și să ducă o viață ușoară și răsfatată, dar nici un bărbat nu voia să-și ia de nevastă o văduvă săracă și cu un copil mic.

Trecuseră de-atunci cincisprezece ani.

Suzette încă nu era nici pe departe bogată, dar hainele ei proveneau de la cele mai distinse saloane. Patronii îi dădeau să le poarte articolele, pentru reclamă, fiindcă orice

client care era cineva intra în magazinul lui Madame Suzette, măcar din cînd în cînd. Toată lumea știa cît era de deșteaptă, și oamenii întrebau mereu: „Dar de unde ai rochia asta atît de frumoasă?” Desigur, Suzette nu întîrzia să le spună, astfel încît casa de modă cîștiga un nou client, iar Suzette se alegea cu o rochie nouă.

Împături scrisoarea, îngîndurată. Bănuia că i-ar fi putut vinde oricînd vechiul apartament al Mariei. Își amintea că acolo existau cîteva antichități de valoare. Dacă mai punea și ea ceva bani, șansele lui Anjou la o căsătorie reușită puteau să crească, iar Dumnezeu îi era martor că fata avea nevoie de cît mai mult ajutor posibil.

Deși Suzette și Marie abia dacă-și vorbiseră de-a lungul anilor, Anjou își petrecuse foarte mult timp cu bunica ei — mult mai mult decît i-ar fi convenit Suzettei. Dar făcuse parte din aranjamentul lor: Antoine nu lăsase în urma lui aproape nimic, iar Suzette fusese nevoită să-i ceară Suzettei bani, ca să se lanseze în afaceri.

— Cere-mi-i, și vor fi ai tăi, îi spusese Marie, zîbind, în timp ce-și sorbea aperitivul. Dar, în schimb, am s-o vreau pe nepoata mea.

Aceasta fusese învoiala. Anjou își petrecuse fiecare weekend cu bunica ei, ajungînd s-o adore. Era singura care plînsese la moartea Mariei, și tot singura care se dusese și la înmormîntare.

Din nefericire, acum se părea că banii Mariei erau pe terminate, și nu-i lăsase nepoatei sale decît apartamentul. Suzette se încruntă; contase pe banii aceia. Apoi, oftă. Banii erau o problemă eternă. Nu le mai rămînea altă șansă decît ca Anjou să aibă noroc în căsnicie.

Dar fata nu părea să se gîndească la nimic altceva decît la studiile ei, și ori de cîte ori Suzette dădea telefon la școala aceea scumpă de lîngă Paris, unde fiica ei stătea în internat, auzea că „studia“ sau era „ocupată“, la orice oră din zi și din noapte.

Notele bune luate la școală n-o ajutau pe nici o fată să-și găsească un soț bogat, Suzette știa bine asta. Anjou trebuia să învețe să se îmbrace mai elegant, să fie sociabilă și să farmece bărbații.

Se răsuci în loc, surprinsă, cînd clopoțelul de deasupra ușii sună. În prag apăruse criminalul de vis-à-vis, în impermeabilul său de gabardină și pălăria cu boruri tari, privind-o. Mîna îi sări la gură, ca să înăbușe posibilul tipăt.

„Calmează-te, Suzette,“ își spuse ea, „și nu face nici o mișcare bruscă. Vorbește cu el. Îmbunează-l. Iar la prima ocazie, fugi în stradă. Pe urmă, poți să ții cît te-o ține gura.“

— Madame Suzette d'Aranville? întrebă Swayne, cu un zîmbet subțire.

Suzette rămase cu gura căscată de mirare.

— Știți cum mă cheamă...!?

— Da, Madame. Sînt Jerome Swayne, de la *Swayne și Marshall*, detectivi particulari, din Strand, Londra.

— Detectivi particulari...? repetă Suzette, privindu-l cu nervozitate.

— Îl reprezint pe un gentleman englez, Conte de Mountjoy, în niște investigații pe care mi-a cerut să le fac în interesul dumnealui. Mai concret, Madame, clientul meu dorește să găsim urmele tuturor posibililor descendenți

ai lui George Mountjoy. Din anumite documente pe care mi le-a pus la dispoziție, precum și din propriile mele cercetări, am obținut o serie de date care m-au adus la „Madame Suzette“.

Swayne își mută greutatea de pe un picior pe altul, stînjinit, în timp ce Suzette îl măsura cu cea mai tăioasă privire de oțel pe care-o avea.

— Și de ce credeți c-am să răspund întrebărilor dumneavoastră? întrebă ea, pe un ton autoritar.

— Am înțeles de la clientul meu, Madame, că s-ar putea să fie *în avantajul dumneavoastră*.

Ochii negri ai Suzettei se îngustară, în timp ce se gîndea la ce-ar fi putut să însemne acele cuvinte.

— Cred c-ar fi mai bine să discutăm în particular aceste lucruri, Monsieur, spuse ea în cele din urmă, trăgînd într-o parte o perdea de mătase care separa micul magazin de și mai micul birou din spate. Acolo, se așeză pe scaunul de la mica masă aurită, dar nu-l pofti și pe Swayne să ia loc. Detectivul își coborî privirea, stingherit, în timp ce Madame Suzette îl studia, după care îl întrebă:

— Ia spuneți-mi, Monsieur Swayne, despre ce e vorba în povestea asta, cu familia Mountjoy?

Și-l ascultă, fără să zîmbească, în timp ce Swayne îi vorbea despre hotărîrea contelui de a-i căuta pe toți descendenții lui Georgie Mountjoy.

— Am mers pe urmele care duceau de la George Mountjoy la soțul dumneavoastră, regretatul Antoine Mountjoy d'Aranville, și în sfîrșit la fiica dumneavoastră, Anjou.

— Și ce anume propune Lordul Mountjoy, acum că ați descoperit aceste informații atât de personale despre familia mea?

Swayne clătină din cap.

—Nu eu am căderea de a vă spune acest lucru, Madame. Sînt însărcinat doar să vă informez că fiica d-mneavoastră s-ar putea să audă ceva *în avantajul ei*. Nu încape nici o îndoială că va afla acest lucru de la conte însuși, la momentul potrivit. Acum, vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat, Madame d'Aranville.

—*Comtesse* d'Aranville, preciză ea, glacial. Puteți scrie și asta în raportul dumneavoastră pentru Lordul Mountjoy. Cred că i-ar plăcea că afle că rudele lui din Franța au și ele titluri nobiliare.

„Omuleț înfumurat“, comentă ea în gînd, pe cînd Swayne își strîngea hîrțiile și le îndesa la loc, în buzunarul impermeabilului, după care își strînse cordonul, își puse pe cap pălăria aceea orbilă și făcu o plecăciune.

— Bună ziua, *comtesse*, salută el, în timp ce se retrăgea spre perdea, bîjbîind cu mîna la spate ca să dea la o parte materialul. Suzette îl privi cum se făcea de rîs, fără să-i ofere nici un ajutor. În sfîrșit, detectivul dispăru, și nu peste mult se auzi clopoțelul, și ușa închizîndu-se.

— Și totul, numai grație Mariei! rosti Suzette cu voce tare. Mariei, care n-a fost mai brează decît era de așteptat.

Aruncîndu-și capul pe spate, izbucni în rîs — și rîse, rîse cu lacrimi, gîndindu-se ce ironie era că escapadele sexuale ale Mariei îi puteau aduce nepoatei sale o adevărată avere.

Capitolul 7

Georgie Mountjoy o cunoscuse pe mica Marie d'Aranville la cursele din Deauville. Era o zi frumoasă de primăvară, cu o briză vioaie care sufla dinspre Atlantic, și-i zburase fetei pălăria de paie cu trandafiri de mătase roz și panglică de satin, pînă în brațele lui Georgie, unde o urmase și ea, după nu mai mult de cîteva zile.

Pentru Marie, a fost dragoste la prima vedere. Era o fată mignonă, cu păr ca flacăra, buze roșii bosumflate și ochi verzui, cu gene lungi, castani. La douăzeci și unu de ani, habar n-avea să flirteze, iar privirea pe care i-a aruncat-o lui Georgie Mountjoy nu exprima decît recunoștință că-i prinsese pălăria. Georgie, însă, descoperise că și familia ei era de o viță aproape la fel de veche și nobilă ca a lui, și că tatăl ei o desmoștenise cînd Marie se hotărîse să se facă actriță.

Acum se „odihnea“ — cum se numeau, în meseria ei, perioadele cînd nu aveau de lucru, și o încînta ideea de a-i face curte un tînăr chipeș, cu flori, cadouri și dineuri — *deux* în mici restaurante intime.

La întoarcerea în Paris, Georgie a venit după ea. A scos-o din cămăruța sărăcăcioasă unde locuia, instalînd-o

într-un apartament de lângă Jardins de Luxembourg. Apoi, a ajutat-o să-și aleagă mobila de la magazinele de antichități de pe Quay d'Orsay, iar Marie și-a umplut casa cu piese de calitate: oglinzi aurite enorme, console de marmură, covoare de Abusson și fotolii Louis XIV, precum și un vast pat Empire despre care se spunea că-i aparținuse cândva Împărătesei Eugenie. În loc de a-i face apartamentul să pară și mai mic, cele câteva piese enorme îi dădeau un aspect izbitor și interesant.

Georgie era generos: în ziua mutării ei în apartament, i-a predat documentele legale care o atestau ca proprietăreasă.

— Doar un mic „mulțumesc“ pentru că ești o amantă atât de fermecătoare, i-a spus el, cu un zîmbet de regret.

După care, și-a luat rămas-bun. În dimineța următoare, a plecat la Viena. Era improbabil să se mai reîntîlnească vreodată.

Marie nu se putea prefăce că ar fi avut inima frîntă. La urma urmei, legătura lor durase doar câteva luni. Georgie nu sugerase niciodată vreo căsătorie, nici măcar pe departe, iar ea nu ieșise deloc în pierdere. Pînă peste o luna, cînd a început să suspecteze că rămăsese însărcinată.

„Da-i copilului numele meu,“ a instruit-o Georgie, cînd a luat legătura cu el la Schloss Kronenfeld, unde locuia la niște prieteni. „Am să-ți trimit imediat niște bani.“ Dar nici de data asta n-a făcut vreo referire la căsătorie.

Ca să nu-și șocheze singura rudă rămasă în viață, bunica ei, bătrîna *comtesse* d'Aranville, Marie a inventat o poveste întortocheată despre o căsătorie urmată de abandon. Cu generoasă depunere a lui Georgie în bancă, s-a întors acasă, la dărpănatul castel de lângă Bergerac.

Bunica Mariei, contesa, era bătrână, așa că i-a fost destul de ușor s-o îmbrobodească. Și s-a bucurat când Marie i-a spus că prefera să-i dea copilului numele familiei lor. Fata considera că așa rezolva mai ușor problema legată de faptul că nu se căsătorise, dar n-a uitat nici dorințele generosului Gladys, așa că și-a botezat copilul după el.

Antoine Georges Mountjoy d'Aranville s-a născut la castel, șase luni mai târziu. Cu excepția ciufului de păr roșu ca focul, era leit tatăl lui. Aceiași ochi albaștri, același nas ușor coroiat al bărbaților din familia Mountjoy — și, pe măsură ce creștea, același trup vînjos. Asemănările se opreau aici. Ca temperament, Antoine era opusul total al nepăsătorului, pătimașului și generosului Georgie.

A fost crescut de bătrîna contesă la castel, în timp ce Marie s-a întors în apartamentul ei din Paris, și la „cariera“ ei, deși era prima care să recunoască, rîzînd, că „rolurile“ erau mai mult de amantă și țitoare prin culise, decît ale unor personaje de pe scenă. Dar se distra de minune — și...

— ...nu așa merită să ne trăim viața? întreba ea, cu bună dispoziție.

Bătrîna contesă se mîndrea cu genealogia ei. Era înrudită de departe cu familiile regale ale României și Spaniei, iar numele d'Aranville era inclus în registrul francezilor cu sînge albastru. Își conducea castelul vechi și degradat ca o bătrîna prințesă autocratică, avînd doar foarte puțini servitori rămași, aproape la fel de bătrîni ca ea. Îi amintea zilnic lui Antoine de importanța numelui lor, și de îndatoririle lui față de familie și față de Franța.

Era o copilărie singuratică, pentru un băiat ca el. Pe măsură ce înainta în vîrstă, străbunica lui începea să uite

cine era, iar Antòine accepta stoic acest lucru. Ridica din umeri și-și vedea de viața lui.

Cînd Antoine avea paisprezece ani, străbunica lui a vîndut ultima dintre bijuterile familiei — o tiară cu diamante deosebit de frumoasă — și l-a trimis pe Antoine la *École Militaire* din Saint Cyr.

Antoine știa ce sacrificase ca să-l dea la acea școală militară exclusivistă — nu numai tiara: contesa era foarte bătrînă, și știa că nu mai avea mult de trăit. Băiatul s-a hotărît să se arate demn de sacrificul ei, dar nu era un tînăr emotiv: o respecta și o admira pe bătrînă, însă n-o iubea — cum nu-și iubea nici mama, pe care o vedea rar și o disprețuia pentru stilul ei prostesc și desfrînat de viață.

Numele și carera militară însemnau totul pentru el, iar bătrîna contesă a apucat să-l vadă absolvind la St. Cyr. În mod cu totul neașteptat, la ceremonie a apărut și mama lui, arătînd ca o subretă de music-hall, într-un costum de mătase galbenă, cu o pălărie enormă, lăsînd în urma ei numai panglici filfîinde și efluvii de parfum. Antoine s-a simțit mai emoționat ca niciodată, vîzînd tot ceea ce mai rămăsese din „familia“ lui. Își respecta străbunica, și-i era rușine cu mama lui.

Pînă în acel moment, nu se prea gîndise la familia tatălui său, dar acum s-a hotărît să afle mai multe. După ce bătrîna contesă a fost condusă în camera ei de hotel, s-a dus cu mama sa la cină și, la o sticlă de șampanie Pommery comandată de ea și vinul de Bordeaux auster pe care-l prefera el, a luat-o la întrebări despre familia Mountjoy.

Marie își privi fiul cu ochi amuzați.

— *Eh bien*, un lucru pot să-ți spun, Antoine, răspunse ea, înfigîndu-și cu entuziasm furculița în crapul *bonne femme*, Mountjoyii îi fac pe d'Aranville să arate ca niște *arrivistes*. Familia lor datează încă de pe vremea Cuceririi Normande, și e foarte bogată. Au fost mai deștepți ca noi și și-au investit banii. S-au îmbogățit tot mai mult, de la un deceniu la altul, în loc să sărăcească.

Oftă, dîndu-și dramatic ochii verzi peste cap și strîngînd furculița la pieptul ei amplu.

— O, numai de-ai avea și tu banii Mountjoy-lor, dragul meu fiu... Toate fecioarele de familie bună din restaurantul asta ar lua-o la goană să pună mîna pe tine.

Aruncă o privire critică spre fiicele familiilor venite în vizită la absolvenții școlii militare.

— Dar, așa cum stau lucrurile, va trebui să te bazezi doar pe felul cum arăți. Mă tem că un titlu nu poate concura cu banii, în miza unei căsnicii. Doar dacă nu cumva te însori cu o moștenitoare, desigur. Sau cu o americană, eventual, adăugă ea, îngîndurată. Sînt atîtea prin preajă, sărmanele... Grase și urîte, majoritatea, de acord — dar *bogate*, dragul meu fiu. *Bogate* precum Cressus, cum se spune.

Antoine se înroși ca racul. Mama lui vorbea tare, cu vocea ei importantă, de actriță, și era sigur că o auzea toată lumea. În plus, și el era fecior, așa că se îmbujoră și mai tare cînd surprinse privirea amuzată a unei fete foarte drăguțe, de la masa de-alături.

Se aplecă spre mama lui, întrebînd-o încet:

— Dar dacă Mountjoyii sînt așa de bogați, *Maman*, noi de ce sîntem atît de săraci?

Marie îi aruncă o privire sceptică.

— Nu-mi vine să cred că încă nu te-ai gândit la asta, pînă acum, și că n-ai ajuns la concluzia cea mai evidentă, Antoine.

— Care concluzie cea mai evidentă? se interesă el, nedumerit.

Mama lui ridică din umeri, cu un gest delicat care explica, mai bine decît ar fi putut-o face orice cuvinte, că puțin îi păsa.

— Păi, desigur, Georgie Mountjoy și cu mine am fost doar amanți, și nimic mai mult.

Antoine rămase cu gura căscată. În timp ce-l privea tăcută, pe buzele Mariei se ivi un mic zîmbet malițios. Fiul ei era atît de pudic, atît de încuiat, încît se întreba cum fusese în stare să-l aducă pe lume tocmai ea.

— Dar credeam... ai spus mereu... contesa mi-a spus că te măritaseși cu englezul, și că pe urmă el te-a abandonat... că din cauza asta ai preferat să folosești numele nostru de familie...

Marie își spuse că era tipic pentru Antoine s-o numească pe străbunica lui, ca un snob, „contesa“... Făcîndu-i semn ospătarului să-i mai umple paharul, spuse nervoasă:

— Ei, sigur că i-am spus străbunicii tale că fusesem măritată. Ce crezi, că mi-ar fi convenit să-i cauzez un atac de cord? Folosește-ți creierii, Antoine, pentru numele lui Dumnezeu!

Ochii băiatului se umplură de groază, în timp ce se holba la ea, peste masă.

— Atunci, asta înseamnă că eu am fost... că sînt...

Rîsul batjocoritor al Mariei, din timp ce-i răspundea într-o șoaptă sonoră, scenică, avea să-i răsune în urechi toată viața:

—*Un bastard*. Ei bine, da, dragul meu fiu. Exact *asta* ești.

Antoine își împături șervetul și-l puse pe masă, cu grijă.

Se ridică în picioare, iar un chelner veni grăbit să-i potrivească scaunul. Își pocni călcîiele și se înclină în fața mamei lui. Apoi se răsuci în loc și ieși cu pași repezi din sala de mese a hotelului.

Și nu-i mai vorbi niciodată.

Marie s-a întors la Ch?teau d'Aranville peste un an, pentru a lua parte la funeraliile bătrînei contese. Lui Antoine i-a fost imposibil să vină, în acea perioadă fiind plecat cu regimentul său în Indochina.

La treizeci de ani, cînd s-a însurat cu Suzette Marigot, Antoine nu mai era flăcău. Rezolvase această mică problemă imediat după absolvirea școlii militare, iar de-atunci își satisfăcuse cu strictețe necesitățile o dată pe săptămîină, vizitînd mereu același bordel discret și, cel mai adesea, ca să facă economie de timp, aceeași fată.

Își servise cu cinste țara în anii 1914-1918, suferind o rană la picior în timp ce-și salva un camarad prins sub foc. Această faptă vitejească i-a adus Crucea de Război și o infirmitate care-l făcea apt necombatant. Avansat de la gradul de căpitan la cel de maior, a fost detașat la Ministerul de Război din Paris.

S-a dovedit un politician talentat, ajungînd rapid colonel. Prin urmare, era cunoscut ca tînărul și foarte chipeșul colonel d'Aranville, cînd a întîlnit-o prima oară pe Suzette.

Fata avea douăzeci și șapte de ani și-și pierduse logodnicul în război. Nu s-au căsătorit de conveniență, ci mai degrabă dintr-o neînțelegere. Antoine a crezut că familia Marigot avea mai mulți bani decît în realitate, fiindcă toți membrii ei erau foarte cheltuitori. Dar tatăl Suzettei, care știa aceste lucruri, se chinuia atîta să plătească facturile fiicei sale, încît nu s-a îndoit nici un moment de situația financiară a familiei d'Aranville. Și chiar dacă ar fi știut că Antoine era sărac, tot ar fi lăsat-o pe Suzette să se mărite cu el, numai ca să scape de ea și de toate cheltuielile.

Pentru Suzette, Antoine s-a dovedit o mare dezamăgire. Era arătos, nici pomeneală, dar nu avea pic de umor, și trăia numai pentru munca lui. A rămas fidel obiceiului său de a face dragoste doar o dată pe săptămînă, și a fost aproape surprins cînd a aflat că o lăsase gravidă.

— *Mon amour*, spuse ea pe un ton categoric, cînd Antoine se întoarse acasă după o zi grea la minister, trebuie să ne găsim o locuință nouă.

Aruncă o privire nemulțumită prin micul lor apartament de lîngă Champ de Mars.

— Acum, că vom avea un copil...

— Vom avea? întrebă Antoine, cu o mutră cam năucită.

— Se obișnuiește, înțelegi, cînd oamenii sînt căsătoriți, replică ea, cam acid.

Antoine rămase un timp așezat, chibzuind la posibilitatea ca în viața lui să apară un copil. *Fiul său.*

—Trebuie să te duci la Ch?teau d'Aranville numaidecît, hotărî el. Am să fac toate aranjamentele necesare. Copilul nostru trebuie să se nască acolo. Așa e tradiția familiei.

— Dar sînt abia în luna a treia! protestă Suzette.

Cunoștea vechiul castel: se desfăcea în bucăți, nu avea încălzire — și, lucrul cel mai rău din toate, nu avea nici un fel de vecini șic și interesanți. Ar fi murit de plictiseală acolo, dacă nu de frig.

— Am vrut să spun că avem nevoie de un apartament nou, explică ea.

— Dar de ce? o întrebă Antoine, sincer nedumerit. Copilul trebuie să crească în reședința familiei lui, la fel cum am fost crescut și eu. Desigur, vei sta și tu acolo, ca să-i supraveghezi creșterea, iar eu voi veni să yă vizitez ori de cîte ori munca mea mi-o va permite.

Suzette se holbă la el, îngrozită.

— Ți-ai ieșit din minți, Adriana? strigă ea. Chiar crezi că mă poți trimite să putrezesc în castelul ăla pustiu și înghețat, cîtă vreme tu vei rămîne la Paris?

Și, izbucnind în lacrimi, ieși în fugă din cameră.

Antoine rămase tăcut o vreme, gîndindu-se la spusele ei. Apoi porni spre dormitorul lor, bătut la ușa și intră.

—Te-ai căsătorit cu un d'Aranville, Suzette, spuse el calm. La nuntă, ai jurat să mă ascuți. Așa s-a procedat întotdeauna în familia noastră și, ca soție a mea, aștept de la tine să faci același lucru.

Și, răsucindu-se pe călcîie, ieși țepăn din cameră. La ușa, se mai întoarse o dată.

— În plus, adăgă el rece, nu ne putem permite să cumpărăm un apartament mai mare. Așa că nu ai de ales.

Expresia îngrozită a Suzettei nu fu cauzată de ordinul lui de a i se supune, ci de vestea că nu-și puteau permite un apartament mai mare. Știa deja, după facturile care se adunau pe biroul lui, că nu erau bogați, dar niciodată nu trebuise să-și reducă cheltuielile, și nu intenționa s-o facă nici acum, când era căsătorită.

Se duse la biroul lui, adună toate notele de plată și le puse într-un plic. Apoi, îi spuse servitoarei să i le trimită tatălui ei, la Lyons, împreună cu o scrisoare prin care-i cerea bani ca să cumpere un apartament nou, acum când era pe cale să-i dăruiască un nepot.

Facturile sosiră înapoi peste o săptămână, cu un scurt mesaj prin care tatăl său îi spunea că nu mai răspundea de datoriile ei. Suzette nu mai avea altă soluție decît să se ducă la groaznicul castel, ca să nască acolo.

După cele mai nefericite trei luni din viața ei, într-o dimineață furtunoasă, printre fulgere și bubuituri ale tunetelor, copilul se născu.

— O fiică, spuse încet Antoine, privind-o pe micuța cu păr de foc, în leagănul ei tivit cu dantelă. Data viitoare va trebui să fii în stare de mai mult, Suzette.

Suzette zăcea în pat, epuizată după travaliul lung și dureros. Îl privi cu ochii mari și gura deschisă de șoc — apoi pe față i se așternu disprețul.

— *Nemernicule*, mîrîi ea.

Antoine nu spuse nimic. Se simțea la fel ca atunci când propria lui mamă îl făcuse *bastard*. Albindu-se la față ca un cearșaf, ridică privirea spre îngerii din fresca de pe tavan, ca și cum ar fi căutat o cale de scăpare. Suzette îl

privea curioasă. Niciodată nu-l mai văzuse negăsindu-și cuvintele.

În sfârșit, coborî iar ochii spre ea. Erau reci ca două cioburi de gheață.

— Rămas-bun, Suzette, spuse el.

Și, la fel cum făcuse cu mama lui, se răsuci pe călcâie și plecă, fără să arunce nici o privire în urmă. Nu-i mai vorbi Suzettei niciodată. Și nu-și mai văzu niciodată fiica.

Suzette a botezat-o Angélique, dar i-a spus mereu Anjou. Următorii trei ani i-a petrecut la castel, trăind din puținii bani pe care Antoine îi trimitea, scrupulos, în fiecare lună. Tatăl ei a murit nu peste mult, fără să lase nici o moștenire, ba chiar și proprietățile i-au fost vândute, pentru plata datoriilor.

Apoi, dintr-o dată, într-o zi mohorâtă de februarie, în prag a apărut un ofițer de la vechiul regiment al lui Antoine. Soțul ei suferise un accident de călărie — sau, în fine, nu tocmai de călărie. Antoine nu *călărea* efectiv în acel moment. Inspecta regimentul de cavalerie, când unul dintre cai s-a speriat. S-a ridicat pe picioarele dinapoi, lovind cu copitele, chiar când Antoine trecea prin fața lui. L-a nimerit în tâmplă, doborându-l la pământ. A murit pe loc.

Imediat după înmormântare, Suzette s-a dus s-o viziteze pe Marie.

— Știi de unde vin, spuse ea, așezându-se lângă foc.

— Într-adevăr, răspunse Marie, observând că ochii atenți ai Suzettei explorau toate detaliile apartamentului.

— Cred că ar fi cazul să discutăm despre anumite probleme financiare, continuă aceasta, fără nici o introducere.

— Care probleme financiare? întrebă Marie, sorbind dintr-un pahar de Pernod, după care își linse delicat buzele.

— Sînt văduva fiului dumitale. Am și un copil.

— Un copil pe care eu nu l-am văzut niciodată, replică Madame, cu o voce de gheață.

— Antoine mi-a lăsat foarte puțini bani...

— Nu mă îndoiesc că armata o să te despăgubească. A luat de mult locul familiei lui, *chérie* — de foarte demult.

Se lăsă tăcerea. Focul trosnea în cămin, iar Marie sorbea din Pernod, privindu-și nora.

— Am să-ți dau bani, spuse ea într-un tîrziu, dar cu o condiție. Să-i folosești pentru a intra în afaceri. Nu mă interesează ce fel de afaceri, dar trebuie să puteți trăi din ele, tu și fiica ta, fără a mai veni la mine să-mi ceri ajutorul. Nu sînt o femeie bogată. Și eu a trebuit să-mi port mereu de grijă, așa că și de la tine voi aștepta același lucru.

Suzette își lăsă capul în piept, fără să spună nimic.

— Și încă un lucru, adăugă Marie, mai încet. O vreau pe nepoata mea.

Capul Suzettei se ridică brusc.

— Cum adică?

— Vei începe să muncești, rosti răspicat Marie. Nu vei avea timp să-ți crești copilul așa cum se cuvine. Îți propun să vină să stea la mine.

Pe fața Suzettei se vedea clar jocul emoțiilor contradictorii: ușurare, teamă, nehotărîre...

Suzette se gîndea la marea eliberare de a nu mai fi responsabilă de copilul lui Antoine; la frica de ceea ce-i putea rezerva viitorul; și la nesiguranța de a munci pentru a avea din ce să trăiască. Dar știa că avea un lucru pe care

Marie îl dorea. Anjou era atuul ei, și trebuia să-și joace înțelept cartea.

—Îmi pare rău, nu pot fi de acord cu asta, spuse ea într-un târziu, deși m-aș putea învoi, eventual, s-o las pe Anjou să te viziteze.

Marie rîse.

— Ești mai tare decît crezusem. Banii vor fi în contul tău de la bancă, săptămîna viitoare. Să-i folosești cu înțelepciune. În schimb, trimite-mi nepoata în vizită, la fiecare sfîrșit de săptămîna, fără greș.

Și cu asta, chemă servitoarea ca s-o escorteze pe Suzette pînă la ușă.

Și astfel, Suzette d'Aranville a devenit Madame Suzette, iar mica infidelitate a Mariei a netezit drumul spre fericirea viitoare a tinerei Anjou Mountjoy d'Aranville.

Capitolul 8

Suzette a hotărît să-i telefoneze lui Anjou la școală și să-i dea vestea. În timp ce telefonul suna și tot suna, oftă nerăbdătoare. În sfîrșit, răspunse una dintre colegele lui Anjou.

— Regret, *comtesse*, dar Anjou învață, răspunse fata. Examenul e mîine, și a cerut să nu fie deranjată. E foarte important pentru ea, înțelegeți?

În vocea fetei se simțea o undă de amuzament pe care Suzette n-o înțelegea, și închise telefonul cu un oftat nemulțumit. După părerea ei, Anjou își petrecea prea mult timp la *École*, studiind, în dauna învățatului de a se comporta în societate. Dacă notele ei n-ar fi dovedit să muncea pe brînci, ar fi putut-o bănuî că se-nvîrtea cu bărbații. Dar carnetele ei de note arătaseră întotdeauna numai calificative maxime la toate materiile — chiar și la matematică, pentru numele lui Dumnezeu, semn clar că Anjou era foarte studioasă.

Suzette afișă cel mai fermecător zîmbet, cînd răspunse la ușă pentru a o primi în magazin pe următoarea clientă. Femeia era o americancă bogată, rudă cu familia Rockefeller, iar Suzette se aștepta s-o convingă să cheltuiască bani cît

mai mulți în acea zi. Poate că avea să-și cumpere vreo duzină de pălării de primăvară, și puteau să discute și despre cumpărăturile de vară. Oftă din nou, cu plăcere de astă dată. Avea să fie o zi foarte satisfăcătoare.

Între timp, tînăra Anjou d'Aranville se lăfăia în brațele unui pictor. Căldura trupurilor lor alunga frigul de ianuarie. La fel ca mama ei, Anjou oftă și ea — dar cu o plăcere de un cu totul alt soi.

Mult mai tîrziu, în aceeași noapte, Anjou sări din nou, agilă, zidul cu stucaturi albe care înconjura *École*. Cîinele de pază aștepta ca de obicei, în curte, dînd din coadă în timp ce fata scotea din buzunăr friptura sustrasă din bucătărie, înainte de plecare.

— Cuminte, cuțu, îl mîngîie ea pe cap.

Apoi aruncă o privire grăbită în jur. Peste tot domnea liniștea. Porni cu pas sprinten printre copaci, dînd colțul clădirii, spre glasswandul pe care-l lăsase deschis. Peste cîteva momente, era din nou în camera ei.

Prietena sa, Cécile, se ridică în capul oaselor, cînd Anjou se furișă în cameră.

— Cum a fost? o întrebă ea curioasă, frecîndu-se la ochi. Spune-mi totul!

Anjou îi zîmbi rătăcios.

— Ce vrei să știi? Cuvintele pe care mi le spunea în timp ce făcea dragoste cu mine? Sau cît de viril era? Dacă mă trata brutal sau tandru?

— Pe toate! se repezi Cécile, cu sufletul la gură.

Prietena ei rîse.

— Da, spuse ea, *era* în toate felurile astea. Bietul meu pictor nemîncat e delicios, Cécile, adăugă Anjou, cu un oftat adînc. Din păcate, n-am să-l mai văd.

— Dar de ce? se aplecă Cécile spre ea, cuprinzîndu-și genunchii cu brațele, neliniștită. Dacă-i așa de minunat...?

Anjou ridică din umeri, cu nepăsare.

— Nu are bani, draga mea Cécile. Și mă tem că e un pictor foarte, foarte slab. Portretul pe care mi l-a făcut are fața verde. Verde! *Mon Dieu*, dac-ai mai văzut așa ceva!

Își inspectă fața în oglindă, surprinsă ca întotdeauna că nu păstra urme ale activităților din seara aceea — cu excepția cearcănelor de sub ochi, desigur, dar pe acelea putea oricînd să le explice spunînd că studia prea mult.

— A sunat mama ta! își aminti dintr-o dată Cécile. Zicea că era ceva urgent, și că s-o cauți cînd termini de învățat, adăugă ea, făcîndu-i cu ochiul. Probabil te crede o tocilară în toată regula, care stă cu nasu-ngropat în cărți cît e ziuulica de lungă!

Anjou rîse.

— Bine că nu știe unde-mi îngropasem nasul cu adevărat! Și bine și că n-am de învățat prea mult, ca să iau note bune. Mare noroc am — și-n dragoste, și la studii, în orice caz.

Apoi, fruntea ei netedă se încreți, încruntată, iar ochii verzi ca smaraldele i se tulburară.

— Numai la bani n-am noroc — și știu că așa avea mare nevoie!

Banii, sau mai bine zis insuficiența lor, ocupaseră întotdeauna un loc important în viața lui Anjou. O fi arătat Suzette ca un fotomodel, dar cheltuielile păreau mereu mai

mari decît cîștigurile, iar viața lor era o serie continuă de mici economii: servitoarea care venea doar de două ori pe săptămînă, nu zilnic; cinele acasă, rareori la restaurant; hainele ieftine, Suzette spunînd că trebuia să aștepte pînă cînd termina școala, iar îmbrăcăminte elegantă avea să fie o investiție.

O investiție pe piața căsătoriilor, reflecta revoltată Anjou. Nu trebuia decît ca mama ei să-i găsească un soț bogat, și totul avea să se schimbe. Anjou știa la ce să se aștepte, căci fusese deja amanta unui asemenea bărbat. O relație scurtă, ca toate aventurile ei, dar distractivă. Iar Anjou nu tînjea decît după distracții. Dacă se ducea la Sorbonna, putea să închirieze o cameră ieftină și să trăiască viața pe care și-o dorea. Anjou zîmbi. S-ar fi putut chiar și să dea pe la cursuri, dacă materiile o interesau îndeajuns.

— Nu creierul e problema mea, Cécile, spuse ea, cu un oftat. Despre bani e vorba. Trebuie să-mi găsesc un bărbat bogat. Dar și eu sînt la fel ca bunica mea, Marie: aș prefera să fiu amantă, decît nevastă.

Apoi, se uită la ceas. Era ora două. Prea tîrziu ca să-i mai dea telefon mamei sale. Avea să vorbească a doua zi cu ea. Așa că, se așeză la birou, își deschise cărțile și se apucă să studieze pentru școală.

Suzette o sună din nou la șase și jumătate. Anjou se ridică în capul oaselor, buimacă, și porni pe culoar, cu pași împleticiți, spre telefon.

— *Allo*, răspunse ea, căscînd.

— Anjou, slavă Domnului c-am dat de tine, în sfîrșit!

Anjou gemu, după care își continuă sunetul printr-un căscat, ascultându-și doar pe jumătate mama, care turuia ceva despre un detectiv particular și Conte de Mountjoy.

— Conte este stră-unchul tău, Anjou, și e bogat. A trimis un detectiv particular anume să te caute. Zice că în curînd vei auzi *ceva în avantajul tău*.

Anjou recunoscuse satisfacția din vocea mamei sale, în timp ce continua să vorbească despre familia Mountjoy.

— *Au îvoir, maman*, își luă ea rămas-bun, închizînd telefonul.

Se tirî înapoi la pat și rămase culcată, cu mîinile sub cap, gîndindu-se la posibilitatea de a fi singura descendentă a bătrînului Lord Mountjoy și de a-i moșteni averea. Oftă ușor, -satisfăcută. În sfîrșit, visele ei începeau să se împlinească. Cumva, știuse dintotdeauna că avea să se întîmple și asta, într-o bună zi.

În dimineța aceea, Anjou coborî la parter înaintea tuturor celorlalte fete — o adevărată „premieră”, în toată viața ei de elevă. Mai mult, era deja îmbrăcată — foarte îngrijit, cu un sarafan gri și o bluză albă decentă, ciorapi lungi și negri, de bumbac, și pantofi butucănoși, de aceeași culoare. Avea părul pieptănat cu grijă și legat la spate cu o panglică neagră, și arăta la fel de curată și inocentă ca o fată care a dormit buștean toată noaptea.

În ziua aceea, Anjou a luat o notă de zece la examenul la matematică.

Swayne era recunoscător să lase Parisul în urmă. Nu-i plăceau țările străine. Peste graniță nu exista nimic mai

bun decît ceea ce avea deja de oferit Marea Britanie, și nu reușea să priceapă de ce țineau atîta clasele avute să voiajeze. N-avea el nevoie de *vin rouge* și *fromage* miro-sitoare — lui să-i dai în fiecare zi un Blighty vechi și bun, o halbă de bere și un prînz de plugar — și altceva, nimic!

La Londra ploua mai tare decît la Paris sau în Calais, dar Swayne nici nu observă: nu era decît vremea tipică de la Londra, și atîta tot. Deschise fereastra, goli scrumiera, își aprinse o Woodbine și dădu un telefon. Spre uimirea lui, i se făcu imediat legătura cu Departamentul Poliției din Houston. Le spuse că avea nevoie de un detectiv particular cu reputație bună, ca să-l ajute într-un caz, și-i dădură numele lui Edgar Smallbone.

Mai avu nevoie de cîteva zile ca să-l găsească pe Smallbone, din cauza unui cablu cu probleme, iar cînd reuși în sfîrșit să prindă legătura, din recptor se auzeau atîtea trosnete și reverberații, încît abia dacă-și putea auzi propriile gînduri. Oricum, în cele din urmă reuși să-i redea povestea lui Smallbone, și-i ceru ajutorul.

Discutară și stabiliră toate aspectele financiare, după care Smallbone spuse, pe un ton care lui Swayne i se păru puțin cam prea țănoș:

— Am și ieșit pe ușă, și sînt în drum spre San Antonio!

Swayne închise telefonul și-și aprinse încă o țigară. Trase din ea, sperînd să fi procedat bine. Doar un pas îl mai despărțea de căpătarea primei, și spera ca Smallbone să fie omul potrivit pentru treaba pe care o avea de făcut.

Capitolul 9

Edgar Smallbone era un uriaș zvelt și cu trăsături dure. Înalt de un metru și nouăzeci și șapte de centimetri în ciorapi, cîntărea aproape o sută douăzeci și cinci de kilograme, numai mușchi. Era mai obișnuit să caute hoți de vite și spărgători de bănci, decît rude de mult pierdute, dar cînd Swayne îi oferi slujba, își zise că nu strica o mică schimbare. Și, oricum, erau niște bani cîștigați ușor. Fu o nimica toată să găsească *Mountjoy Ranch*, lîngă San Antonio, dar să convingă pe cineva de acolo să-i vorbească despre familia respectivă era cu totul altă poveste.

Porni la drum cu vechiul său Chevrolet saloon negru, stropit cu noroi. Avea aprinderea defectă, bare îndoite și o gaură de glonț în lunetă, de la un spărgător de bănci pe care nu-l prinsese niciodată — fiindcă, atunci cînd gloanțele ajungeau atît de aproape, Smallbone știa că era timpul să se lase păgubaș.

A fost surprins, prin urmare, cînd s-a îndreptat agale spre veranda șubreabă a micii case din bîrne de la fermă, pentru a fi întîmpinat de o negresă arțăgoasă cu o pușcă veche de vînătoare în mîini, și un cîine corcit cu ochi bănuitori, al cărui mîrîit gutural îl făcu să se oprească.

— Zi ce treabă ai, domn'e, îi ceru rece Aliza Jefferson, proptindu-și la umăr pușca.

Politicos, Smallbone își ridică pălăria Stetson.

— Nu vreau să vă deranjez, domniță. Dar pe tăblia de la capătul aleii scrie că aici e ferma *Mountjoy*, iar eu îi caut pe cei cu numele ăsta.

— Pe care din *Mountjoy*? se interesă Aliza, privindu-l cu suspiciune.

— Păi, pe oricine dintre ei, domniță. Pot vorbi cu oricare. Au o rudă la Londra, un anume Conte de *Mountjoy*, care ține neapărat să-i găsească pe descendenții fratelui său de mult pierdut, *Georgie*. Asta e sarcina mea, domniță, să-i găsesc, și de-asta mă aflu acum aici, să vă cer ajutorul.

Aliza avea ochii mari de uimire. Coborî pușca, ordonându-i cîinelui să nu mai mîrîie, și spuse:

— Aici nu-i nici un *Mountjoy* care să vrea să vorbească cu un conte. *Mountjoyii* au părăsit ramura aia a familiei, ca să răzbească prin puterile lor, cu ani în urmă. N-au nevoie de conți și alți domni mari care să-și bage nasu-n treburile lor.

Se încruntă la el, dar imediat o învinse curiozitatea.

— Și-n plus, de ce-l interesează?

Smallbone ridică din umeri.

— A zis ceva în sensul de „c-o să fie *în avantajul lor*“.

— Hm, pufni Aliza cu dispreț. Mai degrabă-n al lui, din cîte-am auzit eu de șleahta aia. O fi vrînd să puie mîna pe fermă, și alta nu. Da, domn'e, asta-i, pun pariu. Vrea să-și ia ferma înapoi. Ei bine, poți să-i zici din partea mea, domn'e, că pe proprietatea asta n-o să puie el mîna, atîta vreme cît mai e și Aliza Jefferson p-aicea!

Fierbea de indignare, iar dulăul cel corcit scoase un mîrîit de avertisment. Smallbone batu în retragere, fără să-și ia ochii de la cîine.

— Cred că m-ați înțeles greșit, domniță, spuse el, împăciuitor. Spuneți-mi doar cînd va fi acasă domnul Mountjoy, și voi veni atunci să vorbesc cu el.

— Aicea nu-i nici un domn Mountjoy, amice, replica Aliza, așa că nu te mai osteni să bați drumu' de pomană, că tot n-o s-ajungi nicăirea.

Smallbone se grăbi să se urce în Chevy, ambalînd motorul, iar cîinele se repezi în jos pe treptele verandei, fugărindu-l pînă la șosea.

Înainte de a reveni la ferma *Mountjoy*, Smallbone mai făcu unele cercetări. Își luă o cameră într-o pensiune din orașelul *Kitsville*, aflat în apropiere, și puse cîteva întrebări în magazinul local, iar seara se învîrti pe la *Lonesome Steer Saloon*, conversînd cu barmanul și cîteva clienți. Fu surprins să afle că *Mountjoy Ranch* aparținea unei tinere nmite Honeychile Mountjoy Hennessy.

— Cam ciudat nume are fata lui David Mountjoy, îl informă barmanul. Se zvonește că David n-a fost însurat nicioată cu maică-sa, deși ea își zicea mereu Rosie Mountjoy.

Zimbi complice.

— Mare figură era, aia. Strașnică femeie, vreau să zic. Niște picioare care nu se mai terminau, și un mers de ți se scula doar uitîndu-te cum trecea pe stradă.

Rîse sonor, apoi continuă:

— Într-o vreme, i se zicea „Rosie Lungă-n-craci, cea mui Sexy Stripperă de pe Circuit“. Înainte să se mărite cu David Mountjoy, vreau să zic. Da, dom'le, lui Rosie Hennessy tot mereu îi dădeau tîrcoale bărbații. Întreabă-l prin San Antonio, și-o să afli și singur. Acolo lucra, în *Silver Dollar Saloon*. Pîn-a murit, vreau să zic.

Smallbone mai comandă o bere.

— Rosie a murit? întrebă el, cu interes.

— Mda. A-mpușcat-o careva, în fața la *Saloon*. Nu s-a aflat niciodată cine-a făcut-o. David murise și el, cu zece ani mai-nainte, așa că mai rămăsese doar fata. Honeychile, vreau să zic. Stă la fermă, cu lucrătorii. Se poartă ca-n familie, și cred c-așa or și trăi, fiindcă mai mult ca sigur că altcineva nu mai dă pe-acolo, vreau să zic. Cîteodată, o mai vad la cinematograful, aici în Kitsville. Moare după toate musicalurile alea romantice de la Hollywood. Știi, cu femei fandosite, îmbrăcate cu rochii fandosite, în tot felul de locuri fandosite, vreau să zic. Deși pe Honeychile n-am văzut-o cu altceva pe ea decît cu salopete de lucru, toată viața.

Smallbone se gîndi la casa dărăpănată de birne, cu verandă șubredă și acoperiș din tablă ondulată, și la pogoanele de pămînt arid care se întindeau cît vedeai cu ochii. Comandă o bere pentru barman și întrebă, într-o doară:

— Atunci, din ce trăiește? Mie ferma aia nu mi se pare să facă prea multe parale.

Barmanul ridică din umeri, dînd de dușcă paharul.

— Și eu cred la fel. Abia-și duce zilele, la fel ca mulți alții de pe-aici — după seceta aia mare, vreau să zic. Înainte, *Mountjoy Ranch* era un lot bun. Zece mii de acri,

cîteva mii de capete de vite — și-ncă vite din cele mai bune, vreau să zic. Angus și Coarnelungi. Carne prima-ntii pe copită.

Ridică iar din umeri.

— Alde Mountjoy n-au avut noroc; le-a secăt fîntîna-n același an cînd a lovit și seceta. Au pierdut toate vitele, vreau să zic. Văcarii au plecat să-și caute de lucru prin alte state, iar Honeychile a mai rămas doar cu Tom Jefferson, fiu' lu' Aliza, să vadă de fermă.

E, și erau gata să se dea la fund, cînd tînăru' Tom a găsit un petec de verdeață. A tocmît niște mașinării d-alea de foraj și a-nceput să sape după apă. Acuma, n-ai cum să n-admiri un băiat ca ăsta, vreau să zic. Nimica nu era-n stare să-l oprească. Zi și noapte a tot căutat, săptămîni de-a rîndul. O vreme, se vorbea chiar că găsise petrol; au venit unii de la o mare companie petrolieră și-au început să foreze și ei, da' n-a ieșit nimica. Oricum, Tom a găsit un izvor subteran. A săpat un puț, da' nimeni nu poate ști cît o să țină. Acuma au o mică cireadă, deși de data asta nu mai sînt vite prima-ntii, vreau să zic. Honeychile muncește și ea la fermă, împreună cu Tom. Se zice că face treabă cît doi bărbați la un loc.

Oftă, pe gînduri.

— Normal ar fi ca o tînără ca ea să se gîndească la mărițiș, la-ntemeierea unei familii, nu să viseze la stele de cinema și cai verzi pe pereți. Cred că n-ar arăta deloc rău, dacă s-ar strădui nițel, vreau să zic. Oricum, e destul de bună pentru mulți din fermierii bătrîni și focoși de p-acia. Și, cine știe, poate-ar mai învăța vreo treabă, două, și de la mama aia sexy a ei, vreau să zic.

Îi făcu cu ochiul, sugestiv, lui Smallbone, care-i comandă încă un whisky, apoi îi ură noapte bună.

Honeychile Mountjoy Hennessy nu voia să stea de vorbă cu el, îl informă Aliza a doua zi, când reveni la fermă. Era plcută pe teren și nu știa când avea să se întoarcă, așa că să lăsa dumnealui bine și să se cărăbânească de pe proprietatea el, pînă nu punea cîinele pe el.

Smallbone era obișnuit cu tacticile de acest gen. Se întoarse la magazinul general, își cumpără o pîine, niște friptură rece, muștar și două sticle de bere, apoi porni din nou spre ranch. Își parcă mașina la umbra unui castan bătrîn, lîngă tăblia ruginită pe care scria că aceea era ferma *Mountjoy*, și se pregăti pentru o așteptare îndelungată. La un moment dat, Honeychile tot trebuia să iasă pe poartă, iar Smallbone intenționa ca în acel moment să fie acolo.

Se așeză la umbra castanului, mîncîndu-și friptura cu pîine și bînd bere, și întrebîndu-se alene cît avea să dureze totul. Nu că ar fi avut vreo importanță, era plătit cu ziua, plus toate cheltuielile rezonabile, așa că puțin îi păsa cît timp ardea gazul pe-acolo. Uitîndu-se în jur, observă o bardacă veche de ceramică, înăuntru cu cîteva flori de cîmp ofilite, pusă într-o mică adîncitură de sub copac. Ca și cum ar fi fost puse de un copil, în memoria cuiva, își spuse el, nedumerit.

Era o zi caldă, iar pe Smallbone îl fură treptat somnul — pînă cînd îl trezi claxonul vechiului Dodge al lui Rosie, roșu ca o mașină de pompieri.

— Ca ce chestie-mi ții drumu', dom'le? se răsti Tom Jefferson, nervos.

Încet, Smallbone se ridică în picioare, sub privirea uimită a lui Tom. Și acesta era înalt, dar străinul de sub castan parcă nu se mai termina. În clipa următoare, Tom își dădu seama despre cine era vorba.

— Mata tre' să fii amicu' de care ne spuse Ma. Ăla de pune tot felu' de-ntrebări despre neamu' Mountjoy. Pa! parcă-ți zise s-o lași pe Honeychile în pace, nu? Nu ne-ntereșează s-auzim n'ica de zgîrie-brînză ăl bătrîn de conte. Niciodată nu făcu n'ica pentru Honeychile, așa că nici o nădejde să-l apuce acuma. Vrea să-nhațe ferma, mai degrabă. Ei bine, io Ț-o spui d-a dreptu-n față, dom'le, fata aia și-a sădit aicea sufletu' și inima'. Muncește mai greu decît toți bărbații la un loc. Și la fel făcu și Pa al ei, înainte, și Bună-su.

Smallbone îl privi neliniștit pe tînărul cel agresiv. Era arătos, și părea să aibă aproape treizeci de ani. Înalt, puternic și musculos, cu pielea ca bronzul, ochi câprui și o gură care părea mai obișnuită să zîmbească, decît cu expresia crispată amarnic de-acum.

— Bunicul ei, replică el tărăgănat, cu accentul său din Texas. Să tot fi fost bătrînul Georgie Mountjoy, nu?

— Și dac-a fost, ce?

— Iar tatăl ei a fost fiul lui Georgie, David?

Tom se încruntă și mai abitir, fără să spună nimic.

— Nu vreau să supăr pe nimeni, continuă Smallbone, împăciuitor. Atîta numai că mi s-a dat de făcut o treabă, iar acum cred că am făcut-o. Dar am un mesaj pentru domnișoara Honeychile, de la străunchiul ei... adică fratele lui Georgie. Și, desigur, aș dori să i-l transmit ei personal.

Ridică privirea, la auzul unui zgomot de copite.

Măi, să fiu al dracului... murmură el, cu un zîmbet înclinat. Al dracului să fiu, dacă nu vine spre mine tocmai minchia să fac treaba asta.

Smallbone se considera un expert în cai, ca și în femei. Călușul era un Appaloosa magnific: puternic, cu un cap mîndru și o coadă albă ce filfia în vînt, și era îngrijit impecabil. Părul său lucea ca o vopsea proaspătă, copitele erau atît de curate, încît parcă li s-ar fi făcut manichiura, iar înțele de argint ale șei scilipeau în lumina soarelui.

Ar fi vrut să poată spune același lucru și despre tînăra călăreată. Era înaltă și zveltă — și arăta ca toți dracii. Părul lung și blond, năclăit de sudoare și strîns într-o coadă la spate, îi stătea lipit de cap. Purta o salopetă albastră de bărbați, cu bretele, un tricou jegos și cizme de cowboy scilciate. Un strat de praf fin o acoperea din cap pînă-n picioare, făcînd-o să arate cenușie — inclusiv fața, din mijlocul căruia îl străpungeau cu privirea doi ochi de un albastru scăpărător.

— Nu mi-e greu să ghicesc cine ești, se răsti ea. N-am nimic de discutat cu dumneata. Te rog să părăsești proprietatea mea — imediat!

— Scuzați-mă, domnișoară, își ridică Smallbone pălăria Stetson, ca un gentleman desăvîrșit, dar nu mă aflu pe proprietatea dumneavoastră.

Honeychile îl privi încruntată. Smallbone stătea pe marginea șoselei, lîngă mașină.

— Atunci, automobilul dumitale sigur este. Îmi blochează intrarea. Fii bun și mută-l de-acolo, pînă nu-l chem pe șerif, ca s-o facă el în locul dumitale.

— Presupun că vorbesc cu Miss Eloise Georgina Mountjoy Hennessy? Mai cunoscută ca Honeychile? Fiica domnului David Mountjoy și a domnișoarei Elliott Rosemary Hennessy?

Pe sub stratul de praf, Honeychile se albi la față. Arăta ca o stafie speriată.

— Să nu-ndrăznești să scoți o vorbă despre mama meu! Să nu suieră ea, amenințător. Iar numele tatălui meu, nici să nu lăși să ți se desprindă de pe buze! Cum îndrăznești să vii așa peste noi? Am auzit că puneai întrebări în stînga și-n dreapta, prin Kitsville... De ce nu pleci odată, ca să mă lași în pace?

— Îmi pare rău, domnișoară, dacă v-am supărat. În nici un caz nu intenționez asta. Sarcina mea era doar să vă găsesc. Acum, că mi-ați confirmat identitatea dumneavoastră, am să plec. Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnișoară, și vă rog încă o dată să mă scuzați. N-am avut nici o intenție rea. Ba chiar, tocmai dimpotrivă.

Honeychile și Tom îl priviră cum își ocolea mașina și se urca la volan.

Apoi, Honeychile își întoarse calul spre mașină. Se aplecă înainte în șa, întrebîndu-l:

— Ce-ai vrut să spui cu asta, „dimpotrivă“?

— Din cîte am înțeles, domnișoară, Lordul Mountjoy dorește să ia legătura cu descendenții fratelui său de mult pierdut, Georgie. Mesajul pe care l-am primit, pentru a vi-l transmite, este acela că „veți auzi ceva *în avantajul dumneavoastră*“, și că Lordul Mountjoy vă va căuta personal — de îndată ce-mi va primi raportul, mai exact.

Își duse din nou degetul la pălărie, politicos.

--- Încă o dată, domnișoară, vă mulțumesc pentru timpul acordat. Bună ziua la toată lumea.

Honeychile se uită cum vechiul Chevrolet pornea pe drum, cu motorul tușind, pînă luă viteză și deveni un simplu punct negru în lungul șoselei albe și strălucitoare.

Arcă o privire spre Tom, confidentul și cel mai bun prieten al ei, în copilărie. Tom știa tot ceea ce se putea ști despre ea. Fruntea prăfuită i se încreți de îngrijorare.

— Ce zici de asta, Tom?

— Cînd oamenii legii vorbesc despre „ceva în avantajul dumneavoastră“, de obicei înseamnă că primești niște bani, răspunse el.

Apoi aruncă o privire peste umăr, spre acrii de pămînt arid care erau tot ceea ce mai rămăsese din ferma *Mountjoy*.

— Mai săracă de-atîta n-ai cum s-ajungi, pare-mi-se mie. Poate-ar fi *bine* să vezi ce-are de oferit bătrînul Lord Mountjoy.

În timp ce se urca din nou în vechiul Dodge roșu al lui Rosie, ridică din umeri.

— Pare-mi-se că n-ai avea nimic de pierdut.

Honeychile nu voia să-l creadă, dar știa că Tom avea dreptate. Erau săraci. Săraci lipiți pămîntului. *Mountjoy Ranch* era cea mai uscată și mai plină de praf fermă din zonă. Avea cea mai puțină iarbă, cele mai slabe vite și cel mai mic debit de apă. Oricît de mult ar fi lucrat, nimic n-avea să schimbe vreodată situația asta.

Capitolul 10

Cînd era mică, Eloise „Honeychile“ Mountjoy Hennessy jura că putea să-și aducă aminte cum o ținuse în brațe tatăl ei, în ziua cînd se născuse. Nimeni n-o credea, desigur. Însă chiar și după ce a crescut, putea să închidă ochii și să retrăiască acea senzație binecuvîntată de putere și căldură, și să simtă în nări mirosul înțepător al coloniei de lămîie. Aveau să treacă ani de zile pînă să întâlnească din nou o asemenea siguranță și iubire, totală și necondiționată.

Honeychile nu știa prea multe despre familia tatălui ei. Nu-și cunoscuse niciodată bunicul, pe Georgie Mountjoy, fiindcă într-o zi, cu mult timp încă înainte de nașterea ei, acesta fusese aruncat din șa de către calul speriat, în Dentelles Pass, și avusese ghinionul de a cădea peste un crotal iritat. Murise la vîrsta de patruzeci și trei de ani. Tatăl ei încă mai era doar un băiat deșirat, de șaptesprezece ani, iar Honeychile abia o licărire ca de stelută în viitorul lui întunecos. Dar istoria spunea că, în tinerețea sa trăită în Anglia, bunicul Georgie Mountjoy fusese un desfrînat, dedat jocurilor de noroc. Familia lui engleză îi dăduse un bilet pînă în America, numai dusul, și ferma de

„mle de acri de lângă San Antonio, spunându-i să nu se
mml întoarcă niciodată acasă.

Spre surprinderea lui, Georgie descoperise că se simțea
bine în Texas. Îi plăcea stilul dezinvolt al celor de la
frontieră. Îi stătea foarte bine cu pălărie cu boruri largi și
haine cu franjuri, călare pe un armăsar negru năvălaș. Îi
plăcea și să se distreze prin saloon-uri, unde băutura era
ieftină și femeile destul de drăguțe — și disponibile. Dar,
cel mai mult din toate îi plăcea pământul.

A făcut și un copil, cu o tinăra destul de frumoasă, pe
nume Connie Devine, dansatoare la Stagecoach Saloon, în
El Paso. N-a luat-o niciodată de nevastă, dar a avut mare
grija de ea. I-a cumpărat o casuță de lemn în San Antonio;
lui fiului lor i-a pus numele de David — nu după vreun
membru al familiei, ci fiindcă îi plăcea cum suna.

Connie a murit când David avea șase ani, iar Georgie
n-a pomenit într-o grea dilemă. Îi plăcea să fie independent
și nu-și dorea responsabilitățile creșterii unui copil. Dar
aceia era *fiul lui*, un Mountjoy, la urma urmei, așa că a fost
adus să locuiască împreună cu tatăl său.

Așchia n-a sărit prea departe de trunchi, David devenind
un tânăr înalt, zvelt și vînjos — iar la șaptesprezece ani, când
și-a pierdut tatăl, știa deja să conducă o fermă. Era inteligent,
dar neinstruit, căci se lăsase de școală la paisprezece ani, și
murea după orice față drăgălașă, cu picioare frumoase și
piept moale. Avea mare succes la femei, la fel ca tatăl lui —
iar Rosie Hennessy n-a făcut excepție.

Rosemary Hennessy era fiica unui predicator itinerant.
La cincisprezece ani, sătulă să tot bată drumurile, mereu la

dispoziția lui, l-a părăsit și s-a angajat la un magazin de semințe și nutrețuri, pe Strada Principală din San Antonio. Și-a luat o cameră în pensiunea văduvei Martinez, unde primea și un mic dejun de *tortillas* din porumb și o cină substanțială cu supă de *pozole*, plus *fajitas* și *ferijoles*. În curînd, s-a săturat de supă și *tortillas*, dar camera era curată și ieftină, iar la magazin întâlnea mulți oameni interesați.

Fiecare fermier și cowboy trecea cel puțin o dată pe lună pe la „Semințele și Nutrețurile lui Elias“. Și fiecare femeie din zonă venea în oraș cu mașina, ca să-și facă târguiețile de la raionul alăturat, unde Rosie lucra sub ochiul atent și disprețuitor al snoabei domnișoare Drysdale.

Domnișoara Drisdale, căruntă și astringentă, știa bine cum să țină o persoană la locul său, și-și cunoștea și mai bine poziția — mult peste nivelul lui Rosie și al majorității clientelor, dar slugarnic-inferioară femeilor mai bogate.

Rosie a rezistat acolo aproape doi ani. Apoi, într-o dimineață de primăvară, s-a trezit simțind furnicăături prin vene și un spirit de aventură care-i inundase tot trupul tînăr și copt. Lepădînd de pe ea cămașa de noapte de flanelă, s-a urcat pe un scaun vechi și șubred unde, stînd într-un echilibru precar, și-a inspectat în oglinda de pe perete trupul gol-puşcă, pînă-n cele mai mici detalii — scop în care a trebuit să se îndoiaie și să se răsucească în cele mai de neînchipuit poziții, dar ceea ce-a văzut era destul de promițător.

— Destul cu uscătura asta bătrînă de domnișoară Drysdale! a hotărît ea, sărind veselă de pe scaun. O aștepta o lume-ntreagă — dincolo de hotarele orașului San Antonio.

Printr-o coincidență stranie, a ajuns la El Paso, unde dansa cu cowboys-ii ca să-și câștige existența. Acolo, l-a cunoscut pe managerul unei trupe burlești, care făcea turnee prin statele sudiste dînd reprezentații prin corturi și mici săli de spectacole, care a convins-o să-i dăruiască virginitatea ei în schimbul intrării în trupa lui de fete — și, astfel, a devenit „Rarin Rosie, Cea Mai Sexy Stripperă de pe Circuit“.

Prima dată cînd a văzut-o David Mountjoy, era complet îmbrăcată. Se plimba pe Main Street din Houston, uitîndu-se la vitrine. Nici măcar nu l-a băgat în seamă, dar el a observat-o, ba bine că nu! Chiar și îmbrăcată, reușea să arate aproape goală.

Era sfîrșitul lunii septembrie. Orașul se cocea de căldură, iar Rosie purta o rochie de vară înflorată care i se mula pe toate curbele trupului. Decolteul larg lăsa să i se vadă transpirația lucind pe partea de sus a sînilor, iar din cînd în cînd cîte o adiere de vînt îi ridica puțin poalele, lăsînd să i se întrezărească provocator picioarele frumoase, în ciorăpi de mătase sclipitoare.

În timp ce se apropia de ea, David încetini pasul, pînă cînd Rosie îl zări reflectat în geamul vitrinei pe care o studia, și-și dădu seama că se cam uita la ea — sau, mai bine zis, o sorbea din priviri.

Îi zîmbi discret, conspirativ, dîndu-i de înțeles că știa prea bine ce-i trecea prin minte, după care o luă din loc și dădu colțul, spre teatru.

Portarul îl privi acru pe David cum intra în magazin. Era obișnuit ca bărbații să dea tîrcoale ușii lui de la intrare. Toți voiau același lucru.

După ce-i strecură cinci dolari, David află că frumoasa necunosctă era „Rarin’ Rosie, Cea Mai Sexy Stripperă de pe Circuit“, și că următoarea reprezentație avea să înceapă peste nu mai mult de două ore.

Trandafirii sosiră peste o jumătate de oră. O sută în cap. Stăteau în cinci găleți de incendiu galvanizate, în cabina stripperelor, emanînd un parfum slab de seră. Și toți, pînă la ultimul, erau albi.

Celelalte stripteuse se adunară în jurul lui Rosie, curioase să afle cine era admiratorul ei și spunîndu-i să facă bine să se țină atrîns de el și să fie atentă la JoJo, care avea obiceiul să sufle bărbații altora. JoJo ridică din umeri, săltîndu-și o bretea de satin, și o privi pe Rosie încruntată.

— Doar fundulețul tău drăgălaș îl interesează, fetițo, o tachină ea cu răutate, dîndu-și cu ruj peste gura lată.

— De unde-o fi știut că albul e culoarea mea favorită? se întrebă Rosie, fără s-o ia în seamă. Și mă întreb, încă, cine-o putea să fie.

— Oricine-ar fi, diseară o să fie aici — în rîndul întîii! o asigură JoJo. Ca să fie servit cu tot tacîmul, la preț de un bilet. Mai știi — te pomenești c-o fi vreun milionar care-a venit să te scape de toate astea, adăugă ea, cu un rîs sarcastic.

Mai tîrziu, în timp ce Rosie se plimba provocator pe scenă într-un furou de satin negru și o pereche de ciorapi de plasă — despărțite cam de o jumătate de metru de piele goală — fetele se adunară în culise, șușotind și chicotind, cu privirile spre sala întunecată, în speranța de a-l identifica pe misteriosul admirator al lui Rosie.

Rosie nu putea să-l vadă, dar David era acolo, nici vorbă în rîndul trei, pe locul de lîngă culoarul central. Numai la ceva nu se așteptase: Rosie arăta de-a dreptul senzational, în lenjeria aceea. Aruncă o privire iritată spre tipul de pe locul alăturat, care studia fiecare mișcare a lui Rosie printr-un binoclu; deja simțea că Rosie era „a lui“ David simțea cum tremura de emoție, în timp ce o privea umblînd pe scenă, legănîndu-și senzual șoldurile la fel cum făcuse și pe stradă, pe deplin conștientă că se uita la ea.

Cu o mișcare lentă, stăruitoare, Rosie își scoase furoul de satin negru. Spectatorii scoaseră un gîfuit colectiv, după care izbucniră într-un rîs nervos, cînd Rosie se acoperi repede cu evantaiul, zîmbindu-le seducător. Se distra la nebunie cu jocul acela: savura faptul că o plăceau, c-o admirau, o doreau — mai ales admiratorul necunoscut din public. Prezența lui o făcea să simtă mici fiori, ca și cum ar fi dansat numai pentru el. *Ca și cum ar fi făcut dragoste cu el.*

Încet, își coborî evantaiul, mîngîindu-se alene în timp ce-și îndepărta mîna, lăsîndu-i pe toți să-i vadă sînii superbi, cu sfîrcurile acoperite de paiete cu ciucuri. Se întinse cît era de lungă și începu să-și învîrtească ciucurii, rîzînd, în timp ce spectatorii aplaudau și o fluierau cu entuziasm. Le putea simți ochii sfredelind-o arzători, așa cum stătea pe scenă, în fața lor, goală aproape complet, cu excepția paietelor cu ciucuri și a fișiei de șifon dintre picioare. După care, ridicînd ușor, sexy, din umeri, porni cu pași sălțați, care-i făceau sînii să țopăie, spre rampă.

Îi mai rămăsese un ultim truc, mic dar îndrăzneț. În mod normal, trebuia să fie atentă, ca nu care cumva să fie prezent vreunul dintre inspectorii de la moravuri, dar în seara asta nici măcar nu se gîndi. O făcea pentru el — pentru admiratorul ei necunoscut. Un om care-i trimisese o sută de trandafiri albi merita un mic premiu, la urma urmei.

Străbătu rampa într-o direcție, apoi în cealaltă, prezentîndu-le faimosul ei mers țănoș, zîmbetul cel mai strălucitor și posturile cele mai sexy. Apoi, cu genunchii apropiați cuviincios, își smulse fișia de șifon. Fandînd într-o parte, apoi în cealaltă, își lăsă spectatorii să-i vadă pentru cîte o clipă triumghiul palid și gol de dedesubt.

Oamenii săriră în picioare, începînd s-o cheme pe nume, cu urlate asurzitoare.

— Rarin' Rosie! răcneau ei. Mai fă odată, puicuțo... Ești cea mai tare...! Te iubesc, Rosie... Hai, pentru mine, încă o dată...!

Zîmbind, Rosie se întoarce cu spatele și porni încet înapoi, spre fundul scenei. Un spot de lumină îi urmărea fundul alburiu ca o perlă, tresăltînd ațîțător sub evantaiul de pene negre. Se opri, cu picioarele depărtate și mîinile în șolduri, și le adresă, peste umăr, un ultim zîmbet, pe care sigur aveau să-l revadă în visele lor din noaptea aceea.

Capitolul 11

Aceea fusese reprezentația finală a lui Rarin' Rosie. Cea Mai Sexy Stripperă de pe Circuit n-a ajuns niciodată la New York City. Inspectorul de la moravuri, pentru decența orășenească, o aștepta în culise, cu o citație ca să compare în instanță sub acuzația de desfrâu.

Îmbrăcată într-un halat de șenil cam jerpelit, Rosie stătea la masa de toaletă, cu umerii cocoșați și o expresie speriată pe față. Jojo, rezemată de perete, apetisantă în șifon negru și aproape nimic altceva, fuma o țigară roz, dintr-un portțigaret lung negru, cu un mic zîmbet care părea să spună: „Ți-am zis eu...” Celelalte fete, cu halatele aruncate în grabă pe ele, încercau să pară cât mai nevinovate, în timp ce inspectorul în costum negru o muștruluia pe Rosie. Roșu la față de furie și indignare, îi spunea în termeni fără nici un echivoc ce țoapă era și că făcea de rușine toată comunitatea și orașul acela civilizat.

Oprit în ușa, David observa toată scena.

— Ești o rușine pentru neamul femeiesc, turuia inspectorul, să-ți arăți păsă... să-ți arăți *pă scenă* goliciunea, în văzul tuturor bărbaților din sală!

— Inclusiv dumitale, amice, interveni David. Nu erai alinașezat lângă mine, tipul cu binoclul?

— Binoclu...? Nu înțeleg ce vrei să zici! protesta inspectorul, devenind dintr-o dată foarte stînjenit, cu chipul înroșindu-i-se ca sfecla.

— Ba sînt sigur că înțelegi, amice, replică David, calm. Am văzut cum îți tremurau mîinile.

Omul scoase o batistă albă și începu să-și șteargă fruntea de sudoare.

— E datoria mea... bolborosi el. Trebuie să văd precis cît de mult se dezbracă...

— Sigur că da. Face parte din atribuțiile dumitale. Cu toții înțelegem asta — nu-i așa, fetelor?

Celelalte fete din cabină dădură din capete în tăcere, urmărind în oglindă mersul evenimentelor, curioase să vadă ce avea să se mai întîmple.

— Ce-ar fi să avem noi doi o mică discuție despre situația asta? propuse David, luîndu-l binevoitor de umeri pe inspectorul zguduit. Afară, în hol, pentru ca aceste tinere domnișoare să se poată îmbrăca în liniște.

Ochii albaștri și speriați ai lui Rosie îl urmăriră. Întorcînd capul, David îi făcu vesel cu ochiul, în timp ce-l conducea spre coridor pe inspectorul care continua să îndruge verzi și uscate despre datoria lui, în continuare roșu la față.

Peste cinci minute, se auzi o bătaie în ușă. Nervoasă, Rosie își mușcă buzele. Oare urma să fie duse la închisoare? Sau admiratorul ei necunoscut o salvase?

— Întră, răspunse ea, cu o voce mică și tremurătoare.

Toți ochii din cabină se îndreptară spre ușa care se deschidea încet.

— Domnișoară Rosie, spuse David, cu un zîmbet încrezător în sine, aș fi foarte mîndru dacă mi-ați face cîntea de a lua cîna cu mine în seara asta.

Ochii lui — aproape la fel de albaștri ca ai ei — o sorbeau din cap pînă-n picioare. Într-o încăpere plină de femei frumoase, toate pe jumătate goale, David n-o vedea decît pe ea.

Rosie îi zîmbi la rîndul ei.

— Cu cea mai mare plăcere, răspunse, cuviincioasă.

Toate capetele se întoarseră din nou după ei, cînd David Mountjoy o escortă pe Rosie Hennessy în salonul elegant și grandios, cu lambriuri din lemn de stejar și palmieri în jardiniere, al restaurantului de la *Hotelul Warwick*. O găsea uluitoare, cu rochia ei roșie mulată pe trip, pălăria de catifea neagră și unul dintre trandafirii albi de la el potrivit între sîinii ei perfecți. Iar ea își spunea că David Mountjoy arăta și mai drăguț decît prima oară cînd îl văzuse, reflectîndu-se în geamul de la vitrina magazinului universal.

—Toți se uită la mine, constată Rosie, ezitînd nervoasă pe prima treaptă.

— Nu pot să-i condamn.

Și, luînd-o de braț, David îl urmă pe șeful de sală pînă spre un separeu discret, dintr-un colț.

— Parc-ar fi un vis care mi se împlinește în sfîrșit, șopti ea, cu răsufierea tăiată de emoție. Să fiu într-un restaurant select, șeful de sală să ne recunoască — sau, mă rog, pe

dumneata, în orice caz. Atîta doar că întotdeauna am crezut că vei fi îmbrăcat în frac, și cu cravată. Și că eu voi purta o etolă de hermină albă, și totul se va întîmpla în New York City.

David rîse.

— Îmi pare rău că nu m-am ridicat la înălțimea visului tău.

— A, ba ai făcut-o... o *faci*!

Și îl luă de mîna peste masă, simțindu-l cum începea să tremure cînd privirile li se întîlniră din nou, transmițînd același mesaj urgent.

Ospătarul tuși discret, iar David îi făcu semn să se apropie.

— Știu că e dificil, în ultima vreme, din cauza Prohibiției, șopti el. Dar tare mi-ar mai plăcea să comand o sticlă de șampanie franțuzească.

Spunînd acestea, strecură o bancnotă de mare valoare în mîna chelnerului.

Omul observă dintr-o singură privire rapidă farmecele lui Rosie, și zîmbi.

— O alegere înțeleaptă, domnule.

— Niciodată n-am gustat șampanie franțuzească, recunoscui Rosie. Ce mai mulți te cinstesc doar cu gin de casă.

Chicoti, din nou neliniștită.

— Ce i-ai făcut inspectorului de la moravuri? L-ai dat afară-n șuturi, sau ce?

Nonșalant, David ridică din umeri.

— Banii vorbesc întotdeauna.

Rosie îl privi lung, aproape nevenindu-i să-și creadă norocului. Era un bărbat chipeș și sexy. Și mai avea și bani.

— Cred că ești foarte bogat, nu?

David o privi fix, fără să spună nimic.

— Vreau să zic, toți trandafirii aceia, și-acuma și șampania franțuzească... și toate...

— Am un ranch. La sud de San Antonio.

— Aaa, ranchul dumitale propriu...

Rosie zîmbi, mulțumită. Fermierii erau oameni bogați: aveau pogoane și pogoane de pământ, și milioane de vite. Știa asta de pe vremea cînd lucrase în magazinul lui Elias.

— Și eu sînt de pe lîngă San Antonio, spuse ea, în timp ce chelnerul le turna șampania, discret, în două pahare de apă.

David ridică paharul spre al ei.

— Pentru noi doi, Rosie, închină el.

— Pentru noi, repetă Rosie, vrăjită.

Apoi, David comandă cina — însă abia dacă se atinseră de mîncare. Era prea ocupați să se țină de mîna și să se uite unul la altul, peste paharele de șampanie. Nici nu știau cînd trecuse timpul, cînd intrară în ascensor, urcînd spre camera lui David.

— O, Doamne, Rosie... murmură el, în timp ce închidea ușa, uitîndu-se la ea. Nu cred că pot să mai aștept...

— Nici eu, răspunse Rosie, scoțîndu-și rochia peste cap.

Rămase în fața lui, goală cu excepția fișiei de șifon cu paiete pe care o purtase și pe scenă.

— M-am gîndit că poate o să-ți placă, spuse ea, bosumflîndu-și buzele într-un zîmbet strengăresc.

Ochii lui zăboviră asupra faimosului triumghi.

— De ce-ai făcut-o? Să le-arăți tuturor tipilor ăloră sexul tău, așa...?

— În meseria mea, faci tot ce poți ca s-ajungi pînă-n vîrf. La Minsky, și-n New York City.

Își depărtă picioarele și-și propti mîinile-n șolduri, în cea mai sexy poziție de scenă a ei.

— Iar acum, am s-o fac din nou. Numai pentru tine.

Și o făcu.

Cu un hohot zgomotos de rîs, David o luă în brațe și se prăvăli cu ea pe pat.

Rosie nu era înocentă sexual, și nici el nu era. Îi plăcea la nebunie cum țipa la el ce să-i facă, spunîndu-i ce-o satisfăcea cel mai bine.

— Fă-mi-o, hai, fă-mi așa... nu, aici, oh, mai tare, te rog, mai, mai...

Îi plăcea cum icnea de voluptate, la fiecare impuls, și cum savura tot ceea ce-i făcea.

— Ah, ah, ahhhhh... hai fă-mi-o, Dave, fă-mi-o, acum...! răcni ea din răsputeri.

David se opri și, rezemîndu-se în coate, o privi lung.

— *David*, o corectă el — după care continuă ceea ce-i făcuse pînă atunci.

— Fă-mi-o acolo, da, da, ohhh daaaaa...

Era o femeie care știa prea bine ce voia.

— Rosie, ohhhhh Rosie, cred că te iubesc! strigă el, în timp ce juisa în sfîrșit înăuntrul ei, într-un orgasm uriaș, tumultuos și cutremurător.

Culcată sub el, cu transpirația amestecată cu a lui, Rosie reflectă la aceste cuvinte. Nu „cred“ era declarația

pe care ar fi vrut s-o audă — ci un „te iubesc“ clar și fără echivoc, și se hotărî să nu precupească nici un efort pentru a-l obține.

În după-amiaza următoare, cînd în sfîrșit se dădura jos din pat, Rosie se duse înapoi la teatru.

— Ei, cum a fost Făt Frumos? întrebă fetele, înghețându-se în jurul ei.

— Extraordinar, replică ea visătoare, adunîndu-și colecția de figurine și animale de pluș de pe masa de toaletă, ca să le pună în cufăr. Am băut șampanie franțuzească la *Warwick*, cu toți bogătașii din oraș.

— Mare noroc ai avut, că n-ai ajuns în pușcărie, *domnișoară* Hennessy — cu mine cu tot! interveni din ușă managerul teatrului, furios. Fă bine și să nu mai încerci niciodată figura aia, că te zbor c-un șut în cur, cît ți-e el de faimos!

Rosie aruncă din cap cu o mișcare trufașă, în timp ce trîntea un maldăr de lenjerie din dantelă peste toată grămada de figurine din cufăr.

— Dumneata ar trebui să te consideri norocos. Diseară, vei avea sala plină — ai să vezi.

— Ce faci acolo? întrebă JoJo, privind-o prin pîcla fumului de țigară.

— Îmi împachetez.

— Îți împachetezi...? De ce... cine... unde?

— San Antonio, ridică Rosie bărbia, triumfal. Mă mărit.

— Te măriți...! *Dar cu cine?* Cu Făt-Frumos?

Managerul teatrului rînji sceptic.

— Cineva te trage pe sfoară, fetiço. Strippererele nu se mărită — doar îmbătrânesc.

Rosie se încruntă la el, cu furie.

— Ei bine, asta se mărită! Și cu un tip *bogat*, pe deasupra. Un fermier!

— Ei, nu mă-nnebuni! Așteaptă numai s-ajungeți la ferma aia, unde-ai să vezi că nu-i decît un sărăntoc de grăjdar, rîse aspru managerul. Adică, dacă n-a șters-o deja din oraș — acum, c-a obținut tot ce-aveai tu de oferit.

O clipă, lui Rosie i se opri inima în loc. Era oare adevărat? Să fi plecat David din oraș? „O, Doamne,” se rugă ea, aruncîndu-și și vechiul halat de șenil peste toate celelalte lucruri și trîntind capacul, te rog, fă să mă aștepte. Te rog, *te rog*, ajută-mă să-l găsesc acolo, așteptîndu-mă.

Le sărută de rămas-bun pe toate fetele, și pînă și cinica de JoJo, ușurată să se despartă de ea, îi ură noroc și-i făcu cu mîna, în timp ce taxiul pornea, ducînd-o pe Rosie spre noua ei viață.

— Ce noroc pe ea, oftară toate cu invidie, întorcîndu-se fără tragere de inimă înapoi spre oglinzi, farduri și costume, pentru prima reprezentăție din seara aceea.

Lui Rosie îi tresări inima de ușurare, cînd îl văzu pe David așteptînd-o în holul hotelului. Stătea așezat într-un fotoliu mare de piele, lîngă un palmier în hîrdău, citind ziarul, și arăta de parcă ar fi fost stăpîn pe tot ceea ce se vedea în jurul lui.

Pe masă, în fața lui, se afla o cutie mare, lucioasă, legată cu o fundă stacojie. Rosie se uită la ea, apoi ridică spre el privirea, întrebătoare.

— Un cadou, răspunse David, cu un zîmbet nonșalant.

Rosie nu-și amintea de cînd nu mai primise nici un cadou. Mai degrabă căpăta cîte-o *plată*. Se luminea toată la fața de plăcere, în timp ce-și trecea degetele peste panglica ispititoare de satin roșu.

— Hai, deschide-o, o îndemnă el, zîmbind la vederea acelei expresii de încîntare copilărească.

— S-o deschid *acum*? îl privi Rosie, cu ochii mari și un surîs drăgălaș.

Apoi își luă inima-n dinți și, deznodînd panglica, deschise capacul.

— O... murmură ea. O, o... Ohhh...!

David avu impresia că șuna întocmai la fel ca atunci cînd făceau dragoste.

Ridicînd etola de hermină albă, cu codițe negre, din cutie, Rosie și-o aruncă pe umeri. Apoi ridică blana la obraz, simțindu-i moliciunea, inhalîndu-i mirosul, desfătîndu-se cu bogăția ei.

— Să mergem, Rosie, o chemă el, luînd-o de braț.

De data asta, portarul îi deschise ușa, iar un hamal îi duse cufărul negru pînă în portbagajul automobilului Ford nou al lui David. Văzîndu-l, Rosie își dădu seama numaidecît că trebuia să fi costat o avere.

— Plecăm la drum, Rosie, o anunță el, strîngîndu-i genunchiul, în timp ce mașina pornea în lungul străzii. La drum spre San Antonio, și spre *Mountjoy Ranch*. Precum și, spera Rosie, o viață conjugală în al nouălea cer.

Capitolul 12

N-a ieșit chiar așa — dar în fond, își spunea Rosie, viața nu reușea niciodată conform speranțelor. David Mountjoy era un amant neobosit și afectuos, care ținea mult la ea — însă n-o ceru în căsătorie nici chiar peste câteva luni când, într-o dimineață de noiembrie neobișnuit de friguroasă, Rosie îl anunță că era însărcinată. Zîmbi doar, plăcut surprins, și spuse:

— O să fie băiat, sînt sigur!

— O să fie bastard, replică Rosie, dacă nu mă iei de soție.

David își azvîrli capul pe spate, rîzînd în hohote, după care spuse:

— Așa tată, așa fiu!

Ochii ei se umplură de lacrimi, iar David o privi cu părere de rău. Ținea la Rosie, dar încă nu era pregătit pentru un angajament atît de complet. Poate o avea în gene, își spuse el, amintindu-și de bastarzii pe care propriul lui tată, Georgie, se spunea că-i procrease prin Europa — pînă la el, încă un copil nelegitim.

— Rosie, nu plînge, îi spuse, neliniștit. Ți-am zis, cred că te iubesc. Poate c-o să ne și căsătorim, într-o bună zi.

— Și copilul? întrebă ea, trăgîndu-și nasul. O să aibă nevoie de tatăl lui.

— Are un tată, preciză cu blîndețe David. Îți promit că voi avea grijă de el întotdeauna. Și de tine. Ai cuvîntul meu, Rosie. Doar că nu mă pot însura cu tine chiar acum, în clipa asta. Trebuie să mă gîndesc bine.

— Ei, atunci să nu dureze prea mult, îl preveni ea, mai îmbunătă. O să se nască mai repede decît te vei aștepta, doar șapte luni mai sînt.

O privi întrebător.

— Șapte luni?

Rosie dădu din cap, zîmbindu-i.

—Trebuie să se fi întîmplat atunci, în prima noapte. Îți mai aduci aminte?

David o cuprinse cu brațele și o sărută stăruitor, amintindu-și de orgasmul acela tumultuos.

— Cum aş putea să uit? șopti el, culcîndu-se la loc lîngă ea, în pat.

Mountjoy Ranch era mare, nici pomenială. Casa se afla în colțul de sud-vest, înconjurată de hambare, grajduri și ocoluri pline cu caii de soi ales ai lui David. Fusesse contruită înainte de sosirea lui Georgie Mountjoy acolo, iar la bucătărie domnea o negresă trupeșă și veselă din Galveston, doamna Aliza Jefferson, care locuia împreună cu fiul ei, Thomas, într-o casă cu două camere din apropiere. Îl servea pe David de zece ani, iar Rosie nu avea nici un motiv să se amestece în acest aranjament, dar trebuia să facă ceva cu latrina, aflată în curte — și cu restul fermei, care de-a lungul anilor se cam părăginise.

David îi povestise despre Georgie și familia lui aristocratică din Anglia, iar Rosie nu înțelegea cum putea trăi în niște condiții atât de sordide.

— Dacă-ți vine în vizită vreun lord sau vreo lady de-acolo, îl admonestă ea, ce-o să zică?

— Nici o grijă, Rosie, replică sec David. Mountjoyii nu m-au vizitat de cincisprezece ani. Nu prea cred c-au să apară tocmai acum.

Totuși, în săptămânina următoare apăru la ușa ei o echipă de lucrători, cu instrucțiuni de la David să facă tot ceea ce le ordona Rosie. Pînă și el, însă, fu uimit de amploarea planurilor ei: Rosie dorea o baie propriu-zisă și un *water closet*, o cameră pentru copil și o bucătărie nouă pentru Aliza.

Fu aleasă mobilă nouă, dintr-un catalog *Sears*, așa că totul era gata în noaptea umedă și caldă de aprilie, cînd s-a născut, prematur, copilul. Durerile au început pe neașteptate, la ora patru, și pe la nouă fetița venise deja pe lume, cu ajutorul Alizei.

— Cît ai clipi, a și scos-o! îi spuse ea lui David, uimită. Probabil de la atîta muncă și caznă i s-a tras.

— A scos-o? întrebă David, care stătea în picioare lîngă pat, zîbind spre Rosie.

— Nu e băiat, îi explică ea, în timp ce Aliza aducea fetița înfășată într-un șal alb și moale.

— O, Doamne, o, Doamne, făgurașul ăsta de miere va fi o frumusețe, spuse Aliza. Blondă cu ochi albaștri, de la Ma și Pa ai ei. Da, domn'e, dulce ca mierea e, ba bine că nu!

Și de-atunci, numai Honeychile i s-a spus, deși la botez a primit numele de Eloise Georgia Mountjoy Hennessy.

Ceremonia s-a ținut la Dallas, fiindcă Rosie nu voia ca în San Antonio să se afle că nu era nici acum căsătorită cu David Mountjoy, deși încă mai avea speranțe.

David i-a cumpărat micuței sale Honeychile cel mai moale și mai pufos ursuleț pe care l-a putut găsi.

— Uite, fetița mea, spuse el tandru, în timp ce i-l puneă alături, în leagăn, ursulețul ăsta e pentru tine, să-l strângi în brațe când tăticul nu-i aici.

Și, fir-ar să fie, Honeychile a cuprins ursulețul și și-a îngropat obrazul în blănița lui de pluș moale, închizînd ochii, cu un oftat mulțumit. La fel de mulțumit era și David — acum, că o avea pe Honeychile, viața lui era într-un fel completă.

Pe măsură ce săptămînile treceau, și arșița uscată a verii ardea cîmpiile aride din Texas, pe Rosie o cuprindea o emoție tot mai stranie.

— Ești geloasă și atîta tot, asta e, îi spuse verde-n față Aliza, de lîngă noul ei aragaz, unde inspecta neiniștită oala cu mîncarea de pui favorită a lui David. E destul de normal ca o femeie să se simtă așa, după ce naște. Copiii vin mereu pe primul plan, adăugă ea, înțelepțește.

— Mie-mi spui? replică Rosie, cu amărăciune. Honeychile primea întotdeauna cel dintîi sărut, seara cînd David urca treptele, chemînd-o pe nume. Tot timpul, numai Honeychile, Honeychile, Honeychile...! „Fir-ar să fie,” își spuse ea, posomorîta, „și cu mine cum rămîne?”

Rosie n-a învățat niciodată să călărească, așa cum ar fi vrut David, ca să-l poată însoți pe cîmpiile din Texas,

împărtășindu-i stilul de viață. În schimb, a învățat să sofeze. Se ducea la San Antonio cu Ford-ul lui David, în câte-o expediție de cumpărături, după care prînzea la câte un restaurant elegant, unde avea ocazia să facă paradă cu hainele cele noi. Uneori, ajungea acasă foarte târziu, după ce se întunecase.

Aliza răsuflea ușurată când vedea farurile apărînd pe alee. Se întreba mereu dacă Rosie se mai întorcea acasă sau dacă nu cumva, de data asta, plecase definitiv, înapoi la teatrele de revistă cărora le ducea dorul.

Încărcată de rujuri, parfumuri și rochițe frou-frou noi, Rosie își deșerta pachetele din brațe, își arunca din picioare pantofii cu toc-cui, și începea să-i povestească Alizei filmul pe care-l văzuse, ce mai era la modă prin oraș și pe care dintre celebritățile locale le observase la restaurant — fără să pună niciodată vreo întrebare despre fetița ei, care dormea deja. Iar Aliza putea să jure că din respirația lui Rosie se simțea un damf de băutură.

Cu David, lucrurile stăteau altfel...

— Hei, Honeychile! striga el, în timp ce urca treptele verandei, la capătul unei zile de muncă grea. Unde ești, fetițo?

Și de cînd a făcut primii pași, la vîrsta de un an și o lună, Honeychile a deprins obiceiul să-î iasă în întîmpinare alergînd cît o țineau picioarele, cu părul ei blond fluturînd în vînt, ochii luminați de emoție și un zîmbet cît toate zilele împodobindu-i fața drăgălașă.

Rosie se legăna în balansoarul de pe verandă, fumînd posomorîtă, în timp ce David o ridica pe Honeychile cît putea de sus, iar fetița chiuia încîntată.

— Ce face mama azi? întreba el apoi, venind la Rosie.

Ea îi oferea obrazul să-l sărute, iar el îi inspira parfumul și murmură:

— Mmmmm, ăsta-i nou?

Și-i făcea cu ochiul, semn că mai târziu se putea aștepta la mai mult din partea lui. Dar Rosie știa că inima lui îi aparținea lui Honeychile.

David a urcat-o pe Honeychile pentru prima oară pe cal — un cal adevărat, nu un pony, fiindcă nu-i plăcuseră niciodată, îi găsea prea năvălași și temperamentali — la vârsta de doi ani, legînd-o într-o șa specială, cu un scăunel de nuiel, ca să se deprindă cu senzația. În timp ce calul mergea la trap prin ocol, ținut de dîrlogi, fetița chicotea de încîntare. Pe la trei ani, se debarasase deja de scăunel și învăța să călărească într-o șa englezească, iar cînd a împlinit patru ani, David i-a dăruit primul ei cal.

Lucky era o iapă Appaloosa sură, rotată cu pete albe, o coamă unduitoare și cea mai lungă coadă pe care o văzuse Honeychile vreodată. A fost dragoste reciprocă la prima vedere. Honeychile o călărea pe Lucky împreună cu tatăl ei, uneori petrecînd toată ziua pe cîmpii. Rosie nu părea să-i simtă lipsa, dar Aliza se temea pentru ea.

— N-ai de ce să-ți faci griji, o liniștea David. Lucky e animalul cu pasul cel mai sigur pe care l-am avut în viața mea. Și-n plus, e foarte bine ca Honeychile să învețe cît mai multe despre fermă. În fond, într-o bună zi va fi a ei.

Și astfel au continuat lucrurile, pînă în ziua cînd David Mountjoy a ieșit cu Ford-ul de pe aleea fermei, pe șosea, drept în fața unui camion de vite în viteză. A fost aruncat de la volan și ultimul lucru pe care l-a văzut, înainte de a

cădea la pământ, a fost firma *Mountjoy Ranch*, legănându-se deasupra. După care, vitele înnebunite, năvălind jos din camion, au strivit sub copite ce mai rămăsese din viața lui

Două zile mai târziu, Rosie stătea lângă mormânt, plângînd de furie că David Mountjoy murise înainte de a se căsători cu ea. Singura ei consolare era aceea că nici unul dintre vecini nu știa că nu era cu adevărat „doamna Mountjoy“. Dar o preocupa faptul că avocatul lui putea ști adevărul. Ca văduvă a lui David, urma să moștenească ferma. Ca Rosie Hennessy, n-avea să se aleagă cu nimic.

Honeychile își ținea strîns mama de mînă. Ochii ei albaștri erau întunecați de spaimă, în timp ce urmăreau sicriul de stejar lăcuit, cu mînere de argint, ce cobora în groapa neagră din curtea bisericii. Îi spusese că acolo era tatăl ei, așa că în momentul cînd preotul aruncă peste sicriu o mînă de pământ, scoase un țipăt ascuțit.

—Taci, fetițo, o temperă încet Aliza. Lui Pa al tău îi e bine acum. E în cer, cu Iisus.

Iar tînărul Tom Jefferson, fiul Alizei, îi strînse și el mîna într-a lui, încurajator, ștergîndu-și la rîndul său lacrimile, în timp ce plecau de lângă mormânt.

În vîrfurile miciei pante cu iarbă, Honeychile se opri și întoarse capul să se mai uite o dată.

— Am să te țin minte, tăticule! strigă ea, cu voce limpede. Toată viața am să te iubesc. Îți promit!

Dar cea mai mare lovitură încă nu venise. Rosie se dusesese să discute cu avocatul lui David, despre testament. O luase și pe Honeychile cu ea, nu fiindcă-i dorea compania, ci ca să-i întărească imaginea de „soție“ a lui David“. Totuși, își încrucișă degetele și se rugă ca avocatul

„Nu-i ceară inexistentul certificat de căsătorie, înainte de a-i preda ferma Mountjoy și banii care-i reveneau.

Plănuia să vîndă ferma, să-și cumpere o casă nouă și mare, cu coloane albe, în Houston, unde viața duduia din plin. Iar după aceea, urma să trăiască pe picior mare, ca „bogata văduvă Mountjoy“. Cel puțin, avea să se distreze și ca cît de cît.

Astfel încît, cînd avocatul, care era bătrîn și ramolit ca Matusalem, și se ocupase de afacerile lui David încă de la început, o anunță că nu moștenise ferma, lui Rosie i se opri inima în loc.

— Georgie Mountjoy a lăsat ferma, „cu mandat“, pentru moștenitorii lui, spuse avocatul. Asta înseamnă că nu poate fi vîndută de nimeni; va rămîne în familie pentru totdeauna. David a moștenit-o pe viață, iar acum fiica lui, Honeychile, o moștenește pe viață la rîndul ei.

Îi zîmbi fetei, care în fotoliul mare de piele arăta la fel de mică și pierdută ca el.

— În continuare, Honeychile o va lăsa moștenire propriilor ei copii — și așa mai departe, în perpetuitate.

Rosie nu știa ce însemna „perpetuitate“, dar înțelegea că ferma nu-i aparținea, cu posibilitatea de a o vinde, și nici casa cea mare, cu coloane albe, n-avea să-i mai aparțină vreodată.

— *Fir-ar să fie*, mîrîi ea. David i-a lăsat ferma puștoaicei.

La auzul înjurăturii, avocatul tresări. Nu era obișnuit cu un asemenea limbaj, în cabinetul său discret, cu lambriuri, tomuri de drept legate în piele și generații întregi de dosare care debordau de prin toate dulapurile.

— Nu tocmai, doamnă Mountjoy, spuse el, ridicînd puțin tonul. Și nu uitați că veți primi bani. Suma de cincizeci și nouă de mii de dolari, depusă în contul lui David din Banca Texasului, este numai și numai a dumneavoastră.

Și împinse peste birou, spre ea, un document legal.

— Dacă vreți să semnați aici, numai cu mine ca martor, și treaba e gata.

La auzul banilor, Rosie se mai învioră. Îi adresă un zîmbet de genul care-l făcea să înțeleagă ce anume găsisese la ea David Mountjoy, apoi semnă cu o înfloritură: „Rosie Mountjoy“.

— Asta-i tot? întrebă ea, netezindu-și poalele fustei, în timp ce se ridica.

—Tot, doamnă Mountjoy.

Rosie îl învrednici din nou cu zîmbetul acela atotîmbrățișător, în timp ce mergea spre ușă legănîndu-și soldurile cu mișcări care-i deveniseră automate.

— Doamnă Mountjoy! o strigă avocatul, în timp ce dădea să iasă pe ușă.

— Mda...? făcu ea, întorcîndu-se din prag.

—*Fiica dumneavoastră...*

Surprinsă, Rosie privi spre Honeychile, care rămăsese așezată pe marginea fotoliului de piele.

— La naiba, rîse ea, am uitat cu totul de puștoaica asta. Haide, pușoru' mamii, repede, să mergem. Acum, că ai ajuns o fermieră bogată, trebuie să ai grijă de mămica ta — și să nu uiți niciodată asta!

În drum spre casă, Rosie cumpără două sticle de bourbon ilegal, de la o „relație“ a ei.

— Lua-te-ar dracu' de prost, David! mormăi ea mai urziu, după ce terminase prima sticlă. Să ți se urască cu viața, așa, pe nepusă masă!

În timp ce se gîdea la el, lacrimile îi șiroiau pe obraji. Era singură și plictisită.

— Ai avut parte de cei mai buni ani din viața mea, David Mountjoy, suspină ea, beată. Nici măcar nu te-ai lămurat cu mine, după care, în loc să-mi lași mie ferma, i-ai lăsat-o fiică-tii.

Și azvîrli în perete sticla goală, tresărind cînd aceasta explodă într-o mie de cioburi scînteietoare.

— Mămico?

Honeychile apăruse în ușă, în cămașa ei de noapte din humbac, cu o expresie speriată.

— De ce-ai spart sticla?

Rosie se holbă la ea.

— Numai tu ești de vină! răcni, trîntindu-se pe perne. Dacă nu erai tu, acumă ferma ar fi fost a mea! Of, ieși afară de-aicea, scîrbă mică! se tîngui ea. *Cără-te dracu' din viața mea, și nu te osteni să te mai întorci!*

Honeychile fugi înapoi în cameră ei, unde se duse la lăcreastră și rămase cu privirea afară, în noapte, ca și cum acolo și-ar fi putut vedea tatăl, venind acasă și chemînd-o pe nume. O senzație de deznădejde tremurătoare o făcu să i se taie genunchii, și se lăsă pe podea.

— De ce s-a întîmplat așa, taticule? întrebă ea. De ce-a trebuit să pleci și să mă părăsești?

— Ei bine, fetițo, trebuie să-ți spun că nu merge așa cum am vrea noi, îi spuse Tom a doua zi, cînd o găsi pe șosea, unde stătea așezată turcește în mijlocul drumului, așteptînd

să vină camionul cu vinete și să-i pună capăt zilelor, ca să ajungă în cer, lângă tatăl ei. Domnul îi ia la El doar pe cei pe care-i dorește. Și-i ia tocmai atunci când *El* are nevoie de ei acolo. Chiar acum, Honeychile, are nevoie doar de tăticul tău, nu și de tine.

— Atunci, pe mine nimeni nu mă vrea, suspună ea, întretăiat. Nici chiar Dumnezeu.

— Ba Dumnezeu te vrea, cum să nu...?! o asigură Tom, mîngîindu-i cu blîndețe părul din jurul feței umezite de lacrimi. Doar că nu te vrea la El chiar acum, Honeychile. Pe cînd eu, da. Noi, cei de la fermă, toți te vrem acum cu noi. Și-au ieșit din minți, de cînd te tot caută. Ma a mea nu mai poate de îngrijorare. Așa că ia hai să ne întoarcem noi acolo, și să le spunem că e totul în regulă cu tine.

O ajută să se ridice și, o clipă, stătură amîndoi cu privirea spre locul unde murise David.

— Știi ceva, Honeychile? propuse el dintr-o dată. Ce-ar fi să mergem noi doi și să culegem niște flori? Ma o să ne dea un ulcior vechi de piatră, iar noi o să-l umplem cu apă și-o să punem florile acolo, ca să nu se ofilească. Și pe urmă, o să venim călare înapoi aici, și tu ai să-l pui sub pom, în amintirea lui Pa al tău.

Honeychile își ridică spre el ochii albaștri, adînci și de nepătruns.

— Bine, răspunse ea, simplu.

Apoi, în timp ce Tom o așeza în sa, în fața lui, adăugă:

— Îți mulțumesc, Tom. Tu ești cel mai bun prieten al meu.

— Sigur, spuse el, ținînd-o strîns cu brațele.

În adîncul sufletului, spera să rămînă așa întotdeauna.

Capitolul 13

Curînd, Rosie își aminti de cei cincizeci și nouă de mii de dolari, așa că se duse la San Antonio și-și cumpără un automobil Dodge nou, roșu, și o garderobă întreagă: rochii de mătase, pantofi din piele de ied, cu tocuri înalte, și o jumătate de duzină din cele mai moderne pălării. Amețită de plăcere, se întoarse la hotel și comandă o sticlă de burbon scump, cu gheață, de la liftierul cu „relații“, și se așază să se gîndească unde-și putea purta toate finețurile noi.

— Nu există nimeni care să mă admire, se smiorcăi ea înlăcrimată, cu nasul în pahar. Absolut nimeni, acum cînd David s-a dus...

Vechiul fior plăcut îi străbătu iar trupul, în timp ce se gîdea la David și la felul cum făceau dragoste. Îi lipsea mult de mult... De un bărbat avea nevoie, conchise ea, după ce mai bău cîteva pahare.

Ajunsă în fața teatrului de revistă, se uită atentă la fotografiile din vitrină, dar singura față pe care o recunoscuse era a lui JoJo.

— Nici nu mă mir, comentă ea, resemnată.

Femeia de la casa de bilete o privi lung.

— Vă cunosc de undeva? o întrebă, nedumerită.

— Sînt sigură că n-aveți de unde, replică Rosie pe un ton arogant, trăgînd-și mai strîns etola de hermină pe umeri, în timp ce intra în teatru.

După ce se așeză pe un rînd din spate, privi într-o parte și alta. Era singura femeie din sală. Bărbații o priveau pieziș.

„Doamne,” își spuse ea, decepționată, „e cu putință ca toți cei care vin aici să fie așa de bătrîni și decrepiți?”

Apoi, luminile se stîarseră, iar orchestra atacă o uvertură scîrțitoare, în timp ce pe scenă apărea comicul, cu bali vernele lui introductive obișnuite. Lui Rosie i se strînse inima, cînd observă cît de tinere arătau stripteusele. *La fel de tinere ca ea, pe vremea cînd jucase pe circuit*, își spuse, cu un junghi de invidie.

La pauză, își aprinse o țigară și căzu pe gînduri. Scena o atrăgea ca înghețata pe un copil, dar știa că era prea tîrziu. Nu mai avea vîrsta.

Își strivi țigara cu furie, aruncînd o privire încruntată peste umăr, la auzul unui glas bărbătesc care spunea:

— Mă scuzați...?

Era un irlandez destul de arătos, bine îmbrăcat, în formă și fără mustață. Norocul lui — Rosie nu putea să sufere bărbații cu pilozități faciale.

— Am văzut că sînteți singură și... în fine, mă întrebam dacă aș putea să vă ofer ceva de băut.

Îi zîmbi politicos, în timp ce Rosie îl studia atentă. Avea și dinți frumoși, albi și sănătoși, și mirosea discret a colonie. Un gentleman, decise ea, și simți că-i mai venea inima acasă.

— De ce nu? acceptă, ridicîndu-se în picioare.

Irlandezul îi oferi brațul, în timp ce porneau spre barul care oferea numai băuturi nealcoolice, unde comandă două pahare de sifon. Apoi, scoase din buzunar o ploscă argintie și o privi întrebător

— Bourbon?

Rosie dădu din cap, zîmbind, în timp ce el prepara discret băuturile.

— Mă numesc Jack Delaney, spuse, privind-o în ochi.

— Rosie Hennessy, se prezintă și ea — după care se grăbi să se corecteze: Rosie Mountjoy, vreau să zic.

Jack trase o dușcă de bourbon.

— Sînteți căsătorită?

— Văduvă. De aceea mă îmbrac în negru. Evident.

— Evident, îi dădu el dreptate, solemn. Aveți o hermină foarte frumoasă. Totuși, nu e puțin cam cald pentru blănuri?

Rosie zîmbi încîntată.

— Abia mi-am cumpărat-o. Chiar azi, de fapt. Și voiam așa de tare s-o port, încît mi-am zis: ia mai ducă-se dracului de vreme! Cui îi pasă care-i temperatura afară, în fond?

Jack Delaney rîse împreună cu ea.

— Într-adevăr, doamnă Mountjoy.

— O, te rog: Rosie. Și de ce nu ți-aș spune și eu Jack? Cumva, mi se pare mai firesc așa.

— Evident, încuviință el și de astă dată, și rîseră amîndoi din nou.

În partea a doua a spectacolului, se așeză pe locul de lîngă ea, iar Rosie își spuse aprobator că se comporta ca un gentleman. Nici măcar nu încerca să-i facă avansuri — dar știa că o privea pe ea, nu pe JoJo, care se exhiba pe scenă,

fără să arate nici măcar cu o zi mai bătrână decît în urma cu șase ani, decît dacă te uitai de aproape și vedeai cît de gros se farda.

Totuși, își spuse Rosie, cu un oftat adînc, trupul ei continua să arate extraordinar. JoJo spunea mereu că „fundul e fundamental!“ — și încă mai era: unduindu-se sexy, se retrase de la rampă și le oferi spectatorilor o poză finală, cu picioarele depărtate, zîbindu-le peste umăr în timp ce cele două părți ale cortinei se închideau.

— Ia te uită, javra asta m-a copiat numărul! exclamă Rosie, indignată. Exact așa obișnuiam eu să închei. Măi să fie, nu mai există nimic sfînt pe lumea asta!

— Așa se pare, confirmă Jack. Nu știam c-o cunoști pe JoJo... că ai lucrat în domeniu.

— M-am lăsat de mult, spuse ea, în timp ce porneau amîndoi spre ieșire. Un tip bogat m-a luat de nevastă — fermier. Nu mai am nevoie să lucrez pe circuit.

— Știi ceva? continuă el, în fața teatrului. Astă seara aveam întîlnire cu JoJo, dar prefer să rămîn cu tine. Ce-ar fi să te invit la cină în locul ei?

Rosie rîse, gîndindu-se ce nemaipomenit era că JoJo avea să fie lăsată cu ochii-n soare de partenerul ei.

— Așa-i trebuie, pentru că mi-a furat finalul! hotărî ea, luîndu-l de braț.

— Hai să mergem la *Victor's*, propuse Jack. Cei de acolo mă cunosc.

Victor's era un mic local intim, pe o alee întunecoasă de lîngă Houston Street.

— De unde te cunosc? îl întrebă în șoaptă.

— Sînt unul dintre furnizorii lor, răspunse cu nepăsare Jack.

Rosie nu mai fusese într-un asemenea bar — cu lumini blînde, o formație, cupluri dansînd, și bourbon de cea mai bună calitate, servit în ceșcuțe de porțelan...

— Ca să-i păcălim pe agenții federali, o informă Jack. Deși în seara asta n-avem de ce ne teme. Toți cei importanți sînt aici, distrîndu-se alături de noi.

Băură cîte o ceașcă de bourbon, apoi dansară. Lui Rosie îi plăcea felul lui de a se mișca, și asprimea obrazului lipit de al ei. „Un bărbat și jumătate,” își spuse, fericită.

În taxi, la întoarcerea spre hotel, îl întrebă unde locuia. Fu surprinsă cînd îi răspunse:

— La același hotel unde mergem — la *Warwick*. Mereu îmi iau un apartament acolo, cînd vin în oraș.

— Okay, Jack, spuse ea cu sufletul la gură, în liftul hotelului. Atunci, în apartamentul tău? Sau într-al meu?

Honeychile se simțea cel mai bine cînd mama ei nu era acasă — iar în ultima vreme, părea să fie plecată mai tot timpul.

— La Houston, îi răspundea Aliza, cînd o întreba unde se dusesse. În vîjîială.

Fetița nu știa unde se afla orașul Houston, dar i se părea foarte departe; nici „vîjîilă” nu știa ce însemna, însă își spunea cu jînd că părea ceva distractiv — mai ales că Rosie aducea mereu cadouri — „îndulcitoare”, cum le spunea ea, rîzînd: rochițe cu volane pentru Honeychile, o rochie de

bumbac înflorată pentru Aliza, cămăși și pantaloni scurți pentru băiatul ei.

— Poate că n-o fi chiar atît de rea, totuși, spunea Aliza, îmbunată de darurile pentru fiul ei, dar rochiile nu-i veneau deloc bine lui Honeychile, care era la fel de slabă cum fusese și tatăl ei, și se înălța vâzînd cu ochii. Picioarele ei lungi, cu genunchii juliți, ieșeau ridicol de sub straturile de volane ale rochiilor rămase mereu prea scurte.

Mulțumea politicoasă, dar privirile critice ale lui Rosie o usturau.

— Ei bine, e clar că n-ai s-ajungi o frumusețe, Honeychile, comenta rîzînd mama ei. Pe cînstea mea dacă nu!

Honeychile a întrebato pe Aliza ce era aia „o frumusețe“ și, cînd a auzit că era o femeie cu trăsături regulate, ten fin și păr mătăsos, s-a uitat în oglindă și a înțeles că mama ei avea dreptate. Fața ei era osoasă, ochii albaștri îi păreau înfundați în cap, avea o cocoasă pe nas, iar părul arăta ca o claie.

Lunile treceau încet... Honeychile călărea în fiecare zi, juca softball cu Tom și argații, îi ajuta la curățatul grajdurilor și hrănitul cailor, și călărea împreună cu ei. Și, o dată pe săptămînă, se ducea să pună un buchet de flori sub castan, pentru tatăl ei.

— E timpul să te duci și tu la școală, domnișorico, îi spuse într-o zi Aliza, îngrijorată.

Honeychile se îndrepta spre împlinirea vîrstei de șase ani, dar despre școală nici nu voia s-adă. Se simțea în siguranță cu Aliza, iar punctul culminant al anului era, pentru ea, marea goană din luna mai, cu adunarea vitelor pentru licitație,

Aceasta tocmai se apropia, cînd Rosie l-a adus pe Jack Delaney într-o vizită. Vitele texane Longhorn tocmai erau strînse în ocoluri, iar Honeychile se uita împreună cu Tom, încinși și încîntați după o zi de muncă grea.

— Parc-ai fi o văcăriță adevărată, Honeychile, o laudă el cu admirație, căci nu mai văzuse nici un alt copil care să-și poată struni calul la fel ca ea.

Soarele apunea, iar Honeychile tocmai se gîndea să se răcorească sub pompa de apă din curte, cînd auzi claxonul familiar, iar pe alee apăru automobilul Dodge roșu ca o mașină de pompieri al mamei sale, hurducîndu-se spre ei.

Honeychile și Tom se uitară în tăcere cum Rosie întorcea mașina și frîna zgomotos în fața casei. Îi auziră hohotul de rîs, cînd deschise portiera și coborî. Honeychile deveni mai rigidă, cu teamă, cînd prin partea cealaltă coborî un bărbat, care se uită în jur.

— Asta e, Jack, spuse Rosie cu voce tare. *Mountjoy Ranch*. Casa mea strămoșească.

Și izbucni într-un nou rîs cu hohote.

— Cine să fie? întrebă în șoaptă Honeychile, apropiindu-se încet de Tom.

Băiatul ridică din umeri.

— Un prieten, cred.

Dar și el arăta destul de neliniștit. Înainte, Rosie nu mai adusese pe nimeni cu ea, acasă.

— Honeychile? Tu ești acolo, pe cal? întrebă Rosie, punîndu-și mîna streășină la ochi. Dumnezeuule, credeam că era un băiat. Vino aici, să-i dai bună ziua prietenului meu.

Rîse scurt, nervos.

— Copii, ce să le faci, îi spuse ea lui Jack. Exact când vrei să te mîndrești cu ei, arată de parcă s-ar fi tăvălit prin praf.

Încet, Honeychile o mîna pe Lucky spre grajd, evitînd privirea mamei sale.

— Jack, asta-i fetița mea, spuse Rosie, cu un zîmbet temător; nu puteai ști niciodată cum reacționau bărbații față de copii, iar Honeychile făcea din nou nazuri.

Și mai era și nespălată, mirosea ca un cal, iar la față arăta urîță ca noaptea.

— Bună ziua, Honeychile, o salută Jack, dînd din cap spre ea fără să zîmbească.

— Bună, mormăi ea, ferindu-și fața.

Cu coada ochiului, îi aruncă o privire rapidă. I se păru că arăta cam ciudat, îmbrăcat în costum de oraș, cu cravată, în locul blugilor obișnuiți prin partea locului. În timp ce-l observa astfel, Jack o cuprinse pe mama ei cu brațul de mijloc, apoi mîna i se ridică încet spre sînul ei și începu să i-l pipăie, șoptindu-i la ureche ceva care o făcu să rîdă.

Honeychile simți că obrații i se înfierbîntau ca focul. Îi dădu pîteni lui Lucky și porni cu ea de-a curmezișul curții.

— Hai, strigă Rosie după ea, fără tragere de inimă, acum unde te duci?

— La grajduri, răspunse fata, peste umăr.

— Bine, ai grijă numai să te întorci la timp ca să iei cina cu mine și cu domnul Delaney.

Apoi, porni pe trepte, spre intrarea în casă, uitîndu-se după Aliza.

— Și ai grijă să faci și o baie înainte! mai adăugă ea, după care rîse din nou, împreună cu domnul Delaney, în timp ce lui Honeychile îi crăpa obrazul de rușine și revoltă.

Aliza îl antipatiză pe Jack Delaney de la prima vedere. Îl găsea un filfizon slugarnic, care-și îngăduia cu ea tot felul de familiarisme, spunîndu-i „Aliza“ și luînd-o de umeri, de parcă ar fi fost prieteni de-o viață.

— Și numa' prieten nu-mi ești, domn'e, mormăi ea printre dinți, privindu-l cum se uita prin jur, observînd fiecare detaliu al casei. „De parcă ar face planuri s-o cumpere,“ își mai spuse, furioasă.

Întinse masa pentru cină pe verandă, dar nu puse tacîmuri pentru ea și Tom, ca de obicei cînd Rosie era plecată. Ei aveau să mănînce mai tîrziu, la ea acasă, dincolo de pășune. Știa că musafirul spera să rămînă peste noapte, și nu avea unde să doarmă decît cu Rosie, iar Aliza n-avea de gînd să rămînă pe-aproape, ca să le audă gâlăgia toată noaptea.

Honeychile își vîrî capul pe ușa bucătăriei.

— A plecat, Aliza? o întrebă ea, cu speranță.

— N-n, băiatul ăsta n-o să se ducă nicăirea astă-seară, replică ea, adăugînd printre dinți: decît în pat-la mămică-ta...

Aruncă o privire spre Honeychile, care era plină de praf pînă-n albul ochilor.

— Mai bine dă fuga de te-mbăiază, domnișorico. Acuș te-așteaptă la cină.

Fetița o privi disperată.

— Chiar trebuie? întrebă ea, cu o voce rugătoare.

— Păi, fetițo, cred că de data asta da, trebuie, îi zîmbi liniștitor Aliza. Lasă, c-o să se termine repede. Și-n plus, am făcut pui fript, cu sos și biscuiți — întocmai așa cum îți place ție.

— Nu mi-e foame, răspunse Honeychile, cu îndărătnicie. De fapt, cred că mi-e și cam rău...

Și scoase limba, pentru ca Aliza să i-o inspecteze.

—Vezi? Și pune-mi mîna și pe frunte, să simți dacă am sau nu temperatură.

Aliza oftă cu înțelegere.

— Îmi pare rău, fetiță, da' de data asta n-o să meargă. O să iei cina cu Ma a ta și cu prietenu' ei, și cu asta, gata. Ai un sfert de ceas ca să te pregătești.

Pintenii de argint ai lui Honeychile zăngăniră, în timp ce-și tîra picioarele prin cameră. Fusese o zi atît de distractivă... De ce trebuise să apară maică-sa tocmai atunci? Și pe deasupra, cu orășeanul ăla nesuferit... Îl ura de moarte.

Trîntind ușa, privi abătută la rochia pe care i-o pusese Aliza, călcată, pe pat. Era albă cu buline roșii, guler peterpan și mîneci bufante, iar pe mijloc se încingea cu un cordon de satin roșu. Și mai avea și volane; la umeri și poale. Știa că avea să arate ridicolă în ea, ca întotdeauna. Și atunci, iar urmau să rîdă de ea.

Își aruncă cizmele, lepădă toate hainele de pe ea, și intră sub dușul pe care i-l meșterise Tom dintr-o stropitoare veche, desfătîndu-se cu senzația apei răcoroase pe pielea goală, încinsă și prăfuită. După ce se șterse, luă pe ea rochia cu buline, înnodîndu-și cingătoarea de satin roșu cu o fundă șleampătă. Apoi își dădu cu peria prin părul lung și umed, și ieși bosumflată pe verandă.

— În sfârșit, ai apărut, constată Rosie, examinînd-o cu un ochi critic. Doamne, și rochia asta ți-a rămas prea scurtă, deja! exclamă ea. Și pantofii unde ți-s, fato?

— N-am, bombăni Honeychile, cu privirea în pămînt. Ultima pereche nu mă mai încape de cîteva săptămîni.

Rosie aruncă o privire nervoasă spre Jack, acoperindu-și stînjeneala cu un chicotit grăbit.

— Honeychile, nu vorbi așa. Domnul Delaney va crede că nu sînt o mamă foarte bună. Serios, o fiică fără pantofi... Aliza ar fi trebuit să-mi spună, și-ți cumpăram eu — două perechi!

— Mie mi se pare că-i stă foarte bine așa, Rosie, spuse vesel Jack. Și ce miros se simte — de pui fript? Măi, măi, n-am mai mîncat pui fript de nu mai știu cînd!

Îi zîmbi dulceag lui Honeychile:

— Sînt gata să pun pariu că e și una din mîncărurile tale favorite, Honeychile — nu-i așa?

— Nu, minți ea, mie nu-mi place.

Rosie îi aruncă o privire furioasă. Scîrba aia mică își pusese-n cap să fie dificilă.

— E uluitor ce enervanți pot să fie copiii, cînd țin cu tot dinadinsul, îi spuse ea lui Jack, iritată. După cîte facem pentru ei, te-ai aștepta să avem și noi parte măcar de puțină recunoștință.

Jack ridică din umeri, nepăsător. Apoi, scoase plosca metalică dn buzunar, punînd-o pe masă. Își scoase sacoul și-și suflecă mînelele cămășii, după care turnă în două pahare.

— Ai un lot destul de drăguț aici, Rosie, comentă el, privind în zare. Iar turma de vite pe care ai pregătit-o pentru licitație e foarte bună.

— Aia-i doar o parte din cireadă, preciză Rosie. Mai am multe, cîteva mii de capete, cred. Plus vitele Angus. Mereu uit numărul exact.

Jack se servi cu pui și biscuiți. Turnă sos din greș, dînd aprobator din cap cînd gustă mîncarea.

— Pun pariu că Honeychile știe precis cîte capete de vite aveți.

Honeychile coborî ochii, privindu-și farfuria goală. Rosie îi puse o bucată de pui și doi biscuiți, turnînd și sos pe deasupra. Mirosea delicios, iar fetiței îi era atît de foame, încît aproape că-i putea simți gustul. Dar înghiți în sec și-și strînse buzele. Mai degrabă flămînzea, decît să mănînce la aceeași masă cu omul acela.

Rosie o privi încruntată.

— Nu-ți pierde timpul vorbindu-i, Jack, spuse ea, furioasă. Face doar nazuri, atîta tot.

— Nici nu știi ce pierzi, fetiço, îi zîmbi Jack, mușcînd dintr-un copan de pui.

„Ba știi,” răspunse în sinea ei Honeychile, cu îndîrjire, „și merită, numai să nu trebuiască să mănînc cu tine.”

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu dispari o dată, ca să ne lași în pace să ne simțim și noi bine la masă? exclamă în sfîrșit Rosie, exasperată.

Honeychile nu așteptă să i se spună de două ori. Se ridică de pe scaun încă înainte ca Rosie să-și fi terminat propoziția. Alergă în casă și se ascunse după storul de la fereastră, ascultînd tot ce-i spunea mama ei lui Jack despre fermă, cîte vite avea și cît de profitabilă era.

— Am noroc, spuse Rosie într-un târziu, în timp ce-și aprindea o țigară, rezemîndu-se de spătar. Soțul meu era un fermier bun. M-a lăsat bogată.

Cu un chicotit, adăugă:

— Deși e uluitor cît de repede par banii să-mi scape printre degete...

Jack răspunse:

— Totuși, ai oricînd ferma, de unde să mai iei. Trebuie să aducă beneficii frumoase.

Rosie dădu din cap, inspirînd adînc, cu privirea la el.

— Așa cred și eu, confirmă ea.

Aliza strînse vasele și încep să le spele în chiuveta uriașă din bucătărie. În urma ei, intră în fugă Honeychile. Luă prosopul și începu să le șteargă, în tăcere.

— Mîncarea ta e acolo, pe farfurie, neatinsă, îi spuse Aliza, peste umăr.

— N-o vreau.

Femeia prinse tremurul din vocea lui Honeychile. Întotdeauna, cînd Rosie era plecată, rămînea peste noapte la ea în casă, dar acum îi spuse:

— Cè-ar fi să te culci la mine diseară? Putem mîncă de cină acolo, cu Tom.

Honeychile își aruncă brațele pe după mijlocul ei, strîngînd-o ușurată.

— O, Aliza, chiar îmi dai voie?

— Sigur că-ți dau, fetiço, replică femeia, adăugînd pentru sine: de parcă te-aș lăsa aici, cu ei, cînd s-or apuca să bea și să-și facă de cap, chelălăind ca niște dulăi în călduri, în camera ailaltă, fără doar și poate.

Și se duse să-i spună lui Rosie c-o lua pe Honeychile cu ea.

— Du-te s-o săruți pe Ma de noapte bună, Honeychile, îi ordonă ea apoi.

Fetița pași înainte, conștiincioasă, și-și sărută mama pe obraz.

— Așa-i mai bine, iubito...

Rosie o îmbrățișă strâns, acoperind-o dintr-o dată cu sărutări.

— Seamănă leit cu taică-său, îi spuse ea lui Jack, cu un mic oftat sentimental.

Honeychile nu se uită înapoi, în timp ce cobora în goană treptele, urmînd-o pe Aliza.

Seara, ea, Tom și Arizona stătură pe verandă, mîncînd pui fript și conversînd despre adunarea vitelor, fără ca nimeni să-i pomenească pe Rosie și Jack. Parcă s-ar fi mistuit pur și simplu, își spuse Honeychile, ușurată.

Iar a doua zi dimineata, la ora șapte, cînd se întoarse acasă fără tragere de inimă, împreună cu Aliza, văzu plăcut surprinsă că plecaseră.

În noaptea aceea, Jack Delaney făcuse dragoste cu Rosie cu deliciu și pricepere, iar cînd ea adormise în sfîrșit, el mai rămăsese treaz multă vreme gîndindu-se la tot felul de lucruri. Avea un succes moderat, își făcuse relații bune și furniza whiskey în mai multe localități, dar se confrunta cu o concurență acerbă. Era pe mîna cu mafia și cu cei unși cu toate alifiile, însă în acel domeniu de afaceri, „cei unși cu toate alifiile“ se schimbau adeseori fără veste. Puteai să te pomenești pe din afară fără a ști,

măcar, ce se întâmplase. Și-n plus, se mai zvonea și că Prohibiția avea să se abroge nu peste mult. Jack trebuia să se gîndească și la viitor.

Rosie nu era prea deșteaptă, avea mai mult decît el, și mai era și drăguță și sexy. Și mai era și bogată. *Mountjoy Ranch* era o proprietate întinsă și bună, iar Jack se și vedea în rolul unui fermier texan. Cu dibăcia lui, putea îmbunătăți condițiile incomparabil de mult. Primul lucru pe care-l avea de făcut era să construiască o casă ca lumea, în locul acelei cabane de birne dărăpănată, care părea gata să se spulbere la prima rafală mai puternică de vînt.

— Rosie, spuse el, înghiontind-o în coaste. Ce-ar fi să ne căsătorim?

Rosie se trezi într-o clipă.

— Chiar vorbești serios?

Cu ochii rotunzi de uimire, în lumina slabă din dormitor, arăta foarte drăguță.

— Sigur că vorbesc serios, dădu din cap Jack. M-am gîndit și m-am tot gîndit, și cred că ar fi spre binele amîndurora.

— Oh, ohhh, Jack...! exclamă ea, cuprinzîndu-l mai întîi cu brațele, apoi și cu picioarele. Și unde-o să ne petrecem luna de miere?

O trezi din nou, înainte să se lumineze de ziuă.

— Haide, să mergem de-aici, spuse el, plesnind-o în joacă pe fundul încă pietros.

O duse la cel mai elegant magazin din San Antonio, unde-i spuse să-și aleagă o rochie. Rosie era în elementul ei, înconjurată de tinere vînzătoare atente, probînd toate rochiile din raion. În cele din urmă, își alese o piesă

tinerească, de mătase în culoarea piersicii, cu poale strîmte și volane. Fiecare volan era tivit cu panglă de satin, și-și cumpără și o pereche de sandale de satin asortate, și o pălărie cloș cu un buchet enorm de boboci de piersic într-o parte.

O mai duse și la bijutier, unde Rosie încercă mai multe inele cu diamante, înainte de a se hotărî, alegînd o singură piatră rotundă, care era de două ori și ceva mai mare decît rubinul și diamantul de pe inelul primit de la David. Pe toate acestea, Rosie le plăti din banii ei.

— Doar pînă ajungem la Chicago, unde e și banca mea, o asigură Jack.

Și porniră cu automobilul ei Dodge pînă la primărie, de unde-și luară o licență prenuptială.

În aceeași după-amiază, după ce s-au căsătorit în fața judecătorului de pace, au plecat imediat să-și petreacă luna de miere la Chicago, unde întîmplător pe Jack îl așteptau niște treburi — și, la fel de întîmplător, mai era și unul dintre orașele favorite ale lui Rosie.

Capitolul 14

Honeychile nu și-a mai văzut mama decît peste șase luni. Mașina ei a apărut pe alee, venind cu viteza obișnuită, uitîta doar că de data asta nu mai claxona, iar Honeychile a observat o îndoitură mare a capotei, și că țalpica era ruptă. Totuși, inima îi tresări cu o tandrețe neașteptată, cînd Rosie coborî din mașină, și observă că șchiopăta.

— Mami, mami, ești rănită! strigă Honeychile, alergînd în întîmpinarea ei.

— Te cred că sînt rănită, replică Rosie, cu înverșunare.

Honeychile îi privi îngrozită bandajul mare înfășurat în jurul gleznei, și vînațiile de pe față. O luă de braț, protector.

— Să te ajut, mămico, se oferi ea. Poți să te sprjini de mine.

Rosie rîse, cu un sunet scurt și ascuțit, în care nu se simțea nici urmă de voie bună.

— Mersi, puștoaico, răspunse ea. Chiar mi-ar prinde bine cineva de care să mă sprijin.

Aliza apăru pe verandă, cu mîinile în șolduri, uitîndu-se în tăcere la mașina îndoită, apoi la Rosie.

— Te-a lovit cineva? întrebă ea, în cele din urmă.

Rosie îi susținu privirea.

— Ba bine că nu, Aliză, spuse ea, printre lacrimi. O, ba bine că nu m-au lovit!

Arăta atît de părăsită și vulnerabilă, încît pînă și Alizei i se înmuie inima.

— Poate c-a terminat cu vîjielile, de data asta, îi spuse ea lui Honeychile, în timp ce pregătea cafeaua. Poate-a întors o filă nouă.

—Vrei să zici, că poate că de-acum încolo o să rămîna acasă, Aliza?

Honeychile era temătoare. O Rosie pocăită, cu glezna luxată, era una, dar cine putea ști cît avea să dureze noile ei toane? Ar fi putut să redevină cea dinainte, iar Honeychile n-ar fi suportat una ca asta. Ea dorea ca lucrurile să rămîna întocmai așa cum erau acum.

Așezată pe verandă, Rosie își sorbi cafeaua în tăcere, cu privirea prin curte. Honeychile se așeză pe treapta de sus, cu brațele împrejurul genunchilor, uitîndu-se la ea. Fischer, cățelul negru și lătos pe care Tom îl găsise abandonat pe marginea drumului se ghemui lîngă ea, cu limba scoasă, gîfîind de căldură.

— Mult ar trebui să cauți ca să găsești un cîine mai urît, comentă iritată Rosie, cu privirea spre preria arsă de soare. De unde Dumnezeu îl ai?

—Tom mi l-a dat.

Protectoare, Honeychile își puse mîna pe capul cîinelui, care o linse.

— Ei bine, trebuia să i-l dai înapoi. Cîinele ăsta nu face nici două parale, declară Rosie, luînd încă o înghițitură de cafea. E acră, îi spuse ea Alizei.

— Și tu la fel, pare-mi-se, i-o întoarce Aliza, pe un ton mutăcios.

Rosie izbucni în lacrimi. Nu se mai putea stăpîni, și toată povestea i se revărsă de pe buzele tremurătoare: ce gentleman crecuze că era Jack Delaney, cît succes îi spusese el că avea... cum o curtase, și cum îl luase de bărbat...

— L-ai luat de *bărbat*? întrebă Aliza, uluită. *Pe orășeanul ăla sclifosit*? Păi, încă din prima seară ți-aș fi putut spune că nu era bun de nimic, cum se tot uita prin jur pe-nici de parcă ar fi fost deja la el acasă. Era așa de alunecos, că mă mir că nu s-a dus ca pe gheață, cînd a plecat de-aici.

— Păcat, comentă amar Rosie. Poate-și rupea naibii gîtul.

Ochii albaștri uimiți ai lui Honeychile rămaseră ațintiți spre mama ei, în timp ce acasta povestea cum se măritase cu Jack în San Antonio, și de-acolo se duseseră într-o călătorie miraculoasă, la Chicago. Luaseră un apartament enorm la *Drake Hotel*, cinaseră numai prin cele mai bune restaurante, văzuseră toate spectacolele și-și pierduseră nopțile bînd și dansînd. Jack i-o prezentase chiar și lui Al Capone.

Pe fața lui Rosie se așternu o expresie nostalgică, în timp ce-și amintea.

— A fost cea mai minunată perioadă din viața mea, șopti ea, cu un oftat.

Dar tonul i se înăspri, cînd îi reveni în minte adevărul.

— Cînd au venit notele de plată, la sfîrșitul lunii, Jack mi-a spus că avea „niște probleme temporare“. M-a întrebat dacă nu voiam să le achit eu, numai o dată. Că avea să-mi dea el banii înapoi, mai tîrziu.

Își aruncă mâinile în față, privindu-le neputincioasă.

—Vreau să zic, tipul trăia ca un prinț: cele mai elegante haine, cele mai mari apartamente din cele mai scumpe hoteluri, cele mai fine băuturi... Zi-i pe nume, și Jack cumpăra sortimentul cel mai bun. Cine nu l-ar fi crezut? Așa că sigur c-am plătit. Și-am plătit, și-am tot plătit. La Peoria și St Louis și Indianapolis. La Cincinnati, în Ohio și Pittsburgh, Pennsylvania. Doar în New Jersey m-a scutit, a zis că făcuse rost de bani pe neașteptate — de la o plată, sau așa ceva...

Făcu o pază, cu privirea pierdută în trecut, visătoare.

— În noaptea aia, m-a tratat ca pe o regină, ca pe-o regină *adevărată*... Mi-a cumpărat o rochie nouă de seară, din șifon roșu, cu o mantilă care mi se unduia în jurul umerilor în timp ce dansam... toți se uitau la mine, toți mă admirau...

Honeychile își imagina mama dansînd în rochia roșie cu eșarfele fluturîndu-i de pe umeri. Își imagina bărbații care o priveau, și strînse cățelul la piept, în căutarea unei încurajări.

— Când ne-am întors la hotel, în noaptea aia, Jack m-a întrebat despre fermă, reluă Rosie. A zis: „Cine conduce proprietatea aia a ta, e clar că nu face o treabă destul de bună. Pare cam părăginită, și poți să pui pariu că te înșală. Acum, că sîntem căsătoriți, a venit timpul să mă ocup eu de ea.“

Mi s-a părut o idee bună. În fond, era soțul meu. Așa că am răspuns: „De ce nu?“ Pe urmă, mi-a pus tot felul de întrebări despre ranch, despre mărimea proprietății, cîte capete de vite sînt, cît valora totul... I-am spus că eu nu

știam nimic. Am zis că de toate astea se ocupa avocatul lui David, bătrînul John Parker Grant. Și, ce să vezi, i-a dat un telefon avocatului și a început să-l ia la întrebări. Bătrînul Grant a refuzat să-i răspundă; a zis că habar n-avea cu cine vorbea, și că oricum *Mountjoy Ranch* nu era proprietatea mea, ci a lui Honeychile.

Cu spaima citindu-i-se în ochi, Rosie le privi pe cele două, continuînd:

— Jack parcă și-a ieșit din minți. M-a acuzat că-l minșisem, prefăcîndu-mă că eram o văduvă bogată; că-i spuseseam că *Mountjoy Ranch* ar fi fost a mea, cînd de fapt nu era.

„Păi am *fost* bogată,” i-am întors-o eu, „pînă am început să-ți achit ție notele de plată!”

Vocea i se frînse, și-și lăsă fața în mîini. Lacrimile i se prelingeau printre degete, în timp ce șoptea:

— M-a bătut... M-a făcut escroacă, și cătea mincinoasă... Și pe urmă, a plecat.

Cu un suspin înecat, încheie:

— *M-a părăsit.*

— Cu tot cu nota de plată la hotel, fără îndoială, completă sarcastic Aliza. Ei bine, Rosie, acum ia nu-ți mai tot plînge de milă și vezi-ți mai departe de viața ta. N-are nici un rost să plîngi după un bărbat care se poartă așa de mizerabil cu tine și pe deasupra îți mai fură și banii.

Honeychile nu înțelegea nimic, dar știa un singur lucru: că Jack Delaney luase banii mamei sale, și o bătuse. Pe Honeychile n-o lovise nimeni, niciodată în viața ei; nu cunoștea decît făpturi blînde: animalele de la fermă, micul

lor cerc familial, și coboys-ii care o tratau ca pe o persoană cu totul deosebită și-i spuneau în glumă „prințesă“, scoțându-și pălăriile în fața ei. „Tu ești șefa“ îi ziceau, rîzînd.

— Mămico, spuse ea, descoperindu-și urechile. Ferma e cu adevărat a mea?

Rosie îi aruncă o privire furioasă.

— Da, fir-ar să fie, a ta e, răspunse ea, posomorîta. Despre ce credeai că tot vorbesc? Dacă ferma ar fi fost a mea, așa cum era normal, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat. Numai taică-tău e de vină.

Honeychile se chirci și mai strîns pe trepte, cu cățelușul în brațe.

— Nu David e de vină, interveni Aliza, și nici Honeychile. Așa a vrut Georgie Mountjoy, și gata. Și bine de noi c-a hotărît așa, că altfel cred că acum ferma ar fi fost a lui Jack Delaney, și-atunci ce s-ar fi ales de noi, toți? Am fi ajuns în stradă, Rosie Hennessy. Și să nu uiți asta!

Rosie stătea în camera ei, culcată pe pat, cu privirea în tavan. Aliza tot încerca să-i trezească interesul pentru treburile casei, dar Rosie rămînea indiferentă. Din debaraua ei se revărsau blănuri și haine elegante, amintindu-i la nesfîrșit că nu avea unde să le poarte, și nici nu se mai deranja să folosească pudră, ruj de buze și parfumul franțuzesc din sticlele gigantice de cristal de pe scrin. Nu se ducea niciodată la San Antonio, așa că nu avea cine s-o aranjeze și, în curînd, tunsoarea ei paj ondulată deveni o claie de cîlți.

Honeychile o evita. Uneori, aproape ajungea să creadă că Rosie nici nu era acolo. De cele mai multe ori, Aliza rămânea peste noapte în casă, temîndu-se s-o lase singură cu Rosie în halul ăla.

— Nu știu dacă n-o fi înnebunit, sau ce-o fi cu ea, îi spunea ea lui Honeychile, nedumerită.

Honeychile știa că era prea bine ca să dureze, însă, și într-o zi, peste cîteva săptămîni, Rosie ieși pe verandă, arătînd trasă la față și hăituită, în lumina soarelui.

— Aliza! răcni ea, trecînd prin dreptul bucătăriei, adu-mi o cafea — și fă bine de te grăbește! Mă duc în oraș.

Nu peste mult, o priviră cum se îndepărta cu mașina, amîndouă întrebîndu-se dacă avea să se mai întoarcă. Dar, desigur, Rosie veni înapoi. Nu avea unde să se ducă, și nici prea mulți bani nu-i mai rămăseseră. Dar încă mai avea hainele cele elegante și, cu părul tuns și ondulat proaspăt, și cu „culorile războiului“ pe față, arăta destul de bine. Și încă mai avea acel balans sexy al șoldurilor, care le atrăgea întotdeauna atenția bărbaților.

Nu peste mult, a ajuns să petreacă tot mai mult timp la San Antonio, adeseori fără să mai dea pe-acasă săptămîni de-a rîndul. Și, ori de cîte ori se întorcea, mereu avea cîte o provizie nouă de „hooch“ în mașină — după care se închidea în camera ei și, uneori, nu mai ieșea cîte douăzeci și patru de ore.

— Rosie! răcni Aliza într-o zi, bătîndu-i furioasă cu pumnul în ușa. Ieși afară, femeie. Știi ce faci acolo! Îți bei mințile, asta faci, și nici nu te gîndești la fetiță și la responsabilitățile tale.

Rosie deschise brusc ușa. Avea fața plină de pete, ochii roșii, și duhnea a alcool. Își rezezi mutra spre a Alizei:

— Oi vrea să știi *de ce* beau? De plictiseală, de-aia! *Nu mai știu de mine, de-atîta plictiseala naibii!* De-asta beau!

Și reveni în cameră, trîntind ușa.

Honeychile o privi pe Aliza cum scotea cheia din buzunar, încuind ușa.

— Am scos toate sticlele alea de băutură din camera ta, și-acuma nu mai ai nici una, Rosie! strigă ea. Așa că n-ai decît să stai acolo și să fierbi în suc propriu, femeie, și să cugeți la păcatele tale!

Rosie scoase un zbieret ascuțit, începînd să lovească în ușa cu pumnii.

— Cătea vicleană ce ești! urlă ea. Te-am concediat! Cară-te de-aici! Afară din casa mea!

— Casa-i a lui Honeychile, femeie, și fă bine de ține minte asta! se răsti și Aliza.

După care, o luă pe Honeychile de mînă și porni cu ea spre bucătărie.

În seara aceea, Honeychile nu putu mânca de cină — cum, de fapt, nici Aliza nu putu să se atingă de mîncare. Rosie încetase să mai urle și să dea cu pumnii în ușa, iar tăcerea era înspăimîntătoare, dar nici una dintre ele nu pomenea despre asta. Aliza o trimise pe Rosie la culcare, ba chiar îl lăsă și pe cățel să se ghemuiască lîngă ea, deși se îndoia că fata avea să adoarmă. Apoi, își luă un scaun și statu de strajă toată noaptea la ușa lui Rosie, în tăcerea rău prevestitoare care se lăsase.

Dimineața, în zori, se auzi un ciocănit politicos în ușa.

— Aliza? întrebă Rosie, cu o voce supusă. Îmi dai și mie o țigară, te rog?

— Ești trează? întrebă Aliza, încruntată, ca și cum Rosie ar fi putut s-o vadă.

— Da

Descuie ușa, și se priviră. Rosie arăta pocăită și avea ochii umflați.

— Am să fiu cuminte de-acum încolo, Aliza, spuse ea. O să vezi.

Dar promisiunile lui Rosie erau întotdeauna temporare. În curînd, reveni la vechile e năravuri, făcîndu-și de cap prin San Antonio și Houston, de unde zvonurile ajungeau mereu, treptat, și la *Mountjoy Ranch*.

— Întotdeauna e cîte un tip care-i dă tîrcoale lui Rosie Hennessy, se spunea.

Capitolul 15

Honeychile avea opt ani, cînd puțul cel mare care aprovizionase cu apă ferma *Mountjoy* timp de peste un secol a început dintr-o dată să sece. Vara dinainte fusese secetoasă, iar cea de-acum se anunța la fel. Tom îi spuse cu pe miile de țevi care uneau adăpătorile vitelor debitul scăzuse la jumătate, ceea ce-l îngrijora din ce în ce mai tare.

Rosie, însă, nu era alarmată.

— Puțul ăsta a fost aici dintotdeauna, spuse ea cu nepăsare, fumînd pe verandă. Nu avem nevoie decît de-o furtună zdravănă, și-o să se umple din nou.

Pînă și Honeychile se întreba cum putea fi atît de proastă. Știa foarte bine că, fără apă, vitele aveau să moară.

— Și noi la fel, dacă n-avem apă, mormăi Aliza, cu teamă.

Tom o ducea pe Honeychile în fiecare dimineață, cu mașina lui Rosie sau călare, la școală, cale de zece mile, pînă în orașelul *Kitsville*.

Honeychile de înroși toată de rușine, cînd le auzi prima oară pe mamele celorlalți copii vorbind despre Rosie.

— Cum o fi crescut-o pe fata asta? se întrebau ele. Uită-te numai la ea, desculță și în salopeta aia cu bretele, ca un vacar. Iar Rosie Mountjoy are una dintre cele mai mari ferme de pe-aicea. Am auzit că toacă toți banii la Houston și San Antonio, cu dezmățul. Toți bărbații vorbesc numai de ea și de blestemățiile de care se ține.

Și schimbau priviri complice, în timp ce se uitau mîndre la fetițele lor cu cozi împletite și șosete imaculate, și le șopteau să nu se apropie Honeychile, de parcă ar fi riscat să se contamineze cu obiceiurile curvăsărești ale mamei-sii.

Honeychile se rușina pentru mama ei, dar lucrurile se schimbau cu totul cînd venea vorba despre Tom. Atunci, obrații i se înroșeau de furie. Femeile se uita lung la ea și la Tom, iar într-o zi, una dintre ele a spus în gura mare ce scandalos era să fie lăsată în grija unui băiat negru care s-o aducă la școală.

Honeychile se întoarse spre ele, aruncîndu-și înapoi părul blond răsărit, cu ochi scăpărători.

— Să nu-ndrăzniți să vorbiți despre Tom! strigă ea, furioasă. Și la urma urmei, ce știți voi despre el? Tom Jefferson e cel mai bun prieten al meu. Și asta-i adevărul. Poftim! Și-acuma, hai și birfiți pînă nu mai puteți!

Și, cu încă o mișcare mîndră din cap, se întoarse și intră în școală. Peste o secundă, însă, apără din nou:

— Și să mai știți ceva, cațelor! strigă ea de pe trepte. Aliza Jefferson e mama mea *adevărată*! Și eu am aceeași culoare ca ei doi, numai că voi aveți albeață pe ochi și de-ia nu vedeți! Și-acuma, haideți și dați sfoară-n tot orașu' cu chestia asta, ce mai așteptați?

Sam Waterford, învățătorul ei, își ascunse un zîmbet, cînd Honeychile trecu pe lângă el, încă fierbînd de furie, toată numai coate ascuțite și picioare ciolănoase. Se așeză în banca ei din fundul clăii, unde Sam o așezase fiindcă era cu un cap mai înaltă decît celelalte fete. Învățătorului îi plăcea inocența curajoasă a lui Honeychile și felul cum își apăra mama și prietenul. Și-i mai admira și intelectul.

Honeychile Mountjoy era cea mai deșteaptă dintre toți elevii lui. În fiecare după-amiază, își lua acasă cu ea cîte o carte și a doua zi, cînd o aducea înapoi, Sam știa că o citise — sau, mai bine zis, o devorase. Era ahtiată după povestiri despre locuri îndepărtate, despre fapte mărețe și aventuri cutezătoare, despre istorie și despre oameni celebri: președinți și actori, campioni de rodeo și balerine. Și mai ales tot ceea ce avea legătură cu Anglia, căci bunicul ei Georgie, cum îi spusese ea mîndră lui Sam, era englez. Trăia evadînd într-o lume a viselor, plăsmuită din cărți și din filmele pe care le vedea în fiecare sîmbătă după-amiază, la Kitsville. Iar Sam n-o învinuia cu nimic. Nimeni nu invidia viața pe care o ducea Honeychile Mountjoy Hennessy.

Acum, însă, Swayne fu nevoit să-i spună, pe un ton dojenitor:

— Honeychile Mountjoy, nu putem permite un asemenea comportament în școala asta. Fii bună și nu mai ridica vreodată vocea așa.

— *Curve*, mombăni Honeychile printre dinți, iscînd exclamații șocate din partea fetelor și chicoteli amuzate dintr-a băieților.

Sam se hotărî să se poarte ca și cum n-ar fi auzt. Honeychile avea destul de furcă din cauza celorlalte fete.

Nu arăta la fel ca ele, nu se îmbrăca la fel, și nici nu trăia ca ele. Era neconvențională în toate sensurile, iar el își punea mari speranțe în ea ca să-și continue studiile la colegiu, când toate iepuroaicele alea mici și proaste se maritau și începeau să toarne la plozi, cum făcuseră și mamele lor.

— Vei face teme suplimentare în după-amiaza asta, îi spuse el sever. O să iei cu tine acasă volumul de poezii ale lui Shelley și vei citi primele douăzeci de pagini. Pe urmă, vreau să înveți pe de rost o poezie. Poți s-o alegi singură, dar mâine ai să stai în fața clasei și ai s-o reciti. E clar?

— Da, domnule învățător.

Totuși, în vocea lui Honeychile se simțea satisfacția. Domnul Waterford știa cât de mult îi plăcea poezia. Așa-zisa lui pedeapsă avea să fie un adevărat răsfăț pentru ea — în afară de momentul recitării, când știa că toți băieții aveau s-o dezbrace cu privirea, și toate fetele să șușotească despre felul cum arăta.

Pentru Honeychile, școala era o continuă luptă a iubirii și a urii, la fel ca relația cu mama ei. Uneori, când Rosie era acasă, Honeychile o privea cum stătea așezată pe verandă, legănându-se în balansoar, cu privirea în gol. Arăta atât de pierdută și însingurată, încât fetei aproape că i se frîngea inima. Se așeza alături, cu capul rezemat de genunchiul lui Rosie, dorindu-și să știe cum să-i potolească pe acei demoni neliniștiți care păreau să-i sfîșie mama — pînă când tot șirul „vîjielilor“, cum le spunea Aliza, o lua iar de la început, inevitabil, iar Rosie dispărea în propria sa lume, cu „prieteni“ ei...

În același an în care fîntîna fermei *Mountjoy* a început să sece, același lucru s-a întîmplat și cu marile averi ale Americii. Crahul de pe Wall Street a reverberat ca o undă seismică prin toată țara, trimițîndu-și ecourile pînă în Europa și în restul lumii.

Mountjoyii nu trăiseră niciodată ca niște bogătași, în afară de Rosie, bineînțeles, iar ea nici nu era cu adevărat o Mountjoy; însă nici săraci nu fuseseră vreodată — de cînd Georgie Mountjoy cîștigase primele două mii de dolari la un joc de cărți și le investise în pămînturi și vite mai bune. Acum, vitele lor mureau din cauza lipsei de apă, și oricum nu mai exista piață pentru ele, fiindcă nimeni nu mai avea bani ca să le cumpere.

Administratorul fermei i-a spus lui Rosie că trebuia să sape puțuri noi, dacă voia ca ferma să supraviețuiască, și atunci Rosie a anunțat că nu mai erau bani pentru săpături, nici pentru plata văcarilor ce îngrijeau vitele muribunde pe care oricum nu voia să le cumpere nimeni.

— Vrei să zici că ai cheltuit toți banii lui David Mountjoy? întrebă Aliza, șocată. Și toți banii cîștigați de la moartea lui încoace?

— Știi cum se duc banii în ultima vreme — se mistuiesc în gol, suflă Rosie un inel de fum, cu nonșalanță, studiîndu-și unghiile lăcuite în culoarea granatelor.

— Ei bine, banii ăștia s-au mistuit cu siguranță *undeva*, replică Aliza. Și acum, ce-o să ne facem?

Fruntea sa lată se încreți de îngrijorare, în timp ce-și tuguia buzele cu furie. Contase pe banii aceia ca să le folosească în perioada grea despre care știa că avea să vină

Inevitabil, la fel ca ploile de primăvară. Numai că în anul acela nu plouase deloc primăvara.

— Ia nu mai fi așa de ursuză, i-o întoarse Rosie. *Mountjoy Ranch* adce destui bani ca s-o ținem pe domnișorica Honeychile în salopetele ei. Ca și pe tine și pe băiatu-tău.

Vocea Alizei era încordată de mînie, cînd răspunse:

— Nu m-am așteptat niciodată să-ți spun asta, Rosie Hennessy — o, da, *știi* că ești tot Rosie Hennessy, deși s-ar putea să fii singura rămasă care s-o mai știe. Și n-am să te las de izbeliște, fie și doar datorită fetei ăsteia fără tată, sărăcuța. Totuși, nu m-am așteptat vreodată să ți-o spun, da' nu mi-ai mai plătit leafa de cînd a murit domnul David. Băiatul meu și-a cîștigat traiul la fermă — și slavă Domnului c-a făcut-o, că măcar *el* a fost plătit. Așa că nu face pe regina cu mine, Rosie Hennessy. Am avut grijă de fetița ta încă de cînd s-a născut. Și de casa asta. *Și totul, pe degeaba!*

Și, lăsînd-o pe Rosie să se uite după ea cu gura căscată, intră înapoi în bucătărie și începu să zăngănească furioasă cu oalele și cratițele din jurul aragazului, pregătind cina.

— În curînd, nici pui n-or să mai fie în casa asta, bodogăni ea în continuare de una singură, numai verdețuri cu muștar și supă de urzici — și niscaiva copite de porc, *dacă* avem atîta noroc!

Cumva, însă, au scos-o la capăt în acel an, și-n următorul. *La limită*. Pămîntul ars de soare se crăpase tot, de arăta ca un joc de puzzle gigantic, nebunesc. Crăpăturile erau atît de late, încît Honeychile își spunea că probabil ajungeau tocmai pînă-n partea cealaltă a lumii. Fiecare zi trecea la fel: canicula arzătoare, cerul de un albastru plat,

mort, și mogîldețele de tumbleweed uscat răstogolite de vînt peste peisajul arid și plin de praf.

Noaptea, Honeychile zăcea în pat trează, fără să poată adormi, ascultînd mugetele cumplite ale vitelor flămînde și însetate, vîjîiul vîntului fierbinte prin firele de telegraf și, în depărtare, şuieratul cîte unui tren care mergea spre civilizație, unde apa curgea de la robinete și nimeni nu stătea să-i dea nici cea mai mică atenție...

Își acoperea urechile, cuprinsă de o singurătate adîncă, deznădăjduită.

— Nu trebuia să pleci, tăticule, șoptea ea, în întuneric. Nu trebuia să ne părăsești.

Cîinele, la fel de alungit și slab ca ea, stătea întins pe podelele goale, lîngă pat, scărpinîndu-se de purici și gîfîind în arșița uscată. O auzea plîngînd și-și rezema labele pe pat, cu un scheunat de compasiune, încercînd să-i lîngă lacrimile amare, ale singurătății.

Apoi, Prohibiția a fost abrogată, iar Rosie s-a dus la San Antonio, să sărbătorească. A luat cu ea puținii dolari de la vînzarea ultimelor vite — despre care, din moment ce nu mai exista iarbă pe care s-o pască, ea o considera o mișcare logică, nicidecum tragedia de care erau conștienți Tom, Aliza și Honeychile. Nu erau singurii fermieri care suferiseră de pe urma îndelungatei secete, dar proprietatea lor era singura a cărei fîntînă secase aproape complet.

Honeychile stătea ghemuită în balansoarul de pe verandă, cu gîndul la tren și la destinația spre care se îndrepta acesta.

—Tu nu-ți dorești niciodată să poți vedea New York-ul, Tom? îl întrebă ea.

Tom, rezemat de balustrada verandei, se uita la cer; întoarse capul s-o privească.

— Nu, Honeychile, nu mă interesează. Puțin îmi pasă dacă n-am să văd New York-ul în viața mea. Niciodată nu mi-am dorit altceva decît să stau aici, la fermă. Asta-i viața mea, adăugă el, desfăcîndu-și mîinile slabe, cu degete lungi, într-un gest de neputință. La altceva nu mă pricep, și nici nu vreau să mai învăț. Mi-e drag locul ăsta și mi se frînge inima cînd știu că aici nu mai sînt vite. Și asta-i adevărul.

— N-am fi ajuns niciodată aici, dacă tatăl meu mai trăia.

— Nici chiar tatăl tău n-ar fi putut să facă nimic, cu vremea asta. A fost și el doar un om, Honeychile. La fel de neputincios ca noi, ceilalți, cînd Domnul hotărăște ca lucrurile să meargă așa cum vrea *El*.

— Ne-ar fi economisit banii, fără să-i cheltuiască așa cum a făcut mama, spuse Honeychile. Ar fi săpat puțurile noi și ar fi instalat țevi, iar bietele noastre vite n-ar fi murit, și nici noi nu mai ajungeam să flămînzim așa...

— Încă nu ești flămîndă, domnișoară! strigă Aliza, din bucătărie. Cina-i aproape gata, așa că ia spală-te pe mîini și vino să pui masa.

Mîncară în tăcere. Tom înghițea cu forța supa diluată, evitînd ochii mamei sale și întrebîndu-se ce avea să se întîmple la fermă. Aproape că le murise sub picioare. „Nimic n-a mai rămas, decît casa asta veche, hambarele și acareturile, și niște mașini agricole,” își spuse el, obosit. Pentru mine nu mai e nimic de muncă, decît să-ngrijesc de cei doi cai și să văd de Honeychile.

O privi cu coada ochiului. Fata stătea cu privirea în farfurie, dar Tom știa că nu supa de-acolo o vedea. Avea

acea expresie goală și părăsită care-i apărea întotdeauna când se gîndea la tatăl ei. Cu părul strîns la spate, într-o coadă aurie, împletită strîns, și ochii ei albaștri pierduți, părea să aibă mult mai mult decît cei doisprezece ani ai ei.

—Trebuia s-o pui pe Rosie să-ți plătească leafa, Aliza, spuse ea furioasă. Și-așa n-a făcut decît să arunce banii aiurea — pe băutură și blănuri, rochii și mărgelile, și... oh, nici nu mai știu pe ce i-a cheltuit.

În acel moment, o ura pe Rosie cu atîta patimă, încît îi dorea moartea.

— Aș vrea să nu se mai întoarcă, șuiera ea, printre dinți. O urăsc. Nu vreau s-o mai văd niciodată.

—Taci, copilă, o admonestă Aliza. Ce grozăvii spui!

Dar nu arăta deloc șocată. Rosie cea bună, care stătea în balansoarul vechi de pe verandă, însingurată și vulnerabilă, era una, dar cealaltă Rosie, care tocuse o avere pe fleacuri bune de nimic, bărbați și băutură, era de neiertat.

Tom se ridică de la masă. Cu mîinile în buzunare, se rezemă de balustrada verandei, privind norii negri care se adunau departe, la orizont. Mai văzuse de multe ori asemenea nori, și cel mai adesea nu făcuseră decît să umezească praful cu cîțiva stropi.

Avea douăzeci și doi de ani, iar viitorul lui se arăta foarte sumbru. Cîndva, sperase să devină administratorul fermei *Mountjoy*, dar acum știa că nu mai era nici o șansa de așa ceva. Trebuia să pornească la drum și să-și caute de lucru — la fel ca sutele de mii de oameni care căutau cu toții slujbe inexistente.

Honeychile se sculă din somn la crăpatul zorilor și se duse la grajduri, ca în fiecare dimineață. Observă că abia încă mai avea destul fîn și ovăz ca să le dea de mîncare lui Beaut și Lucky, singurii doi cai care le mai rămăseseră, și dintr-o dată o cuprinsese panica, în momentul cînd își dădu seama de realitatea lipsei de bani.

— Nu-ți face griji, zise Tom, intrînd în grajd, mai avem în hambar. Destul ca să le-ajungă la amîndoi, pentru încă două luni, cel puțin.

— Și pe urmă?

În ochii ei se citea spaima, iar Tom spuse, cît putea de sigur pe sine:

— O, nu ne lasă pe noi Dumnezeu. Honeychile. Nu ne-ajută El întotdeauna?

Amîndoi ridicară privirile, cînd dintr-o dată pe cer se rostogoli un tunet. Tom îi zîmbi.

— Ce ți-am spus? Țsta trebuie să fie Domnul însuși, care-mi dă dreptate.

Honeychile fugi afară, privind cerul acoperit. Se luminea la față și începu să sară-n sus și-n jos surescitată, cu părul drept, de culoarea porumbului, săltîndu-i în jurul umerilor.

— Vine, Tom! strigă ea, în culmea emoției. De data asta, chiar vine! În sfîrșit, începe furtuna! Uită-te, numai!

Tom scrută orizontul, curios, dar nu văzu decît pînze de fulgere și plafonul de nori, care chiar sub ochii lui parcă începeau să se mai subțieze — mai puțin la est, unde arătau ca și cum ar fi fost luați de vînt și strînși într-o spirală ce urca spre cer, ca o pîlnie prelungă, rotitoare.

— Ia-o pe Lucky! răcni el, sărind în spinarea lui Beaut, pe deșelate.

Îl fluiera pe Fisher, iar cîinele veni în fugă, așteptîndu-se la încă o zbuguială.

— Da' grăbește-te, mîi fată! strigă din nou Tom. Honeychile, pentru numele lui Dumnezeu, mișcă!

— De ce, Tom? Ce se-ntîmplă? întrebă ea, aruncîndu-se cu ușurință călare pe Lucky. Unde mergem?

— În casă! răspunse Tom, aruncînd o privire nervoasă peste umăr. O să luăm animalele astea cu noi, în pivnița. Vine un vîrtej, și pare să se îndrepte direct spre noi!

Honeychile nu mai văzuse niciodată o tornadă, dar citise despre ele, în școală. Știa cît de periculoase erau, cum distrugeau totul în calea lor, măturînd case și automobile și oameni și aruncîndu-le pe toate prin văzduh. Îi era frică, dar trebuia neapărat să se uite înapoi. Trebuia s-o vadă.

Iar cînd reuși, își dori să n-o fi văzut niciodată. O coloană imensă, neagră, malefică la înfățișare, se învîrtea peste preria netedă, răsucindu-se înapoi și-ncolo, și cîștigînd tot mai mult în înălțime și-n viteză pe măsură ce se apropia. Dîndu-i pîteni lui Lucky, Honeychile închise ochii și porni la galop după Tom.

Acesta deschidea deja chepengul din spatele casei, care dădea în pivnița unde Aliza își ținea iarna merele, rădăcinoasele și borcanele cu compoturi și gemuri, rînduite în ordine. David Mountjoy o construisese anume pentru ea, cînd negresa se plînsese că nu avea unde să-și țină proviziile la rece — și o construisese ca lumea, cu bîrne solide de susținere și o pardoseală din dale de piatră, plus o scară sigură, pe care să se poată coborî și urca ușor. Aliza îi mulțumi acum lui David, în timp ce cobora în întunericul răcoros, urmată

Îndeaproape de ciine. Se întoarse să-i privească pe Tom și Honeychile, care se chnuiau să convingă caii agitați să coboare treptele prea abrupte pentru ei.

Vîntul se întetea, într-un muget gutural, iar caii cuprinși de panică se repeziră deodată în jos, nechezînd și arătîndu-și albul ochilor. Tom trînti trapa în urma sa și răsuci în broască cheia mare și veche, de fier. Se uită la mama lui, care stătea lingă zid, în fața rafturilor ordonate, ținîndu-și o oală de tuci pe cap, ca s-o apere de lovituri, și la Honeychile, care ținea dirlogii iailor, încercînd să-i liniștească.

— Acuma nu mai prea avem ce să facem, decît s-așteptăm, spuse el, încercînd să sune cît mai încrezător în sine.

— Să așteptăm... și să *ne rugăm*, fiule, preciză Aliza, lăsîndu-se în genunchi.

— Ei bine, eu una nu mă rog! răcni Honeychile, înfuriindu-se dintr-o dată. A dracului să fiu dac-am să mă rog unui Dumnezeu care ne face una ca asta! După tot ce ni s-a întîmplat, după toate prin cîte-am trecut... Ce mai vrea de la noi? Nu i-a fost de ajuns?

Dar un zgomot groaznic îi acoperi vocea, un trosnet asurzitor care fu cît pe ce să-i spargă timpanele — și începu să tipe:

— A venit să mă ia! Dumnezeu a venit la mine, fiindcă i-am luat numele în deșert!

Zbieretele ei se amestecau cu rugăciunile sonore ale Alizei, lătratul nervos al lui Fisher și glasul lui Tom care-i ordona să tacă și să aibă grijă de caii înfricoșați, care se zbăteau. După care se auzi cum lumea întreagă se sfișia în două, cu un bubuit năprasnic, prăvălindu-se peste ei. Iar apoi, fu numai tăcerea.

Capitolul 16

Tăcerea părea să ropotească în urechile lui Honeychile. Stătea în genunchi pe dalele de piatră ale pardoselii, cu privirea în sus, așteptînd să vadă ce mai avea să urmeze. O auzea pe Aliza conversînd cu Dumnezeu, spunînd-i că aveau să moară și că ea era gata să-și reîntîlnească făuritorul.

Honeychile se gîdea la moarte. Aceasta părea o realitate foarte îndepărtată, ceva care li se întîmpla altora, nu și ei. Și nici lui Rosie, își spuse ea cu o izbucnire neașteptată de furie la gîndul că Rosie, care-și făcea de cap în San Antonio, nu era și ea prinsă cu ei în pivniță, așteptînd să li se prăbușească podeaua-n cap și să fie luați de tornadă. Rosie avea mereu noroc, își spuse ea cu înverșunare, pe cînd oamenii de treabă, ca Aliza și Tom, rămîneau mereu să care ei pe umeri toate poverile — sau, ca în acest caz, să moară.

Nu se mai auzea nimic. Aliza încetase cu rugăciunile, ba chiar și caii și Fisher se liniștiseră. Tom urcă pe treptele de lemn și se opri sub chepeng, ascultînd. Tornada trecuse. Băiatul răsuci cheia mare de fier în broască și încercă să

ridice trapa. Aceasta nu se clinti. Își propti umărul sub ea și împinse din nou, cu toată puterea. Degeaba.

Se întoarse să le privească.

— S-a înțepenit, le spuse el pe un ton firesc. O fi căzut ceva deasupra.

— O, Doamne, o, Dumnezeuule... șopti Aliza. Am rămas închiși aicea...

Fruntea-i era îmbrobonată de sudoare, și-și încleștase strâns mâinile una de alta, repetînd numele Domnului într-un murmur nesfîrșit.

Honeychile o cuprinse de umeri, mîngîietor, spunînd:

— E-n regulă, Aliza. Mai mult ca sigur va veni cineva să ne scoată de-aici, foarte curînd.

Apoi, își spuse că n-ar fi stricat să aibă dreptate, căci ea, una, sigur încă nu era gata să moară. Viața ei nici măcar nu începuse: mai avea de vizitat atîtea țări magice, îndepărtate, concerte de ascultat, și spectacole de operă și balet de văzut, și mai erau și cam un milion de cărți pe care trebuia neapărat să le citească.

— O, Doamne, exclamă iar Aliza, dintr-o dată, uitați-vă doar la caii ăștia buni de nimic!

Se întoarseră să-î vadă pe Lucky și Beaut scormonind prin rafturile cu mere și morcovi.

— Sigur n-au să moară de foame, adăugă femeia, oftînd din toți rărunchii.

— Honeychile are dreptate, Ma, confirmă încurajator Tom. În curînd vom fi găsiți și scoși de-aici.

Nu-și putu stăpîni, însă, o privire alarmată spre trapă, căci se prea putea ca toată casa să se fi dărîmat peste ea.

Honeychile luă un măr și se așeză pe jos, lângă Aliza. Cîinele se trînti și el alături, gîfîind, și rămaseră privindu-l pe Tom cum ducea caii în capătul opus al beciului, departe de provizii, unde rămase ținînd-i de căpestre. Nimeni nu scotea o vorbă. Așteptau doar, și atît.

Cinci ore mai tîrziu, Rosie coti cu vechiul ei Dodge roșu pe alee, trecînd cu nepăsare peste locul unde soțul ei murise atît de violent, fără a-l învrednici nici măcar cu un gînd. Mașina sălta, din mers, peste fîgașurile de noroi întărit. Rosie se gîndea la individul pe care-l cunoscuse în seara trecută. Îi spusese că era nou în oraș și plănuia să-și deschidă un bar de noapte.

— Genul de local unde poți să vii singur, să mănînci și să bei ceva de soi, spusese el. Iar o femeie ca tine, cu fața și mintea ta, ar arăta grozav la bar. Știi cum e, uneori clientul preferă să se uite la o femeie, decît tot la un bărbat. Să-i mai faci puțină conversație, să-i bage texte, chestii-socoteli... Și tu, tu ai putea să te descurci cu niște treburi de soiul ăsta, nu-i așa, Rosie?

Rosie se gîndise la cei zece dolari care-i mai rămăseseră în poșetă, și-i zîmbise.

— Cît? întrebuse ea, prudentă.

— Treizeci pe săptămînă, și păstrezi bacșișurile.

O mană cerească.

— Pune treisćinci, supralicitase ea, nevrînd să pară că ceda prea ușor.

— S-a făcut.

Își strînseră mîinile, iar Rosie acceptă să înceapă munca peste trei săptămîni, cînd *The Silver Dollar Saloon* avea

să-și deschidă porțile. Nu era tocmai un post de vedetă la *Minsky's*, sau în formația de balet de la *Ziegfeld Follies*, dar avea din nou de lucru. Și cine știa la ce-ar fi putut să ducă asta? Pe cine avea să mai cunoască?

Smulsă din visare, ridică privirea și frână brusc. Mașina se opri derapînd, iar Rosie rămase așezată la volan, cu ochii holbați. Se uită în jur, întrebîndu-se dacă nu cumva greșise locul, căci acolo unde fuseseră casa de birne a fermei, hambarele, grajdurile și toate celelalte acareturi, se mai aflau acum doar niște grămezi de lemne. Întoarse capul, privind spre castanul familiar și tăblia cu numele fermei *Mountjoy*, după care, cu un țipăt de groază, sări jos din mașină și o luă la fugă spre mormanul de dărîmături care fusese cîndva locuința ei.

— O, Doamne... șopti, uimită de grozăvia distrugerii.

Aragazul Alizei zăcea pe-o parte în cîmp, iar vana albă de la baie lucea în lumina soarelui, acolo unde fusese grajdul. Și, prin toată curtea, cît vedeai cu ochii, sclipeau cioburi de vase și oglinzi, bucăți de mobilă și resturi de haine multicolore.

Rosie scoase un urlet și o luă la fugă, căutîndu-și lucrurile prin iarba uscată.

— Hermina mea, zbiera ea isteric, etola mea de hermină... vulpile mele argintii... toate rochiile mele bune...

Căzu în genunchi, cu lacrimile șiroindu-i de obraz, în timp ce strîngea la piept un șirag de mărgele roșii din sticlă.

— Toate roadele muncii mele de-atîția ani, șopti ea, chinuită. Praful s-a ales de ele...

Întoarse capul spre locul unde fusese casa. Ochii i se dilatară de groază, cînd își aminti de fiica ei și de Aliza. Se

adună pe picioare și se năpusti spre maldărul de birne și rămășițe.

— Aliza, șopti ea. O, Doamne, Dumnezeuul meu, Honeychile...

Rosie trebuia să fi fost singura persoană din San Antonio care nu auzise avertismentele despre tornadă. Nu avea idee ce se întâmplase. Se uita la ruinele fermei, după care începu să zbiere isteric.

— Honeychile! răzni ea. Aliza...!

Smuci de o birnă, răsturnînd la pămînt alte cîteva.

— Aghhhhh...! urlă, imaginîndu-și că avsesese loc o explozie, crezînd că Aliza, Tom și Honeychile fuseseră spulberați în mii de bucăți... Aaaghhhhhhh...!!!

Alerga în cercuri, dînd din brațe și răgînd înnebunită. Apoi, auzi sunetul. Se opri și privi în jur, aiurită. Îl auzi din nou, ca un bocănit. Și nu cumva se auzea și un cîine lătrînd?

— Fisher! strigă ea. Fisher, cuțule bun! Unde ești?

Lătratul se auzea din spatele fostei case. Rosie făcu un pas într-acolo, privind curioasă spre dărîmături. Apoi, auzi din nou bocănitul.

— Aliza! țipă ea. Tu ești?

— Eu sînt, Tom... Toți sîntem aici, Rosie! Jos, în pivniță...

— O, slavă Domnului! gîfii ea, moleșindu-se toată de ușurare.

Dar încă nu putea găsi chepengul de la intrarea în pivniță, fiindcă era acoperit cu o grămadă de lemne, țigle și alte resturi.

— S-a prăbușit casa peste voi! se vâietă ea, trăgînd mîlarnic de o grindă masivă.

— Du-te să chemi ajutoare, Rosie! strigă Tom. Sîntem de cîteva ore aici, jos, așa că fă bine și grăbește-te. Începem să ne înăbușim, și avem tot mai mare nevoie de aer.

— Da, da... mă duc imediat... Am să aduc ajutoare.

Alergă la mașină, răsuci cheia de contact cu mîini tremurătoare și porni înapoi pe alee, conducînd dezordonat și cu mare viteză.

Orașul Kitsville arăta cît se putea de normal, dormitînd în soarele după-amiezii. Lui Rosie abia dacă-i venea să creadă că ceea ce văzuse era adevărat.

Dădu fuga la *Magazinul General* și se opri în ușa, apăsîndu-și o mînă pe pieptul zbuciumat.

— *Ajutor!* strigă ea, ascuțit. *Ajutor, ajutor, ajutor!*

Magazinul era plin de femei care-și alegeau tîrguielile. Toate se întoarseră ca una, s-o vadă — și rămaseră cu gurile căscate de uimire. Rochia lui Rosie era murdară, părul ciufulit, iar lacrimile îi lăsaseră dîre de rimel pe obraji.

— Da' asta-i Rosie Mountjoy, începură ele să-și sușotească unele altora. Ce s-o fi întîmplat cu ea?

Proprietarul magazinului ieși de după teighea.

— Doamnă Mountjoy, ce este? Ce-ați pățit? o întrebă el — și, luînd-o de braț, o conduse la un scaun.

— Casa mea... s-a dărîmat... și toți sînt în pivniță... îngropați de vii... Honeychile, Aliza, Tom... Nu știu ce s-a întîmplat acolo...

— Trebuie să-i fi prîns tornada, spuse el, înhățînd receptorul telefonului și începînd să bată în furcă. Alo,

centrala, dă-mi Texas Rangers! ceru, insistent. Avem o urgență la *Mountjoy Ranch*. Ferma a fost lovită de tornadă, și oamenii au rămas îngropați în pivniță.

— Ca să vezi! își sușoteau femeile. Precis că Rosie Mountjoy e singura din toată regiunea care nu știa că venea o tornadă. Și tocmai casa ei a lovit-o! Unde-o fi fost, îți vine să te întrebi, de nu știa?

Se uitau unele la altele, ridicînd din sprîncene. Toată lumea știa pe unde-și făcea veacul Rosie Mountjoy.

— Biata copilă, continuau ele, cu gîndul la Honeychile. Închipuiește-ți-o, îngropată de vie în beci!

Dar nici una dintre ele nu se ducea la Rosie ca să-i ofere ajutorul, sau măcar un cuvînt de compasiune.

Și, peste citeva ore, cînd drama luă sfîrșit și prizonierii fură eliberați în fine, începură să circule tot felul de zvonuri despre felul cum flusturatica de Rosie Mountjoy nci măcar nu știuse că furtuna-i dărîmase casa, și cum Honeychile Mountjoy ieșise din pivnița aia călărind pe deșelate, urmată de Tom Jefferson călare pe Beaut, și de Aliza, cu cîinele.

— Parc-ar fi debarcat din Arca lui Noe! spuneau femeile, cu chicoteli răutăcioase.

Chiar a doua zi, Rosie i-a făcut o vizită domnului John Parker Grant. Avocatul arăta mai bătrîn și încă mai debil, dar era la fel de ager și, din fericire pentru Rosie, știa ce făcea.

— Ce-o să se întîmple acum, domnule Grant? îl întrebă ea, așezată picior peste picior, privindu-l cu îndrăzneală drept în ochi. Nu mi-a mai rămas nimic. Toate s-au dus: iarba, apa, vitele — și, acum, și casa.

— Precum și toți banii, completă el, privind-o peste ochelarii de citit, cu rame de sîrmă. Consider că e de datoria mea să vă spun, doamnă Mountjoy, că în toată cariera mea n-am mai văzut o proprietate administrată atît de rău. S-au dus ațiția bani, și fără nici un rezultat.

— Absolut nimic, fu Rosie de acord. Așa că acum o să-mi spuneți și de data asta că nu pot să vînd ferma? Și că nici Honeychile nu poate?

— *Mountjoy Ranch* nu mai are virtualmente nici o valoare. În clipa asta, pe acea proprietate n-ați mai putea primi nici o ceapă degerată. Și v-am mai spus de cîteva ori că, valoroasă sau nevaloroasă, ferma vă e doar încredințată cu mandat. Nu va putea fi vîndută niciodată.

— Și-atuncea eu ce să fac? îl privi Rosie încruntată. Cum să-mi reconstruiesc casa? Cu ceapa aia degerată?

Grant oftă adînc, răsfoind hîrțiile de pe biroul vechi și zgîriat, de mahon, al partenerului său.

— Încă o dată, doamnă, aveți mare noroc, spuse el, învrednicind-o cu apelativul „doamnă“, fiindcă oricît ar fi fost ea de destrăbălată, tot clienta lui era. Am ținut validă asigurarea casei, plătind-o anual din fondul pus deoparte anume în acest scop. Am luat deja legătura cu compania de asigurări, iar cei de-acolo sînt dispuși să vă reconstruiască toată casa și să vă achite integral asigurarea.

— Integral?

Prin mintea lui Rosie începuseră deja să danseze simboluri ale dolarului. Avea să fie bogată din nou. Îi zîmbi avocatului, întrebîndu-l:

— Cît?

— O mie două sute de dolari.

— *O mie două sute? Atîta tot? Și ce mă fac cu blănurile mele, și cu toate hainele bune, și... și vesela, și atîtea altele?*

— Numai clădirea era asigurată, doamnă Mountjoy. Nu și conținutul. Acela era responsabilitatea dumneavoastră personală. Eu reprezint numai mandatul fermei.

Rosie îl privi cu dispreț.

— Cînd primesc banii? îl întrebă ea, scurt.

— Am completat deja formularul de revendicare. Dacă semnați aici, compania va plăti, nu mă îndoiesc, cu cea mai mare promptitudine.

Rosie semnă, după care, cu un oftat adînc, se ridică în picioare, și ieși.

— Vă mulțumesc, domnule Grant, mai spuse ea, peste umăr. Pentru nimic — că pentru ce altceva...?

Avocatul clătină din cap, privind-o cum ieșea, trecînd apoi pe sub fereastra lui de la stradă.

— Biata Honeychile... o căină el, cu regret. Dacă arc cineva nevoie de un tată, e fata aia.

Ca de obicei, Rosie a rezolvat lucrurile cum o tăia pe ea capul. I-a dat Alizei două sute de dolari, în contul salariilor restante, și i-a spus că trebuia să-și găsească o nouă slujbă. Compania avea să construiască o casă nouă, dar ea închiriasse o locuință în San Antonio, unde se muta neîntîrziat, fiindcă se angajase la un saloon nou, care urma să fie inaugurat săptămîna viitoare. Honeychile trebuia să vină cu ea, ca să înceapă cursurile la o școală nouă — și să se ocupe și de ale casei, de vreme ce Rosie sigur nu avea timp.

Honeychile răspunse îngrozită:

— Nu vin cu tine în nici un parc groaznic de chirii din San Antonio! N-am să stau în casă și să gospodăresc în timp ce tu bîntui în vîjieli, și n-am să mă mut la nici o școală nouă. Eu rămîn aici, cu Aliza și Tom.

— Ei, nu zău? Și asta ce impresie va face despre mine? Toate coțofenele alea bătrîne vor începe iar să bîrfească despre cum și-a lăsat Rosie Mountjoy fata să trăiască alături de slugile negre.

Își aruncă furioasă părul pe spate.

— Mută-ți gîndul, Honeychile. Vii cu mine.

Cu tristețe, Aliza fu nevoită să aprobe.

— Mama ta are dreptate, fetițo. Trebuie să faci cum zice ea, și gata. Măcar pentru un timp. A fost bine c-ai stat la fermă, c-aicea era casa ta, da' să locuiești în oraș, cu mine și cu Tom, nu s-ar cuveni. Și-o să treacă o veșnicie pînă să construiască aia casa la loc. Oricum, s-ar putea să trebuiască să călătorim mile și mile întregi, ca să ne găsim de lucru. Îmi pare rău, Honeychile, da' așa stau lucrurile. Deocamdată, adăugă ea, cu blîndețe, ca să mai îndulcească lovitura.

I se frîngea inima, și lui Honeychile la fel, dar nici una dintre ele n-avea ce face.

Printre lacrimi, Honeychile își luă rămas bun. Nu știa cînd avea să-i mai revadă, și era cea mai dureroasă despărțire cu putință, zdrobindu-i inima pentru a doua oară în viața ei încă atît de tînără.

Moua „casă“ era o baracă mică și subredă, de lemn, din Parcul de Închirieri. Vopseaua cîndva albă se cojea, cele două ferestre erau mici și ferecate, iar la singura ușă duceau trei trepte scîrțîitoare. O înconjurau alte barăci la

fel de mici și sărăcăcioase, unele cu niște câini jigăriți legați la scară. Aceștia îl lătrau pe Fisher și se uitau nervoși la Rosie și Honeychile.

Cîndva, în parc fusese iarbă, cu alei de prundiș îngrijite. Acum, la fel ca peste tot în jur, nu mai era decît o mare de praf. Un mestecăn solitar își ținea crengile pleoștite într-un colț, iar coșmelia lor se rezema, aproape, de trunchiul lui strîmb.

— Am avut noroc, remarcă Rosie, sarcastic, să prindem singurul petec de umbră de pe-aici. Vai de mine și de mine, adăugă, numai de ne-ar vedea taică-tău ce-am ajuns, sigur ar regreta că nu mi-a lăsat mie ferma. Aș fi vîndut-o cu ani în urmă, și acum am fi trăit regește.

Honeychile știa că Rosie credea sincer ceea ce tocmai spusese. Încă mai credea că ar fi locuit în acel conac alb cu coloane, pe o stradă distinsă din Houston — numai de-ar fi moștenit ferma ea, nu fiica ei.

Rosie descuie ușa, și un val cald de aer îmbîcsit le învăluie, cînd intrară în casă.

— Cred că nu-i prea rău, spuse ea fără convingere, deși era clar că interiorul arătase mult mai bine în acea seară din săptămîna trecută, după cîteva pahare, care-l făcuseră să prezinte un fel de farmec boem. Acum, nu mai arăta decît jerpelit și mizer.

— E doar un dormitor, continuă ea, deschizînd o ușă din capătul opus, așa c-am să-l iau eu. De cele mai multe ori, am să lucrez pînă noaptea tîrziu, și n-am chef să mă deranjezi, cînd te-oi pregăti pentru școală. Va trebui să-mi fac somnul de frumusețe — ba chiar, voi avea nevoie de cît mai multă odihnă, acum că-s singura întreținătoare a familiei.

Apoi, își privi cu un ochi critic fiica.

— Și tu, câți ani mai ai acum...? Doispe? Mergi pe treispe? Fă bine și grăbește-te să crești mai repede, Honeychile. Încă doi ani de școală, și-ai să poți să te angajezi și să aduci și tu un ban în casă.

Deodată, îi veni o idee.

— Ia zi, n-ai putea să te-apuci de lucru ca bonă la copii? Într-un loc ca ăsta sigur trebuie să fie și niște copii, așa c-o să ai și tu o ocupație serile, când eu sînt plecată.

Dezamăgită, Honeychile se așeză pe canapeaua de creton slinos. Se uită la masa mică, de lemn zgîriat, cu două scaune schiloade, la chiuveta metalică și aragazul vechi, cu un singur ochi. Linoleumul maro de pe jos era pătat și crăpat, iar la cele două ferestruici atîrnau niște perdele portocalii roase. Încăperea care servea drept living și bucătărie, urmînd să fie și dormitorul ei, nu avea mai mult de doisprezece metri pătrați, iar camera lui Rosie era și mai mică, avînd loc numai pentru un pat, un scrin și un scaun. Dintr-o dată, se simțea ca prinsă într-o capcănă.

— O s-o aranjăm foarte frumos, continuă Rosie, aruncîndu-și pălăria pe pat, după care își ridică părul de la ceafă, ca să-și facă vînt. Sfinte, ce căldură! Cînd o să se termine? Eu acum mă duc la cumpărături, Honeychile, așa că tu acomodează-te.

Arcă o privire în jur.

— Poate faci și tu puțină curățenie pe-aici. Pe urmă, du-te la băcănia din colț; ia niște lapte, fulgi de porumb, pîine, și mai vezi tu. Eu o să mănînc mai mult la saloon, așa că nu e nevoie să-ți faci griji pentru mine.

Honeychile își privi mama, mută de uimire. Abia ajunseseră în locul acela îngrozitor, și deja o lăsa singură.

— Ei, hai odată! strigă nervoasă Rosie. Mai scutește-mă, da? Problema cu tine, Honeychile, e că mereu ai fost cocoloșită de Aliza. Niciodată n-a trebuit să pui mîna sa muncești. Ai crescut destul de mare, de-acum, ca să-ți mai porți de grijă și singură.

Se duse la ușă, după care se mai întoarse o dată să-și privească fiica așezată pe canapeaua răpănoasă, de unde se uita la ea cu o expresie prostită. Avea fața pămîntie, iar părul blond, umezit de sudoare, îi atîrna în șuvițe molatice împrejurul umerilor. Arăta mai matură decît era, la cei paisprezece ani ai ei, aproape cincisprezece; dar ochii săi albaștri erau cei ai unui copil speriat.

— O să-ți facă bine, spuse Rosie ferm. Îți mai întărește și ție caracterul. Adică exact de ce ai nevoie, dacă vrei să știi părerea mea. Dumnezeuule, ce-aș mai vrea să ai măcar pe jumătate hărnicia și spiritul meu de inițiativă!

Aruncă pe masă cîțiva dolari.

— La revedere, mai salută ea și ieși pe ușă.

Viața la Silver Birch Rental Park era la fel de infectă pe cît se așteptase Honeychile. Parcul se afla pe o stradă cu un depou de autobuze într-un capăt și o casă de amanet în celălalt, lîngă o șosea circulată. Pe aceeași stradă mai erau o băcanie ieftină, o măcelărie și cîteva prăvălii închise, cu vitrinele văruițe, adevărat simbol al crizei. *Gimnaziul Lakewood* se găsea la trei străzi distanță, deși prin apropiere nu exista nici un lac și nici un copac care să-i justifice numele. Clădirea de cărămidă cunoscuse vremuri

mulți bune, iar copiii care învățau acolo erau la fel de jerpeliți ca toată lumea din zonă, așa că măcar în sensul acesta Honeychile nu se mai simțea diferită de ei, cu fustele și bluzele ei înflorate, de modă veche.

Toate fetele de *Lakewood High* se cunoșteau și formaseră deja bisericuțe strâns unite. Honeychile era timidă și mîngace; la Kitsville, fusese întotdeauna o inadaptată, și nu avusese nici o prietenă. Acum, nu știa cum să se apropie de aceste fete, sau măcar ce să le spună, așa că stătea retrasă, strîngîndu-și cărțile la piept și mîncîndu-și gustarea pe care și-o pregătise singură, dintr-o pungă de hîrtie brună.

După o vreme, unele dintre fete au început să-i zîmbească și s-o salute, dar Honeychile continua să păstreze distanța. Știa că viețile lor erau diferite de a ei. Adevărat, nici ele nu erau bogate, dar aveau familii reale și locuiau în case normale, ca toți oamenii. Mamele lor nu lucrau la dolarul de argint, iar Honeychile nu se îndoia că erau acasă cînd fetele se întorceau de la școală — nu ca Rosie, care uneori nici măcar nu mai dădea pe-acasă pînă în după-amiază următoare, și atunci, doar ca să se schimbe și să plece din nou.

Iar în Silver Birch Rental Park nu existau copii mici pe care Honeychile să-i îngrijească — numai bătrîni cu ochi urduroși, care beau și o dezbrăcau cu privirea, și femei obosite, care o priveau chiorîș de la ferestre; și nimeni nu dădea vreodată „bună dimineată“.

Într-o după-amiază, cînd se întoarse de la școală, găsi o scrisoare care o aștepta. Recunoscuse scrisul lui Tom și o desfăcu de îndată.

Tom îi spunea că reconstruiau casa de la fermă, iar treaba mergea bine. O dreseseră și pe a Alizei, făcînd-o aproape ca nouă, deși ea nu prea stătea pe-acolo, de vreme ce-și găsisese o slujbă la vreo treizeci de mile distanță, dar se simțea singură și-i era foarte dor de Honeychile.

„Am mare noroc,“ mai scria Tom. „Ajut la benzinărie și la magazinul general de pe șosea, lângă Kitsville. Nu se plătește prea bine, dar tot e o slujbă, și sînt recunoscător pentru asta. Cel mai bine e că, așa, pot să locuiesc mai departe în casa veche de la fermă, așa că am grijă de cai pînă o să poți și tu să te întorci acasă. Au să te aștepte, Honeychile, îți promit — și *Mountjoy Ranch* la fel, fiindcă poți să fii sigură că o să am mare grijă de toate de pe-aici.

Într-o zi, va trebui să se termine și seceta asta și-o să crească din nou iarba, și-o să putem avea și o fîntînă nouă. Știu și unde — într-un loc unde crește iarba verde chiar și acum, Honeychile, ceea ce înseamnă că dedesubt sigur e apă. O să împrumut sculele de la un prieten și am de gînd să încerc. Pînă atunci, Lucky și Beaut au ce să pască, iar eu îi plimb în fiecare zi, și la toți ne e dor de tine.

O să ne revedem curînd, Honeychile. Poți fi sigură de asta. Ma a mea zice că ea nu le are pe-astea cu scrisul, că n-a învățat niciodată carte, dar să-ți spun că te iubește și se gîndește la tine.“

Și o semnase simplu: „Tom“.

Honeychile își ridică scrisoarea la față, sărutînd semnătura. Măcar un lucru tot mai era normal în lumea ei.

În chip ciudat, chiar a doua zi Rosie se întoarse acasă grăbită, mai devreme decît de obicei. Mult mai devreme. Era abia ora zece seara.

Honeychile ridică privirea din cartea pe care o citea, surprinsă. Mama ei avea obraji roșii și ochii sclipitori, ceea ce o făcu să-și spună, în primul moment: „Hopa, iar a băut...” Numai că, de data asta, Rosie nu era beată.

Se trînti pe scaunul din fața lui Honeychile, își aprinse o țigară și spuse:

— Ia ghici de la cine am primit un telefon — mm?

Își aruncă pe spate capul, suflînd un inel de fum perfect, apoi îi zîmbi fiicei sale.

— Nu știu, răspunse aceasta, cu prudență. De la cine?

— De la biroul *Parker Grant & Andersen*, mari scule de avocați, aici în San Antonio.

Și rămase cu același zîmbet pe buze, așteptînd-o pe Honeychile s-o întrebe de ce.

— De ce? Își făcu fata datoria.

— Au sunat-o pe doamna David Mountjoy fiindcă, draga mea fiică, voiau s-o informeze că pe pămînturile noastre s-a găsit petrol.

Honeychile se îndreptă de spate.

— La *Mountjoy Ranch*?

Maică-sa dădu din cap:

— Chiar așa, fetiço. La ferma noastră. Se pare că tînărul Tom, în timp ce se prostea cu sfredelul ăla căutînd apă, a dat peste ceva. L-a sunat pe avocat, bătrînul John Parker Grant, dar ăla a murit de mult, așa că în locul lui a răspuns domnul Andersen. I-a plăcut ce-a auzit și a trimis o echipă acolo ca să facă cercetări.

Rîse încîntată, imaginîndu-și scena.

— Au spus că-i o avere acolo, sub pămînt, care așteapta doar să fie scoasă, și nu mai au nevoie decît de permisiunea noastră ca să instaleze o sondă.

Se rezemă de spătar, zîmbind cu gura pînă la urechi.

— Mămica ta o să fie în sfîrșit bogată, fetițo, șopti ea. *Foarte, foarte bogată.* Cum era vorba aia...? „Dincolo de visurile avarilor...”

Oftă adînc, cu satisfacție.

— Imaginează-ți, tot m-am măritat cu un om bogat, la urma urmei, spuse ea, scoțînd o sticlă nouă de bourbon din pungă maro pe care o ținea în brațe. Și-acum, am să sărbătoresc. Mamă, ce-am să mai sărbătoresc!

Apoi, o privi pe Honeychile cu suspiciune:

— Ce-i cu tine? Ți-a mîncat mîța limba? Doar n-o să-mi spui că nu-ți pare bine!

— Sigur că-mi pare bine — dacă într-adevăr așa stau lucrurile, adăugă fata, sceptică.

— A, așa stau, ba bine că nu! Iar mîine dimineată ne ducem la birou la domnul Andersen, ca să semnăm hîrțiile pentru ca firma petrolieră să ne explòreze pămînturile cît mai curînd posibil. „Cu cît mai curînd, cu atît mai bine“, așa a zis Andersen. Și are dreptate, fiindcă aproape că pot să simt deja scumpii ăia de dolari de argint cum îmi zornăie în buzunar.

Își turnă bourbon în pahar și trase o dușcă prelungă.

— De-acuma, numai de bunătați o s-ai parte, Rosie! se felicită ea singură. Gata cu poșircile ieftine pentru tine.

Honeychile își lăsă mama să bea în liniște și ieși din casă, pentru a se așeza pe trepte — locul unde stătea

Intotdeauna cînd voia să gîndească. Dacă Rosie avea dreptate, și exista petrol la *Mountjoy Ranch*? Aveau să fie bogate. Iar ea putea să se întoarcă acasă. *În sfîrșit.*

Își chemă cîinele și porni la o plimbare, prin noapte. „În sfîrșit,” își spuse ea, în timp ce urcau pe colina singuratică, privind spre cerul luminat de luna plină, „în sfîrșit, am să fiu fericită.”

A doua zi dimineța, s-au dus să semneze hîrțiile, la biroul domnului Andersen. Rosie își luase pe ea cea mai bună rochie neagră și o pălărioară cloș cu o pană lungă, iar Honeychile purta o fustă curată în carouri și o bluză albă care-i rămăsese prea strîmtă.

Domnul Andersen era un bărbat înalt și solid, cu ochi albaștri și destul de bulbucați, și mîini reci. Honeychile îl studie în tăcere, pe cînd Rosie turuia despre cît de emoționată era și cum că avea tot dreptul la o asemenea mană cerească, după atîția ani de eforturi și sacrificii, fiindcă David Mountjoy o lăsase aproape o sărăntoacă.

— Ba nu te-a lăsat deloc o sărăntoacă! protestă Honeychile, revoltată.

Stătea așezată în același fotoliu de piele alunecoasă pe care-l ocupase cu unsprezece ani în urmă, cînd tatăl ei murise, iar domnul John Parker Grant o informase că ea era proprietara fermei Mountjoy, nu mama ei. Ți-a lăsat o adevărată avere. Cincizeci și nouă de mii de dolari. Iar tu i-ai cheltuit pe toți!

Rosie se înroși ca focul.

— Cum îndrăznești, Honeychile!? Cum poți să vorbești așa! Știi foarte bine că puținii bani pe care mi i-a lăsat

i-am cheltuit numai pentru tine, și ca să avem din ce trăi, și... ei bine, nici nu știi cum se duc banii, nu-i așa, domnule Andersen? i se adresă ea avocatului, învrednicindu-l cu un zîmbet suav. Mie, una, așa mi s-a întîmplat întotdeauna.

Avocatul dădu din cap, apoi le vorbi despre compania care avea să caute petrolul.

— Vor plăti o taxă de acces pe proprietate, ca să vă exploreze pămînturile, spuse el. De asemenea, vor înainta banii necesari pentru investiții și se vor ocupa de toate lucrările, iar dacă există petrol, dumneavoastră veți culege roadele... adăugă el, cu un zîmbet.

— Bun, și noi cînd primim banii? îl întrerupse Rosie.

— Mai întîi, îi explică Honeychile, cu răbdare, trebuie să vedem dacă este petrol.

— Ar putea să dureze două luni, sau doi ani... îi spuse și Andersen.

— I-auzi, își mușcă Rosie buza, nemulțumită. Eu plănuiam să-mi cumpăr o casă, în care să mă mut imediat.

— Dați-mi voie să vă reamintesc, interveni din nou Andersen, că încă nu poate fi vorba de nici un ban. Discutăm numai despre investigarea posibilității ca în subsolul fermei *Mountjoy* să se găsească petrol.

Dar avocatul n-o cunoștea pe Rosie. Vocabularul ei nu includea cuvîntul „posibilitate“. În mintea sa, puțurile de extracție împrôșcau deja cu dolari, pe care mîinile ei lacome îi înhățau din zbor fără să le scape nici unul, gata să-i cheltuiască.

Capitolul 17

Rosie a ieșit în oraș să-și sărbătorească marele succes. Nu s-a întors acasă în seara aceea, și nici în următoarea. Apoi, dintr-o dată, a apărut pe cărarea plină de praf, mergînd cu pași hotărîți prin dreptul celorlalte barăci, îmbrăcată cu o rochie roșie nouă și o pălărioară fantezistă cu pene, încît arăta ca o flamboianță pasăre a paradisului, într-un ghetou de guguștiuci gri. Și căra vreo jumătate de duzină de cutii și sacoșe, toate cu etichete elegante.

— Am făcut cumpărături! anunță ea, aruncîndu-și triumfător păchetele pe pat.

Și, trîntindu-se lîngă ele, ridică foarte sus un picior și-și scoase o sanda, apoi și pe cealaltă. Lăsă să-i scape un oftat de ușurare.

— Phiii, făcu ea, scoțîndu-și pălăria și dezmoțîndu-și degetele de la picioare. Ce bine e...! Honeychile, să nu asculți pe nimeni care-ți spune că nu-i greu să umbli după cumpărături — e un calvar, crede-mă!

— De unde-ai avut banii, Rosie?

Honeychile aproape că-și dori să n-o fi întrebat, atît de frică îi era să audă răspunsul.

Zîbind, Rosie își aprinse o țigară.

— Există moduri și moduri.

Apoi rîse de-a binelea și continuă:

— Ei, în fine, dacă ții neapărat să știi, află că m-am dus la Victor, la *Silver Dollar*, și i-am spus c-o să forăm după petrol la *Mountjoy Ranch*. I-am zis că, dacă nu mă crede, n-are decît să-l sune pe domnul Andersen. Așa că l-a sunat — și, fetițo, să fi văzut cum i s-a schimbat atitudinea! A spus: „Sigur, putem să-ți avansăm niște bani, Rosie.“ Așa că am semnat o hîrtie, cedîndu-i zece la sută din partea mea, iar el mi-a dat o mulțime de bani, și acum pot să-mi cumpăr tot ce vreau.

— Și dacă nu vor găsi petrol? Cum ai să-i dai datoria înapoi?

Rosie ridică dn umeri.

— E, cum să nu găsească petrol! aruncă ea. Uite că pînă și la gazetă scrie.

Și-i aruncă lui Honeychile un ziar.

— Uită-te-acolo, pe prima pagină, nici mai mult, nici mai puțin! Ditamai articolul despre noi și *Mountjoy Ranch*, și cum o să ne îmbogățim.

Își azvîrli capul pe spate, rîzînd cu poftă.

— În sfîrșit, am ajuns vestită. Rosie Mountjoy, cea mai bogată văduvă din Texas.

— Nu cumva ai uitat ceva? o corectă Honeychile. Pe Jack Delaney, omul cu care te-ai măritat? N-ai divorțat niciodată, așa că încă mai ești doamna Rosie Delaney.

Rosie se încruntă la ea, apoi începu să-și desfacă pachetele, preocupată.

— Da, mă rog, numai că despre asta nu știe nimeni. Așa că, hai să nu dezgropăm morții, da? Oricum, Victor și cu

mine o să dăm o petrecere, la *Silver Dollar*, ca să sărbătorim evenimentul. Iar de data asta, eu am să stau în partea *bună* a barului, petrecînd alături de ceilalți clienți care plătesc. Gata cu bacșișurile pentru mine! adăugă ea, pe un ton victorios. De-acum încolo, am să dau și eu bacșișuri!

Honeychile oftă. Își dădea seama prea bine cum avea să meargă treaba cu Rosie: exact la fel ca înainte. Dacă expresia „banii de haram, de haram se duc“ ar fi fost scornită pentru cineva anume, mama ei era aceea. Și nici măcar nu exista vreo garanție că aveau să găsească petrol.

— Ți-am adus un cadou, continuă Rosie, scotocind pe sub grămada de rochii noi. Voiam să-mi iau o etolă de hermină naturală, știi — cum poartă stelele de cinema, dar cred că pentru asta trebuie să aștept pînă mă duc la Houston.

Găsi punga pe care o căuta și i-o întinse.

— *Poftim*. De-acum, n-ai să mai poți spune niciodată că mama ta nu se gîndește și la tine.

Honeychile scoase rochia din sacoșă. Era de șifon albastru-viu, cu decolteu larg și poale scurte, croite în zigzag, ca niște colțuri de batistă. Arăta tipător și era destinată unei femei cu zece ani mai matură decît ea.

— Ei? întrebă Rosie, exasperată. Nu-ți place? Mă gîndeam că o să-ți scoată în evidență albastrul ochilor.

— Mulțumesc, Rosie, replică Honeychile, surprinsă că Rosie se gîndise, măcar, la culoarea ochilor ei. E foarte drăguță, se grăbi ea să adauge, dar eu nu mă duc prin locuri unde s-ar potrivi s-o port.

— Tocmai asta e! replică Rosie, încîntată. Ai s-o poți purta în noaptea asta. La petrecerea mea. Mă gîndeam că ar cam fi timpul să începi și tu să ieși în lume.

Cu un hohot scurt de rîs, preciză:

— *Debutul* tău, cum ar veni. De-acuma, ai să fii o moștenitoare petrolistă.

— Nu, mulțumesc, refuză Honeychile, îndesînd rochia la loc în sacoșă.

Rosie își privi exasperată fata, cu fața ei palidă și cu trupul deșirat.

— E vremea să umbli și tu mai mult, să cunoști niște oameni... Ai să fii o fată bogată de-acum, Honeychile. Va trebui să te lansăm în înalta societate. Ca lumea, vreau să zic. Și nu doar în noaptea asta.

Oftă adînc, uitîndu-se la ea.

— O să te aranjăm puțin, și vei arăta foarte bine. Cine știe, s-ar putea chiar să dai lovitura.

Și, privind-o lung, izbucni în rîs — și rîse, și tot rîse, pînă nu lipsi mult să se înece. Atunci își aprinse o țigară și spuse:

— Iar mîine, am plecat de-aci. Am închiriat un apartament pe Grand Avenue, unul dintre cele mai bune de pe strada aia selectă.

Păși afară din rochie, lăsîndu-și-o să cadă pe podea.

— Singura problemă e, adăugă ea pe cel mai indiferent ton, luîndu-și țigara între buze și încingîndu-și cordonul halatului, că nu e voie cu animale. Va trebui să te debarasezi de Fisher.

Honeychile cuprinse cîinele în brațe. Dînd din coadă, Fisher începu s-o lingă pe față, crezînd că era rost de joacă.

— Pesemne ți-ai pierdut mințile! strigă ea. Cum poți măcar să spui una ca asta?

Rosie ridică din umeri.

— Nu da vina pe mine. Astea-s regulile, atîta tot.

— Ei bine, nu sînt și regulile *mele*, și n-am să locuiesc într-o casă unde nu-l pot lua și pe Fisher. Mai bine rămîn aici.

— A, atunci n-ai decît să stai singură aici, proasto, mîrîi Rosie, înfuriindu-se dintr-o dată. Pentru numele lui Dumnezeu, eu încerc să-mi dau toată străduința pentru tine, și uite cu ce mă aleg, în schimb!

Intră în camera ei și, peste cîteva clipe, Honeychile o auzi cîntînd cea mai recentă melodie, cu vocea ei senzuală, îngroșată de țigări, în timp ce se pregătea pentru petrecere. Pe Rosie nimic nu putea s-o tulbure pentru prea multă vreme — mai ales cînd avea bani de aruncat.

Honeychile îl luă pe Fisher la o plimbare și nu se mai întoarse decît cînd fu convinsă că mama ei trebuia să fi plecat.

Deschise prudentă ușa și se uită în casă. Baraca mirosea a parfum „Seara la Paris“ și a tutun turcesc tare, amestecate cu aroma dulce-acrișoară a bourbonului. Aruncă o privire în camera lui Rosie, spre lenjeria și rochiile împrăștiate pe pat și hainele pe care le purtase la sosire, pe jumătate cufundate printre hîrțiile subțiri de ambalaj de pe podea, și la învălmășeala haotică de mărgele, rujuri Tangee, pufuri de pudrat, farduri și lac de unghii vărsat.

Se simțea prost că fusese atît de nerecunoscătoare pentru rochie. Rosie chiar încercase să-i facă o bucurie. Își spusese că avea să-i prezinte scuze cînd Rosie se întorcea acasă. Totuși, nu-și putea găsi liniștea. Rosie avusese

intenții bune; încercase cu adevărat să-i dăruiască un lucru frumos. Se hotărî să se ducă la saloon, ca să-și găsească mama, să-și ceară iertare și să-i mulțumească pentru cadou.

Prin ușile deschise ale *Dolarului de Argint* se revărsau hohote de rîs și acordurile sonore ale muzicii de jazz. Honeychile ținea strîns lesa lui Fisher, ezitînd afară, nesigură pe sine.

În sfîrșit, se duse la intrare și privi pe deasupra ușilor batante, tocmai cînd muzica își schimba ritmul, cu al unei melodii pe care o știa.

— Cîntă muzica mea! o auzi ea pe Rosie strigînd — și în clipa următoare își văzu mama ridicată pe bar, de o jumătate de duzină de bărbați.

Rosie își propti mîinile șolduri, zîmbindu-le spectatorilor. Noua ei rochie stacojie era încrețită în față ca o cortină de cinematograf și i se mula apetisant pe toate curbele trupului. Sînii, albi ca puful de porumbiță, se revărsau din corsaj și, sub privirea lui Honeychile, Rosie își săltă și mai sus poalele scurte, unduindu-și provocator soldurile, în timp ce întreba:

— Ia s-auzim, cine-i chiar și acum cea mai Sexy Stripperă de pe Circuit, băieți?

—Tu ești, Rosie! răcniră mai multe glasuri.

Și izbucniră în rîs, aplaudînd, în timp ce Rosie începea să se legene în ritmul muzicii, plimbîndu-se în lungul tejghelei, doar cu cîte un scurt popas ici și colo ca să adreseze asistenței cîte un gest sau ghiont provocator.

Honeychile o luă la fugă în lungul străzii, trăgîndu-l pe Fisher după ea, fără a se opri nici cît să-l lase să adulmece stîlpul unui felinar.

— Cum ai putut, Rosie, scrișni ea, printre dinții încleștați. Cum ai fost în stare să faci iar una ca asta? Cum ai putut, *cum ai putut?*

Și nu se opri din goană decît cînd ajunse la Parcul de Închirieri Mesteacănul Argintiu.

A doua zi dimineata, la crăpatul zorilor, Honeychile luă autobuzul pînă în oraș și se duse să discute cu domnul Andersen. Îi reaminti că *Mountjoy Ranch* îi aparținea ei, prin mandat, și-l întrebă dacă putea lua o parte din cei două mii de dolari pe care compania petrolieră îi plătise în schimbul permisiunii de a face prospecții și foraje.

Avocatul îi răspunsă că, atîta vreme cît banii erau pentru fermă, nu vedea nici un motiv de a-i refuza cererea. Așa că Honeychile se duse cu el la *Banca Texasului* și retrase cinci sute de dolari din contul fermei *Mountjoy*. Apoi, își luă rămas-bun de la domnul Andersen și merse cu autobuzul pînă la Kitsville. De acolo, ea și Fisher parcurseră pe jos ultimele zece mii care-i mai despărteau de *Mountjoy Ranch*. După ce ajunseră acolo, Honeychile îl trimise pe Tom s-o aducă și pe Aliza, și-i scrisese lui Rosie un răvaș prin care-i spunea că nu se mai întorcea la ea. În sfîrșit, se afla din nou acasă.

Peste două luni, trupul lui Rosie a fost găsit într-o baltă de sînge, pe aleea din spatele Dolărilor de Argint. Iar după încă două săptămîni, Jack Delaney s-a întors și el ca să-și revendice *Mountjoy Ranch*.

Honeychile nu-și dădea curs amintirilor decît pînă în acest punct, întotdeauna, fiindcă nu suporta să se gîndească la ceea ce se întîmplase mai departe. Continuarea pîndea în cele mai întunecate cotloane ale minții ei, ca o bombă cu ceas, așteptînd să fie detonată.

Nu vorbea niciodată despre Rosie și Jack Delaney, dar dacă Edgar Smallbone n-ar fi venit s-o caute chiar în ziua aceea, și să-i spună c-o căuta străunchiul ei, probabil nici n-ar mai fi făcut-o vreodată. Dar menționarea Lordului Mountjoy îi declanșase această amintire.

În timp ce se întorcea călare la fermă, se întrebă oare ce anume ascundea în mîneacă Lordul Mountjoy. Ce însemna afirmația lui că „avea să afle ceva *în avantajul ei*”? Spera că era o veste bună, fiindcă tare bine i-ar mai fi prins un mic noroc, chiar în acea perioadă.

Se întrebă, cu nostalgie, ce părere ar fi avut tatăl ei despre toate acele lucruri, și zîmbi spre cerul albastru, cu nori mici suflați de vînt.

— Roagă-te pentru mine, tăticule, acolo în cer, unde ești acum, murmură ea. Și ține mințe că încă te mai iubesc.

PARTEA A II-A

Capitolul 18

— O pălărieră? repetă Lordul Mountjoy, nevenindu-i să creadă. Adică, vrei să spui că-i o *femeie care confecționează pălării*?

Swayne stătea în fața biroului Excelenței Sale, unde venise să-și prezinte rapoartele despre descendenții lui George Mountjoy. Valetul îi luase impermeabilul și pălăria de fetru, iar detectivul stătea drept, cu mâinile la spate, ascultînd atent, în timp ce Lordul Mountjoy își exprima încă o dată uimirea că o rudă a lui își cîștiga existența făcînd pălării.

— Madame Suzette este o pălărieră foarte *exclusivistă*, *my lord*. Nu are de-a face decît cu persoane de cea mai bună calitate. Magazinul ei are mult succes.

Mountjoy se încruntă la el, iritat.

— Cît succes ar putea să aibă un magazin de pălării? Asta să-mi explici, Swayne, că vād că te pricepi!

Detectivul tuși nervos, cu mîna la gură. Crezuse că Lordul Mountjoy avea să se bucure de succesul lui.

— Madamé Suzette mai este și contesă, domnule. A spus că vă va face plăcere să aflați acest lucru.

— O contesă *franțuzoică*, preciză cu dispreț lordul. Și-n plus, titlul i-a revenit doar prin căsătorie. Mai bine

vorbește-mi despre copil, îi ceru el lui Swayne, privindu-l nerăbdător.

— Contesa are o fiică, domnule.

— O odraslă de gen *feminin*?

Lordul se rezemă de spătarul fotoliului său din piele verde; nici o clipă nu-i trecuse prin minte că posibilia urmași a lui Georgie puteau fi altfel decât de parte bărbătească.

— Cu numele de Anjou, domnule. Are aproape douăzeci de ani și a studiat foarte departe de casă, într-o școală de la țară. O școală bună, după cum veți afla din însemnările mele. Se pare că e foarte inteligentă, și este o eleva eminentă. O fată liniștită, așa mi s-a spus.

— O tocilară, murmură Lordul Mountjoy, posomorît; devenea din ce în ce mai rău.

Swayne îl puse la curent cu povestea Mariei și a lui Georgie, iar lordul oftă decepționat.

— Asta-i tot ce-ai găsit. Doar pe franțuzoaica asta?

— În Italia mi-a fost puțin mai dificil, domnule. Micul „episod“ fusese mușamalizat de familia Fioraldi. O șleahtă foarte aristocratică, dacă-mi permiteți să mă exprim astfel, Excelența Voastră. Genealogia familiei e foarte veche. Nu chiar la fel de veche ca a dumneavoastră, desigur, dar numără câțiva Cavaleri Papali.

— Hmm, făcu Mountjoy, cu o expresie interesată.

— Servitorii familiei au fost foarte loiali, domnule. Au refuzat să-i răspundă asociatului meu la întrebări, deși li s-au oferit sume substanțiale de bani.

Lordul Mountjoy mormăi neîncrezător.

— Servitorii primesc mită oricând și oriunde — și mai cu seamă în Italia.

— Nu și aceștia, domnule. Totuși, asociatul meu a reușit să descopere că, atunci cînd l-a întîlnit pe George Mountjoy, Adriana Fioraldi era logodită cu Paolo Torloni, un tînăr bogat, cu moșii întinse în Veneto. Acesta fusese ales personal de tatăl ei, fără ca ea să aibă nici un cuvînt de spus.

— Și pe bună dreptate, bombăni Mountjoy, aprobator. Ei, continuă, continuă... făcu el un gest nerăbdător cu mîna, ascultîndu-l apoi atent pe detectiv în timp ce acesta îi spunea povestea Adrianei și a lui Georgie, și-i vorbea despre Jeannie Swinburn.

— Yorkshire... remarcă mohorît lordul. La dracu-n praznic... Bine măcar că sînt niște terenuri bune de vînătoare pe-acolo...

Oftă, prevăzînd necazuri.

— Pe lumea asta nu există decît o singură făptură mai încăpățînată decît un locuitor din Yorkshire, Swayne — și anume: o locuitoare din Yorkshire. Hai, continuă, deci: spune-mi cum îl cheamă.

— Cum o cheamă, dōmnule. Laura Lavinia Swinburn, și are tot douăzeci de ani.

Pentru prima dată în viața lui, Lordul Mountjoy rămase mut. Preț de cîteva momente, îl privi pe Swayne în tăcere, incapabil să înțeleagă. Swayne se foi stînjedit, temîndu-se că lordul își putea renega prima promisă de douăzeci la sută, numai fiindcă toate nepoatele lui Gladys erau fete.

— Și cu Adriana Fioraldi ce s-a întîmplat? se interesă într-un tîrziu Mountjoy.

— S-a măritat cu Paolo Torloni, domnule. În *Catedrale del Duomo* din Florența, la cîteva luni după întoarcere. Înțeleg că a fost o ceremonie foarte grandioasă, la care au

participat multe dintre cele mai distinse familii din Italia. Și se pare că a fost o căsnicie fericită, deși n-au avut copii. Au rămas căsătoriți timp de peste treizeci de ani, murind doar la câteva luni diferență. Și-au fost devotați.

— *Devotați*, hmm... comentă Lordul Mountjoy, reflectînd că, după cîte se părea, ce nu știi n-are cum să-ți facă rău. Și mai departe? vru el să știe, sperînd ca măcar de-acum încolo să aibă mai mult noroc.

— Vești bune, Excelența Voastră, răspunse Swayne, îngăduindu-și un zîmbet victorios. Am găsit și ultima persoană, în Texas, Statele Unite ale Americii.

— Ce mama dracului, omule, știm cu toții unde se găsește statul Texas, se răsti Mountjoy, enervat. Spune mai departe, ce mai aștepți?

— Mă tem că este tot o tînără femeie, domnule.

Swayne își îngădui un moment de anticipare plăcută, înainte de a adăuga:

— Pe nume Honeychile.

Lordul Mountjoy rămase cu ura căscată de stupeoare. Apoi, înghiți un nod cît un bulgăre de pămînt.

— Honeychile, repetă el, clătînînd din cap. Cu siguranță, asta trebuie să fie un fel de glumă, nu? Nimeni — și mai ales un Mountjoy — nu se poate numi *Honeychile*...

În clipa următoare, își dădu seama că toate speranțele lui ca un bărbat să-i moștenească titlul și averea se mistuiseră ca fumul în noapte.

— Ce naiba au pățit, de fac numai fete? întrebă el, furios. Mountjoyii au avut *întotdeauna* fii. Așa a putut linia să dăinuiască atîtea secole.

— Poate o fi din vina străinilor, domnule, sugerează îndatoritor Swayne.

— Cutez a spune că ai dreptate, dădu din cap Mountjoy, consimțind că, fără doar și poate, familia lui nu putea să abă năci o vină.

Apoi, Swayne îi povesti despre David și Rarin' Rosie, și cumplitetele lor decese.

— Honeychile mai trăiește și acum la vechiul *Mountjoy Ranch*, cu femeia care a crescut-o, Aliza Jefferson.

— Doica ei, vrei să spui?

— Într-un fel, domnule.

Lordul Mountjoy oftă. Începea să creadă că deschisese o cutie a Pandorei, ca dar de ziua lui. În loc să-l găsească pe moștenitorul mult dorit, un tânăr civilizat, docil și maleabil, care putea fi învățat să respecte tradițiile familiei Mountjoy, se pomenea cu trei muieri, una mai imposibilă ca alta, după câte se părea. Îl privi încruntat pe detectiv, de parcă el și numai el ar fi fost de vină.

Stînjedit, Swayne își mută greutatea de pe un picior enorm pe celălalt. Ghetetele sale negre scîrțîiră zgomotos, iar Lordul Mountjoy se încruntă și mai tare.

— Ar mai fi încă un lucru, Excelența Voastră, se grăbi detectivul să continue. Honeychile e săracă. *Foarte* săracă, domnule. Ferma *Mountjoy* a fost devastată de secetă, cu ani în urmă. Se chinuiesc din răspuțeri ca să supraviețuiască. Mi s-a spus că Honeychile muncește cît doi bărbați la un loc. E devotată pămîntului și la altceva nici nu se mai gîndește.

Mountjoy căzu pe gînduri; îi admira pe tinerii care munceau din greu.

— Of, numai de-ar fi bărbați, spuse el cu jind, atunci altfel ar sta lucrurile. Dar o pălărieră franțuzoaică, o țărâncuță din Yorkshire nebună după cai și o fermieră texană care muncește pământul...? Ce să fac eu cu fetele astea, Swayne, dacă-mi dai voie să te întreb?

Swayne așteptă cu răbdare, în timp ce Lordul Mountjoy stătea cu privirea în gol, gîndindu-se la Georgie și la nepoatele lui.

— Asta-i tot, Swayne? întrebă el, în cele din urmă.

— Da, Excelența Voastră. Iată rapoartele mele scrise despre cele trei fete. Îngăduiți-mi să vă atrag atenția asupra unei coincidențe stranii, domnule — și anume, că toate trei s-au născut în același an.

Lordul Mountjoy răsfoi rapoartele, uitîndu-se la date, pentru a constata că Swayne avea dreptate.

— Remarcabil, confirmă el. Extraordinar.

— Aproape ca și cum ar fi trigemene, domnule, zîmbi detectivul, încurajat.

Bătrînul își stăpîni un fior.

— Sînt Mountjoy, spuse el, rigid — după care adăugă, mai îngîndurat: fete din neamul Mountjoy.

Formula i se desprinsese de pe buze ca și cum ar fi fost croită anume pe măsura paginilor mondene din „*Bystander*“ și „*Tartler*“, și circularele juridice din „*The Times*“.

Swayne se lăsă iar de pe o gheată scîrțitoare pe cealaltă, întrebîndu-se dacă, acum că-și terminase treaba, avea să aibă curaj să-i reamintească Lordului Mountjoy despre primă.

— Nădăjduiesc că găsiți munca mea satisfăcătoare, Excelența Voastră, murmură el în cele din urmă, cînd se

convinse că, altminteri, Lordul Mountjoy n-avea să se mai trezească în veci din reverie.

— Ce... cum? A, da, într-adevăr. Ai lucrat foarte bine, Swayne. Desigur, prima îți va fi înaintată.

Swayne zîmbi larg. Cu aristocrații, nu puteai fi niciodată sigur. Nu că ar fi înșelat vreodată un muncitor cinstit ca el, dar uneori pur și simplu uitau ce spusese.

— Și încă un lucru, domnule, dacă stau să mă gîndesc. În legătură cu tînăra americană. Numele ei oficial este Eloise Georgia Mountjoy Hennessy.

— Păi ai spus *Honeychile*...! exclamă Lordul Mountjoy, nedumerit.

— Acea e doar o poreclă, domnule.

Detectivul își permise un mic zîmbet satisfăcut că-i făcuse această surpriză Excelenței Sale.

— O poreclă și nimic mai mult.

Nu adăugă că, niciodată în viața ei, nimeni nu-i spusese vreodată lui *Honeychile* „Eloise“.

După plecarea lui Swayne, Lordul Mountjoy citi și reciti de nenumărate ori rapoartele. Se gîndea cu furie la faptul că fratele său, George, își împrăștiase sămînța în lumea largă, cu o nepăsare de-a dreptul criminală. Să înșurce o fată, hai, mai treacă-meargă — dar trei, pentru numele lui Dumnezeu, *trei*!?! Cînd își aminti de *Rarin' Rosie*, Cea Mai Sexy Stripperă de pe Circuit, gemu cu glas sonor.

Își împinse scaunul de la birou și începu să se plimbe iar pe covorul roșu cu verde, cu mîinile la spate și degetele mari învîrtindu-i-se unul în jurul celuilalt, așa cum făcea cînd era agitat.

— *Anjou d'Aranville*, spuse el cu voce tare. *Laura Swinburn. Eloise Hennessy.*

Se mai plimbă un timp, cu gîndul la ele, privind pe fereastră, la ninsoarea de afară. Pe străzi nu circula nimeni, iar viscolul învăluia oraşul tăcut.

— *Laura Mountjoy*, rosti lordul, nesigur. *Anjou Mountjoy... Eloise Mountjoy.*

Şi iar o luă din loc, oprindu-se pentru scurt timp în faţa consolei, ca să-şi vadă invitaţiile pentru seara aceea: nu avea decît una, la un dineu din Belgrave Square.

Privi ca hipnotizat catronaşul alb, gravat. Şi deodată, înaintea ochilor lui, acesta păru să se preschimbe într-o invitaţie pe care el însuşi o încondeiase... o invitaţie la un bal pe care-l dădea pentru cele trei strănepoate ale sale: *Laura, Eloise şi Anjou.*

Lordul Mountjoy clătină din cap; i-ar fi fost imposibil să le scoată pe nepoatele nelegitime ale lui Georgie în înalta societate...

— Adică, spuse el cu glas tare, fiica unei pălăriere franţuzoaice, a unei ţărănci din Yorkshire pe jumătate italiancă, şi a unei artiste americane de stirptease?

Se mai gîndi cîteva minute, apoi la colţurile gurii îi tresări un zîmbet, care se lăţi tot mai mult, pînă cînd în sfîrşit izbucni în rîs. Şi rîse, rîse cum n-o mai făcuse de treizeci de ani — cu hohote zgomotoase, din toată inima, care reverberau în tăcerea serii cu ninsoare.

— Ei, ei, chicoti el, cînd în sfîrşit putu vorbi din nou, poate că darul pe care mi-l voi face mie însumi de ziua mea va fi mai reuşit decît mă aşteptasem.

Se așază la birou și, înainte de a apuca să se răzgîndească, redactă cîte o scrisoare pentru fiecare dintre strănepoatele lui.

„Draga mea Eloise,“ începui el. „S-ar putea să fi aflat recent că se fac anumite investigații la cërerea mea, pentru a le da de urmă descendentelor fratelui meu, George Albert Arthur Mountjoy. Consider că e mai bine ca, în situația existentă, să trec repede peste chestiunea indiscrețiilor fratelui meu și ale femeilor implicate. Este de ajuns să spun că, la această vîrstă — am șaptezeci de ani — mă confrunt cu o circumstanță cu care nici un Mountjoy n-a mai avut de-a face înainte. Sînt ultimul dintr-o linie genealogică neînteruptă, formată din bărbați, care a dăinuit încă de pe vremea cuceririi normande.

Prin urmare, te invit, dragă nepoată a fratelui meu, și propria mea strănepoată, să mă vizitezi în Anglia. Aș dori să vii pentru o perioadă la Mountjoy Park, reședința din copilărie a bunicului tău și locul unde s-a născut el. Și să fii prezentată în înalta societate engleză, la un bal pe care-l voi da pentru voi, la Mountjoy House, în Londra.

Sînt sigur că nu știi, cum n-am știut nici eu, pînă nu demult, că mai am încă două strănepoate: una e la Paris, iar cealaltă în Anglia. Printr-o coincidență stranie, toate trei aveți douăzeci de ani.

Sînt convinși că bunicul vostru, George Mountjoy, ar fi dorit și el să aveți această ocazie de a mă cunoaște, pe mine, fratele său și singurul membru al familiei rămas în viață, și să fiți prezentate cum se cuvine la Curte, așa cum s-a făcut întotdeauna cu fetele din familia Mountjoy.

Nu mai e nevoie să spun că toate cheltuielile pentru vizita voastră, și pentru prezentare, ca și pentru toate celelalte necesități: călătorie, îmbrăcăminte, bijuterii, etc., îmi vor reveni mie. În schimb, aș dori să vă puneți cu totul la dispoziția unei doamne de companie, rudă prin alianță cu mine, Sophie Mountjoy, care vă va îndruma în tot ceea ce privește îmbrăcăminte, atitudinea și bunele maniere în societate.

Mai adaug, dacă mai este cazul, că din moment ce nu au mai rămas vlăstare de gen masculin ale neamului Mountjoy care să moștenească titlul nobiliar, acesta va muri, din păcate, o dată cu mine. Dar, desigur, decizia privitoare la aceea dintre voi care va moșteni averea familiei Mountjoy îmi va aparține în totalitate.“

Semnă cu o înfloritură, „*Mountjoy*“, apoi se rezemă de spătar, delectându-se cu micul ac pe care-l strecurase în coada scrisorii.

„Momeala asta o să le aducă pe mânzele astea înapoi mai repede decît aleargă iapa spre fînul din grajd,“ își spuse el, frecîndu-și palmele. „Fiecare o să spere că ea va moșteni averea. Și, într-adevăr, oare cine va avea norocul ăsta?“ se mai întrebă lordul, în timp ce începea o scrisoare similară pentru Madame Suzette, urmată mai tîrziu de una adresată doamnei Jeannie Swinburn.

După ce termină, rîse din nou. Ardea de nerăbdare să ajungă la dîneu, ca să le spună celorlalți invitați că, în acel sezon monden, avea să le prezinte la Curte pe cele trei strănepoate ale lui de mult pierdute.

Pentru că nici o clipă nu-i trecea prin minte că s-ar fi putut să-l refuze.

Capitolul 19

Peste cîteva săptămîni, într-o după-amiază senină și rece de martie, Honeychile se afla într-un taxi galben, în drum spre Pontonul de pe West 70th Street și spre vaporul de linie care avea s-o ducă în Anglia.

Străzile din Manhattan și Wall Street-ul treceau pe lîngă fereastra taxiului într-un iureș de turnuri ivorii și canioane cufundate în umbră, după care, dintr-o dată, în fața ei se înalță marele pachebot alb.

Plăti cursa și rămase cu valiza în mînă, privind steagurile și fanioanele care fluturau în vînt, orchestra de alămuri în uniforme bleumarin elegante care cînta melodii din cele mai recente spectacole de pe Broadway, și femeile frumoase cu poșete din piele de aligator, orhidee prinse de reverele taioarelor de voiaj din tweed, blănuri și parfumuri, înconjurate de prietene vesele care veniseră să le conducă la vapor.

— Ne vedem mai tîrziu, la cocktail, își strigau acestea, iar Honeychile se simțea simplă și sărăcăcioasă, în mantoul ei din păr de cămilă care în catalogul Sears arătase atît de elegant.

Singurătatea și teama de necunoscut o copleșeau; îi era dor de fermă, de Aliza și de Tom. Apoi, însă, își reaminti ce putea face cu banii familiei Mountjoy: să planteze iarbă proaspătă, să cumpere vite Longhorn și Angus de prima calitate, să refacă strălucirea și succesul fermei, așa cum fusese pe vremea când o conducea tatăl ei. Și, în plus, știa că și David ar fi vrut ca ea să onoreze invitația. Scoțându-și din poșetă biletul de clasă întâi, porni cu pas hotărît spre schelă.

Dintr-o dată, în spatele ei se produse agitație, făcînd-o să se întoarcă. Mai mulți fotografi se îmbulzeau în jurul unui bărbat înalt și brunet și al însoțitoarei sale. Blitzurile lor luminau chipul lui sever și frumusețea familiară a femeii, iar Honeychile scoase o exclamație de uimire, când o recunoscă de la cinematograful *Roxy* din *Kitsville*, unde-și petrecea aproape toate după-amiezele: cu părul ei platinat, gura roșie ca sîngele și privirea senzuală, nu putea fi decît *Viva Molson*, celebra vedetă de la *Hollywood*. Unul dintre fotografi, dornic s-o immortalizeze mai bine, se repezi dintr-o dată în fața lui Honeychile, doborînd-o la pămînt.

— Destul! tună un glas bărbătesc, deasupra ei. Dă-te la o parte din calea mea, idiotule! Nu vezi ce-ai făcut?

Omul cu chip sever se aplecase peste ea, iar ochii lui de un cenușiu deschis o priveau neliniștiți.

— Ați pățit ceva? o întrebă, ajutînd-o să se ridice în picioare. Dacă nătărăul ăla v-a lovit, aranjez să-l concedieze.

— A fost doar un accident, se grăbi Honeychile să-l asigure, șocată de ideea că un om putea fi concediat doar fiindcă o trîntise pe ea. N-am pățit nimic.

— Atunci, vă rog să acceptați scuzele mele, domnișoară...?

— Honeychile Mountjoy Hennessy.

Își aminti imediat de instrucțiunile Lordului Mountjoy și se corectă:

— Vreau să zic, de fapt mă numesc Eloise. Eloise Mountjoy.

Severitatea pieri de pe chipul bărbatului, când acesta zîmbi, iar Honeychile își spuse că dintr-o dată arăta mult mai tânăr, aproape ca un băiat. Cu o undă de rîs în voce, spuse:

— Încă o dată, scuzele mele, domnișoară Mountjoy.

Cu coada ochiului, Honeychile zări gura strînsă de nemulțumire a Vivei Molson, care bătea nervoasă din picior. Jenată, se grăbi să spună:

— Nu m-am lovit, serios. Vă mulțumesc că m-ați ajutat.

Și porni grăbită pe pasarelă, spre puntea vaporului.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Alex, să mergem odată! insistă Viva. Se face târziu.

Încruntîndu-se din nou, numitul Alex o conduse pe schelă, retrăgîndu-se cu un pas cînd, ajunsă pe punte, Viva poză din nou pentru fotografi.

— Ne vedem la cocktail, Alex, scumpule! îi mai strigă actrița, în timp ce Alex o lăsa cu publicul ei.

— Ba pe-asta s-o crezi tu, mormăi el de unul singur, pornind pe coridoarele enormei nave, spre florăria de la nivelul inferior.

Alexander Andreos Scott nu putea suferi cocktailurile. Nu avea timp pentru fotografii și ziariști de scandal, nici pentru celebrități, deși dobîndise acest statut îndoielnic, o dată cu titlul de ziar „Omul misterios“, de care părea să nu mai scape. Și nu avea timp nici pentru femei ca Viva Molson.

O cunoscuse la un dineu, cu cîteva luni în urmă, și apoi se întîlniseră din nou, împlător, în seara trecută la Stork

Club, unde el venise cu niște asociați de afaceri. Viva se plictisise de însoțitorul ei, așa că se agățase ca un scai de Alex, cerîndu-i s-o conducă pînă acasă. Iar cînd aflase că a doua zi plecau amîndoi în voiaj cu „*Queen Elizabeth*“, îl rugase s-o ducă la debarcader cu mașina lui.

— De ce să luăm două limuzine, iubitele, murmurase ea cu vocea ei contralto sexy, strîngîndu-i insinuant mîna. Se anunță o călătorie foarte interesantă, Alex.

Supoziția ei neobrăzată că era de-ajuns să-și filfiie genele spre orice bărbat ca să-l cheme la ea ca pe un cățeluș cu limba scoasă îl revolta pe Alex. Nu suporta femeile proaste, iar voluptuoasa Viva nu-l atrăgea cu nimic.

Alex Scott avea treizeci și opt de ani, și multe femei se contraziceau dacă putea fi considerat atrăgător sau nu. Avea chipul lung și îngust, „cadaveric“ chiar, cum afirmau unii critici invidioși; nasul îi era puternic, iar gura fermă avea o expresie ușor sardonică. Părul, des și brunet, era deja înspicat cu argintiu, ochii aveau aceeași culoare cenușiu-argintie dar cu vinișoare mai închise în iriși, iar în jurul lor se vedeau riduri de stres, semn că dusesese o viață mai grea decît cea de-acum. Era înalt și zvelt, cu un trup musculos care arăta bine în costumul Saville Row de comandă — și mai avea și o reputație formidabilă în rîndurile femeilor.

Se spunea că, atunci cînd Alex Scott dorea o femeie, îi dădea de înțeles. Îi trimitea flori și, cumva, reușea întotdeauna să le descopere pe favoritele ei. O invita la cine ? *deux* în restaurante scumpe și discrete. Îi dăruia bijuterii și-i trimitea cărți, fără să se gîndească nici cît de scumpe erau unele, nici cît de ieftine celelalte, ci numai la plăcerea pe care aveau s-o producă. Femeile spuneau că Alex Scott

îți dăruia orice, în afară de inima lui — și de orice fereastră, cît de mică, spre sufletul lui, și trecutul lui misterios.

La florărie, comandă două duzini de trandafiri galbeni, pentru a-i fi trimiși domnișoarei Mountjoy. Adăugă și cartea lui de vizită, cu mesajul: „Scuzele mele, încă o dată. Sper că nu aveți vînatăi.“ Apoi, se duse în enormul apartament de pe puntea superioară unde valetul său îi despacheta deja bagajele, iar un steward englez cu veston alb îi aștepta comanda.

Alex era întotdeauna de o politețe scrupuloasă și plin de considerație cu subalternii. Îi mulțumi stewardului și spuse că nu avea nevoie de nimic. Își scoase sacoul, își suflecă mînelele cămășii scumpe de bumbac albastru Sea Island, și se așeză la biroul din colț, lîngă fereastra mare cu vedere spre cheu. Dădu două telefoane — unul, la biroul său din Manhattan, și altul la Secretarul de Stat de la Washington. Apoi, își chemă asistentul, pe Stavros, care ocupa o cabină mai mică, pe puntea inferioară.

Alex îi dictă trei cablograme: una către constructorii de nave din Glasgow, interesîndu-se de progresul noului său tanc petrolier; una negustorului său de vinuri din Bordeaux, în legătură cu recolta din 1937; și una către o femeie din Roma, în care scrise doar atît: „La mulți ani. Ca întotdeauna, iubirea mea îți aparține.“

Sirena vasului sună, anunțînd plecarea, iar Alex se duse la fereastră, privind micile remorchere care scoteau uriașul vapor pe fluviu. Fanfara cînta sonor, oamenii făceau cu mîna și strigau „Bon voyage!“ peste porțiunea de apă tot mai întinsă. În sfîrșit, porniseră la drum.

Alex își luă iar pe el sacoul și un fular, și ieși pe puntea de promenadă. Așa cum se așteptase, era pustie; blazații pasageri de la clasa întâi era familiarizați cu toate, așa că se pregăteau pentru cocktailurile care aveau să înceapă nu peste mult.

Plimbându-se pe punte, Alex privea remorcherile care tractau vaporul și orizontul Manhattan-ului micșorându-se în zare. Îi plăcea enorm marea; o avea în sînge. Dacă s-ar fi născut cu o sută de ani în urmă, ar fi ajuns matelot pe o corabie cu șase catarge, cățărîndu-se pe greement și luptîndu-se cu vînturile, cu furtunile și cu pirații. În schimb, ajunsese proprietarul uneia dintre cele mai mari linii de transporturi navale din lume și era suspectat de a fi chiar el un fel de pirat al zilelor noastre.

Vasele lui Scott străbăteau globul cu încărcături prețioase de grîne și cherestea, petrol și mașinării — și, se zvonea, de armament ilegal. Toată lumea cunoștea navele Scot, și auzise despre Alexander Andreos Scott. Se știa cît de bogat era, cît de puternic și cît de închis în sine. Ceea ce nu știa nimeni era cum ajunsese aici.

Zvonurile mai binevoitoare spuneau că ar fi fost membru al aristocratei familii italiene Scotti; altele, însă, susțineau că era un copil al străzii din Roma, care urcase prin forțe proprii, folosind toate metodele criminale care-i stătuseră la dispoziție. Unii afirmau că era fiul nelegitim al cuiva din casa regală a Grăciei, deși nimeni nu dădea nume. Se spunea că așa făcuse rost de avere și se lansase în afacerile cu transporturi maritime, ceea ce explica și de ce al doilea prenume al său era grecesc.

Un lucru era sigur: Alex Scott pornise la drum cu navlosirile, dar acum interesele lui de afaceri se răspîndiseră și la industria aeronavelor din S.U.A., fabricile de automobile din Italia și Franța, și propria lui bancă privată din Anglia. Dar în centrul imperiului său se afla flota de vapoare — pe care o iubea cel mai mult; plus iahtul personal, de șaizeci de metri, „*Atalanta*“, ancorat în sudul Franței, la Cannes. „*Atalanta*“ nu era cel mai mare iaht de pe mările lumii, dar Alex îl considera cel mai bun din toate.

Și de aceea nu putea rezista priveliștii enormului pachebot de linie care ieșea încet de pe Hudson River. Soarele apunea, într-o văpaie portocalie arzătoare. O văzu iar pe fata din port, rezemată de parapet, în paltonul ei ieftin care o ferea de vîntul rece. Își aruncase capul pe spate și stătea cu ochii închiși, inspirînd mirosul oceanului. Părul ei blond era îmbrobonat cu stropi de apă pulverizați, iar Scott bănuia că se afla acolo de cînd porniseră. Expresia ei de extaz îl făcu să zîmbească. Știa prea bine ce simțea.

Fata oftă, strîngîndu-și mai bine gulerul mantoului, cînd îl atinse o rafală de vînt, apoi rîse sonor. Era un sunet atît de vesel și spontan, încît Alex se pomeni răspunzîndu-i.

Apoi, îi spuse:

— E o senzație minunată, cînd ieșim în larg, așa, și vedem Manhattan-ul dispărînd la orizont. Indiferent cît de des fac drumul ăsta, mereu mă simt atras pe punte.

Fata se răsuci în loc, surprinsă.

— Mă așteptasem ca toată lumea să fie aici. Cum pot să piardă un asemenea moment?

— Sînt prea ocupați să se pregătească pentru cină, răspunse el, întinzîndu-i mîna. Nu ne-am prezentat cum se

cuvine. Sînt Alex Scott. Și știu că dumneavoastră vă numiți Eloise Mountjoy, uneori cunoscută ca Honeychile.

Honeychile zîmbi, stînjenită.

— Honeychile a fost primul nume pe care mi l-a dat tatăl meu, dintotdeauna mi s-a spus așa. Numai că acum străunchiul meu spune că, la Londra, va trebui să fiu numită Eloise.

Rîse.

— Cred că la început nici n-o să-mi dau seama cui i se adresează.

Alex observă ce uluitor de albaștri erau ochii ei; o găsea atît de tînără și naivă, încît aproape că putea să vadă stelele licărind acolo. Dar arăta atît de sărăcăcios, în paltonul ei ieftin și demodat, încît presupuse, compătimitor, că lucra ca guvernantă, probabil, supraveghind vreo liotă de copii răsfățați ai unei mame mondene și mai răsfățate căreia trebuia să-i suporte toate toanele; sau, poate, o fi fost domnișoara de companie plătită a vreunei babe pretențioase de la clasa întîi.

— A fost o mare plăcere să vă cunosc, domnișoară Mountjoy, spuse el, cu o mică plecăciune curtenitoare.

După care se întoarse și porni pe punte, îndepărtîndu-se.

— Domnule Scott, acum sînt prima oară la bordul unei nave! strigă Honeychile după el, impulsiv.

Alex se întoarse și o privi lung, serios, cu brațele încrucișate pe piept.

— Chiar așa? întrebă el. Un motiv în plus să vă distrați cît mai bine, domnișoară Mountjoy. Prima călătorie pe ocean, cu un mare vas, e un eveniment unic în viață.

Și-și văzu de drum.

Capitolul 20

Honeychile se așteptase la o cabină modestă, dar Lordul Mountjoy era un om care nu cumpăra decît tot ce putea fi mai bun. Apartamentul ei luxos se afla pe puntea de sus, iar pereții erau lambrisați cu lemn de esențe rare, din toate țările Commonwealth-ului britanic. Avea aplice *Lalique*, cele mai recente mobile *Art Deco*, un pat cu baldachin de brocart și o baie cu marmură și instalații aurte. Honeychile avea senzația că nimerise într-un film, ca acelea la care visa cu ochii deschiși, în primul rînd al cinematografului *Roxy* din Kitsville.

Filmele și cărțile erau marile ei evadări din viața aspră și frugală de la fermă. O duceau în lumi atît de diferite de cea pe care o cunoștea, dar niciodată nu crezuse în existența cu adevărat a celor descrise acolo — pînă acum. Se privea în oglinda din baie și, dezamăgită, știa că nimerise într-o lume unde nu-și avea locul. Apartamentul acela elegant le era destinat unor femei ca Viva Molson, cu satinuri și diamante.

Se auzi o bătaie în ușă, și un steward intră, aducînd o vază cu trandafiri galbeni.

— Bună seara, domnișoară Mountjoy, salută el, vesel. Eu sînt Bill, stewardul dumneavoastră.

O măsură cu o privire surprinsă și rapidă; nu era genul de femeie care obișnuia să călătorească la clasa întâi.

— Credeam că veți rămîne singura pasageră de pe puntea mea fără flori de rămas-bun, domnișoară.

Zîmbi, în timp ce Honeychile își îngropa nasul în flori.

— Sînt boboci de seră, domnișoară, nu miros la fel ca florile de grădină.

Îi întinse cartea de vizită și-i spuse că în curînd avea să sosească o stewardesă, ca să-i despacheteze bagajele.

—Dacă mai aveți nevoie de ceva, domnișoară Mountjoy, ajunge să mă chemați, adăugă el, plecînd.

Honeychile își numără trandafirii. *Două duzini*. Nimeni nu-i mai trimisese înainte nici măcar o singură floare. Surprinsă, deschise pliculețul și citi mesajul lui Alexander Andreos Scott. Își trecu un deget peste petale. Erau moi ca o catifea și aveau galbenul veritabil al unui trandafir din Texas.

Își aminti ce-i spusese Aliza, înaintea plecării:

— O frumusețe nu ești, fato — sau, cel puțin, nu încă. Da' ai tu ceva, nu știu cum să-i zic... Ca să ți-o spun p-a dreaptă, încă mai aștept s-ajungi femeie. Într-o zi, ai s-ajungi tu și acolo.

— Unde? întrebuse Honeychile.

— Să semeni cu taică-tău. Era un bărbat arătos, pot să-ți zic. *Foarte* arătos. Și avea aceeași chestie ca și tine.

După care, Aliza își ținuse gura, dîndu-și seama dintr-o dată ce spusese.

—Ce, Aliza? Ce anume avea?

—Nimica ce să se cadă s-audă urechile tale, Honeychile. Și-acuma, dă-i înainte cu împachetatul, mai spusese negresa, pornind grăbită spre bucătărie.

Honeychile făcu o baie lungă, bălăcindu-se în cada de marmură, într-un nor de clăbuci parfumați, simțind-te tot mai mult ca o stea de cinema. Apoi, își puse lenjeria nouă de bumbac, la fel ca aceea pe care o purta de când era mică, ciorapii de mătase și sandalele argintii.

Luă pe ea o rochie neagră de seară și-și legă larg părul blond cu o panglică de satin negru. În sfârșit, porni nervoasă spre sala de mese, clătînindu-se din cauza tangajului navei și a tocurilor cu care nu era obișnuită.

Șeful de sală, care stătea în capul sălii mari, o privi uimit. Honeychile îi zîmbi nesigur, apoi se uită prin sala plină...

Filmele mințiseră. Nimeni nu avea ținută de seară. Toate femeile prezente purtau rochii scurte, de zi. Oamenii întorceau capetele să se uite la ea, zîmbindu-i, iar Honeychile simți că roșea pînă-n vârful urechilor. Ar fi vrut să se deschidă podeaua sălii și s-o înghită.

Alex Scott o privea din ușă. Părea dornică s-o ia la fgă, dar știa că nu putea. Stînjeneala o țintuia locului.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnișoară? se interesă ospătarul șef.

— Nu e nevoie, Mario, interveni Alex. Domnișoara Mountjoy e cu mine. O masă pentru doi, te rog, într-un loc mai ferit.

Honeychile îi aruncă o privire chinuită. Văzu că nu purta frac și cravată albă.

— M-am îmbrăcat complet nepotrivit, șopti ea. N-am știut... Toată lumea se uită la mine. Nu pot intra acolo.

— Stewardul dumitale ar fi trebuit să-ți spună că nimeni nu se îmbracă elegant în prima seară pe mare. E un fel de tradiție. Oricum, lasă-i să se uite. Nu fac decît să-și spună ce fermecător arăți.

— Scuzați-mă, domnule, îl întrerupse șeful de sală, nervos, dar domnișoara Molson a spus că vă așteaptă la masa ei, domnule. Este cu Lordul și cu Lady Kinnon, și cu soții Biddle.

— Dracu' să-i ia, și pe domnișoara Molson, și pe soții Biddle, replică Alex, cu o privire încurajatoare spre Honeychile. Trage doar adînc aer în piept, îi șopti el, și ține-te de brațul meu.

Și porni cu ea în josul scării grandioase, pe lîngă ospătarii care se holbau la ei, prin fața Vivei, care se uita furioasă, și a soților Biddle, care se uitau curioși, pe lîngă toți ceilalți pasageri de la clasa întîi, care-i priveau amuzați, spre refugiul unei mese dintr-un colț al sălii.

— Îmi pare rău, izbučni Honeychile, așezîndu-se recunoscătoare pe scaun. Se pare că nu reușesc decît să vă fac o droaie de neplăceri; adăugă ea, cu lacrimile tremurîndu-i pe gene.

Alex zîmbi.

— Nu tocmai o droaie. Ba chiar, nici un fel de neplăceri.

— Îmi crapă obrazul de rușine, continuă ea, îmbujorată. Probabil mă credeți o fătucă proastă de la țară — și să știți că și aveți dreptate... Nu știu decît ce-am învățat din filme, iar acolo nu le zice la oameni să nu se-mbrace fandosit din prima noapte... Cred că nu știu regulile, și gata...

Alex o privi gînditor.

— Ce ciudat, murmură el, prima dată cînd te-am cunoscut, mi-ai făcut impresia că ești genul de femeie care nu se încovoiaie în fața adversităților. N-ai plîns, nici nu te-ai văicărit, cînd idiotul ăla de fotograf te-a trîntit la pămînt, deși se vedea că te loviseși. „A, uite o femeie puternică!“ mi-am spus eu. „Una care-și poate purta singură de grijă, pe-atîta de tare, pe cît e și de tînără.“

Honeychile ridică ochii spre el, uimită.

— Chiar v-ați spus așa? Sau doar încercați să mă mai încurajați?

— Niciodată nu spun un lucru pe care nu-l cred.

Fata roși din nou, de plăcere de astă dată.

— Încerc să fiu puternică. Am fost nevoită să muncesc din greu, doar ca să țin ferma, de cînd Rosie ne-a cheltuit toți banii. Și pe urmă, a fost secetă, și a-nceput și Criza, și...

— Ce-ar fi să începi cu începutul, îi sugeră el, în timp ce *sommelier*-ul le turna șampania. Dar înainte de asta, ce-ai vrea să mănînci?

Honeychile privi neajutorată lista imensă. Observîndu-i nehotărîrea, Alex se grăbi să spună:

— Mai bine propun eu pentru amîndoi.

Fata acceptă, ușurată.

— Apropo, vă mulțumesc pentru trandafiri, domnule Scott, spuse ea, luminată la față de plăcere. Nimeni nu mi-a mai trimis niciodată flori. Sînt atît de frumoși!

— Erau pentru o fată frumoasă, minți Alex galant.

Totuși, oricît o găsea de simplă și nesofisticată, avea ceva care-l atrăgea.

— Mărturisesc că sînt curios, recunosc eu. Cine ești? Cum ai ajuns să călătorești singură la bordul acestei nave?

Honeychile îi povesti despre scrisoarea Lordului Mountjoy, care o chemase la Londra, iar ea primise să se ducă fiindcă știa că tatăl ei ar fi vrut ca ea să-l cunoască pe ultimul membru al familiei rămas în viață.

— Am mai acceptat și pentru că am mare nevoie de bani, adăugă, cu sinceritate. Vreau ca *Mountjoy Ranch* să fie din nou la fel ca pe vremea cînd o conducea tata. Cînd eu eram mică, pămînturile erau verzi, iar vitele noastre se numărau printre cele mai bune din Texas.

Apoi îi spuse toată povestea — sau, în orice caz, aproape toată. Omise partea cu parcul de barăci din San Antonio și cele întîmplate după aceea, cu Jack Delaney.

Privind-o cum își destăinuia secretele și sufletul în fața lui, Alex constata cît de diferită era de toate femeile sofisticate pe care le cunoștea — atît de tînără și de neatînsă de toate cele ale lumii...

În același timp, privindu-i ochii cenușii calmi, Honeychile simțea cum între ei se lega o încredere cum niciodată nu mai cunoscuse — și, dintr-o dată, se pomeni dezvăluindu-i un lucru pe care niciodată nu-l mai spusese nimănui.

—Aveam cincisprezece ani, începu ea, cînd am văzut mașina șerifului Wilkes venind pe alee. M-am gîndit că probabil iar nu fusese cuminte cîinele, luîndu-se după mașinile care treceau pe șosea. Dar el arăta așa de solemn și ciudat, încît mi-am dat seama că trebuia să fie ceva mult mai rău.

„Vreau să vorbesc cu Aliza,” mi-a spus. „Între patru ochi.”

A intrat în casă și, după un timp, am auzit-o pe Aliza zbirînd. M-am repezit înăuntru. Stătea așezată pe scaun, legănîndu-se înainte și-napoi, cu șorțul ridicat peste față. Mi-am dat seama că, pe dedesubtul lui, plîngea.

„Rosie nu era o femeie rea, de fapt,” îi spunea ea șerifului Wilkes. „Era doar proastă și rătăcită. Se închina la altarul lui Mammona, în loc să se închine la Dumnezeuul nostru. Femeia aia credea că tot ce zboară se mănîncă și că i se cuvenea numai ei.”

Șeriful Wilkes s-a uitat la mine, care mă oprisem în ușa.

„Va trebui să-i dai vestea cea proastă și lui Honeychile,” a spus el.

Nu era nevoie. Ghicisem deja că Rosie murise.

...Honeychile îl privi pe Alex în ochi și adăugă, în șoaptă:

— Fusesse împușcată. Lîngă *Silver Dollar Saloon*.

Alex se uită la ea, șocat.

—Vrei să zici că a fost omorîtă?

Fata dădu din cap.

— Nu s-a aflat niciodată cine a făcut-o, spuse ea, cu voce mică și crispată. Totuși, Aliza a avut dreptate. Rosie nu merita să moară așa. Acum o înțeleg mai bine. Era doar altfel, era agitată, singuratică... Of, nici eu nu știu... Tot ce știu e că o iubeam, în felul meu. Uneori, mă simt vinovată. Cred că dacă aș fi fost o fiică în genul care-i plăcea ei, poate că ar fi stat acasă, la ranch, și n-ar fi ajuns să fie împușcată.

— Dar singurul vinovat este cel care a ucis-o, spuse Alex. Au încercat măcar să-l descopere?

Honeychile clătină din cap.

— Cred că nici nu s-au străduit; ca și cum Rosie ar fi fost o persoană de două parale. Nimănui nu i-a păsat. Aliza a spus că din cauză că localul era al unor gangsteri; au vrut să mușamalizeze crima, ca să nu-și piardă clienții. Dar eu știam, spuse ea, îndrjită. Întotdeauna am știut cine a făcut-o. Jack Delaney a ucis-o.

— Noul ei soț?

Fata încuviință.

— Oamenii spuneau că Jack era chipeș, cam în genul lui Clark Gable, dar mai era și rău și nemilos. Și Aliza era la fel de sigură că el o omorise. „Jack Delaney-i ăla a făcut-o,” spunea ea. „Cum te vād și cum mă vezi, el a împușcat-o pe Rosie.” Dar Jack avea un alibi perfect. Nici măcar nu fusese în San Antonio, în noaptea aia. Era într-un hotel de la Houston, cu o femeie care a depus mărturie. Și-a mai depus mărturie și recepționarul, și... of, nu știu... alții... Dar eu *știu* că Jack a făcut-o. A făcut-o fiindcă dintotdeauna voise ferma, și auzise că pe pământurile noastre se fora după petrol. Le-a spus polițiștilor că Rosie era o tîrfă, că se ținea mereu după bărbați, și că de-asta o părăsise. A mai zis și că erau o droaie de tipi care ar fi tras în ea. Că era soiul ăla de femeie...

Oricum, s-a întors la fermă, cu un Cadillac mare și negru, intrînd în casă țănoș de parcă ar fi fost a lui. Fiindcă așa și credea că era.

„Am fost soțul legiuit al lui Rosie,” i-a spus el Alizei. Tot ce-a fost al ei e acum al meu. Așa zice legea.”

„Nu și de data asta, domn’e,” i-a răspuns Aliza...

Honeychile zîmbi, amintindu-și lucrarea de triumf din ochii negresei.

— „Ferma asta aci de față i-apartine domnișoarei Honeychile Mountjoy Hennessy, rămasă de la bunicul ei, cu mandat. Rosie n-a fost niciodată proprietăreasa fermei *Mountjoy*, cum nici mata n-ai să fii.“

Am crezut c-avea s-o omoare și pe Aliza. A ridicat mîna să dea-n ea, iar eu am asmuțit cîinele pe el. Și-a înfipt dinții-n mîna lui pîn-la os, da' aș fi preferat să-i iasă la beregată. Voiam să-i facă același lucru pe care-l făcuse și el mamei mele — voiam să-l *omoare*.

Honeychile trase aer în piept, tremurător. Îl privi pe Alex cu o expresie de scuză.

— Cred că o adevărată lady n-ar vorbi așa. Alea vorbesc despre vreme, muzică și altele asemenea.

Roși.

— Vă pun într-o situație neplăcută. Aliza zicea mereu că am o gură de petice.

— Nu e adevărat. Și nu mă pui deloc în situații neplăcute. Ce s-a întîmplat cu David?

— Cred că nu voia să se mai aleagă cu încă o mușcătură, și a plecat. În ușa, s-a întors și s-a mai uitat o dată la mine; și a spus:

„Într-o zi, am să mă întorc, Honeychile. Ca să iau ceea ce mi se cuvine. Poți fi sigură c-am să mă întorc.“

Aliza mi-a spus că, potrivit legii, Jack era ca și tatăl meu adoptiv. „Să sperăm că nu va încerca niciodată să te ceară, fată,“ a spus ea. Fiindcă, dacă o face, de data asta ne-am ars. Ar putea să te ia de-aici cît ai bate din palme, dacă i se năzare, iar noi nu te-am mai vedea niciodată — la fel cum nici pe Rosie n-am mai văzut-o.“

Honeychile se cutremură, frecîndu-și pielea-de-găină care-i apăruse pe brațe, în timp ce se uita la Alex și continua, cu o mică ridicare din umeri:

— Oricum, petrol nu s-a găsit, așa că nu l-am mai interesat. În schimb, au dat peste un izvor subteran. Vă dați seama cît ne-am bucurat? Parcă înnebuniserăm, cum tot țopăiam și chiuiam cît ne ținea gura.

Rîse, amintindu-și.

— O, domnule Alex Scott, nici nu vă puteți imagina o asemenea fericire! Dar după aceea am și avut de muncit din greu, să repunem ferma pe picioare.

Alex se aplecă peste masă și-i luă mîna aspră într-a lui. O privea cu admirație, știind foarte bine ce voia să spună. Știa ce însemna să nu ai bani, să te lupți și să te spetești cu munca, și cu ambiția.

— Sper că ați reușit, Honeychile, îi spuse el, pe un ton încurajator.

Fata ridică din umeri.

— La limită. Dar, cu ajutorul Lordului Mountjoy, sper să fac ca ferma să aibă din nou succes. Vreau să fie exact așa cum era pe vremea cînd o conducea tatăl meu.

O privea fermecat. Niciodată nu mai întîlnise o fată ca ea. În jur, oamenii se uitau curioși la Alex Scott, care se ținea de mînă, peste masă cu tînăra aceea ciudată în rochie ieftină de dantelă neagră.

— Nu e genul lui obișnuit, șușoteau femeile, sau:

— Puțin cam *d?class?e* pentru Alex, nu găsești?

Și rîdeau amuzate, dar Alex nu observa — și, oricum, nici nu i-ar fi păsăt.

După cină, au ieșit pe puntea de promenadă. Alex îi spuse lui Honeychile, încet:

— Iubesc mult oceanul. Dacă ar fi fost după mine, toată viața mi-aș fi petrecut-o cutreierînd lumea, singur într-o corabie cu pînze, căutînd insule necunoscute și porturi ascunse.

— Atunci, de ce n-ai făcut-o?

Și el își pusese aceeași întrebare, de multe ori.

— Era doar un vis copilăresc, răspunse, cu o undă de amărăciune, amintindu-și. Într-un fel, însă, cred că sînt totuși un soi de marinar...

Și-i povesti despre flota lui, despre nava cea nouă care era construită în Scoția, și despre adevărata lui iubire: iahtul „*Atalanta*“.

— Avem multe în comun, noi doi, Honeychile, spuse el în continuare. Și eu a trebuit să lupt pentru tot ce am. Iar cînd eram copil, și trăiam la Roma, am fost nevoit să mă bat cu ceilalți copii, care mă numeau „*batardo*“, „bastardul“. Dar aveau dreptate: n-am avut tată, așa că, oricît de mult luptam, n-am putut niciodată să schimb realitatea.

— Și eu a trebuit să mă bat în școală, răspunse Honeychile, cu înțelegere. Rosie cauza mereu scandaluri. Promit să-ți păstrez secretul, dacă și dumneata îl vei păstra pe al meu, mai spuse ea. Pe cuvîntul meu de onoare.

Și-și făcu semnul crucii peste inimă.

În timp ce se întorceau spre cabina ei, Alex o cuprinse de umeri, cu un gest cît se putea de natural. La ușă, o întoarse spre el și-i spuse încet:

— Îți mulțumesc că mi-ai încredințat secretele tale.

— Cred că de-acum sîntem prieteni, spuse ea cu răsufierea tăiată — fiindcă, dintr-o dată, își dorea atît de mult ca Alex s-o sărute, încît i se înmuiau genunchii.

— Prieteni, fu el de acord.

Iar buzele lui le atinseră pe ale ei, preț de-o fracțiune de secundă.

După care, plecă.

— Somn ușor, Eloise Honeychile, mai spuse el încet peste umăr, în timp ce se îndepărta.

Honeychile nu l-a mai văzut pe Alex Scott în timpul acelei călătorii. Cînd l-a întrebat pe steward unde era, acesta i-a spus că domnul Scott era un om ocupat. Călătorea frecvent pe acea rută transatlantică și, de obicei, stătea în apartamentul lui, unde lucra.

Cînd „*Queen Mary*“ acostă la Southampton, Alex Scott debarcă încă din zori și luă trenul spre Londra, unde avea o întîlnire. Nu-și luă rămas-bun de la Honeychile, care nici nu știu dacă să se bucure sau să se întristeze, cînd primi un enorm buchet de violete de parma, sclipind de rouă și mirosind divin.

„*Violetele îmi amintesc de ochii tăi,*“ scria în dedicație. „*Succes la Londra. Prietenul tău, Alex Scott.*“

Honeychile își îndesă nasul între boboci înmiresmați, amintindu-și senzația atingerii buzelor lui pe ale ei. Nu peste mult, un hamal îi puse valiza într-un compartiment de clasa întîi al trenului, care porni cu ea către Londra, unde luxosul Rolls-Royce maro, condus de Bridges, șoferul cu chipiu, epoleți și nasturi auri, aștepta s-o ducă spre noua ei viață.

Capitolul 21

Anjou d'Aranville sări din taxi, în fața Gării de nord din Paris. Plăti cursa, își apucă între dinți biletul de tren și, cu geanta agățată pe umăr și cîte o valiză în fiecare mînă, o luă la fugă, pe picioarele ei lungi și suple, spre expresul de Londra care pornea deja de la peron, scoțînd cu zgomot nori de fum și aburi albi.

Harry Lockwood alerga în urma ei, rugîndu-se ca trenul să aștepte și în același timp reușind să admire picioarele lui Anjou. O depăși tocmai cînd locomotiva suiera pentru ultima oară. Apucă bara ușii unui compartiment de clasa întâi, o deschise, își aruncă valiza înăuntru și sări după ea.

—*Arr?tez, arr?tez un moment pour moi!* strigă Anjou. Strîngînd o valiză sub braț, dădu să prindă bara. *Merde, oh merde!* se văicări ea, alergînd la trap pe lîngă trenul care încă mergea destul de încet.

Harry îi apucă valiza, apoi și brațul, și o săltă în vagon, tocmai cînd trenul începea să accelereze. Își pierdu echilibrul, împiedicîndu-se de valiza ei, și căzu pe spate în compartiment, cu Anjou deasupra.

— Ei, spuse el, cînd privirile li se întîlniră, e și ăsta un mod de a prinde trenul.

— *Mon Dieu...* gîfii Anjou, dîndu-se jos de pe el și scuturîndu-și fusta. Era să întîrzii.

Rîzînd, Harry Lockwood se ridică și el, începînd să-și aranjeze sacoul.

— Păi ai și întîrziat. Trenul plecase deja, cînd ai ajuns în gară.

— Oare de ce întîrzii tot timpul? se întrebă ea, abătută. Poți să-mi explici asta? Am douăzeci de ani, sînt inteligentă, instruită și în deplinătatea facultăților mintale. Și sînt întotdeauna, invariabil, de o nepunctualitate cronică.

Își dădu părul la o parte din ochi, privindu-l rugător.

— Chiar o fi ceva foarte în neregulă cu mine?

Harry rîse din nou, privind-o cu admirație.

— Mă îndoiesc, spuse el. Arăți ca o femeie întru totul stăpînă pe viața ei.

— Probabil doar din cauza taierului, își arătă ea, cu dispreț, jacheta de tweed și fusta de culoarea bronzului. Mama mi l-a croit, ca să arăt ca o fată din înalta societate, în ochii străunchiului meu. De obicei, arăt ca o studentă — știi cum, bluză, fustă și tocuri joase.

Își întinse picioarele lungi și suple în față, privindu-și pantofii scumpi de sued, în timp ce Harry o sorbea din ochi.

— O prostie, nu-i așa? continuă ea, cu un zîmbet dezarmant. I-am spus că n-am să stau mult la Londra. „Am să revin *repede, maman. Pouf, și gata!*“ Plănuiesc să mă întorc la Paris în septembrie, cînd încep studiile la

Sorbona, adăugă ea, cu un zîmbet larg, știind că-l impresiona. Voi fi studentă la matematici și fizică.

Vorbise în flux continuu, aproape fără nici o pauză, iar Harry clătină din cap cu uimire.

— Și după ce-ți iei diploma, o întrebă el, ce ai de gînd să faci?

— Să fac? repetă Anjou, sincer încurcată. Nu m-am gîndit să *fac* neapărat ceva. Știi, fizica în sine pare atît de fascinantă — nu crezi?

— Nici pe departe la fel de fascinantă ca dumneata, răspunse el, adăugînd în gînd: „și nici la fel de zvăpăiată“ — căci zîmbetul ei ațîțător și ochii verzi ca smaraldele ascundeau nenumărate promisiuni fără cuvînte.

Sir Harry Lockwood avea patruzeci de ani și arăta foarte bine, cu păr blond și des, neted, și ochi căprui, cu gene și sprîncene neobișnuit de dese. Înalt și musculos, era mereu bronzat din frecvențele sale vizite în diverse stațiuni de lux din întreaga lume. Harry își petrecea mult timp în vilele elegante de vară ale altora, de prin Sudul Franței, Barbados, Bahamas sau Jamaica. Era mereu burlacul în plus care avea marele talent de a distra doamnele — și tocmai din acest motiv era invitat căci, deși deținea un titlu nobiliar, din păcate Sir Harry Lockwood nu avea nici un ban.

Toată lumea știa că de ani de zile Harry Lockwood căuta o moștenitoare cu care să se căsătorească. Ajunsese la un pas de succes, de vreo două ori, dar tendința lui de a fi infidel chiar și în timp ce-și conducea mireasa spre altar îi spulberase și acele șanse. „Harry Lockwood nu-i în stare să-și țină nădragii încheiați,“ comentau bărbații, rîzînd. „Și

mai are și patima jocurilor de noroc.“ Totuși, la poker reușea să câștige întotdeauna cel puțin cîte două sute de lire sterline.

Fără tragere de inimă, își desprinsese privirea dinspre Anjou, cînd un steward bătu la ușa compartimentului și-și vîrî capul înăuntru, pentru a anunța:

— Cina urmează să fie servită, M'sieur!

Harry o privi întrebător pe Anjou.

— Dacă ai avut timp să-ți tragi respirația, poate accepți să luăm cina împreună. Îmi vei putea povesti mai multe despre motivul pentru care găsești fizica atît de fascinantă — și despre intrarea în înalta societate, adăugă el, cu un zîmbet ștrengăresc.

— Aș fi încîntată, M'sieur, zîmbi Anjou, măsurîndu-l cu privirea, dar asta mai e ceea ce se numește o „înscriere și pentru supeu“? Adică, tocmai lucrul despre care m-a prevenit mama mea: „Nu intra în vorbă cu bărbați necunoscuți.“ Desigur, ar fi trebuit să mai adauge: „Decît dacă au bani și un titlu.“

Rîse amuzată, sărind în picioare, și-și mișcă degetele în pantofii ei cei noi, încercînd să și le dezmoștească.

— Au, ăștia mă strîng deja, spuse ea, mutîndu-și greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Cred că ar fi cazul să ne prezentăm, propuse Harry, rîzînd. Numele meu este Harry Lockwood.

Politicoasă, Anjou îi strînse mîna.

— Iar eu sînt Anjou d'Aranville. Sau, ba nu... mint. Din acest moment, nu mai sînt Anjou d'Aranville, ci Anjou Mountjoy.

Harry înălță din sprîncene, cu uimire.

— Mountjoy?

Era un nume pe care-l știa bine. Toată lumea-l cunoștea. Bătrînul Lord Mountjoy era unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia.

— E numele străunchiului meu — cel la care mă duc în vizită, la Londra. A dorit să-l folosesc și eu. Și, întrucît *maman* a mea vrea să pună mîna pe banii familiei Mountjoy, a spus că trebuie să primesc.

Îl privi și oftă.

— Of, e o poveste foarte lungă și complicată.

— Mai povestește-mi, Anjou Mountjoy, îi ceru el, în timp ce o lua de braț, pornind cu ea pe culoar spre vagonul restaurant.

Pe parcursul unei cine prelungite, Anjou îi spuse lui Harry tot ce știa despre Georgie Mountjoy și legătura lui cu Marie.

— Era așa o scumpă, *grand-mère* a mea, comentă ea cu nostalgie. *Maman* a încercat să mă țină la distanță de ea — dar, desigur, n-a reușit. Marie îi putea zădărnici ușor toate manevrele, și mi-am petrecut cele mai frumoase momente ale copilăriei în apartamentul ei de pe rue Bonaparte. A murit acum cîteva luni și mi-e un dor teribil de ea. A fost cea mai bună prietenă a mea, dar *maman* spunea că avea o influență proastă.

Privindu-l pe Harry în ochi, adăugă:

— Mama mea o considera pe Marie o persoană rea, dar eu cred că-i plăcea doar să se distreze. Dumneata ce părere ai, Monsieur Lockwood?

Și filfii din genele ei lungi, bosumflîndu-și sexy buzele, în timp ce Harry rîdea sonor.

— Sînt de părere că flirtezi cu nerușinare, Anjou Mountjoy, replică el, amuzat. Nu-mi fac iluzii că ai găsi atrăgător un bătrîn ca mine, cred că flirtezi cu orice bărbat care reușește să se apropie îndeajuns de dumneata.

Anjou oftă exagerat de adînc, privindu-l cu ochi mari.

— Numai cu cei care arată bine, replică ea cu falsă inocență. Și nu ești bătrîn, Monsieur, ci doar „mai în vîrstă“...

— Îți mulțumesc, Mademoiselle Mountjoy. Cred că ai învățat multe de la *grand-mère* a dumitale.

— O am în sînge, recunosc eu. În sîngele meu franțuzesc, vreau să zic. Cel englezesc trebuie să fi înghețat la izvoare, încă din vremuri preistorice. Marie spunea că tatăl meu fusese un încorsetat, cu totul altfel decît străbunicul Georgie — care, da, a fost un destrăbălat! adăugă ea cu încîntare, în timp ce demola o porție de friptură cu cartofi prăjiți, pentru a comanda apoi și o *crème brélée*.

După ce o primi și pe aceea, ridică iar privirea spre el, cu ochi mari:

— *Mai sînt încă două, îi mărturisi ea, într-o șoaptă importantă. Alte două bastarde. La fel ca mine.*

Harry simți mai multe priviri îndreptîndu-se spre ei, în timp ce la mesele din jur se lăsa liniștea.

— Mă rog, nu tocmai bastarde, o corectă el, zîbind. Acela a fost tatăl dumitale, nu dumneata.

Anjou ridică din umeri, luînd o linguriță din crema de zahăr ars.

— E același lucru — în Franța, cel puțin. Numele nostru este întinat, așa spune mama. Și-n plus, nu avem nici un ban, în afara celor pe care-i câștigă ea. Știi, e Madame Suzette, îl informă, privindu-l în așteptare.

— Așa...? murmură Harry, întrebându-se dacă această Madame Suzette o fi fost cumva o vedetă de cabaret, care-și făcea numărul la *Folies Bergères*.

— Pălăriile ei sînt faimoase, îl informă Anjou. Și eu purtam una, dar cred că am pierdut-o în timp ce fugeam după tren.

Apoi, rîse.

— M-ar omorî *maman*, să afle. E hotărîită să-mi găsească o partidă bună — dar, desigur, eu n-am să mă mărit decît din dragoste.

Îl privi drept în och.

— Și pentru sex, desigur, adăugă ea, suav.

Tăcerea de la mesele din jur deveni și mai adîncă.

— A, vād că nu-ți mănînci desertul, constată ea, veselă. Îmi dai voie...?

Și-i luă din față prăjitura meringue, începînd s-o devoreze cu lăcomie.

Harry o privea uimit.

— Arăți de parcă ai trăi numai cu salată verde și grîu incolțit, remarcă el. Unde se duce totul?

Fata ridică din umeri, privindu-și cu uimire fărfură golită deja.

— Mănînc ca un cal, dar de cînd mă știu am fost așa, slăbănoagă. Cred c-am să iau și niște brînză, adăugă ea, privind spre căruciorul de servit al stewardului.

La cafea, spuse:

— *Eh bien*, Lordul Mountjoy e un om bătrîn. Nu are nici un moștenitor căruia să-i lase averea și proprietățile. Așa că, ce idee i-a venit? A trimis un detectiv particular să-i găsească pe descendenții lui Georgie. *C'est moi*, își arată ea pieptul, și celelalte două, o fată englezoaică și o americană din Texas. Urmează să ne întâlnim la Londra. Lordul Mountjoy ne va prezenta în înalta societate și va hotărî cine merită premiul întâi: milioanele familiei Mountjoy.

— Și cine crezi că va fi aceea?

— Depinde de toanele Lordului Mountjoy, cred, ridică Anjou dintr-un umăr, cu un mic zîmbet nepăsător. Mie, din partea mea, puțin îmi pasă.

Harry bănuia că-l mințea — și avea dreptate. Căci Anjou își dorea acei bani cu disperare. Și era hotărîtă să nu se lase împiedicată de nimeni să-i obțină.

— N-o fac decît pentru mama mea, minți ea din nou. Zice că-s un caz fără speranță, că nici un bărbat nu-și va dori vreodată o tocilară împiedicată ca mine.

Oftă, cu pătrundere.

— Uneori, am impresia că *maman* nu mă înțelege.

— Cumva, nici eu n-aș crede, fu Harry de acord, ghicindu-i jocul — căci își dăduse seama că Anjou era întocmai ca el: hotărîtă să pună mîna pe tot ce putea obține și gata să-și folosească toate farmecele în acel scop.

Trenul se apropia de Calais, și reveniră în compartimentul lor. Harry chemă un steward și-l instrui cum să transfere bagajele lui Anjou pe feribot, după care o conduse pe peron, pînă la îmbarcare.

— Doar ca să mă asigur că nu pierzi vaporul, îi spuse el, cu un zîmbet.

Anjou fîlfi din gene din nou, în timp ce spunea:

— A, nu, Monsieur Lockwood. Să nu încapă nici o confuzie în legătură cu asta: niciodată n-am să „pierd vaporul“.

O escortă pînă la cabină. În fața ușii, ochii lui Anjou îi susținură privirea întrebătoare. Se simțea și ea tentată, adevărat, dar avea ambiții mai mari decît aceea de a-l cuceri pe un Harry Lockwood, și era destul de vicleană ca să nu și le pericliteze tocmai atunci.

— Noapte bună, Harry, îl salută, sărutîndu-l repede pe amîndoi obraji. Îți mulțumesc pentru delicioasa cină. M-am simțit foarte bine.

Harry o apucă de mîna, trăgînd-o spre el, în timp ce o sorbea din ochi.

—Trebuie neapărat să mă părăsești atît de curînd?

Anjou căscă delicat.

— Sînt frîntă de oboseală, spuse ea, încercînd să sune cît mai somnoroasă.

— O să te mai văd? În Londra?

— Sigur că da. Nu mă îndoiesc că drmurile noastre se vor încrucișa din nou.

Își retrase mîna dintr-a lui, deschise ușa cabinei cu cealaltă și intră repede.

— Noapte bună, Harry, îl salută ea din nou, cu mai multă răceală.

Ușa i se închise în față, iar Harry o privi cu furie un moment — după care zîmbi, amintindu-și conversația pe care o avuseseră la masă, în timp ce pornea spre bar ca să bea un păhărel înainte de culcare. Știa că Anjou avea dreptate,

urmasu să se mai reîntîlnească. La urma urmei, nu era hotărîtă să moștenească milioanele bătrînului Mountjoy?

O văzu din nou în zorii dimineții următoare. Deasupra portului Sover, cerul era plumburiu, și plouă mohorît. Anjou străbătea cu pași mari potopul, spre Rolls Royce-ul maro al Lordului Mountjoy. Se întoarse, îl văzu și-și duse degetele la buze, suflîndu-i o bezea, după care se urcă în mașină, iar șoferul închise portiera și demară.

Harry se gîndi la explozia care avea să se producă în momentul cînd cele trei fete se întîlneau. Și la bătrînul Lord Mountjoy, care stătea ca un păianjen în mijlocul plasei, ademenindu-le cu banii lui, ticluindu-și micul joc. Spera că Mountjoy știa ce făcea — fiindcă de un lucru era sigur: Anjou d'Aranville urma să-i creeze mari dificultăți.

Capitolul 22

Laura Lavinia Swinburn nu voia să devină Laura Mountjoy. Simplul gînd o dezgusta. Ideea ridicolă că avea să devină dintr-o dată o debutantă, îmbrăcată de să moară lumea și prezentată lumii bune londoneze ca un iepure scos din jobenul unui scamator, o implea de oroare.

— M-am răzgîndit. Nu mă duc, îi spuse ea pe un ton rebel lui Jeannie, deși știa că trebuia s-o facă, fiindcă aveau nevoie de bani. Urăsc toată chestia asta, îl urăsc și pe Lordul Mountjoy și și le urăsc și pe fetele alea două.

— Cum poți să le urăști, cînd nici măcar nu le-ai întîlnit vreodată? replică rezonabil Jeannie.

Stăteau pe peronul *Gării Centrale* din Leeds. Expresul de Londra pufăia aburi, învăluindu-i într-un nor alb aproape la fel de compact precum ceața deasă ce întîrziase cu o zi călătoria Laurei.

— Dumnezeu ne-a trimis ceața asta, îi spuse ea lui Jeannie. E mîna sorții, a destinului, care-mi spune să nu mă duc. Nu mi-e *hărăzit* să mă duc.

— Lasă-l încolo de destin. Tatăl tău ar fi vrut să te duci — cum vreau și eu. Asta-i tot.

Jeannie nu adăugă și că, după părerea ei, Laurei i-ar fi făcut un pustiu de bine să plece din Swinburn, ieșind în lumea reală. O tânără ca ea n-avea ce să facă într-un conac izolat dintr-un sat mic ca acela.

Laura lăsă capul în piept, privind dalele de piatră înnegrită de sub picioarele ei, pentru a amâna momentul despărțirii pînă în ultima clipă.

— Hai că ești ridicolă, Laura! o dojeni Jeannie, exasperată. Ai o șansă miraculoasă. Alte fete s-ar înverzi de invidie, iar tu te porți de parcă te-ai duce la închisoare, nu într-o casă minunată, cu dansuri și petreceri pe care să le aștepti arzînd de nerăbdare. Și, pe deasupra, să-ți mai cunoști și *rudele*! Nu mai fi așa de proastă și du-te!

Conducătorul mergea pe peron, trîntind ușile vagoanelor, cînd Billy Saxton, cu brațele pline de ziare, trec grăbit pe-alături și intră într-un compartiment de clasa întâi. Din cauza ceții dese, fusese cît pe ce să piardă trenul.

Aruncă o privire pe fereastră, la bătrîna firavă, cu haine demodate, și fata abătută, în taior cadrilat și pulovăr verde. Femeia îi făcea observație și, după poziția rigidă a fetei, cu capul plecat, se vedea clar că nu era obișnuită cu muștrările.

— În vagoane! răcnii conducătorul, iar bătrîna o împinse ușurel pe fată spre ușa deschisă.

— Nu vreau să te părăsesc! se tîngui dintr-o dată Laura, aruncîndu-și brațele pe după gîtul ei. Nu vreau să plec din Swinburn. O, ce n-aș da să nu trebuiască să mă duc!

Jeannie o îmbrățișă strîns.

— Nu plînge, Laura. E spre binele tău, ai să vezi. O să te distrezi nemaipomenit de bine, îți garantez. Și cînd totul se

va termina, pe mine ai să mă găsești tot aici, în Swinburn, așteptându-te să-mi povestești totul.

Apoi o ținu la o lungime de braț, privind-o cu tandrețe. Îi aranjă câteva șuvițe de păr și o sărută apăsător.

— Și-acuma, hai, la drum cu tine! Și ține minte, tatăl tău ar aștepta din partea ta să te comporți ca o lady. Și eu, de asemenea.

Conducătorul își legăna deja felinarul verde. Suflă în țigărie, trenul trosni și zăngăni, gata să se pună în mișcare, dar Laura încă mai stătea pe treapta de jos a compartimentului de la clasa întâi, nehotărâtă. Aruncă o ultimă privire rugătoare peste umăr, dar pe fața lui Jeannie nu se vedea decât același zîmbet hotărât.

— Grăbește-te, Laura! îi strigă ea. Ții trenul în loc.

Fără tragere de inimă, Laura se urcă în vagon. Conducătorul trînti ușa după ea, iar trenul porni încet de la peron, împroșcînd cu aburi.

Uitîndu-se la bunica rămasă pe peron, care încă-i mai făcea cu mîna, zîmbind, Billy fu gata să jure că-i zărise luciul lacrimilor în ochi.

Ușa comportamentului său se deschise cu un foșnet. Fata stătea în prag, privindu-l încruntată.

— Of, fir-ar să fie, spuse ea nervoasă, nu m-am așteptat să mai fie cineva aici.

Își compară biletul cu numărul locului din fața lui, apoi își privi bagajul deja pus în plasa de deasupra, de către hamal. Era locul ei, nu încăpea îndoială.

— E bine, veți fi nevoit să mă suportați, ridică ea din umeri, așezîndu-se pe bancheta de catifea albastră.

Și, în clipa următoare, izbucni dintr-o dată în plîns.

Billy oftă, iritat. Plănuise să citească ziarele, eventual să și îmbuce o gustărică, mai târziu: o călătorie liniștită. Avea multe pe cap și ar fi preferat să nu-i tulbure nimeni gândurile.

Billy Saxton era unul dintre cei mai mari proprietari de cai de curse din Europa, deși în ultima vreme stătea mai mult prin America, spraveghind firma pe care o moștenise de la bogata lui mamă americană, decît la magnifica lui moșie din Wiltshire.

Somptuoasa reședință în stil iacobin a lui Billy, *Saxton Mowbrey*, și cei circa o sută de acri din jur, inclusiv satul Mowbrey, aparțineau familiei sale de numai trei generații. Bunicul lui le cumpăraseră de la foștii proprietari faliti, care sărăceau în timp ce el se îmbogățea — grație descoperirii întîmplătoare a unui înălbitor chimic căruia-i dăduse denumirea de „Detergentul Saxton Bun-La-Toate, potrivit pentru orice rufe de spălat“.

Bunicul Saxton devenise unul dintre giganții industrial ai secolului al XIX-lea, după care fiul lui moștenise totul și se însurase cu moștenitoarea cerealelor pentru micul dejun americane, Gianna Lombardi, iar la moartea lor, Billy moștenise suma celor două averi.

Avea treizeci și șase de ani, studiase la *Harrow* și *Cambridge*, apoi își luase masteratul în afaceri de la Harvard. Era un om tăcut și șters, cu glas bubuitor și o ușoară bîlbîială, atunci cînd se emoționa — adică ori de cîte ori cîștiga cîte unul dintre caii lui.

Billy Saxton, mugind: „Ha-ha-ha-hai, mi-mi-mi-mișcă-ți cu-cu, cu-cu, cu-cu, cu-cu-cu...!!!“ era una dintre glumele favorite ale pistelor de curse. Se spunea că, pînă

reușea el să termine îndemnul, afurisitul de cal ajungea deja la potou.

Billy era un om modest, care detesta publicitatea și nu accepta să-i apară poza-n ziar decît atunci cînd cîte unul dintre caii lui cîștiga o cursă importantă. Pentru el, caii erau vedetele spectacolului, iar laudele le meritau antrenorii. Eu nu fac decît să cumpăr caii, spunea el. Băieții ăia-s cei ce fac din ei niște învingători.

Se uită la fata din fața lui. Aceasta își scoase o batistă dn poșetă, își șterse lacrimile, apoi își suflă nasul. Îi aruncă lui Billy o privire furioasă.

— Nu v-v-vreți să-mi spuneți și mie ce s-a întîmplat? se oferi el, calm. Poate vă a-a-ajut cu ceva.

— N-aveți cu ce, răspunse sec fata. Nimeni nu mă poate ajuta. Sînt condamnată la o soartă mai rea decît moartea, sau... sau orice altceva.

Și în ochi îi lăci din nou o scăpărare de furie.

— M-m-mo-mo-moartea *sau* orice altceva?

— Ați înțeles ce-am vrut să spun, îl privi ea din nou, posomorîtă. Oricum, nu văd de ce v-ați preocupa. Nici măcar nu mă cunoașteți. Sîntem doi străini, și atît.

— Adevărat. Dar eu sînt un străin a cărui liniște a fost tulburată cînd o străină a năvălit în compartimentul lui de tren și a izbu-bu-bucnit în plîns. E normal, cred, să-mi exprim preocuparea.

Fata avu bunul simț de a se arăta rușinată.

—Vai de mine, cît s-ar supăra bunica pe mine, pentru asta! Nu suportă proasta creștere. Vă rog să mă scuzați.

Din nou părea să fie în pragul lacrimilor.

—Vreau să zic, sincer, vă prezint scuzele mele.

Billy dădu din cap, înțelegător.

— Vă accept scuzele în același spirit în care mi-mi-mi le-ați oferit.

Laura zîmbi, dintr-o dată mai îndrăzneată.

— Ia te uită, remarcă ea, nu arătați deloc ca un om încorsetat, și-atunci de ce vorbiți ca ei?

Cînd i se trezea interesul, Billy uita cu totul să se mai billie.

— De unde știți că nu-s un încorsetat?

Fata îl măsură cu privirea, pe gânduri. Era înalt și solid, cu păr blond-nisipiu des, umezit și pieptănat insistent ca să nu se cîrlionteze. Avea un chip lung, cam cabalin, ochi albaștri, nas lunguiet, bărbie puternică și o gură neașteptat de fermă.

— Se observă ceva anume la gură, cred, îl tachină ea. Acea expresie, ușor sardonică. Poate înseamnă că sînteți crud. Așa ar fi mult mai interesant. Ca domnul Rochester. Îl știți, nu, din Jane Eyre...?

— Le-am citit pe surorile Bront?, replică el, amuzat. În pofida faptului că nu sînt din Yorkshire.

— Atunci, de unde sînteți? îl întrebă ea cu o privire curioasă, uitînd pentru un moment de toate necazurile ei și de soarta mai crudă decît moartea.

Billy ridică din umeri.

— De peste tot. Sînt puțin scoțian, puțin italian, american... Poate și englez. Dar cu Yorkshire-ul n-am nici o legătură.

— Ei, desigur, oricine ar putea să-și dea seama de asta, replică ea. În Yorkshire sînt cei mai buni bărbați din lume.

În ochi îi apărură o expresie visătoare, iar Billy bănuia că se gîndea la un anumit tînar în special.

— Nu puteți avea toate acele naționalități, spuse ea, revenind dintr-o dată la realitate. Două, mai merge, dar mai mult de-atît e excesiv.

— Și, conform regulilor acestui joc, am voie să mi le aleg pe cele două?

Laura rîse, cu fața luminîndu-i-se de interes.

— Haideți, spuse ea. Începeți dumneavoastră. Apoi, va fi și rîndul meu.

— Să vedem... murmură el, mîngîindu-și gînditor bărbia. Cred c-am să iau perechea italian/american — astea fac cît una singură — și pe urmă cea scoțiană.

— Ha! exclamă Laura, triumfător. Știam eu că sînteți străin. Și eu sînt, dar nu într-un mod la fel de extravagant ca dumneavoastră. Trei sferturi italiancă, un sfert englezoaică.

Îl privi în ochi, cu curiozitate:

— Cunoașteți Florența? Mama mea era de-acolo, dar eu n-am avut niciodată ocazia s-o vizitez. Părinții mei au murit cînd eu aveam un an, înecîndu-se pe un feribot care s-a răsturnat. Se duceau la bunicul meu Fioraldi, în Toscana, dar n-au mai ajuns acolo, din păcate...

Oftă adînc, semn că povestirea pe care o repetase de atîtea ori încă o mai dusea.

— Nu l-am cunoscut pe nici unul dintre ei; în Italia n-am fost niciodată. Nici altfel n-am prea călătorit, doar la Harrogate, la internat, nu departe de Swinburn. Bunica mea Jeannie m-a crescut, și nici nu mi-aș fi putut dori o persoană mai minunată. Ea e totul pentru mine. Nici chiar propria mea mamă nu m-ar fi putut iubi mai mult.

Lacrimile îi tremurau din nou pe gene. Billy scoase din buzunar o batistă albă și i-o oferî în tăcere.

— Acum e așa de bătrînă, înțelegeți... continuă ea, cu voce tremurătoare. Nu suport gîndul de a o lăsa singură la Swinburn. Sau, mă rog, nu tocmai *singură*, desigur... ci doar *fără mine*. O, numai de nu mi-ar fi scris bătrînul Mountjoy, oferindu-mi mita asta enormă...

— Lordul Mountjoy? repetă Billy, uimit. Vreți să spuneți că vă duceți la Londra în vizită la Lordul *Mountjoy*?

Laura din cap.

— Din păcate, asta mi-e soarta, pare-se.

— N-aș fi crezut că poate fi considerată o soartă „mai crudă decît moartea“.

— Dacă o comparați cu viața la Swinburn, cu bunica mea și Haddon Fox, e mai crudă, replică ea, chiar dacă Haddon este un trădător. Urăsc Londra, și înalta societatea de-acolo, și toate găteliile alea prostesti.

— Haddon Fox? întrebă el, surprins.

Dintr-o dată, deveni intrigat. Își putea satisface curiozitatea atît în legătură cu fata aceea, cît și cu Haddon Fox, în același timp.

— Știți ceva? continuă el. Cred că v-o fi foame, după cît ați plîns. Ce-ar fi să mergem că luăm ceva de prînz, și-mi veți putea povesti și despre Haddon Fox, Lordul Mountjoy și bunica dumneavoastră. Și despre Swinburn, desigur.

— Să nu uităm nici calul meu de curse, exclamă Laura, sărînd în picioare.

Billy își spuse că ea însăși arăta ca un cal de curse, cu picioarele ei lungi și ochii cu gene dese și arcuite. Dar unul dintre ciorapi avea firul fugit, picioarele-i arătau

enorme, în pantofii greoi, cu șireturi, iar taiorul oribil de tweed arăta de parcă ar fi fost cumpărat de la târgul de vechituri — cum se și întâmplase, deși ea nu știa.

— Abia aștept să aud, replică Billy, luînd-o de braț, în timp ce porneau pe culoar.

După ce se așezară în vagonul restaurant și făcură comanda, îi ceru:

— Așadar, începeți cu începutul.

Laura îl privi cu prudență.

— Credeți că bunica mea ar fi de acord? La urma urmei, sînteți un om complet străin.

Billy ezită. Se vedea clar că nu știa cine era, și nici el nu voia să-i spună, fiindcă prefera să-i afle opiniile nepărtinitoare despre Haddon Fox.

— Aveți perfectă dreptate. Poate că e mai bine așa. Doi străni în tren, povestindu-și unul altuia despre viețile lor. La fel ca-n filme.

— Dar nu mi-ați spus nimic despre dumneavoastră, ripostă ea, cu suspiciune.

— Fiindcă ați vorbit tot timpul, și v-ați mai pierdut și vremea plîngînd, îi aminti el. Dar am să vă spun că numele meu de botez este B-B-B-Billy.

— Laura, îi întinse ea mîna.

— Bun, atunci, dumneavoastră prima. Și începeți cu începutul — cu Lordul Mountjoy, cel mai bine.

După ce Laura își termină povestea, Billy spuse:

— Deci, acum sînteți pe cale să deveniți debutantă.

Înălță o sprînceană, sceptic.

— Și asta-i o soartă mai crudă decît moartea?

Laura se încruntă, nefercită, în timp ce Billy schimba vorba, rîzînd:

— Povestește-mi despre Haddon Fox.

— Haddon era... vrea să zic, este puțin mai vîrstnic decît mine. În august împlinește douăzeci și șase de ani, mai exact. E înalt, blond, cu un păr mătăsos care tot timpul îi cade peste ochi. Ochii-i sînt albaștri. De un *albastru marin*, cum spune el tot timpul, mîndru, fiindcă tatăl lui a fost amiral. Toți bărbații din familia Fox au fost amirali, în afară de Haddon. Locuiesc într-o casă foarte mare, Foxton Hall, iar Haddon e antrenor de cai de curse. Am ajutat și eu la Foxton Yard, în vreo două veri, cînd încă mai eram în liceu. Așa ne-am cunoscut — și ne-am îndrăgostit... adăugă ea, mohorîtă.

— Și de-asta nu vreți să vă duceți la Londra. Ați prefera să rămîneți la Swinburn și să vă măritați cu el?

Laura își mușcă buza, privind decepționată supă Brown Windsor care i se legăna în farfurie, o dată cu mișcările trenului, apoi răspunse:

— Familia lui Haddon e foarte aristocratică. Au considerat că nu sînt destul de distinsă ca să mă mărit cu fiul lor. Doreau pentru el un titlu, o mireasă cu bani și proprietăți. Haddon a spus că-i interesa o „alianță“, nu o combinație din dragoste.

— Și Haddon ce-a spus?

Riidică din umeri, învinsă. -

— S-a logodit cu Lady Diana Gilmore. Așa, simplu, fără să mă anunțe măcar.

Ochii i se umplură iar de lacrimi.

— Spuneți ceva de calul dumneavoastră, se grăbi el să schimbe subiectul, în timp ce stewardul le lua farfuriile de supă și le servea friptură de vită cu budincă de Yorkshire. Celălalt motiv pentru care ați fi vrut să rămâneți la Swinburn.

— A, da, scumpa mea Sasha! se luminează ea la față pe loc. E o iapă murgă. A fost a lui Haddon. Părea să aibă o slăbiciune la piciorul dinainte, așa că a vrut să scape de ea, dar nimeni nu voia s-o cumpere. Atunci, Haddon a vrut s-o sacrifice, că nu era bună de nimic. Ea avea doar doi ani, și abia la trei încep să-și arate cu adevărat valoarea. N-am suportat gândul, avea un cap așa de nobil... Jur că, atunci când Haddon a vorbit despre sacrificarea ei, iapa aia a întors capul și s-a uitat la mine. M-a privit drept în ochi — uite așa...

Și îl privi cu o expresie pătrunzătoare, din adâncul sufletului. Billy își spuse că ochii ei avea exact culoarea whiskyului bun de malț.

— *Jur* că Sasha știa că i se punea la cale moartea, continuă ea, așa că, desigur, i-am spus lui Haddon că vreau s-o cumpăr eu, deși nu aveam bani. „Cît costă?“ l-am întrebat, așteptându-mă să-mi răspundă: „Ia-o pe gratis, oricum nu-i bună de nimic.“

„Douăzeci de lire sterline, și-i a ta,“ mi-a spus el, plesnind-o pe gît și începînd să-i sublinieze toate calitățile — pedigree-ul, tinerețea... „Cine știe, s-ar putea să iasă o câștigătoare din ea, la urma urmei,“ a mai adăugat.

Laura se încruntă, nefericită.

— Am considerat că nu era corect din partea lui să-mi ceară atît de mult, cînd știa că nu aveam nici un ban. Și,

oricum, dacă tot o împuşca, n-ar fi câpătat nimic. Totuşi, i-am telefonat bunicii şi i-am spus care era problema.

Billy zîmbi. Pentru Laura, nu încăpeau jumătăţi de măsură: totul era sau negru, sau alb, ori pe viaţă, ori pe moarte — aşa că-i spuse:

— Prin urmare, sînt sigur că bunica dumneavoastră a achitat suma cerută.

— Ba bine că nu. A spus că era un cadou de ziua mea, deşi trecuse deja.

Oftă cu mulţumire, amintindu-şi.

— Ca de-un copil am avut grijă de calul ăsta. Şi ştiţi ceva? Haddon se înşelase. I-am masat piciorul, am plimbat-o şi am antrenat-o, şi n-are nici o problemă. Fusesse doar o slăbiciune temporară.

Rîse cu voie bună.

— Nu cred că m-a iertat vreodată că i-am luat un cal de curse valoros pentru doar douăzeci de lire sterline. În sezonul trecut, am înscris-o în trei curse de novici, la Ripon: a cîştigat două, iar în cealaltă a ieşit pe locul trei. Îmi fac mari speranţe pentru ea, cred c-o să-mi aducă o mulţime de bani, cu care să-mi deschid propriile mele grajduri de antrenament, la Swinburn.

Pe un ton deschis, conchise:

— Aşa că, după cum vedeţi, de-asta am nevoie să mă duc la Londra şi să-mi pierd vremea cu toate prostiile alea mondene, din înalta societate: ca să primesc banii familiei Mountjoy pentru grajdul meu. O să antrenez cai cîştigători, o să mă îmbogăţesc şi o să am grijă de bunica mea, Jeannie, la fel cum şi ea a avut întotdeauna grijă de mine.

— Și să-l învingeți pe Haddon Fox cu propriile lui arme, adăugă Billy, ghicindu-i planul.

Laura zîmbi răutăcios, cu gîndul la răzbunarea pe care o aștepta cu atîta nerăbdare.

— Mi-am jurat c-o să-i arăt eu lui — și-am să-i arăt! După ce primesc moștenirea, am să fiu mai bogată decît Haddon. Și-am să fiu și o antrenoare mai bună decît el, care-i un leneș, adăugă ea, cu dispreț. Îi lasă pe alții să muncească în locul lui — ba chiar mai rău, și să gîndească în locul lui îi lasă. Așa că, nu vreau să obțin decît banii de care am nevoie pentru grajdul meu, și ca să am grijă de bunica. Din partea mea, celelalte două nepoate pot să-i ia pe toți ceilalți. Familia Mountjoy nu s-a oferit să ne ajute înainte, iar bătrînului nu i s-a trezit interesul decît acum, cînd nu i-a mai rămas nici o rudă, decît noi.

Cînd ajunseră înapoi în compartiment, Laura spuse:

— Sînt frîntă de oboseală. Am vorbit atîta, am și plîns...

Cască, acoperindu-și politicos gura cu o mînă roșie și aspră, muncită.

— Iar despre dumneavoastră nu știu nimic. Aș avea atîtea întrebări să vă pun...

Adormi în cîteva minute — și încă mai dormea, cînd expresul intra în gara King's Cross. Billy o luă ușor de mînă; avea unghiile roase.

— Trezește-te, Laura, îi spuse el. Am ajuns.

— O, nuuu...! se tîngui fata, deșteptîndu-se într-o clipă. Deci, asta a fost... Soarta mea mai crudă decît moartea...

Dar avu bunul simț să-i zîmbească, rușinată, în timp ce rostea acele cuvinte.

Billy îi chemă un hamal, privindu-l apoi cum încărca în cărucior o valiză veche și jerpelită, de școală, cu inscripția „*L. Swinburn, Queen Ethelburga's*“, imprimată pe ea, și două genți de voiaj maronii.

— Sper să ne mai vedem, într-o bună zi, spuse ea, înainte de a se urca în limuzina cu șofer în livrea maro, care dispăru în lungul bulevardului din fața gării.

Billy rămase pe loc, cu mâinile în buzunarele mantoului său albastru, uitându-se după mașină pînă cînd aceasta nu se mai văzu. De un lucru era sigur: cu Laura, Lordul Mountjoy urma să aibă de furcă. Viața lui n-avea să mai fie niciodată aceeași — și cumva, bănuia el, nici a sa proprie.

Se hotărî să-l caute pe Lordul Mountjoy și să obțină o invitație la balul acela. Zîmbi, cu gîndul la surprinderea de pe fața Laurei, cînd avea să-l vadă acolo. Atunci, trebuia să-i mărturisească cine era, desigur, după care puteau vorbi despre cai și curse. Poate găsea o cale s-o ajute. De fapt, într-un fel, o și ajutase: grație celor pe care i le spusese ea despre Haddon Fox, era decis să nu mai apeleze la Foxton Yard. Răzbunarea Laurei începea deja să funcționeze.

Cu zîmbetul pe buze, opri un taxi și porni spre *Hotelul Claridge's*, unde locuia într-un apartament enorm, ori de cîte ori se afla la Londra.

Capitolul 23

Mountjoy House ocupa un cvartal întreg, pe Curzon Street. Era clădită din gresie franțuzească palidă, și avea zeci de ferestre înalte, sub un acoperiș de ardezie cenușie, mansardat. La intrarea cu caldarîm a curții se aflau o poartă masivă de fier forjat și un portar cu joben, într-o gheretă. Copaci ornamentali, în hîrdaie verzi de lemn, înconjurau perimetrul la distanțe regulate, fiind înlocuiți de la un anotimp la altul. Doi dafini înalți, tunși în formă de piramidă, dominau treptele late de marmură din fața ușii duble din lemn de stejar, cu încrustații, unde aștepta majordomul cu păr argintiu, Johnson, în timp ce Anjou cobora din Rolls-Royce.

— Bună ziua, domnișoară Mountjoy, o salută el. Johnson este numele meu.

— Bună ziua, Johnson, răspunse Anjou, privind în jur, prin holul înalt.

O scară magnifică pornea din centrul holului, spre o galerie cu coloane; pardoseala era din marmură cu modele, iar cornișele de ipsos aveau mulaje elaborate, aurite. Peretii erau acoperiți cu tapiserii și tablouri, iar vreo duzină de canapele Louis V era aranjate între consolele de

marmoră, cu aranjamente florale complicate. Arăta ca un palat, iar Anjou își spuse, plăcut surprinsă, că pesemne Lordul Mountjoy trebuia să fie și mai bogat decât se așteptase ea.

Johnson o conduse în sus, pe scară.

— Domnișoara *Honeychile* a sosit ieri, o informă el, iar pe domnișoara Laura o așteptăm cu trenul de după-amiază.

— Domnișoara *Honeychile*? repetă Anjou, uimită, ridicînd o sprînceană.

— Este din Texas, dumneaei. Locuiește în odaia galbenă, la capătul culoarului.

Johnson deschise o ușă și se retrase cu un pas într-o parte, făcîndu-i loc să treacă.

— Lordul Mountjoy s-a gîndit că s-ar putea să preferați odaia albastră, domnișoară.

— Păi, este albastră, cu siguranță, remarcă Anjou, observînd covoarele persane cu modele albastre, tapetul cu arabescuri tot albastre și draperiile grele de brocart, evident albastre. Era enormă, cu plafon înalt, un pat imens cu baldachin, un birou sub una dintre cele trei ferestre cu vedere spre Curzon Street, și felurite mese mai mici, scaune, fotolii și canapele, printre care erau dispuse lampadare și veioze cu franjuri pe marginea abajurului. Mai existau o masă de toaletă și o baie, avînd cada lambrisată cu lemn de mahon și o baterie complicată de robinete din alamă.

— E perfect, Johnson, mulțumesc, zîmbi ea. Cred c-am să mă simt foarte bine aici.

— Camerista dumneavoastră personală, Agnes, va sosi în scurt timp, domnișoară, ca să vă despacheteze lucrurile. Iar ceaiul va fi servit în salonașul de la parter, la orele patru.

Ochii lui Anjou se luminau la gândul că urma să aibă chiar și o cameristă personală. Viața se arăta promițătoare și, dacă-și juca bine cărțile, n-avea să mai fie săracă niciodată; la urma urmei, nu urma să ajungă o curtezană — sau, Doamne ferește, să se mărite pentru bani!

Lăsînd-o pe Agnes să-i desfacă bagajele, coborî încet scara. Balustrada era făcută din onyx sculptat, iar covorul Bordeaux somptuos se simțea moale sub picioarele ei.

Aruncă o privire într-un salon enorm; apoi, într-unul mai mic; și într-o bibliotecă; într-un cabinet; o cameră de dimineață; o sufragerie vastă și alta, mai mică. Iar în partea din spate a casei se afla o frumoasă sală de bal, cu parchet lăcuit și candelabre magnifice de Waterford. Un glaswand franțuzesc se deschidea spre o terasă pietruită, de unde cîteva trepte coborau într-o grădină formală.

— *Mon Dieu...* murmură ea, impresionată, deci aici va avea loc balul nostru...

Reveni în hol și se opri în mijlocul acestuia, privind în jur sigură pe sine, tocmai cînd pe scara cea măreață apărură Honeychile, coborînd-o cu pași sprinteni.

Honeychile înnoptase în *Mountjoy House* singură — cu excepția zecilor de servitori. Cu gândul numai la stafii, oricît era de obosită, nu putuse să doarmă. Acum, se bucură să vadă că mai sosise cineva.

— Măculiță, ce bine-mi pare că te văd! exclamă ea, sărind peste ultimele cîteva trepte, ca să-i întindă mîna. Eu sînt Honeychile. Sau nu, cred că de fapt mă cheamă Eloise...

Anjou o măsură pe îndelete cu privirea, observându-i taiorul de tweed croit prost și pantofii neasortați, după care, amuzată, remarcă:

— Deci, așa arată o texană.

— Ce vrei să zici? întrebă Honeychile, descumpănită. Texanii arată și ei ca toată lumea, nu? Au un cap, două mâini și două picioare. Destul de normal, așa zice.

Anjou zîmbi cu răutate.

— La fel de normal ca numele tău.

— Ia vezi, că nici tu n-ai căderea să zici așa ceva! ripostă Honeychile, jignită. Nici Anjou nu-i tocmai un nume normal. Rîde ciob de oală spartă, dacă vrei să știi părerea mea!

— Puțin îmi pasă de părerea ta, se încruntă Anjou. *Eh bien*, și Lordul Mountjoy unde-i? Mă așteaptă.

— Și pe mine mă aștepta, dar încă n-a apărut. Valetul mi-a spus că întârzie din cauza ceții. Trebuie „să ne simțim ca acasă“ și să nu ieșim pe ușa asta pînă nu ajunge el aici.

Simpla idee o făcu pe Anjou să rîdă înveselită.

— După cum se vede foarte clar, Lordul Mountjoy e un optimist, spuse ea. Nu-ți dai seama, Honeychile Mountjoy, că dincolo de ușa asta ne așteaptă toată Londra? Magazine, cafenele, cluburi de noapte...?

— Adică ai să treci peste cuvîntul lui? întrebă Honeychile, mirată de îndrăzneala verișoarei sale.

— Sigur că da. Dacă Lordul Mountjoy e atît de nemanierat încît să nu se afle aici ca să-și întîmpine invitatele, atunci doar n-o să se aștepte nici el ca noi să stăm în casă și să ne plictisim. Ce spui, Honeychile, ai chef de-o aventură?

Americanca ezită, așa că Anjou adăugă, provocator:

— Hai odată — *sau n-ai curaj?*

Honeychile nu era genul care să refuze vreodată o provocare, dar încă mai șovăia. În cele din urmă, spuse:

— N-am nici un ban la mine.

— Ce nevoie avem de bani? O să mergem la o plimbare prin parc, să dăm de mâncare la rațe, să-i observăm pe englezi în habitatul lor natural... O să călătorim cu unul dintre autobuzele alea mari și roșii, și o să ne uităm prin magazine — pe la *Harrods*, *Fortnum* și *Mason*...

Honeychile rîse, iar Anjou adăugă, inspirată:

— Îți fac cîinste c-un ceai, la *Ritz*. Hai, ce zici de asta, Honeychile Mountjoy?

— S-a făcut. N-am băut niciodată „ceai“, și nici la *Ritz* n-am fost în viața mea.

Anjou îi făcu cu ochiul, în timp ce porneau spre ușă.

— Mă rog, știi cum se spune, zîmbi ea cu sfială: toate au un început.

Apoi, strigă:

— Johnson, noi ieșim în oraș, să bem un ceai. O să ne întoarcem mai tîrziu.

— Mă scuzați, domnișoară Anjou, replică el, șocat, dar Lordul Mountjoy a spus să-l așteptați aici.

— Iar la sosirea Lordului Mountjoy, noi exact aici vom fi, răspunse ea rece. În locul ăsta, așteptîndu-l.

La capătul Străzii Curzon, Anjou întrebă un polițist cum putea să ajungă la *Ritz*; apoi, se plimbară prin Mayfair și Burlington Arcade, pînă în Piccadilly, unde intră pe ușile marelui hotel, ca la ea acasă. Un cvartet de

coarde cînta în surdina, iar restaurantul era plin de tineri veniți să se distreze.

Șeful de sală le conduse spre o masă de lîngă perete, parțial ascunsă după un palmier într-o jardinieră, dar Anjou ridică sfidător bărbia, spunînd că în nici un caz nu avea de gînd să stea acolo, unde n-o vedea nimeni — și se duse la o masă din mijlocul sălii, lîngă una unde stăteau așezați doi tineri atrăgători, și se așază.

În timp ce comanda ceaiul, Anjou le adresă celor doi un mic surîs seducător.

— *Mon Dieu, mais il fait tr?s chaud ici!* exclamă ea, făcîndu-și vînt cu lista de bucate.

Honeychile nu știa franceza, dar ghici ce spusese, datorită gestului.

— Nici nu știi ce-i aia căldură, dacă n-ai călărit prin preria din Texas la amiază, într-o zi caniculară de vară, zîmbi ea. Mamă, ce mai transpiri...! Abia aștepti să ajungi înapoi acasă și să treci sub pompa din curte, ca să te speli de tot praful.

Anjou o privi încruntată, apoi oftă și clătină din cap cu exasperare, aruncînd o privire spre cei doi tineri. Aceștia îi zîmbiră, apoi se uitară în altă parte, cu falsă nepăsare. Anjou știa că ar fi fost de ajuns doar un singur cuvînt încurajator, ca să-i aducă la masa lor. Se hotărî să nu le acorde acest privilegiu — cel puțin, nu încă.

Ceaiul sosi, și devorară micile tartine cu somon afumat și castraveți, cornurile unse cu gem de căpșuni și frișcă proasapătă, și delicioasele pateuri franțuzești, timp în care Anjou turuia întruna verzi și uscate, aruncînd din cînd în cînd cîte o privire spre tinerii atenți de la masa vecină.

Cînd termină, își linse frișca de pe buze, cu vîrful roz al limbii, și se uită direct la ce doi tineri, zîmbindu-le. Îi zîmbiră și ei, prompt.

Ospătarul îi dădu nota de plată, iar Anjou studie suma, după care își deschise poșeta și începu să scotocească ostentativ prin ea.

— *Oh, mon Dieu!* exclamă ea, ducîndu-și o mînă la piept, cu un gest dramatic.

— Ce s-a întîmplat? o întrebă Honeychile, nedumerită.

Anjou îi aruncă o privire inocentă.

— Se pare că mi-am lăsat portmoneul acasă. N-am nici un *sou* cu care să plătesc consumația.

Honeychile scoase un țipăt îngrozit; parcă se și vedea escortată prin *Ritz*, cu cătușe la mîini, și petrecîndu-și lunile următoare la spălat de vase în bucătăria hotelului.

— Ce ne facem? întrebă ea în șoaptă, disperată.

În clipa următoare, întocmai așa cum se așteptase Anjou, tînărul blond de la masa alăturată sări în picioare.

— Vă rog să mă scuzați, spuse el, dar n-am avut cum să nu văd aud. Știu în ce situație neplăcută vă aflați, așa că vă întreb dacă-mi permiteți să vă ajut.

Honeychile o privi lung pe Anjou, care-i zîmbea tînărului, și deodată își dădu seama că verișoara ei știuse tot timpul că nu avea bani. Totul era un șiretlic — și-i reușea!

— Un salvator! remarcă Anjou, cu admirație. Vezi, Honeychile, e adevărat, la urma urmei, ce se spune despre englezi: sînt niște gentlemeni desăvîrșiți. Uită-te doar cum se oferă să ajute două biete demoazele la ananghie. Se cuvine să vă mulțumesc, Monsieur...?

Cei doi se repeziră să se prezinte:

— Rollo Furness!

— Archie Brightwell!

— Eu sînt Anjou d'Aranville Mountjoy, iar ea e Honeychile, adăugă ea cu un gest nepăsător spre verișoara ei, care privea cu oroare uimită cum Rollo puneă peste nota de plată o hîrtie de cinci lire sterline.

— Mountjoy? repetă Archie, cu interes. Aveți vreo legătură cu bătrînul conte?

— E străunchiul nostru, răspunse Anjou, plină de importanță. *Eh bien*, acum ne gîndeam să ne ducem pe la *Fortnum & Mason*...

Și se ridică, netezindu-și fusta, fără să se mai uite la cei doi tineri.

Din nou, așa cum se așteptase, Rollo și Archie se oferiră să le escorteze la magazin. O oră mai tîrziu, cînd ieșiră, Anjou aea brațele încărcate cu cutii de ciocolată și flori.

— Cum reușești? o întrebă Honeychile, copleșită, cînd tinerii le lăsară la *Mountjoy House*, unde le aduseseră cu un taxi, și plecară făcîndu-le cu mîna.

Anjou ridică din umeri.

— E foarte ușor, cînd știi cum, replică ea, cu același rîs răutăcios. Și, nu știu de ce, Honeychile, nu cred că tu ai să înveți vreodată.

Bridges coti la stînga pe Curzon Street, apoi încă o dată la stînga, intrînd într-o curte mare, cu caldarîm pe jos. Laura privi cu interes pe fereastră, la casa enormă de afară.

— Dumnezeule, murmură ea, impresionată, cînd un vuleț deschise portiera, ajutînd-o să coboare. Tare-aș mai vrea ca și bunica mea să vadă asta.

Johnson aștepta în capul scării de marmură, iar valetul scoase din portbagaj vechea ei valiză de școală și gențile maro.

— Nu e tocmai genul de bagaje cu care ești obișnuit, pun pariu, zîmbi veselă Laura.

Omul o privi amuzat, dar privirea de uliu a lui Johnson îl împiedică să răspundă cu o glumă.

— Bună seara, domnișoară Mountjoy, o salută Johnson, de pe trepte. Nădăjduiesc că ați avut o călătorie plăcută.

— Foarte plăcută, mulțumesc, confirmă Laura, cu gîndul la Billy.

— Johnson este numele meu, domnișoară.

— Îmi pare bine, răspunse ea, cu un zîmbet politicos.

— Valetul vă va duce bagajele în cameră, domnișoară. Dacă binevoiți să vă urmați, am să vă arăt drumul.

Laura porni după el, pe magnifica scară, privind cu ochi mari în jur.

— Dumnezeule, exclamă ea, uitîndu-se la covorul Bordeaux de pe coridor, asta-i lung ca o pistă de curse.

— Domnișoara Honeychile stă în odaia galbenă de la capătul culoarului, o informă Johnson. iar domnișoara Anjou vis-à-vis, în odaia albastră. Lordul Mountjoy a sugerat că dumneavoastră s-ar putea să vă placă odaia roz, aflată lîngă cea a domnișoarei Honeychile.

Deschise ușile duble, cu o înfloritură, și se retrase, pentru a-i face loc să intre.

Laura păși înăuntru, și dădu cu ochii de modelele ametoare ale tapetului în tonuri trandafirii, perdelele roz și covorul decorat cu trandafiri. Se gîndi la camera ei din Swinburn Manor, cu tapetul crem simplu, în dungă, scrinul ieftin și patul vechi de alamă, unde se spunea că o născuse mama ei.

— Este cu totul altfel decît acasă, fără doar și poate... comentă ea.

Valetul îi puse valiza pe suportul de bagaje, cu tot atîta grijă ca și cum ar fi fost un cufăr Vuitton, iar în ușă apărură o cameristă tînără.

— Ea e Josie, spuse Johnson. Va fi camerista dumneavoastră personală, domnișoară Laura. O să vă ajute cu tot ceea ce aveți nevoie.

— Camerista mea personală?

Laura o privi uimită pe blonda drăguță, în rochie neagră, cu bonetă și șorț. Rîse, gîndindu-se cît de ridicol era totul.

— Ei, cine știe, Josie, s-ar putea să fie distractiv, la urma urmei, spuse ea.

— Da, domnișoară, răspunse înțepată camerista — dar, cînd Johnson nu era atent, zîmbi.

— Lordul Mountjoy a întîrziat din cauza ceții, domnișoară. Va fi aci cît de curînd posibil, mai spuse Johnson. Între timp, celelalte două domnișoare au și sosit, iar cina e programată pentru șapte și jumătate. Băuturile, dacă doriți, se servesc la șapte, domnișoară, în salonaș.

— În salonaș, repetă ea. Îți mulțumesc, Johnson. Voi fi acolo negreșit.

Laura știa că nu se cuvenea să chestioneze o servitoare despre stăpînul ei, dar curiozitatea îi învinse scrupulele.

— Josie, începu ea, după ce Johnson se retrase, cum e Lordul Mountjoy? Cu adevărat, vreau să zic.

— Păi, nu mi-s prea sigură, domnișoară, că abia dacă-l vad. Excelența Sa este nițel cam irascibil, aș zice, iute la minie, știți... Nu cred că e foarte răbdător, oricum. Dar e un stăpîn drept, domnișoară. Foarte drept.

După ce făcu o baie, o lăsă pe Josie să-i pieptene părul pînă ajunse să strălucească, iar cînd camerista o întrebă dacă să i-l strîngă, răspunse că nu era nevoie, se simțea foarte bine cu el despletit.

— Să mergem, Josie, spuse ea, zîmbind. Sînt gata să-mi întîlnesc destinul.

Rîse, gîndindu-se la Billy și la ceea ce-i spsesese ea, că o aștepta „o soartă mai crudă decît moartea“. În timp ce cobora scara, se rugă să nu fie adevărat.

Johnson o aștepta în hol, gata s-o conducă în salonaș.

— Celelalte tinere domnișoare vă așteaptă, domnișoară Laura, o înștiință el, deschizînd ușa.

Și anunță, solemn:

— Domnișoara Laura Swinburn Mountjoy!

O fată înaltă și blondă se ridică în picioare și porni spre ea, zîmbind. Cealaltă, o frumusee roșcată, se rezema de consola din marmură, cu o mutră îmbufnată. Nu schiță nici un gest de a-i ieși în întîmpinare, iar Laura bănuia că o evalua ca posibilă competitoră.

— Mă bucur să te cunosc, spuse Honeychile, strîngîndu-i mîna. Acea e Anjou.

Frantuzoaica îi întinse mîna la rîndul ei, deşi cam fără tragere de inimă.

— Cred că e foarte frumos că putem fi prietene toate trei, continuă Honeychile, cu un zîmbet radios. Mărturisesc că pînă acum n-am avut niciodată o prietenă adevărată.

— Asta înseamnă că nici un prieten n-ai avut? se interesă Anjou, cu un zîmbet sperior.

Honeychile o privi surprinsă:

— Ei, sigur că am unul. Tom Jefferson e cel mai drag prieten al meu. Tom ştie totul despre mine — sau, mă rog, aproape totul, se corectă ea, repede.

Sceptică, Anjou înălţă o sprînceană:

— Chiar așa?

— Ascultă aici, Anjou d'Aranville Mountjoy, o puse la punct Honeychile, care începea să se enerveze. Acolo de unde sînt eu, oamenii nu încearcă să-ţi răstălmăcească vorbele, ca să iasă ceva ce n-ai vrut să spui. Vorbesc numai ce au în cap, şi o spun de-a dreptul.

— Bravo! bătu Laura din palme, încîntată. Însă ar fi cazul să te obişnuieşti cu englezii, Honeychile — sînt experţi în a *nu* spune ceea ce au în cap.

Oftă cu pătrundere.

— O ştiu din experienţă.

— Pun prinsoare că n-ai avut niciodată un drăguţ, Honeychile, așa-i? nu se lăsă Anjou.

Honeychile roşi.

— N-am avut niciodată *timp* să mă gîndesc la așa ceva, sînt prea ocupată.

Apoi se gîndi la Alex, și cum îi tresărise inima cînd o sărutase, și la florile pe care i le trimisese.

— Sau, de fapt, ba da, izbucni ea, dintr-o dată. Sigur că am și un iubit.

— Cum îl cheamă? vru să știe Laura, fascinantă de joc.

— Se numește Alex. Alex Scott.

— Doar n-o fi Alex *Andreos* Scott! exclamă Laura, uimită.

Honeychile le privi cu mirare.

— L-am cunoscut pe vapor. Am luat cîna împreună. Și m-a sărutat, adăugă ea, sfidător.

Anjou hohoti de rîs.

— Cel mai bogat om din lume te-a sărutat pe *tine*? A, da, acum îmi amintesc, adăugă ea, batjocoritor. Bărbatul cel celebru, bogat și misterios, Alex *Andreos* Scott. Și eu am luat cîna împreună chiar alaltăieri seară, la Paris, într-n bistrou mic și intim pe care-l știe el.

Oftă visător, dîndu-și ochii peste cap.

— E așa un om de lume, *mon amour*, Alex... Și atît de sexy, sărută așa de bine...

— Potolește-te, o preveni Laura, privind-o cu compasiune pe Honeychile, căreia i se umpleau ochii cu lacrimi de umilință.

— Ești... ești o *cățea*! țipă aceasta, întorcîndu-se în loc ca să pornească valvîrtej spre ușa.

Dar Anjou și Laura n-o mai priveau. Se uitau dincolo de ea, spre omul care stătea tăcut în ușa, observîndu-le.

Honeychile nimeri piept în piept cu el. Își șterse lacrimile de la ochi și ridică privirea.

— Oh... exclamă ea.

Anjou se grăbi să-și lase jos paharul de gin cu vermut, iar Laura se îndreptă de spate. Honeychile făcu doi pași de-a-ndăratelea, amuțită de spaimă.

Ochii Lordului Mountjoy erau reci ca gheața, în timp ce le măsura cu privirea, în tăcere.

Trecu astfel un minut, după care lordul spuse cu glas glacial:

— Sper că acest mic schimb de replici nu reprezintă forma dumneavoastră obișnuită de a conversa politicos, domnișoarelor. Dacă totuși este, voi fi cu siguranță nevoit să retractez expresia „domnișoare“, înlocuind-o cu „bucătărese“. Pare-mi-se că discuția pe care am auzit-o se situează la acel nivel. Sînt sigur că-mi veți da dreptate, nu-i așa?

Honeychile își lăsă capul în piept, amărită; știa că niciodată n-ar fi putut învăța să se poarte ca o lady.

Laura, la rîndul ei, știa că fuseseră prinse cu mîta-n sac.

— Vă prezint scuzele noastre, Lord Mountjoy, spuse ea, avînd senzația că se afla în fața directorului școlii, pentru cine știe ce năzbîtie.

Anjou ezită doar o clipă, după care o luă la fugă spre el.

— Ete na, unchiule Mountjoy, aruncă era veselă, vorbeam și noi ca-ntre fete, atîta tot.

Și-i depuse un sărut pe obrazul rece.

— Iar acum, vom încerca să-ți facem o impresie mai bună. O să ne prezentăm. Eu, desigur, sînt Anjou, și nu mai pot de emoție că-mi cunosc, în sfîrșit, singurul neam englez.

Privindu-l în ochi, îi adresă cel mai sincer zîmbet al ei; așa cum se așteptase, Lordul Mountjoy îi zîmbi la rîndul lui. Cam ursuz, bineînțeles, dar pericolul trecuse.

— Ea e Laura Swinburn, continuă Anjou, fără să le lase șii celorlalte fete ocazia de a vorbi și ele. Laura e din Yorkshire, cred. Iar asta, încheie ea, cu un gest neglijent, asta-i domnișoara Honeychile, care-a venit tocmai din bătrînul și micul Texas.

— Îmi pare bine, spuse morocănos Lordul Mountjoy.

Acum, că se aflau acolo, n-avea nici cea mai vagă idee ce să le spună. Nu mai vorbise cu o femeie tînără de ani de zile, și-n nici un caz cu vreo străină.

Își scoase din buzunarul vestei vechiul ceas de aur și se uită ce oră era.

— Da, bine atunci, spuse el, vîrîndu-l la loc. Eu acum mă duc la club. Să vă prezentați la mine mîine dimineată, în bibliotecă, la ora nouă fix. Atunci vom discuta despre viitorul vostru.

Și ieși din saloan, lăsîndu-le să privească nedumerite pe urmele lui.

Capitolul 24

A doua zi dimineata, la ora noua fara cîteva minute, Lordul Mountjoy se plimba pe covorul în carouri, cu mîinile la spate, învîrtindu-şi agitat degetele mari, în timp ce minutarul ceasului de pe consolă se apropia încet de ora nouă. În sfîrşit, micul heruvim de aur bătut de nouă ori cu ciocănelul într-un gong şi mai mic.

— Întîrzie, spuse el cu glas tare. Fir-ar să fie, şi ştiam că aşa vor face. Femeile nu sînt niciodată punctuale.

Se auzi o bătaie în uşă, iar lordul lătră:

— Întră!

Fătuca franţuzoaică apărut prima; cumva, îşi dăduse seama că nu era genul care să stea la nici un fel de coadă. Urmă iepşoara din Yorkshire şi, la urmă, americanca.

— Bună dimineata, Lord Mountjoy! salutară toate trei în cor, ca şi cum ar fi repetat dinainte.

— Sper că ai dormit bine, unchiule, adăugă Anjou, cu un zîmbet dulce.

— Hmm, mulţumesc... răspunse el, luat complet pe nepregătite. Da, da...

Le ocoli tăcut, inspectîndu-le cu un ochi critic. I se strîngea inima, în timp ce se întreba cum avea să poată

mătușa Sophie Mountjoy să facă din ele niște debutante. Păreau complet fără speranță.

Sophie fusese măritată cu un văr îndepărtat, ucis în război, și-i promisese să aibă grijă de ele ca o cloșcă — deși William, care o cunoștea mai bine, știa că „uliu“ ar fi fost un termen mult mai potrivit. Sophie nu avusese niciodată copii și, sub supravegherea ei, „fetele lui“ nu puteau nici măcar să se gândească la vreun pas greșit. Da, da, își spuse recunoscător; Sophie avea să le instruiască în pas alergător.

Se uită din nou la ceas, gândindu-se că și Sophie întârzia. Ce naiba aveau femeile de nu puteau ajunge niciodată la timp?

Chiar atunci, se auzi o bătaie în ușă, iar Johnson anunță:
— Lady Sophie Mountjoy, domnule!

Capetele fetelor se întoarseră, în timp ce Sophie intra în cameră. Era înaltă și cu o atitudine regală, un păr alb coafat impecabil și un piept proeminent, împodobit din belșug cu broșe bătute în diamante.

— Îneța, William! salută ea, cu o voce tunătoare care s-ar fi auzit pînă la o milă distanță, sărutînd aerul lîngă obrazul lui. Nu c-ar fi o dimineată prea bună... Plouă afară, de să se-nece rațele, iar traficul e abominabil.

Se întoarse și se uită la cele trei fete, care-i susținură privirea cu teamă.

— Ei, ei, și ce-avem noi aici... spuse ea, ridicînd o lornietă de aur la ochi, ca să le inspecteze și mai îndeaproape.

Apoi întoarse capul spre Mountjoy și spuse, caustic:

— Fetele Mountjoy, ba bine că nu... Mai degrabă, rățușele urîte Mountjoy. O să te coste scump, îl preveni ea. O

grămadă de bani o să te coste, ca să le transform pe arătările astea în niște Cenușărese și să le gălesc câte-un prinț.

Își duse iar lornieta la ochi, privindu-le picioarele.

—...Și un pantofior de sticlă care să le încapă!

— Le voi lăsa în mâinile tale capabile, Sophie, spuse el, îngrijorat. Fă cu ele ce poți — cu condiția să nu facă de rîs numele Mountjoy, mai adăugă, neliniștit.

— Lasă totul în seama mea, William. Dacă poate cineva să rezolve problema asta, eu sînt aceea.

În timp ce Lordul Mountjoy ieșea grăbit din cameră, îndreptîndu-se spre ambianța familiară și sigură a clubului său, mătușa Sophie le spuse:

— Faceți bine și prezentați-vă.

Anjou fu prima, desigur.

— Anjou d'Aranville, mătușă Sophie, declară ea, apropiindu-se cu îndrăzneală pentru a-i depune două pupături pe obraji bine pudrați.

Mătușa Sophie o respinse, oripilată.

— Primul lucru pe care trebuie să-l înveți e să nu-i săruți pe englezi, mai ales la prima întîlnire, o învătă ea. Pur și simplu nu se face.

— Scuză-mă, mătușă Sophie, răspunse Anjou, cu un zîmbet învingător.

Laura îi întinse o mînă cu pielea înăsprită și unghiile roase.

— Îmi pare bine, spuse ea. Eu sînt Laura Swinburn.

Mătușa Sophie își trase nasul, delicat, ridicîndu-și o batistă sub nări.

— Și încă mai porți damful de la grajduri, comentă ea, ținîndu-și batista la nas.

Laura roși.

—Vai de mine, exclamă ea, de obicei port acest pulovăr cînd fac curat în curte. E curat, dar cumva mirosul cailor persistă.

— Lecția unu: n-ai să porți jerseele de la grajduri în salon, o preveni mătușa Sophie. Fă bine și ține minte asta, fata mea.

Honeychile îi ridică bărbia în aer; era cine era și la naiba cu tot ceea ce credea mătușa Sophie.

— Honeychile Mountjoy Hennessy, își declină ea identitatea, din Texas.

—Texas, hmm?

Din nou, mătușa Sophie o studie prin lornietă.

— Acolo a sfîrșit Georgie, nu-i așa, la fermă?

— Da, doamnă, așa este. Eu însă nu l-am cunoscut niciodată. A murit înainte de nașterea mea.

— Maică-ta nu era actriță?

Honeychile zîmb, gîndindu-se cît i-ar fi plăcut lui Rosie o asemenea descriere.

— Ba da, doamnă, a fost Rarin' Rosie, Cea Mai Sexy Stripperă de pe Circuit. Așa i se spunea, cînd a cunoscut-o tata.

— Dumnezeuule mare! exclamă mătușa Sophie, descumpănită. Nu prea cred că ar fi cazul să trîmbițăm acest lucru prin saloanele din Mayfair. Poate că, dacă spui doar că a lucrat în teatru, va fi de ajuns.

După ce-și reveni din șoc, reluă cu vocea ei bubuitoare:

— Și acum, domnișoarelor, să ne apucăm de treabă. Avem foarte multe de făcut într-un timp extrem de scurt, dacă vrem să vă facem demne de a fi prezentabile în înalta

societate. Este o provocare grea, recunosc, dar una la al cărei nivel cred că ne putem ridica, Lordul Mountjoy și cu mine, așa că ne așteptăm cu siguranță ca și voi să faceți același lucru.

Se încruntă la ele, după care adăugă, pe un ton de avertisment:

— Nu se va îngădui nici o neglijență, delăsare sau lenevie. Pur și simplu n-am să le tolerez. Familia Mountjoy a fost renumită întotdeauna pentru spiritul și mândria ei. Nu mă voi mulțumi cu nimic mai prejos din partea voastră, fetelor.

Privind-o pe Laura, adăugă:

—Va trebui să înveți cum să te porți agreabil. Iar tu, să nu te ma grozăvești, continuă, pe același ton prevenitor, către Anjou. Și tu să asculți mai mult și să vorbești mai puțin, îi spuse și lui Honeychile.

Îmi dau seama că vă lipsește cu desăvîrșire orice simț al vestimentației, și aveți amarnică nevoie de haine corespunzătoare, urmă ea. Personal, nu-i înghit pe creatorii de modă francezi; după părerea mea, ei pur și simplu nu înțeleg gustul englezesc. Prin urmare, am stabilit o întâlnire cu un modist nou, tânăr, pe nume Norman Hartnell. El vă va face rochiile de bal și ținutele de prezentare. Vom merge și la Victor Steibel, și la Beta, în

Knightsbridge, pentru rochii și taioare de zi.

Oftă, uitîndu-se la ele, cu gîndul la enormitatea sarcinii, și spuse:

— Pînă atunci, am să vă duc chiar în clipa asta la *Swan & Edgars*, fiindcă nu mai suport să vă văd nici un minut în fața ochilor, în bulendrele astea oribile.

Către Anjou, adăugă cu o voce rece ca gheața:

— Cît despre tine, draga mea, îți arăți din picior mult mai mult decît este decent. Le voi spune personal croitoreșelor să-ți coboare tivurile la un nivel mai cuviincios.

Anjou oftă, gîndindu-se cu regret la Paris, la *Schiaparelli*, *Chanel* și *Worth*, pentru ale căror haine ar fi fost în stare să facă moarte de om.

Și-au petrecut restul dimineții într-un salon de probă la *Swan & Edgars* în timp ce cîrduri-cîrduri de croitorese și vînzătoare intrau și ieșeau, prezentînd rochii, fuste, bluze și jersee de lînă, pantofi și ciorapi, pentru ca mătușa Sophie să le aprobe pe toate.

Au revenit la *Mountjoy House* ca să ia un prînz rapid, după care s-au dus la *Hartnell*, unde li s-au luat măsurile, iar mătușa Sophie a spus clar de ce anume aveau nevoie. S-au adus din ateliere cupoane de materiale somptuoase, care au fost drapate pe ele și s-au luat hotărîrile definitive.

După aceea, au vizitat-o pe Madame Vacani la studioul ei din Kensington, și au programat lecții particulare de dans și arta politeții de la Curte.

Apoi, mătușa Sophie și-a privit ucenicele care se ofileau pe picioare și a spus:

— E timpul să ne bem ceaiul. Dar, cum încă nu sînteți destul de prezentabile ca să vă duc la *Gunters*, vă expediez acasă.

Și s-au înghesuit, frînte de oboseală, într-un Daimler cu sofer, care le-a dus înapoi la *Mountjoy House*.

După aceea, zilele au trecut doldora de lecții. Luau lecții de etichetă, de ținută, de vorbire și de dans, de făcut reverențe corecte la Curte și de a fi „agreabile“ la masă sau cu cîte un partener de dans. Mătușa Sophie spunea că trebuiau să învețe obiceiurile țării, ca să ia parte la petrecerile din weekend, și-și petreceau ore întregi alergînd pe terenul de tenis, într-o încercare de a deveni acceptabil de îndemînatice — dar, de călărit, nimeni nu trebuia să le învețe pe Laura și Honeychile cum să se țină în șa.

Cumva, ziarele au prins de veste despre strănepoatele de mult pierdute ale Lordului Mountjoy, așa că toată lumea a aflat de ele; erau cel mai bine păstrat secret al Londrei, și se lansase o concurență acerbă pentru a primi o invitație la bal. În plus, la *Mountjoy House* nu mai avusese loc un bal de peste patruzeci de ani, și toți erau surescitați la gîndul de a vizita dn nou frumoasa reședință. Lordul Mountjoy se retrăsese la adăpostul casei sale de la țară, în Wiltshire, dar spre tristețea lui Anjou, mătușa Sophie se mutase permanent în casă — pînă erau „lansate cu bine“, cum spunea ea.

— Ca niște corăbii, rîse Laura. Nu mai lipsește decît să ne spargă cîte-o sticlă de șampanie-n cap, și-o să pornim pe mările și oceanele furtunoase ale înaltei societăți, gata să fim salvate de primul bărbat chipeș căruia-i cădem cu tronc.

— Ba eu, nici gînd! replică Honeychile, cutremurîndu-se.

Stăteau tolănite în cara Laurei, frînte de oboseală după o zi grea de probe și antrenamente la tenis — muncă pe care Honeychile o considera mai grea decît legatul tăurașilor.

Honeychile purta un halat de baie roz, și tocmai se spălase pe cap. Își usca părul în fața focului și avea obraji

îmbujorați de căldură, făcînd ca ochii albaștri să-i scînteieze ca safirele. Anjou își dădu seama, surprinsă, că arăta cu totul altfel. Bănuia că toate se schimbaseră, pînă și Laura devenise mai drăguță și feminină, în kimonoul ei de mătase albastră, lăcuindu-și cu roz unghile pe care și le lăsase să crească.

— Mătușii Sophie n-au să-i placă, spuse ea cu un zîmbet de satisfacție. „Nerușinat de țipătoare, fata mea“, îi imită ea glasul contralto-bubuitor.

Toate trei izbucniră în rîs.

— Dacă nu vrei să te măriți, atunci ce vrei, Honeychile? o întrebă Laura, fluturîndu-și mîinile prin aer ca să i se usuce lacul de unghii.

—Vreau banii unchiului Mountjoy, răspunse Honeychile.

— Bine măcar că ești sinceră, replică Anjou.

Laura îi aruncă o privire acidă.

— Hai să privim adevărul în față, toate trei sîntem aici pentru asta. Eu, una, știu că tot banii îi vreau.

— Și de ce anume îi vrei *tu*? se interesă Anjou, întinzîndu-se alene pe canapeaua roz.

— Din două motive, încep Laura...

Și le povestește despre bunica ei, care rămăsese fără nici un ban, și despre trădarea lui Haddon Fox.

— M-am gîndit că am să pot avea grijă de bunica mea, așa cum și ea a avut grijă de mine. N-am nevoie decît să-mi deschid propriul meu club de antrenament, ca să pot avea grijă de ea și de Swinburn. Și atunci, voi fi fericită, încheie ea.

— Mă întreb... murmură Anjou, sceptică.

— Dar dumneata, *Mamzelle* Anjou? o repezi Laura. Ce motive ai? În afară de haine, bijuterii și bărbați?

Anjou rîse.

— Am eu motivele mele, spuse ea, dar sînt private. Și Miss Texas? Fata care nu vrea să se mărite, și probabil nici chiar banii nu-i vrea de fapt — e pur și simplu prea bună ca să fie adevărată.

Honeychile se bucură că stătea lîngă foc, așa că nu i se observa roșeața din obraji. Anjou o zădăra tot timpul; probabil îi plăcea doar s-o provoace, pentru a o vedea explodînd de furie. Ei bine, își făgădui ea, de data asta n-avea să-i dăruiască acea satisfacție.

— Foarte simplu, spuse ea încet. Am nevoie de bani ca să plantez din nou pămîntul, și să aduc vite de cea mai bună calitate. Vreau ca *Mountjoy Ranch* să redevină așa cum a fost pe vremea tatălui meu. Am fost nedemnă de el, iar acum ferma nu mai face nici două parale. După moartea lui, mama mea a cheltuit toți banii. Și pe urmă, s-a recăsătorit. Într-o zi, a apărut la fermă pe nepusă masă și a zis: „Ăsta-i noul meu soț, Jack Delaney.“ Peste cîțiva ani, a împușcat-o, încheie ea.

Anjou se ridică în capul oaselor, holbîndu-se la ea, iar Laura întrebă, șocată:

— Adică vrei să spui că a *omorît-o* pe maică-ta?

Honeychile dădu din cap.

— Sînt sigură că el a făcut-o.

Și le povesti cum fusese găsită Rosie moartă, și despre alibiul lui Jack Delaney.

— Și pe urmă, a mai venit vreodată să ceară ferma? întrebă Anjou, fascinată.

Honeychile dădu din cap.

— Dar, vedeți voi, ferma îmi aparținea mie. Fusesse lăsată cu mandat, așa că el n-avea cum să pună mîna pe ea. Sau, cel puțin, nu atunci, înainte de a găsi vreo cale...

Se uită la ele, văzînd cum o priveau, cu ochi plini de compasiune. Pînă și Anjou părea preocupată. Totuși, nu le putea spune. Nu vorbise niciodată despre cele întîmplute, însă visase acel lucru tot timpul, cel puțin la început — pînă se pierduse treptat în ceață... Credea că reușise să lase amintirile în urmă, dar în noaptea aceea a visat totul din nou, și toate vechile ei spaime au revenit.

Jack Delaney știuse dintotdeauna că era un tip deștept. Așa se îmbogățise, în anii de cînd o părăsise pe Rosie. Era „proprietarul“ unor reprezentanțe de automobile în șase comitate, deși în realitate totul nu era decît un paravan pentru a spăla banii Mafiei. Mai avea și o casă mare în Houston, și circula cu un Cadillac negru mare, personalizat, cu tapițerie de piele roșie.

Era bogat fiindcă nu avea scrupule; știa toate mișcările și cum să le facă. Dar încă mai era vasalul mafiei. Ei îi erau stăpîinii, iar el le îndeplinea ordinele. Așa că, citind în ziar despre prospecțiile după petrol la ferma *Mountjoy*, și-a dat seama cît de mult avea să se îmbogățească Rosie. Și și-a spus că, în fond, încă mai era căsătorit legal cu ea.

N-avea nici un motiv de a nu putea să se împace cu ea. Avea s-o aducă la Houston, să-i arate casa lui mare și să-i spună: „Uite, fetițo, sînt mult mai bogat decît tine. Ce naiba, dacă m-ar interesa banii tăi, aș aștepta pînă dau ăia de petrol. Hai să ne împăcăm, fetițo, îmi pare rău pentru ce

s-a întâmplat și mi-a fost un dor îngrozitor de tine, da' nu puteam să mă întorc în genunchi, nu...? Am și eu mîndria mea, în fond. Vino acasă, Rosie, și fii nevasta unui om bogat, ca să nu mai ai de ce să-ți fac griji, în caz că nu se găsește petrol..."

Știa că Rosie a avea o inimă romantică și ar fi fost coplesită de flori, inelul cu diamant și vorbele dulci cu care avea s-o îmbie. Avea să se întoarcă la el, și dacă nu se găsea petrol, putea s-o alunge iar.

„Cine nu riscă, nu câștigă,” și-a mai spus el, în seara cînd i-a telefonat la *Silver Dollar*.

Dar Rosie n-a făcut decît să rîdă — și a rîs și mai tare, cînd Jack i-a spus de ce-i dădea înțîlnire.

— Oi fi crezînd că-s născută de azi, de ieri, Jack, i-a replicat ea, încă rîzînd. Am să fiu mai bogată decît ai putea să visezi tu vreodată, puiuțele. Iar tu n-ai să pui mîna nici pe-un cent din banii mei!

Și i-a trîntit telefonul în nas.

Jack avusese nevoie de cîtva timp, ca să ia o decizie. Ca soț al lui Rosie, încă mai era, legal, tatăl vitreg al lui Honeychile. Iar dacă Rosie nu-i mai stătea în drum, devenea stăpîn pe situație.

Nu plănuia s-o facă el însuși — avea nevoie de un alibi perfect. A chemat un ucigaș plătit pe care-l cunoștea, a pus la cale toate amănuntele și, la data stabilită, s-a dus cu o femeie la hotelul *Warwick*, din Houston. Au comandat de băut la bar, au luat cina în restaurant, i-au spus ostentativ noapte bună portarului, tîrziu după miezul nopții, și au urcat cu liftul în camera lor. În aceeași noapte, Rosie a fost împușcată la o distanță de cîteva mile, în San Antonio.

Jack stabilise că planul cel mai bun era să se ducă pur și simplu la *Mountjoy Ranch* și să declare că ferma era a lui. Nu se așteptase ca Aliza să fie atît de deșteaptă, nici ca Honeychile să-l urască atît de mult. Totuși, cînd l-au alungat, asmuțind cîinele pe urmele lui, a știut ce avea de făcut în continuare.

S-a dus la Andersen, avocatul familiei Mountjoy, și i-a spus că era soțul îndurerat al lui Rosie. A recunoscut că trăiseră separat, dar spunînd că Rosie voise așa, ca să-și păstreze independența, și că el încercase de multe ori s-o convingă să se întoarcă și să fie iar împreună.

— Nu era nevoie să ajungă în parcul ăla de închirieri, a spus el. Aș fi ajutat-o să trăiască în stil mare. Ea și Honeychile ar fi putut locui la mine, într-o casă elegantă, din Houston.

Și a continuat:

— Am să fiu sincer cu dumneata, Andersen. Întotdeauna am iubit-o pe fetița asta, o cunosc de cînd era mică... Chiar dacă nu e sînge din sîngele meu, tot sîntem legați unul de altul... De fapt, unul dintre cele mai grele lucruri pentru mine, cînd a plecat Rosie, a fost să mă despart de Honeychile. Mă topeam, pur și simplu, după fata aia.

Făcu un gest resemnat cu mîinile.

— Iar acum, cînd biata Rosie s-a prăpădit, iar fata e încă așa de mică și n-are cine să se ocupe de ea, mi-am spus: „Jack, asta-i șansa ta să te achiți. Față de Rosie, și față de Honeychile. Și față de tine însuți.”

Îl privi pe Andersen drept în ochi și-i spuse, ca de la bărbat la bărbat.

— Ascultă, înțelegi ce vreau să spun, poate că și dumneata ai copii. Când am citit despre grozăvia aia care i s-a întâmplat lui Rosie, mi-am zis: „Fir-al al naibii, trebuie să fac ceva ca s-o ajut pe orfana aia mică, sărmana... La urma urmei, sînt tătîcul ei de-al doilea...”

Așa că, domnule Andersen, aș dori să-i dăruiesc lui Honeychile genul de casă pe care n-a avut-o niciodată. Să mă ocup să se ducă la școală, chiar și la colegiu, dacă vrea. De-acum încolo, Honeychile va avea un tată cum se cade. Un om care să-i fie mereu alături.

Andersen era impresionat de bărbatul arătos, elegant și cultivat care stătea în fotoliul din fața lui. Rosie fiind moartă, se afla oricum într-o dilemă apropo de Honeychile. Fata nu avea alte rude în afară de Jack Delaney — care, din punct de vedere legal, era totuși tatăl ei vitreg. Avea dovada în mînă: certificatul de căsătorie dintre el și Rosie.

Totuși, încă mai ezita. Puteau fi mulți bani în joc. Cine putea ști dacă Delaney nu era decît un escroc pornit să pună mîna pe petrolul de sub *Mountjoy Ranch*?

Andersen s-a interesat și a aflat că Delaney avea într-adevăr o casă scmpă în Houston, precum și alte cîteva proprietăți, și că deținea firme de automobile prospere în șase comitate, precum și un portofoliu de investiții substanțial, compus din resturi de la crahul bursei acțiunilor, speculate abil.

În cîteva zile, formalitățile s-au terminat: Jack Delaney a fost numit tutore al lui Honeychile și mandatar al fermei *Mountjoy*, pînă cînd fata împlinea douăzeci și unu de ani.

Triumfător, Delaney s-a întors la *Mountjoy Ranch*. Numai că, de data asta, a luat și vreo doi haidamaci cu el,

și o femeie îmbrăcată în soră medicală, pe lângă Ordinul Judecătoresc care decreta că Honeychile trebuia să locuiască împreună cu el, la reședința lui.

A încercat să fie cât mai binevoitor, ca să salveze aparențele, dar Honeychile nici gînd să coopereze.

—Te previn: pleacă de pe proprietatea mea pînă nu pun iar cîinele pe tine!

— Honeychile, Honeychile, a răspuns el, ridicînd palmele, cu un gest împăciuitoare. Am venit aici ca să stăm de vorbă, să-ți spun ce s-a întîmplat. Nu vreau decît să te ajut, fetițo. Mai bine lasă cîinele în pace și ascultă-mă, da?

— Cară-te! replică ea, cu dispreț.

Jack oftă.

— Ei, acum de ce trebuie să strici totul? Mama ta spunea mereu că nu știi cum să fii mai dificilă, și cred că avea dreptate. Dar problema e că acum am aici un ordin de la tribunal, semnat de judecătorul comitatului San Antonio, și de avocatul tău, Andersen, care-mi acordă custodia legală asupra ta, pînă vei ajunge la vîrsta de douăzeci și cinci de ani.

Și-i ordonă uneia dintre gorile:

— Arată-i Ordinul Judecătoresc, Vinnie.

Vinne se uită la cîine, cu teamă.

— Poftim... spuse el, pornind spre Honeychile.

Fisher mîrîi, dar Honeychile îl ținea strîns de lesă. Luă coala de hîrtie cu ștampila oficială roșie și o citi. Păli la față, iar cînd i-o întinse înapoi, vocea îi tremura:

—Va trebui să mă omori, ca să mă iei de-aici, spuse ea. La fel cum ai omorît-o și pe mama.

Jack se întoarse spre soră.

— Acum înțelegi ce voiam să spun? zise el, răsucindu-și un deget în dreptul tâmpiei. Fata nu mai e întreagă la cap, cele întâmplate i-au luat mințile. Nu mai știe ce e adevărat și ce nu.

Apoi, adăugă:

— Honeychile, ai de ales. Vii cu mine acum, și lămurim totul. Sau mă duc la șerif și-l aduc aici, să te facă el să vii.

Honeychile o privi pe Aliza, învinsă. Știa că Jack vorbea serios, și nu mai avea încotro.

— Mă duc, le spuse ea. Dar mă voi întoarce destul de curînd, o să vedeți. Am să mă duc la domnul Andersen și-am să-i spun că totul e o greșeală. Va anula curînd ordinul ăla de la judecător.

Îi dădu lui Tom lesa cîinelui și se urcă în Cadillac, pe bancheta din spate. Sora și Vinnie o încadrară. În timp ce porneau, Honeychile întoarse capul spre fermă, și i se umplură ochii de lacrimi.

Sora nu schiță nici un gest de a o mîngîia, iar Jack n-o luă pe drumul spre Houston — ci către nord.

— Unde mergem? întrebă ea, dîndu-și seama. Parcă spuneai că la Houston...

— Mai bine calmeaz-o, așa cum am stabilit, îi ordonă Jack „surorii“.

Femeia avea seringă pregătită și, înainte ca Honeychile să observe, i-o înfipse adînc în braț.

Drumul era lung, dar Honeychile n-avea de unde să știe. Cînd se trezi în sfîrșit, era în *Valley View Sanitarium*, internată de doi medici care semnaseră fișa de intrare,

„Pînă va fi considerată sănătoasă la minte și răspunzătoare de faptele ei.“

Valley View Sanitarium se afla într-un conac gotic cu două etaje, înfrumusețat cu turlle și turnulețe, amplasat în mijlocul zonei deluroase din Texas. Cărări înguste cu pietriș înconjurau clădirea, traversînd peluzele și rondurile de flori, spre zidul înconjurător înalt, cu cioburi mari de sticlă pe creastă. Poarta electrică era păzită de oameni în uniformă, iar noaptea prin curte se patrula cu cîini. Se spunea că puținii pacienți care intrau la *Valley View* nu mai ieșeau niciodată.

Honeychile se trezi într-o cameră mică, inundată de lumină albă. Singura fereastră era situată sus și zăbrelită cu gratii groase de fier.

Ridică încet capul, icnind cînd simți un junghi de durere. Încercă să-și ducă mîinile la cap, dar nu putu, și văzu niște curele de piele care-i traversau pieptul, tîntuindu-i brațele pe lîngă trup. Alte chingi îi imobilizau coapsele și gleznele.

După un timp, ușa se dădu de perete, cu zgomot, și o femeie voinică, roșcată, în uniformă albă, vîrî capul în cameră.

— Așa Te-ai trezit, În sfîrșit.

Veni hotărîtă spre pat și o prinse de încheietură, lîndu-i pulsul, cu ochi spre ceasul prins la piept.

— Hmmm, iar a luat-o la galop, spuse ea în cele din urmă. Cred că va trebui să-ți dăm un calmant.

Ieși pe ușă, iar peste cîteva momente reapăru cu un cărucior emailat care conținea tase chirurgicale de oțel lucios, pline cu fiole și seringi. Ochii lui Honeychile se

dilatară de groază, când își dădu seama că femeia intenționa să-i facă o injecție care s-o adoarmă din nou. N-avea să mai afle niciodată unde se afla și de ce ajunsese acolo, și nici când putea să plece. — *dacă* aveau să-i mai dea drumul vreodată.

În sfârșit, vocea ei își croi drum din nou pînă-n gît.

— Nu! țipă ea. Nu, nu nu! Nu-mi faceți asta, vă rog, nu...!

Femeia o privi lung, cu seringă în mînă.

— Măi, măi, cred că astea-s ieșirile temperamentale în legătură cu care ne-au prevenit.

Și se apropie, cu un zîmbet acru.

— Nici nu-i de mirare c-a trebuit să te aducă aici. Au zis că ești violentă, și pot să ți-o văd și eu în ochi. Măi, măi, măi, ce furie turbată...

Și, ridicînd cearșaful, înfipse adînc acul în fesa lui Honeychile.

Fata scoase un țipăt de durere și spaimă:

— Spuneți-mi unde sînt...!

Apoi, în șoaptă:

— Vă rog...

Sora își încrucișă brațele pe piept, privind-o.

— Unde ești? Păi, te afli în sanatoriul privat *Valley View*, domnișoară. Și te poți socot norocoasă că ai un tată vitreg care ține la tine destul de mult ca să te fi internat aici. Altfel, ai fi fost acum într-un azil de stat, încuiată într-un salon public, cu toți nebunii.

Hay Honeychile aluneca deja prin acel tunel lung și întunecos, al pustietății unde nu exista nimic și nu mai era nici trecut, nici prezent și nici viitor. Numai beznă...

Nu știa dacă trecuseră cîteva ore, zile sau săptămîni, cînd se trezi. Legată de pat, rămase tăcută, așteptînd ca sora să se trezească. Era una mai tînără de astă dată, blondă și cu pielea atît de palidă, încît părea să strălucească în întuneric.

Honeychile își spusese că trebuia să pară cît mai calmă; să vorbească încet și rezonabil. Altă cale nu avea ca să afle de ce ajunsese în sanatoriu.

Începuse să se lumineze de ziuă, cînd sora își întinse în sfîrșit brațele deasupra capului și oftă adînc. Se uită la ceas, căscînd, și spuse:

— Doamne, cît s-a făcut...

Apoi își privi pacienta.

Ochii li se întîlniră, iar sora păru surprinsă, cînd Honeychile spuse încet:

— Am așteptat să vă treziți.

Sora zîmbi.

— Foarte frumos din partea dumitale, domnișoară. Și cum te simți în dimineata asta?

— De ce sînt legată?

— Ca să te poți odihni mai bine, draga mea. Și ca să nu umbli razna pe coridoare, creînd dezordine.

— Am făcut eu așa ceva? întrebă Honeychile, uimită.

Sora rîse.

— Din cîte știu eu, nu. Ai tăcut ca un șoricel, de cînd ai venit — cam de-o săptămînă, așa...

— O săptămînă...?! Vreți să spuneți că am stat legată de patul ăsta o săptămînă întreagă? Dar de ce? Și de ce am fost adusă aici? Ce-am făcut?

Sora începu să aranjeze la loc așternutul, cu mișcări repezi și eficiente.

— Asta numai domnul doctor Lester o poate discuta cu dumneata. În curînd va veni la vizita de dimineață, așa că nu vei mai avea mult de așteptat. Și atunci, o să vedem noi ce facem și cu legăturile astea.

Peste cîteva momente, medicul vîrî capul pe ușă. O privi întrebător pe soră, apoi și pe Honeychile.

— Cum se simte în dimineața asta? se interesă el.

— Mai bine, domnule doctor. Pare calmă.

Doctorul Lester intră în rezervă și se opri, cu privirea la Honeychile. Era un bărbat destul de înalt, cu o claie de păr cărunt ciufulit, sprîncene negre stufoase și un chip lipsit de orice exprese.

— Te simți în stare să te ridici în capul oaselor? o întrebă el.

Honeychile dădu din cap. Sora se grăbi să-i desfacă legăturile, iar fata oftă ușurată, întinzîndu-și membrele amorțite.

— Îmi pare rău că a trebuit să procedăm așa, spuse medicul, dar la vremea respectivă era spre binele dumitale.

— Vreți să spuneți că v-ați temut să nu fug? Sau să nu fac vreun rău cuiva?

Studiindu-și însemnările, doctorul răspunse:

— Ne-am gîndit că s-ar fi putut să te vatăm pe *dumneata însăși*. Trecuseși prin niște momente foarte dificile. Îți mai amintești ce s-a întîmplat?

— Mama mea a fost ucisă. Iar făptașul a fost Jack Delaney, răspunse ea, cu o voce chinuită.

Medicul oftă și clătină din cap.

—Tatăl dumitale vitreg avea dreptate: ți-ai pierdut uzul rațiunii. Încă te mai porți ilotic. S-a gîndit că, după toate cele prin care ai trecut, ai nevoie de odihnă și liniște deplină. *Valley View Sanitarium* este tocmai locul cel mai potrivit pentru o asemenea cură, Honeychile.

— Asta-i o casă de nebuni, nu? strigă ea, deznădăjduită. Jack Delaney v-a spus că sînt dementă și m-a închis aici. De ce nu vreți să înțelegeți adevărul? S-a căsătorit cu mama mea numai fiindcă o credea bogată. Și n-a vrut să-mi devină tutore decît ca să poată pune în sfîrșit mîna pe banii cîștigați din petrol. E un ucigaș, iar acum, că m-a înlăturat din drum, poate să facă tot ce vrea cu *Mountjoy Ranch*!

Medicul o privi cu subînțeles pe soră, clătînd din cap, apoi spuse:

— Sora Grenowski te va ajuta să faci o baie, și vei mânca micul dejun. După aceea, poate faci o scurtă plimbare prin clădire, stai în camera de zi cu ceilalți pacienți... Puțină companie o să-ți facă bine. Poate că mîine vei ieși și la o plimbare prin grădină... Sînt aici ca să te ajut, Honeychile. Nu trebuie decît să ai încredere în mine.

Lui Honeychile îi venea să urle la el s-o lase să plece, dar observase schimbul de priviri pe care-l avusese cu sora, și știa că zbieretele nu i-ar fi folosit la nimic. Trebuia să se comporte cît mai normal cu putință, fără să se opună, cauzînd scene — altfel, aveau s-o tranchilizeze din nou.

În timp ce se ridica să plece, medicul o mîngîie pe capul lăsat în piept.

— Fii doar fetiță cuminte, Honeychile, și fă tot ce ți se spune, o povățui el. Vei ajunge chiar să-ți placă aici — după un timp...

În aceeași după-amiază, sora Grenowski o scoase la o plimbare mai lungă pe cărările cu pietriș care împărțeau gazonul în triunghiuri echilaterale. Honeychile văzu zidurile înalte și gardienii cu câini, și i se strînse inima. Acum știa că de-acolo nu mai exista nici o scăpare.

— E doar un spital, ca oricare altul, îi spuse sora Grenowski, pe un ton liniștitor. Mulți dintre pacienții noștri se tem de lumea din afară. Pentru ei, reprezintă un pericol. Zidurile și paznicii sînt aici nu atît ca să vă țină pe voi înăuntru, cît mai ales ca să țină afară lumea aceea înspăimîntătoare.

Suna atît de plauzibil, încît Honeychile aproape că o crezu — atîta doar că ea nu se temea de lumea din afară, ci doar de cea din interiorul sanatoriului...

A doua zi, îl văzu iar pe doctor.

— Vreau să mă duc acasă, spuse ea, cu o privire rugătoare. Vă rog, nu sînt cu adevărat nebună... Trebuie să vă puteți da seama de asta...

Medicul zîmbi distant.

— Ultimele cîteva luni au fost foarte traumatice pentru dumneata. Ești tulburată, iar domnul Delaney e foarte îngrijorat. Nu-ți dorește decît binele. Trebuie să rămîi aici pînă ai să-ți mai vii în fire.

Era prinsă ca într-o cursă. Jack o adusese acolo unde voia, dînd-o la o parte din drum, ca pe Rosie. Acum, se făcuse stăpîn și peste fermă. Iar dacă se găsea petrol, totul avea să-i aparțină lui. Probabil că Jack îl plătea pe doctorul Lester ca s-o țină acolo. Toate speranțele i se năruiau, cînd

Își dădea seama că putea rămîne în acel loc pentru totdeauna...

La *Valley View Sanitarium*, toate zilele treceau la fel, cu excepția duminicilor, cînd toți cei care erau în stare s-o facă participau la slujba de dimineată, în mica și friguroasa capelă de lemn construită pe un gorgan verde, la cîteva sute de iarzi de clădirea principală.

Săptămînile treceau. În fiecare dimineată, Honeychile întreba cînd putea să plece acasă. Îi implora pe medici să-i dea drumul, spunîndu-le că nu era nebună, dar ei nu făcea decît să ofteze, administrîndu-i alte și alte tranchilizante, sau cîte o injecție care o amețea, înceteșînd marginile realității.

Apoi, săptămînile deveniră luni de zile, toate trecînd într-un flux de rutină și apatie. Honeychile devenea asemenea tuturor celorlalte femei: stătea tăcută în camera de zi, privind ore întregi pe fereastra stropită de ploaie, sau în flăcările focului bine păzit. Nu mai observa nici măcar pacientele violente, care erau legate de scaune, nici pe cele cărora le curgeau balele din gurile căscate, în timp ce rîdeau prosteste, cu privirea în gol; și nici pe cele ce purtau conversații interminabile cu persoane pe care numai ele puteau să le vadă.

Nu vorbea cu nimeni. Ce rost ar fi avut? Rosie era moartă, iar ea fusese închisă. N-avea să mai scape de-acolo niciodată.

Ningea, în ziua cînd domnul Andersen a venit s-o vadă, după șase luni. Era în săptămîna dinainte de Crăciun. Înfofolită într-un pulovăr gri, Honeychile își privea

respirația aburind geamul camerei de zi. Cu un gest nesigur, ridică degetul și scrise pe condens numele „Fisher“. Se gîdea la ciinele ei, iar junghiul de durere din inimă îi amintea că încă mai era vie.

— Honeychile, ai o vizită, îi spuse sora. Hai, fetițo, grăbește-te. Nu trebuie să lăsăm omul să aștepte, nu-i așa?

Inima lui Honeychile tresări de spaimă. Știa că trebuia să fie Jack. O privi pe soră, încremenită.

— Domnul Andersen a venit tocmai de la San Antonio ca să te vadă, continuă aceasta. Te așteaptă în cabinet. Vino, Honeychile — ce-i cu tine?

Speranța îi accelerează bătăile inimii, înainte de a-și aminti că Andersen semnase ordinul judecătoresc prin care-i era încredințată lui Jack. Nu venea acolo ca s-o ajute.

Cînd o auzi intrînd, avocatul se întoarse dinspre ferastră. O privi lung, văzîndu-i înfățișarea emăciată, ochi duși în fundul capului, apatia...

— Doamne, Dumnezeuule, Honeychile, ce ți-a făcut?

Înghiți în sec, ca să-și ascundă tremurul din glas.

—Vino-aici, fetițo, și stai jos...

Nu adăugă că se temea ca picioarele ei slabe să nu-i cedeze sub trup din clipă-n clipă.

Se așeză și el, pe scaunul din fața ei. După ce-și dresе glasul, nervos, spuse:

— Am venit aici ca să-ți prezint scuzele mele. Am comis a gravă eroare de judecată. Nu trebuia să te predau în custodia lui Jack Delaney.

Honeychile îl privi cu teamă, fără să spună nimic.

— Delaney face obiectul unei anchete a F.B.I. asupra crimei organizate, continuă Andersen.

Tuși, ștergîndu-și fruntea de transpirație, pentru a-i evita privirea.

— Nu că m-aș aștepta să te pricepi la asemenea lucruri, Honeychile. Am aflat cînd m-au căutat agenții federali, ca să mă întrebe despre *Mountjoy Ranch* și despre petrol.

Își drese iar glasul, nervos, și adăgă:

— Din păcate, nu s-a găsit nici un strop de petrol. Compania a forat cu douăsprezece puțuri și n-a dat peste nimic. S-a hotărît să abandoneze terenul. Îmi pare rău, Honeychile. Dar, cel puțin, s-au depus două mii în bancă, așa că stai mai bine decît dacă nu s-ar fi făcut foraje.

Se aplecă înainte, cu mîinile pe genunchi, uitîndu-se la ea cu tristețe.

— Sînt așa de scîrbit de ceea ce ți-a făcut Delaney, internîndu-te în sanatoriul ăsta... Am venit încoace imediat, de cum am auzit. Te iau de-aici, draga mea.

Și o bătu pe dosul mîinii, neliniștit.

— Evident, Delaney nu mai e tutorele tău. Și nu mai este nici mandatarul fermei *Mountjoy*. Toate îți revin ție, iar eu îți stau la dispoziție, ca să te ajut să le administrezi.

Honeychile se uită în jur, prin camera incoloră și instituțională, cu ferestre zăbrelete și vedere spre zidul înalt, cu cioburile sale de sticlă ucigătoare. Nu-i mai păsa de Jack Delaney, de doctorul Lester sau de mandatul *Mountjoy* și banii scoși din petrol. Pleca de-acolo. Se ducea, în sfîrșit, la *Mountjoy Ranch* — acasă...

Capitolul 25

Arătînd cît se poate de chipeș și distins în frac și cu cravată albă, Lordul Mountjoy coborî scara din *Mountjoy House* la ora șase fix, în seara balului. Se opri în hol, privind aprobator aranjamentele florale elaborate și covorul burgund care era desfășurat pînă afară, coborînd treptele din fața ușii, spre curte. Schimbă cîteva cuvinte cu Swaine, care stătea în hol arătînd ca un chelner, în fracul său închiriat, cu cravată neagră — și, slavă Domnului, fără ghetele alea oribile, care scîrțiau. Mountjoy știa că-i putea încredința securitatea — omul avea niște ochi ca de șoim, nu-i scăpa nimic.

Ieși în fața casei și se uită la cer: era o zi noroasă, dar caldă și plăcută, și cu puțin noroc aveau să scape fără ploaie. Reveni în casă și își vîrî capul în sufragerie, unde masa cea enormă era pusă pentru șazeci de invitați la cină.

Inspectă zecile de lachei în ținuta casei *Mountjoy*, livrea maro cu auriu și mănuși albe — plus, anume pentru acea ocazie specială, peruci pudrate. Discută despre vinuri cu Johnson, verifică etichetele și întrebă neliniștit dacă era sigur că șampania era destul de rece.

Apoi, străbătu casa pînă în sala de bal, unde Ambrose și formația lui își pregăteau deja instrumentele. Îi salută, apoi le spuse că auzise că erau cei mai buni și se aștepta să nu-l dezamăgească în seara aceea.

Intrînd în salonașul unde celebrul fotograf Cecil Beaton se pregătea să le immortalizeze pe fetele Mountjoy, se uită la ceasul aurit, cu amorași, de pe consolă. Era ora șapte fără un sfert. Le spusese fetelor să fie acolo la șapte punct. Mai întîi, trebuiau să se fotografieze, pentru ca la opt să poată primi oaspeții, la cină. Balul era prevăzut să înceapă la ora zece.

—William, ești aici?

Mătușa Sophie intră pe ușă, arătînd precum *Queen Mary*, cu coafura ei edwardiană în vîrfurile capului.

— Da, iată-te, continuă ea, văzîndu-l. Am plăcerea să te anunț că toate aranjamentele sînt în regulă. Am mai verificat odată, doar ca să fiu sigură. Dar cine Dumnezeu e omul ăla ciudat, din hol? Arată ca un polițist...

— E un fost polițist, răspunse Mountjoy. El este cel care le-a găsit pe fete, la cererea mea. L-am însărcinat cu securitatea balului.

— Securitatea? repetă ea, uimită. Nu prea cred că vreunul dintre invitații tăi ar fura argintăria, William.

Aruncă o privire spre ceasul vechi, cu diamante, pe care-l purta prins pe corsajul din dantelă.

— Fetele ar trebui să fie aici din clipă-n clipă, mai spuse ea.

Mountjoy o privi cu teamă, sperînd că totul să fie bine. Se auzi o bătaie în ușă. Dregîndu-și nervos glasul, răspunse:

— Intră!

Anjou apăru prima, desigur. Se opri teatral în uşă, după care porni spre ei, cu o lunecare elegantă. Avea o rochie verde deschis, cu nişte breteluţe înguste care-i lăsau umerii aproape goi. Frumosul ei păr roşcat era strâns în părţi şi lăsat să se reverse pe spate. Arăta, constată Mountjoy cu un fior nostalgic, ca străbuna ei, Contesa Caroline, în portretul de Winterhalter expus în holul de la *Mountjoy Park*.

Laura venea în urma ei, zîmbind. Părul de un castaniu brunet îi lucea ca mătasea, iar rochia sa albă avea un corsaj de satin brodat cu perle şi mărgelile de cristal. Îi amintea lui Mountjoy de portretele de mireasă ale străbunicii lui.

Honeychile era ultima. Se apropia de el cu paşii ei lungi care cîndva fuseseră cam neciopliţi, iar acum aveau o eleganţă aparte. Părul auriu îi fusese tăiat la nivelul umerilor şi se bucla uşor în jurul feţei. Rochia-i era de tafta gălbuie ca untul, foşnind uşor la fiecare pas.

Privind-o cum venea, Lordul Mountjoy îşi spuse că, dintre toate trei, ea era cea care arăta cel mai mult ca o adevărată Mountjoy. Avea nasul arogant şi albastrul acela strălucitor al ochilor — deşi ai ei erau fără doar şi poate cei mai albaştri pe care-i văzuse el vreodată. Şi cumva, fir-ar să fie, avea caracterul familiei!

Se opriră în faţa lui şi, dintr-o dată, într-un freamăt de mătăsuri, se înclinară într-o reverenţă adîncă.

Mountjoy le privi, simţind cum i se punea un nod în gît.

— O frumuseţe, mormăi el, o adevărată frumuseţe. Bravo, Sophie. Bună treabă ai făcut.

Deschise cutia prelungă care aștepta pe masa din bibliotecă și scoase fabulosul colier de perle din Mările Sudului perfect potrivite după mărime, cât niște bile. Apoi, se uită la cele trei fete, contemplativ.

— Pentru tine, cred, dreaga mea, spuse el, prinzându-i-le lui Honeychile la gât.

— Sînt veritabile? exclamă americanca, uimită.

— La naiba, fată, cum să nu fie veritabile? se răsti el, indignat. În viața mea n-am dăruit unei femei o bijuterie care să nu fie autentică.

Apoi, luă un șirag de smaralde, cu monturi de briliante; la vederea lor, lui Anjou i se tăie respirația, în timp ce Mountjoy se uita de la ea la Laura, nehotărît.

— Pentru tine, draga mea, se decise el în sfîrșit, cu un zîmbet, iar Anjou răsufă satisfăcută, cînd smaraldele îi fură prinse la gât.

Scoase ultima comoară, spunînd:

— Și, pentru Laura...

Era o salbă de rubine roz burmeze, cu un pandantiv enorm în mijloc, înconjurat de diamante. I-o prinse la gât, iar fata ridică mîna să atingă pietrele, cu un zîmbet nervos.

— E superb, mrmură ea.

Mountjoy le privi pe toate trei: erau îmbujorate de emoție și sufocate de neliniște.

— Au fost bijuteriile mamei mele, spuse el morocănos, străbunica voastră. Cred că s-ar fi bucurat să știe că v-au revenit vouă. În seara asta, îi faceți cinste.

Trei perechi de ochi speriați îi zîmbiră, fără să-și poată ascunde unda de panică.

— Atenție! lătră contele, și toate trei se îndreptară brusc de spate.

Începu să se plimbe prin fața lor, cu mâinile la spate, învîrtindu-și degetele mari.

— Ca bătrîn soldat, iată cum mă pregăteam pentru luptă, continuă el. Mai întîi un pahar de whisky, apoi o rugăciune. V-aș propune să faceți și voi același lucru — numai că, în cazul vostru, voi înlocui whiskyul cu o sorbitură de șampanie. Și să nu uitați niciodată, încheie el, sfredelindu-le cu privirea, că sînteți niște *Mountjoy*!

Turnă șampania în pahare, și adăugă:

— Mai întîi, vom bea în sănătatea mătușii Sophie, fără de care nimic din toate astea n-ar fi fost cu putință.

— Pentru draga noastră mătușă Sophie, spuseră toate trei într-un glas, ridicîndu-și paharele.

După care Laura, impulsiv, alergă la ea s-o sărute, urmată de celelalte două.

— Iar eu doresc să propun un toast și pentru unchiul Mountjoy, spuse Laura, zîmbindu-i, pentru că e cel mai draguț și mai scump unchi pe care și l-ar putea dori cineva vreodată.

Și, spre stînjeneala lui, toate trei veniră și-l sărutară și pe el pe obraz. Fu foarte ușurat, cînd Johnson spuse:

— Scuzați-mă, domnule, dar domnul Beaton așteaptă să le fotografieze pe domnișoare.

Iar mătușă Sophie le expedie în salonaș.

Mountjoy îi zîmbi lui Johnson.

— Ca pe vremuri, Johnson, nu-i așa? comentă el.

— Într-adevăr, domnule, așa este. *Mountjoy House* arată ca pe timpul tatălui dumneavoastră.

— Da, e mult de-atunci, încuviință lordul, mulțumit. Dar cred că acum am revenit la normal, Johnson.

Și sorbi din obișnuitul său pahar cu whisky de malt, pe care-l prefera în locul șampaniei, aruncînd o privire spre ceas, în așteptarea oaspeților.

La opt fără zece, stătea lîngă ușa din față, uitîndu-se în curte, neliniștit. Lacheii cu peruci pudrate stăteau aliniați pe trepte, iar Jerome Swayne observa atent scena, dintr-un loc ferit, în penumbră.

— La naiba, sper să nu întîrzie, mormăi Mountjoy. Pe invitație scrie ora opt.

Într-adevăr, oaspeții începură să sosească, iar Lordul Mountjoy își prezenta nepoatele pe rînd, tuturor. Fetele dădeau mîna, zîmbeau și, cum avea să-i spună el mai tîrziu mătusei Sophie, se descurcau de minune.

— Bună seara, Lady Harcroft, îmi pare atît de bine că ați putut veni! zîmbea Laura. Lord Harcroft... Bună seara, doamnă Winter, domnule Winter... Mă bucur mult că ați vent. Bună seara, domnule Saxton. Nici nu știți ce... Dumnezeule mare! se întrerupse ea, holbîndu-se surprinsă. E Billy!

Billy îi zîmbi.

— Ce mai faci, L-l-l-Laura?

— Saxton... exclamă ea, cu ochii și mai mari. Vrei să spui, tu ești proprietarul de cai de curse...?

— În persoană, răspunse el modest, strîngîndu-i mîna. Îți pot solicita un dans, mai tîrziu?

— Mi-ar face plăcere...

Îi eliberă mîna, fără tragere de inimă, zîmbind în timp ce privea după el cum se îndepărta.

— Ca să vezi, iar ne-am întâlnit...! murmură ea, mulțumită.

Anjou se plictisise deja de-atâtea strângeri de mână; observînd că Laura întâlnise o cunoștință, o întrebă în șoaptă, în timp ce-i zîmbea următorului invitat:

— Cine era?

— A, un prieten doar, îi răspunse verișoara ei, tot în șoaptă.

Anjou se încruntă, măcinată de invidie, întrebîndu-se cine-o fi fost Billy Saxton. Numele lui îi era cunoscut de undeva, nu încăpea nici o îndoială...

— Bună seara, Lady Devlin, Lord Devlin... salută, dar deja se uita la următorul cuplu.

Ei, da — acela era un bărbat interesant, își spuse, cu un mic fior familiar de emoție. Și știa cine era. Aruncîndu-i lui Honeychile o privire cu coada ochiului, văzu că fata nu observase. Întinse mîna, salutînd:

— Bună seara, *Signorina* Matteo, bună seara, domnule Scott.

Îl privi în adîncul ochilor, ținîndu-i mîna într-a ei cu o secundă mai mult decît era cazul.

— Mă bucur atît de mult că ați putut veni, murmură ea, adresîndu-i-se direct lui.

Dacă-i observă interesul, Alex Scott nu arată prin nimic. Avea ochi numai pentru Honeychile, care stătea în capătul șirului, salutînd la rîndul ei.

— Bună seara, *Signorina* Matteo, îi zîmbi ea. Bună seara și dumneavoastră, domnule...

Ochii ei întâlneau privirea lui Alex, și se întrerupse la jumătatea frazei. Și-i închise, apoi îi deschise din nou, parcă nevenindu-i să creadă ce vedea.

— O, Alex... șopti ea încet, cu o voce mică și dulce care lui Alex Scott îi cuceri inima.

— Ce mai faci, Honeychile? o întrebă, luându-i mâna întinsă, într-a lui.

— Mă bucur așa de mult că te văd! izbucni ea, după care roși; niciodată nu reușea să-și păstreze secrete sentimentele...

— Și eu mă bucur să văd că arăți așa de... așa de bine, încheie el, conștient de cuplul din spatele lui, care-și aștepta rîndul la prezentări.

— Ne vedem mai târziu? întrebă Honeychile, cu o expresie plină de speranță.

— Desigur.

Îl privi cum lua brațul italienei, observînd că era drăguță. În ochi îi scăpăra gelozia, dar își impuse să se stăpînească, strîngînd mai departe mîinile musafirilor și salutîndu-i. Inima, însă, i se înălța pînă la cer: Alex era acolo, și avea să-l vadă mai târziu.

Oaspeții se adunaseră în salonul cel mare, unde beau cocktailurile cu șampanie pe care mătușa Sophie insistase să le servească, trecînd peste protestele Lordului Mountjoy. „Pur și simplu trebuie să ții pasul cu vremurile, William,” îi spusese ea, plină de importanță. „Am băut așa ceva și la *Savoy*, și sînt foarte bune. În plus, asta-i o petrecere pentru tineret, nu pentru babalici ca noi.”

Ultimul invitat tocmai sosise, iar Mountjoy se uită la ceas. Era opt și douăzeci și șapte de minute. Îl privi pe Johnson, care aștepta în hol.

— Sîntem gata, Johnson? întrebă el, îngrijorat.

— După cum ați spus, domnule, cina va fi anunțată la ora opt și treizeci precis.

— Bine, foarte bine... Și acum, Sophie, tu organizează-le pe fete, ai grijă să stea fiecare lîngă cineva amuzant. Nu vreau să se plictisească la propria lor petrecere.

Mătușa Sophie oftă.

— Nu te mai agita atîta, totul e aranjat.

Johnson se duse pînă în ușa salonului.

— Doamnelor și domnilor, cina este servită! anunță el, solemn.

Sufrageria somptuoasă dobîndise un aer mai intim, la lumina lîmînărilor. Laurei i se tăie respirația, la vederea aranjamentului magnific, cu flori pe masă și lachei stînd în spatele fiecărui scaun.

— În viața mea n-am mai văzut așa ceva... îi șopti ea lui Honeychile.

— E, da, șopti și verișoara ei, în filme, din rîndul întîi de la *Roxy*, cinematograful din *Kitsville*, adăugă, rîzînd.

— O, Doamne! exclamă încetișor Laura, oprindu-se la locul ei, unde văzu că alături stătea Billy Saxton. Tu ești partenerul meu de cină?

— Cu siguranță, așa se pare, replică el, și-și zîmbiră nul altuia, mulțumiți.

Anjou mergea în lungul mesei, cu mișcări elegante; știa că locul ei era aproape de capăt, dar mătușa Sophie refuzase să-i spună între cine și cine stătea. Oftă adînc,

văzînd că omul din dreapta era ambasadorul Franței, care avea cel puțin șaptezeci de ani, iar la stînga se afla un necunoscut. Îi privi numele, pe cartonașul locului: Lord James Mattrington. Îl văzu venind spre ea, și zîmbi: era tînăr, arătos și cu o lucire de admirație în ochi. La urma urmei, mătușa Sophie n-o lăsase de izbeliște, își spuse ea, mai ușurată.

Honeychile scruta cu speranță sufrageria, în căutarea lui Alex. I se frînse inima, cînd îl observă în partea cealaltă a mesei, cu vreo două locuri mai încolo. Sperase atît de mult să stea lîngă ea la cină... Partenerii ei erau un anume domn Michael Davenport, și Sir Charles Woodman. Își aminti de bunele maniere și le zîmbi, în timp ce luau loc. Erau tineri și atrăgători, și foarte interesați de ea.

—Trebuie să vă spun, domnișoară Mountjoy, că toată Londra vorbește numai despre cele trei nepoate ale contelui, îi spuse Michael Davenport, zîmbindu-i, în timp ce un lacheu servea felul întîi. Ați fost cel mai mare secret din oraș.

Honeychile rîse, la gîndul că ar fi putut trezi curiozitatea cuiva.

— E bine, spuse ea, iată și răspunsul la secretul dumneavoastră — și, vă rog, de ce nu-mi spuneți Eloise?

Zîbind, Michael Davenport răspunse:

— Dar am auzit că numele dumneavoastră este Honeychile. Toată lumea îl știe deja. De ce nu v-aș putea spune astfel?

—Tatăl meu mă numea întotdeauna Honeychile, așa că de ce n-ați face-o și dumneavoastră? fu ea de acord.

— Nu cred că se aștepta cineva ca Lordul Mountjoy să prezinte un trio de nepoate atît de splendide! remarcă și Sir Charles.

Honeychile roși, dar răspunse cu un zîmbet politicos, așa cum o învățase mătușa Sophie, pentru ocaziile cînd primea cîte un compliment:

— Vă mulțumesc.

Lordul Mountjoy avea o prințesă în dreapta și o ducesă în stînga, dar nu le dădea atîta atenție cît ar fi trebuit. Era prea ocupat să nu-și scape fetele din ochi.

— Par să facă față onorabil, ce părere ai, Caroline? o întrebă el pe ducesă.

— Dragul meu William, sînt fermecătoare, le laudă aceasta. Fiecare e cîte o frumusețe. Cum oi fi reușit?

— Grație lui Sophie, răspunse el, amintîndu-și cum arătau cînd le văzuse pentru prima oară. Le-a atins cu bagheta ei magică, și iată-le!

— Mountjoy, mînarea asta e excelentă! o laudă dolofana prințesă. Va trebui să ai grijă ca nu care cumva cineva să-ți fure bucătarul șef!

— Dacă la tine însăți te referi, Matilda, atunci te previn încă de pe-acum că am să mă lupt cu ghearele și cu dinții ca să-l păstrez, îi zîmbi Mountjoy. Dar de fetele mele ce părere ai?

Prințesa ridică privirea din farfuria cu tocană de prepeliță în sos de stafide, observîndu-le cu atenție.

— Șatena se va mărita cu Billy Saxton, prezise ea. Blonda va cauza un scandal, iar roșcata o să-ți dea de furcă.

Mountjoy o privi lung, impresionat și destul de îngrijorat. Prințesa era cunoscută pentru pronosticurile ei împlinite. Avea întotdeauna dreptate.

Capitolul 26

Cînd lacheii începură să strîngă ultimele farfurii, Lordul Mountjoy se uită la ceas, sună din clopoțelul de argint și se ridică în picioare.

— Doamnelor și domnilor, vechii mei prieteni și cîțiva mai noi, începu el, uitîndu-se zîmbitor în lungul mesei. V-am invitat aici în seara asta fiindcă am onoarea de a vi le prezenta pe strănepoatele mele, pe care le-am adunat aici după căutări laborioase — și deloc ieftine, aş putea să mai adaug, spuse el, după o scurtă pază de efect, făcîndu-i pe toți să rîdă. Oricum, iată-le aici, și vă invit să vă ridicați paharele într-un toast. Pentru Anjou...

Ridică paharul și se înclină spre ea.

— ...pentru Laura...

Încă o plecăciune...

— ...și pentru Honeychile, căreia de-acum știu că nimeni nu i se va adresa vreodată pe numele ei real, Eloise.

Toți rîseră din nou, în timp ce-și ridicau și ei paharele.

— Iar acum, continuă lordul, cu glas răsunător, căci se simțea și el grozav, să înceapă dansul!

Billy o luă pe Laura de mîină și ieșiră în hol.

— Dă-mi carnetul tău de bal, o rugă el.

Fata i-l oferi veselă, iar Billy își scrisese numele, lăbărat peste majoritatea dansurilor.

—Trebuie să le mai las câteva și celorlalți băieți, spuse el, cu regret.

Din sala de bal se auzea sunetul muzicii, iar încăperea cea mare se umplea deja cu oameni. Laura se grăbi să se alăture unchiului și mătușii șale, și celorlalte două fete, în șirul de primire.

— Încă două sute cincizeci de oameni, o, Doamne! se tîngui ea.

Dar lui Anjou îi scînteiau ochii; nimic nu-i plăcea mai mult decît petrecerile, iar asta se anunța foarte reușită. Honeychile se uita cu jind după Alex, care dispăruse în sala de bal cu fiica ambasadorului italian; spera s-o invite și pe ea la dans.

Swaine patrula prin curte, atent la șoferii care așteptau; știa din experiență că șoferii nu erau oameni de încredere. Aveau acces în casă, prin bucătărie, și le-ar fi fost foarte ușor să șterpească din tacîmuri fără ca nimeni să observe.

După ce fuseseră strînse destule mîini, mătușa Sophie le spuse fetelor:

— Duceți-vă și vă completați carnetele de bal. Distracție plăcută, dragele mele.

Le zîmbi cu afecțiune, în timp ce se îndepărtau grăbite.

— Ce drăgălaș arată, Mountjoy! remarcă ea, cu un oftat de mulțumire. Și cît de tinere și inocente...

Honeychile se opri la marginea ringului de dans, uitîndu-se după Alex; observă un tînăr hotărît care se apropia și-i zîmbi politicoș, în timp ce acesta se înscrisa în carnetul ei de bal, pentru un vals. Apoi, evitînd alți

candidați dornici, începu să-și croiască drum prin mulțime...

Se opri, șocată, când îl văzu pe Alex cu Anjou, căreia tocmai îi scria în carnet numele lui, în timp ce ea îl privea cu acel mic zîmbet tainic pe care li-l adresa mereu bărbaților atrăgători. Alex îi înapoie carnetul de bal, zîmbi politicos și se întoarse în altă direcție.

O văzu pe Honeychile uitîndu-se la el, și privirile li se întâlniră.

— Honeychile, spuse el — iar fata putu să jure că sala de bal se golise ca prin farmec, rămînînd numai ei doi, singuri; atît de intim făcea glasul lui să-i sune numele. O luă de mîini și o sărută ușor pe obraz, apoi se retrase cu un pas, fără să-i dea drumul, privind-o.

— Ești cu adevărat frumoasă, spuse el, încet.

— Cine-ar fi crezut? întrebă Honeychile, amintindu-și cum arătase pe vas, când se cunoascseră.

— Em am știut din prima clipă că erai altfel. Iar acum, uită-te la tine...

Cu un surîs, adăugă:

— Am avut dreptate.

Honeychile roși, după care, amintindu-și lecțiile de etichetă primite de la mătușa Sophie, îi spuse:

— Mulțumesc.

— Cîte dansuri îmi poți promite?

Îi întinse carnetul.

— Pe toate, spuse ea simplu, privind-l cu niște ochi plini de adorație.

De obicei, Alex Scott nu-și prea pierdea cuvintele, mai ales în fața unei femei, dar acum rămase fără replică.

— Două, eventual...? sugeră el, amintindu-și și de Gina Matteo, pe care o escortase la bal.

— Dansul de supeu? întrebă Honeychile cu însuflețire, știind că asta i-ar fi dat posibilitatea să stea cu el cel mai mult timp.

Alex ezită, dar apoi își spuse că Gina, fiindu-i o veche prietenă, avea să înțeleagă. Își scrise repede numele și-i înapoie carnetul de bal.

— Abia aștept să dansăm împreună, Honeychile, mai spuse el, retrăgându-se pentru a le face loc și altor tineri, dornici să se înscrie.

Lordul Mountjoy supraveghea dansatorii. O zări pe Laura imediat, învîrtindu-se în brațele lui Billy Saxton — la fel ca în urmă cu zece minute, își dădu el seama dintr-o dată. Dumnezeu mare, fata asta chiar nu avea de gînd să danseze și cu altcineva? Trebuia s-o pună în temă pe Sophie.

Apoi o văzu pe Honeychile, dansînd cu tînărul Michael Davenport; arăta fermecător, așa că Mountjoy dădu din cap, satisfăcut. Honeychile îi surprinse privirea și-i zîmbi, făcîndu-i cu mîna. La naiba, își spuse el, cînd îi zîmbea așa, semăna leit cu bunicu-său, Georgie.

Se uită neliniștit după Anjou, și în sfîrșit o văzu și pe ea. Cu cine Dumnezeu dansa...? Doamne, Dumnezeu, se putea să fie nesianosul ăla de Harry Lockwood? În nici un caz nu-și amintea să-l fi invitat. Încruntîndu-se, porni spre masa unde stătea așezată Sophie, vorbind cu alte cîteva femei.

Anjou se uita în ochii lui Harry, nu fiindcă l-ar fi plăcut cine știe cît, ci numai ca să nu-și iasă din formă. De mult nu mai simțise brațele unui bărbat în jurul ei, iar ale lui Harry erau foarte plăcute.

— Nu mă așteptam să te văd aici, spuse ea, insinuându-se puțin mai aproape.

Harry își mișcă mîna cu mînușă albă pe spatele ei, strîngînd-o și mai tare.

— De obicei, nu vin la balurile debutantelor, mărturisi el. Nu e stilul meu. Dar, astă-seară, Camilla Staunton a fost lăsată în impas de soțul ei, care e militar și a fost chemat pe neașteptate să supervizeze nu știu ce inspecție regală, așa că m-a chemat să-i țin locul.

Zîmbi scurt, complice.

— Mă îndoiesc că Lordul Mountjoy s-ar fi gîndit să mă invite personal.

— Și de ce nu? se interesă ea, făcîndu-l să rîdă.

— Fiindcă, draga mea Anjou, nu sînt genul de om căruia tații și unchii să-i permită să se apropie de fetele lor.

— Așa...? Și de ce, mă rog? continuă Anjou, pe un ton atît de inocent, încît amîndoi izbucniră în rîs.

— Am sentimentul că știi răspunsul, zise el, strîngînd-o atît de tare, încît sînii ei îi apăsară pieptul. Și mai am și sentimentul, continuă, în șoaptă, că noi doi sîntem de aceeași soi.

Anjou îl respinse pe neașteptate.

— Poate că da, replică ea rece. Și, pe de altă parte, poate că nu, Harry.

Melodia se termină, iar Anjou îi întoarse spatele și se îndepărtă. Harry zîmbi cu părere de rău, deși presimțea că lucrurile nu luaseră sfîrșit, între el și Anjou. Ba chiar, nici măcar nu începuseră — încă.

Porni prin mulțime, spre Honeychile.

— Domnișoară Mountjoy, e dansul nostru, cred...? o întrebă, întinzându-i mîna.

Honeychile ridică privirea spre el.

— O, vă rog, spuneți-mi Honeychile, îi propuse, cu un mic zîmbet politicos. Toată lumea mă numește așa.

— Atunci, Honeychile să fie.

O conduse pe ringul de dans și o înconjură cu brațele, ținînd-o la o distanță respectabilă.

— Te simți bine la balul vostru de debut, Honeychile? o întrebă, amuzat de timiditatea ei.

— E minunat. În viața mea n-am mai văzut așa ceva... cina aceea extraordinară, cu masa arătînd așa de magnific, muzica...și copacii, gardenia...

Îi zîmbi radios, luîndu-l prin surprindere. Harry o găsea absolut fermecătoare, dar nu era genul lui — era o fată prea naivă, prea directă.

Anjou îl găsi pe Alex stînd de unul singur, cu privirea spre dansatori. Avea pe chip o expresie cam melancolică, dîndu-i senzația că arăta ca un om care ascunde niște secrete întunecate. Categorie, un asemenea om o intriga. Se apropie de el și-l bătu pe umăr.

— Domnule Scott?

Alex se răsuci în loc, surprins. Se lăsase furat de gînduri.

— Domnișoară Mountjoy.

— Acesta nu este dansul nostru? îl întrebă ea, întinzându-i carnetul de bal.

— Cred că următorul e, răspunse el, inspectînd cartolina. Anjou lăsă să-i scape un mic oftat de resemnare.

— O, atunci trebuie să mai aștept...

Și, privindu-l cu acel zîmbet al ei special, intim, îndăugă:

— Dar de vreme ce tot nu dansești, iar eu se pare că mi-am pierdut partenerul, ce-ar fi să dansăm totuși și pe melodia asta?

Rîzînd, Alex o luă de mîna și o conduse pe ringul de dans. O cuprinse cu brațul, iar lui Anjou i se tăie respirația, în timp ce o străbătea un mic frison pe șira spinării. Era singurul bărbat de-acolo pe care îl dorea cu adevărat în scara aceea: mai în vîrstă decît ea, bogat, misterios și sexy. În timp ce o ținea în brațe și dansau lent pe melodia „*Begin the Beguine*“, se întrebă: care fată și-ar fi putut dori mai mult?

Laura îl întrebă pe Billy:

— Nu crezi că ar trebui să fac un efort și să mai dansez și cu altcineva?

— Sigur că da, negreșit, răspunse el și o strînse și mai tare, făcînd-o să rîdă.

— Au să vorbească oamenii! protestă ea, fără convingere.

— N-au să vorbească decît despre cu-cum te-am cerut în că-că-căsătorie.

Laura se poticni, iar el o prinse cu îndemînare.

— Ce-ai spus? îl întrebă, uimită.

— N-am spus altceva decît că, într-o bună zi, am să te cer de soție.

— Aha... făcu ea, imaginîndu-și. Și cred că știi care va fi răspunsul meu, nu?

Billy clătină din cap.

— Nu, dar nu poți condamna omul dacă-și face și el unele speranțe...

— Va să zică, e dragoste la prima vedere?

— La a doua. Prima dată aveai ochii roșii și-ți curgea nasul. hai s-o spunem pe-a dreaptă, nu arătai deloc bine — totuși, destul ca să mă intrigi. Și de-atunci, n-am mai reușit să mi te alung din minte.

— O, Billy... murmură ea, simțind dintr-o dată că i se înmuiau genunchii.

Lordul Mountjoy, care stătea așezat împreună cu mătușa Sophie, îi făcu cu mâna, iar fata îi răspunse încântată, suflându-i și o bezea.

— Hermelină mică, o alintă el, privind-o cu drag.

Apoi, îi spuse Sophiei:

— Prințesa Matilda mi-a spus că Laura o să se mărite cu Billy Saxton.

Mătușa Sophie îi privi pe cei doi cum lunecau încet în jurul ringului de dans, privindu-se în ochi.

— Nu știu de unde-și obține Matilda informațiile, dacă nu cumva direct de la Dumnezeu, spuse ea, dar de data asta nu m-aș mira deloc să aibă dreptate.

Mountjoy se gînd că era mai bine să nu-i transmită și ceea ce spusese Prințesa Matilda despre celelalte două fete, așa că o întrebă:

— Ce caută arivistul ăla de Lockwood în casa mea? Tu l-ai invitat, Sophie?

— Nu, nu eu. Camilla Staunton a avut tupeul să-l aducă, fiindcă soțul ei a trebuit să renunțe în ultimul moment. Nici nu știu de ce s-a mai deranjat, doar nu fuseseră invitați la cină, ca să-și facă probleme că ne încurca

numărul de meseni. Totuși, am senzața că nici așa n-a nimerit-o mult mai bine.

— Serios?

Uimit, Lordul Mountjoy își dădu seamă cât de puține știa despre cunoștințele lui de sex feminin.

— Și cu băiatul ăla, Scott, cum stă treaba? se interesă el.

— E, desigur, pe Scott eu l-am invitat. E unul dintre cei mai bogați oameni din lume, iar prezența lui e o mare lovitură. Nu e foarte sociabil, să știi, și orice amfitrionă londoneză s-ar da în vînt să-l aibă la cină. Este italian, motiv pentru care a adus-o și pe fata ambasadorului; se pare că sînt prieteni vechi.

— E prea în vîrstă pentru ea, remarcă Mountjoy, privindu-i pe cei doi.

— N-o ia de nevastă, William, nu face decît să danseze cu ea, răspunse Sophie, exasperată.

Și se ridică în picioare, adăgînd:

— Urmează dansul de supeu. Mai bine vorbesc cu Johnson, ca să mă asigur că totul e gata.

Alex își eliberă partenera, pe Gina Matteo, spunîndu-i:

— Ești sigură că nu te deranjează...? În legătură cu dansul de supeu?

Gina clătină din cap.

— Și eu mi-am făcut planurile mele, dragă Alex. Doar nu-ți imaginezi că tu ești adevăratul motiv pentru care am venit la bal, nu?

Și, rîzînd, se îndepărtă grăbită.

Alex se uită prin jur, după Honeychile, și-i zări rochia galbenă, undeva lîngă ușă. Muzica începuse deja, cînd el

își croi drum prin mulțime. Fata părea neliniștită, dar văzînd-l, scoase un oftat de ușurare.

— Credeam că mă uitaseși, spuse ea, intrîndu-i în brațe ca și cum acolo i-ar fi fost locul.

— În nici un caz, replică el politicoș — dar cu sensul că n-ar fi uitat-o niciodată în viața lui.

Orchestra cînta o piesă favorită a momentului, „*A Nightingale Sang in Berkeley Square*“. Alex o simțea pe Honeychile ușoară ca o pană, în brațele lui.

— Simțeam că melodia asta mi-era hărăzită mie, spuse el, ca locatar al Berkeley Square — deși privighetoarea încă n-am auzit-o niciodată.

— Acolo locuiești? îl întrebă ea surprinsă, căci Berkeley Square era în Mayfair, nu departe de *Mountjoy House*.

— Printre multe alte locuri: Roma, Manhattan... și pe „*Atalanta*“, ori de cîte ori am ocazia.

— Da, îmi amintesc... spuse ea, căci știa cît de mult își iubea Alex iahtul. O să-mi fie dor de tine, cînd vei pleca la bordul său... sau în celelalte orașe.

— Cum se poate să-ți fie dor de mine? rîse Alex. Abia dacă ne cunoaștem.

— O, ba ne cunoaștem mult mai bine! îl privi ea lezată. Știi despre mine mai multe decît oricare alt bărbat de pe lumea asta — deși nu ți-am spus chiar totul.

— Așa...? Și de ce nu mi-ai spus totul?

— Fiindcă sînt lucruri despre care mă doare prea tare să vorbesc, răspunse ea simplu. Într-o zi, am să ți le spun, adăugă, la fel cum și tu îmi vei vorbi despre tine. Și despre toate secretele tale.

Alex dădu din cap.

— Poate că am s-o fac, fu el de acord, deși știa că n-ar fi putut niciodată.

— Doamnelor și domnilor, supeul este servit! anunță Johnson din ușă, când cântecul se sfârși.

Anjou îi zări cum se îndreptau spre sufrageria pentru supeu. Honeychile îl ținea pe Alex de braț, zîmbindu-i. „Doar nu poate să-l intereseze gîsculița aia din Texas!” își spuse ea, geloasă. Apoi, Michael Davenport o luă de braț, iar Anjou oftă cu regret, în timp ce-i urmau și ei înăuntru.

Unul dintre lucrurile pe care avea să le țină minte toată lumea, despre balul fetelor Mountjoy, a fost melodia „*A Nightingale Sang in Berkeley Square*“, cântată de Ambrose după supeu. Perechile se plimbau pe terasa luminată de lună, iar Honeychile îi povestea lui Alex despre viața ei, căci curiozitatea lui părea să fie nesățioasă.

— Mă simt atît de bine, aici, în întuneric, cu tine, atît de în siguranță, spuse ea, rezemîndu-și brațele de balustradă și privind spre alte cupluri care cîrceau prin grădina plină de mici lampioane chinezești, astfel încît arăta ca un decor de basm.

În sala de bal, muzica începu din nou. Alex îi cuprinse umerii cu brațul, spunînd:

— A sosit momentul pentru ultimul nostru dans.

— Sună atît de trist...

Pradă unui impuls, o sărută pe păr; mirosea delicios, ca iarba proaspăt cosită — un miros curat și limpede.

— Ne vom mai revedea? îl întrebă ea, în timp ce-și dansau ultimul dans împreună.

Ingenuitatea ei îl făcu să ofteze.

— Sper că da, răspunse el, deși mă îndoiesc că unchiul tău ar fi de acord.

— O să-l fac eu să fie de acord, promise Honeychile, dintr-o dată hotărîtă.

Rîzînd, Alex răspunse:

— Cred că oamenii stau la coadă pentru tine.

Și se retrase, în timp ce Honeychile era invitată la dans de un tînăr chipeș care părea exact genul cu care Alex știa că s-ar fi potrivit să se mărite.

Anjou profită imediat de ocazie.

— *Je m'excuse*, îi spuse ea bărbatului care aștepta cu răbdare să danseze împreună — și, ridicîndu-și poalele lungi ale fustei de satin, alergă prin mulțime, spre locul unde-l văzuse pe Alex rămas singur.

— Dansul nostru, cred... spuse ea, cu sufletul la gură.

— Din nou? întrebă uimit Alex, cuprinzînd-o cu brațele.

— Nimeni altcineva nu pare dornic să danseze cu mine, decît dumneata, îi spuse ea, îmbufnată.

Alex rîse. Anjou lansa un mesaj erotic care ar fi fost greu de ignorat.

— Oricum, aș prefera să dansez toată noaptea cu tine, continuă ea, insinuîndu-se și mai aproape.

— Nu stai niciodată să te gîndești ce-ar spune lumea dacă am dansa împreună toată noaptea? o întrebă Alex, amuzat.

— Ba sigur că da! răspunse fata, rezemîndu-și capul pe umărul lui.

Făcu un pas înapoi și o îndepărtă de el la o lungime de braț, privind-o sever:

— Anjou, încearcă să fii cumnte!

— Dar sînt! Crede-mă, Alex, dacă nu eram cuminte, ți-ai fi dat seama imediat.

Și, lăsîndu-și capul pe spate, îl privi în ochi cu subînțeleș.

— Nu te lăsa amăgit de tot satinul ăsta feciorelnic, Alex, iubitul, îi șopti ea. Aș fi în stare să fac orice pentru tine. Orice, adăugă, apropiindu-se iar de el.

Alex oftă exasperat, apoi încep să rîdă. Pesemne că Anjou era o *femme fatale* înnăscută. Noroc că dansul tocmai luă sfîrșit, așa că o escortă ferm înapoi la mătușa Sophie. Apoi, își luă partenera, pe Gina, le ură noapte bună gazdelor și plecă, fără s-o mai revadă pe Honeychile.

Fata se uita după el, neliniștită, dar Laura îi spuse că-l văzuse plecînd.

— Billy vrea să dea o petrecere, săptămîna viitoare, la *Saxton Mowbrey*, îi spuse ea, conspirativ. Îi voi cere să-l invite și pe Alex, anume pentru tine.

După ce ultimul musafir plecă, Lordul Mountjoy îi spuse Sophiei că fusese cea mai reușită petrecere pe care o cunoscuse *Mountjoy House* în ultimii cincizeci de ani.

Capitolul 27

Lordul Mountjoy a fost singurul care a apărut a doua zi dimineata, la ora opt și jumătate punct, să-și ia micul dejun, în sufrageria mică. S-a servit cu rinichi din platoul de pe gheridon și s-a așezat în capul mesei, sorbind cafea și răsfoind ziarele.

— Pe Jupiter, astea-s fetele mele! exclamă el, uimit, la vederea fotografiei mari, de Cecil Beaton, publicată pe pagina mondenă a ziarelor „*The Times*” și „*Express*”, cu textul: „Verișoarele Mountjoy, la balul dat pentru ele de străunchiul lor, Conte de Mountjoy, în reședința lui din Mayfair, aseară”.

În timp ce privea poza, i se puse un nod în gât. Fiecare fată stătea în câte-o poziție teatrală, cu rochia bogată de voal, vibrând de energie și tinerețe. „Crema Londrei”, trîmbița „*Express*”, deasupra fotografiei, și „Fetele pe care toată lumea vrea să le cunoască”.

— Dumnezeule, exclamă lordul, au și ajuns faimoase!

Se gîndi la avertismentul Prințesei Matilda, sperînd să nu se adevărească. Familia Mountjoy nu cunoscuse niciodată faima, fiind de părere că nu se cădea să apară în presă altfel decît cu ocazia anunțurilor de iogodnă,

căsătorie, naștere și deces — eventual, și cu câte o menționare răzleață în circularele de curte.

Totuși, își spuse el, mulțumit, fusese o petrecere reușită, după cum o confirmau toate ziarele. Pe la ora zece, la ușă soseau deja buchete de flori pentru fete și, nu peste mult, începu să sune și telefonul, aproape fără pauză.

Toată lumea voia să le cunoască, iar cititorii doreau să afle cât mai multe despre ele, din presă.

— De parcă am fi niște vedete de cinema! remarcă Honeychile, uimită.

Jeannie Swinburn văzu și ea articolul din „*Express*” și-i telefonă nepoatei sale, emoționată:

— Mă uitam la poză și-mi spuneam: ar putea asta să fie Laura noastră? Dar, desigur, știam că tu erai, fiindcă întotdeauna ai fost o fată frumoasă. Doar că niciodată nu te-am mai văzut îmbrăcată așa de elegant, te-am văzut numai cu vechiturile alea pe care le porți la grajduri.

— Pregătește-te pentru tot ce poate fi mai rău, bunico! îi răspunse Laura, veselă. Am găsit un bărbat cu niște grajhduri mai mari și mai bune decât ale lui Haddon, și presimt că am să petrec foarte mult timp pe-acolo.

— Unde? întrebă Jeannie. Ține minte, te-ai dus la Londra ca să te distrezi și să-ți găsești un tânăr drăguț, care să-ți-l alunge pe Haddon din minte.

— O, dar mi-am găsit, bunico, am găsit! o asigură fata. El e proprietarul grajdurilor.

Jeannie oftă.

— Mă rog, nu pot decât să cred că e un bărbat mai de soi decât Haddon.

— Îți dau cuvîntul meu că așa este! replică Laura, pe un ton care o făcea pe Jeannie să-i dea crezare.

Jack citise de zece ori fiecare frază scrisă despre ele, insistînd asupra referirilor la „Frumoasa Mademoiselle Anjou d’Aranville Mountjoy, fiică a contesei d’Aranville, care arăta senzațional, într-o rochie *Hartnell* de satin verde pal“.

Honeychile se afla în camera de dimineată, unde răsfoia ziarele împreună cu mătușa Sophie, cînd sosi coșul cu violete de Parma de la Alex, însoțit de o carte de vizită pe care scrisese doar atît: „Nu voi uita niciodată petrecerea de aseară.“

Se luminea la față, fericită, mirosind parfumul florilor, cu obrajii îmbujorați de plăcere.

Mătușii Sophie nu-i scăpa niciodată roșeața de pe chipul unei fete — care, de obicei, ascundea cîte o taină.

— De la cine Dumnezeu sînt violetele astea? întrebă ea, cu suspiciune.

— A, de la Alex Scott, răspunse Honeychile, pe cel mai firesc ton de care era în stare.

— Alex Scott ți-a trimis flori? se miră mătușa Sophie. Nu știam nici măcar că-l cunoști.

— Ne-am cunoscut pe vapor, la venire, se grăbi fata să-i explice, sperînd să-i alunge orice bănuieli. Ne-am împrietenit, iar aseară am luat supeul cu el.

— Extraordinar...!

Mătușa Sophie se întreba cum de nu observase. Totuși, casa fusese atît de aglomerată, încît nu le putuse supraveghea pe toate cele trei fete în același timp.

— Pare un băiat destul de drăguț, comentă ea, în pofida a ceea ce se spune despre el.

Honeychile se întreba ce anume „se“ spunea despre el, dar preferă să-și țină gura.

Telefonul sună, iar servitoarea le aduse vestea că era pentru Lady Sophie, care dispăru în cabinet să răspundă. Reveni peste câteva minute, cu un zîmbet mulțumit pe buze.

— Laura dragă, spuse ea, era Billy la telefon. Dă o petrecere mare la *Saxton Mowbrey*, în weekendul ăsta, de ziua lui, și ne-a invitat și pe noi.

Laura oftă ușurată; nu fusese sigură că mătușa Sophie avea să aprobe, dar se părea că-l plăcea pe Billy.

— Are niște cai superbi acolo, spuse ea cu însuflețire. Lucky Dancer și Eagle Ridge, *amîndoi au cîștigat Derby-ul, cu ani în urmă. Acum s-au retras la Saxton Mowbrey.* Mi-a promis că-mi dă voie să-i călăresc.

— Ce interesant, draga mea, îi zîmbi a încuviințare mătușa Sophie. Dar nu vor fi numai caii, să știi, ci și dansurile, și toată petrecerea...

Oftă, gîndindu-se că nu mai era tînără ca altădată, și nu mai putea ține pasul cu viața mondenă decît ca însoțitoare a fetelor.

Alex fu surprins cînd primi telefonul lui Billy, care-l întrebă dacă nu voia să vină și el la petrecerea de la sfîrșitul acelei săptămîni.

— E z-z-ziua mea, îi explică Billy. Mi-am cu-cumpărat un mînz nou, și m-am gî-gî-gîndit că po-poate vrei s-s-să-l vezi. Are stofă de î-î-î-învîngător. Și a-a-apropo, au să vină și fetele M-M-M-M-Mountjoy.

— Sigur că vin, Billy, răspunse Alex cu căldură. Și abia aștept să-ți văd calul.

Dar, în timp ce închidea telefonul, se gîndea deja numai la Honeychile.

Saxton Mowbrey era un frumos conac *Queen Anne*, construit din cărămidă roșie și zugrăvit într-un roz corai decolorat de ani. Era o reședință mai comodă și mai intimă decît somptuoasa proprietate *Mountjoy Park*, cu camerele sale imense și holurile cu galerii, iar Laura se îndrăgosti și de ea la fel de rapid pe cît se îndrăgostise de Billy.

— Ba chiar mai repede, îi spuse ea, căci asta-i dragoste la prima vedere, pe cît a noastră a fost la a doua...

Membrii familiei *Mountjoy* ajunseseră aproape ultimii, iar invitații stăteau deja tolăniți pe pleduri de lînă întinse pe iarbă, sau așezați la mese, conversînd veseli. Pentru Laura, era o ambianță aproape perfectă.

Billy își spunea și el că Laura era perfectă, cu părul castaniu lucios și ochii ei strălucitori, de culoarea whiskyului, arăta și mai drăguță decît în noaptea balului, cu colierul de rubine la gît.

— O, Billy, cît de mult îmi place aici! exclamă ea. E la fel de frumos ca la *Swinburn*!

— Te-ai mărita cu mine numai pentru casa mea? o întrebă el.

După cîteva momente de gîndire, Laura îi răspunse pe un ton răutăcios:

— Nu, dar pentru noul cal de curse, s-ar putea.

— Am să ți-l arăt mai tîrziu, îi promise el. Îți dai seama că încă nu te-am sărutat? o întrebă în șoaptă, tocmai cînd matusa *Sophie* se întoarcea spre ei, cu o privire pătrunzătoare.

Laura îl privi sfioasă.

— Grajdul ar fi un loc destul de potrivit pentru primul nostru sărut, nu crezi? îi șopti la rîndu-i.

Billy o strînse de mîna și porniră grăbiți, să-i ajungă din urmă pe ceilalți.

Honeychile se uită repede în jur, căutîndu-l pe Alex. Inima i se frînse, cînd văzu că nu era acolo; spera, totuși, să nu se fi răzgîndit.

— Ar trebui să-mi încerci și tu caii, Honeychile, îi spuse Billy. Mîine îți poți alege unul, deși cred că-i veți prefera pe foștii mei cîștigători de Derby, tu și Laura. Încă mai sînt excelenți pentru călărie.

Anjou mergea agale pe terasă, conștientă cît de fermecător arăta, cu pălăria de pai și rochia de bumbac albă cu verde; ochii tuturor bărbaților o urmăreau, în timp ce se rezema de balustradă, privind spre priveliștea unduitoare a parcului, dincolo de rondurile de flori.

Se gîdea, invidioasă, ce noroc avea Laura că-l agățase atît de ușor pe Billy, fără să fi încercat măcar. Era o partidă, nu încăpea nici o îndoială. Își aminti că și Alex ar fi trebuit să vină, și era sigură că, dacă-i adresa cel mai mic semn de încurajare, ar fi alergat după ea cu limba scoasă, ca toți bărbații. Iar Alex era o partidă mai bună decît Billy.

Chiar în acel timp, Alex își conducea cu viteză mașina Bentley Sport Touring, pe drumurile de țară care duceau la *Saxton Mowbrey*. Se gîdea la Honeychile, de care-l mai despărteau doar cîteva minute.

Ce-o fi avut, se întreba el, aproape cu furie, de-l atrăgea atît de tare? Ajunsesese să fie de-a dreptul obsedat de ea, nu mai putea să și-o alunge din minte. De-asta se și grăbise să

profite de invitația lui Billy. Ideea de a petrece un weekend cu ea la țară era prea ispititoare. Parcă soarta și zeei ar fi recunoscut că erau hărăziți unul pentru altul, deși propriul lui destin părea să se împotrivească.

— Ia mai ducă-se dracului toate! își spuse el, în timp ce intra cu mașina pe poarta proprietății. Măcar o dată, am să mă simt bine, fără să mă gândesc, măcar, la ziua de mâine.

În seara aceea, cina fu lejeră și neformală: femeile purtau rochii lungi simple, iar bărbații sacouri de seară, în loc de fracuri. Honeychile și Laura înnoptau în aceeași cameră, unde se inspectară critic una pe cealaltă, înainte de a coborî la parter.

— Arăți minunat, spuse Laura. E clar că albastrul e culoarea care-ți vine cel mai bine — te face să arăți ca Titania, o „regină a zînelor“, rîse ea. Alex o să-ți cadă la picioare, în adorație, diseară cînd o să te vadă.

— La fel cum te adoră Billy pe tine? replică Honeychile, cu nostalgie.

— Se vede chiar atît de clar? Că sîntem îndrăgostiți? întrebă Laura, pulverizîndu-și *Je Reviens* pe gît și încheieturile mîinilor. Ia zi, cum arăt?

— Să te mănînce omul, și mai multe nu! îi răspunse Honeychile.

Și, pradă unui impuls, își aruncă brațele pe după umerii ei:

— Îmi pare atît de bine că te-am cunoscut, verișoară Laura! spuse ea, în timp ce se îmbrățișau strîns.

Coborîră scara largă, de stejar, ținîndu-se de mînă, ieșind pe terasa unde se serveau băuturile.

— Acum, nu mai trebuie decît să-l facem pe Alex Scott să-ți ceară mîna în weekendul ăsta, și toată lumea va fi fericită, spuse Laura. Sau, mă rog, în afară de Anjou, desigur, adăugă ea, și sînt sigură că nici prin minte nu-mi trece ce-ar putea-o face fericită pe fata asta.

Se opriră în ușa care dădea pe terasă, privind afară. Văzîndu-le, Alex își spuse că arătau ca două fetițe fericite care așteaptă să înceapă petrecerea. Apoi, Honeychile îl privi și porni spre el, fără să-și ia ochii de la fața lui.

— Ce faci? o întrebă, depunîndu-i un sărut pe obraz.

Și porniră de-a lungul terasei, îndepărtîndu-se de restul invitaților.

— Credeam că n-o să mai vii... murmură ea, cu sufletul la gură.

— Dar am promis c-o să vin. Toată săptămîna am așteptat, arzînd de nerăbdare.

— Chiar așa? Nu mă minți?

Alex rîse, înduioșat de candoarea ei.

— E adevărul adevărat.

— La masă, toată lumea! anunță Billy, bătînd din palme. Haideți mai repede, altfel bucătăreasa o să se supere pe noi că i se strică souffl?-urile.

Rîzînd cu toții, musafirii porniră grăbiți spre ușile casei.

—Te-am așezat lîngă Alex, îi șopti Billy lui Honeychile, din trecere.

— E ca la bordul vaporului, cu luni în urmă, spuse Alex, în timp ce se așezau la masa lungă de stejar, în stil iacobin. Tu și cu mine, luînd cina împreună. Atîta numai că, acum, ne cunoaștem mult mai bine.

— Serios? îl privi ea, înălțînd întrebător din sprîncene. Tocmai mi-am dat seama că, deși te cunosc, de fapt nu știu cine ești cu adevărat.

— Poate că, într-o bună zi, am să-ți spun, răspunse el, gînditor. Dar nu acum. Să nu stricăm totul.

Așezată la cîteva locuri distanță, Anjou îi privea printre gene, întrebîndu-se despre ce vorbeau și de ce Alex părea atît de încîntat s-o vadă pe Honeychile — după care, își îndreptă întreaga baterie de farmec asupra bărbatului foarte atrăgător și interesant de lîngă ea.

După cină, jucară un timp *Sardine*, alergînd prin casă pentru a găsi ascunzători — ceea ce oferea un pretext excelent ca fetele să se retragă în locuri întunecoase cu cîte un bărbat, pentru a fura o sărutare, două. Honeychile nu făcu nici ea excepție; se pomeni într-o cameră de uscat rufe, împreună cu Alex, care o luă în brațe, strîngînd-o la piept.

— În sfîrșit, am găsit un loc unde să te sărut! spuse el și, în clipa următoare, o și făcu.

Fata tremură în brațele lui, șocată; o săruta nu numai cu buzele, ci cu toată ființa, și era minunăt.

—V-am prins! se auzi vocea triumfătoare a lui Anjou, care tocmai deschise ușa.

Îi privi cu o expresie complice în timp ce se desprindeau din îmbrățișare, însă chiar atunci se apropie în fugă, pe culoar, și Laura.

—V-am prins pe toți trei! declară ea.

Și, fără tragere de inimă, reveniră cu toții în salon.

Acolo, dădură covoarele la o parte, puseră cîteva plăci de patefon și dansară; mai multe perechi fură observate ieșind discret pe terasă.

— Cred că îmbătrînesc, îi spuse mătușa Sophie lui Anjou, obosită. Ora mea de culcare a trecut de mult, iar voi, tinerii, vreți să dansați toată noaptea. Cum cred că lăceam și eu, la vremea mea, recunosc eu ea.

— Te rog, mătușa Sophie, de ce nu te duci să te culci? o lămbie Anjou. Știm să ne purtăm cuviincios, și-ți promit că nu te vom face de rușine.

— Cred că așa am să fac, se învoi mătușa Sophie, ridicîndu-se în picioare, cu ajutorul bastonului, căci în acea săptămînă o cam supăra artrita. Dar să nu stați prea mult! Ține minte, orice fată are nevoie de somnul ei de frumusețe — iar asta nu-i doar o vorbă-n vînt!

Anjou o privi satisfăcută cum se îndepărta șchopătînd. Galant, Alex o conduse pînă sus. Cînd se întoarse, Honeychile, Laura și Billy făceau planuri pentru vizita la grajduri, a doua zi dimineața, înainte de micul dejun.

— Zorii zilei sînt întotdeauna momentul cel mai potrivit pentru a călări, spunea Laura. Mai ales pentru caii de curse, iar eu doresc cu disperare să-l călăresc pe Lucky Dancer.

— Pînă atunci, propun un campionat de table, spuse Billy.

Și, cît ai bate din palme, îi organiză pe toți în echipe care aveau să joace la patru table. Cu toții se mirară cînd, mai tîrziu, Alex ieși cîștigător.

— Am avut doar noroc la zar, spuse el modest, dar Honeychile observase că era un jucător talentat. Am învățat în tinerețe, îi spuse el, ca să-mi tracă mai ușor orele pe mare.

Era pentru prima oară cînd îl auzea spunînd ceva despre trecutul lui, și-l așteptă să mai continue, dar Alex se grăbi să schimbe subiectul.

— La poker mă pricep și mai bine, spuse el.

Honeychile îi zîmbi, sigură pe sine.

— Punem pariu că te bat?

— Unde Dumnezeu ai învățat tu poker?

— M-au învățat văcarii, cînd eram mică. Tom era singurul care putea să mă învingă, așa că fii pregătit!

Laura era deja în cămașă de noapte, cînd Honeychile se întoarse în camera lor.

— Ei? o întrebă ea, arzînd de curiozitate. Te-a sărutat?

Honeychile roși, recunoscînd că da.

— Știam eu! se bucură Laura. Toată seara nu și-a luat ochii de la tine.

Rîzînd, continuă:

— Billy păstrează primul nostru sărut pentru mîine, la grajduri. A spus că așa ar fi cel mai potrivit, ca un fel de pecetluire a sortii noastre și a cailor, căci probabil o să am grijă de ei.

— Te-a cerut de soție? o întrebă Honeychile, uimită.

— Aproape pe față, de mai multe ori. Nu sîntem cele mai norocoase fete din lume? Și totul, numai grație unchiului Mountjoy, încheie Laura, somnoroasă, vîrîndu-se în pat.

În timp ce se pregătea și ea pentru culcare, Honeychile spera din toată inima ca și ea să fie la fel de norocoasă ca Laura.

Billy o aștepta pe Laura la grajduri, cu mult înainte de răsăritul soarelui. Calul lui, un vîntor masiv, negru ca mangelul, pe nume Monster, tropăia deja în loc, nerăbdător s-o ia la goană. Billy îl peria, după care îi dădu o palmă

afectuoasă pe gît și se duse să-și vadă mînzul cel nou, încă neîncercat și fără nume, dar în care-și punea mari speranțe.

Mînzul era o frumusețe, nu încăpea nici o îndoială: murg, cu pasul înalt, trepida de energie. Billy începu să-l perie și pe el, cu mișcări prelungi și line, făcîndu-l să se înfioare de plăcere. Se împrieteniseră deja, își spuse el, mulțumit.

— Aici erai!

Laura stătea în ușă, privindu-i pe amîndoi.

— O, Billy! exclamă ea, uitînd că alergase pînă la grajd nerăbdătoare să-l sărute. Dar e o frumusețe!

— Nu-i așa?

Făcu un pas înapoi, mîndru, în timp ce priveau amîndoi mînzul, cu admirație.

— Ia uită-te la picioarele lui, vezi cît sînt de puternice?

Laura își trecu palma peste coastele mînzului, simțindu-i mușchii netezi de sub piele. Îl bătu pe gît și-i darui un sărut scurt pe nas.

— O frumusețe, asta ești! spuse ea.

— „Frumusețe“ nu-i numele cel mai potrivit pentru un mînz, rîse Billy. Va trebui să găsești altul.

— L-am sărutat doar, spue ea, amintindu-și dintre-o dată de ce venise acolo, la crăpatul zorilor.

— Într-adevăr...

Billy se apropie, încercuindu-i talia cu brațele.

— Oare mi-e sortit să fiu întotdeauna pe locul doi, după cîte un cal?

— Nu întotdeauna, recunosc ea.

Și, în sfîrșit, o sărută. Cînd își desprinsese gura de a ei, fără tragere de inimă, Laura deschise ochii și-i zîmbi.

— Așa-l vom numi, spuse ea, mulțumită. Crăpatul Zorilor — Crack of Dawn. Sau, nu — Dawn Cracker, asta e! Iar cînd

va câștiga, o să ne uităm unul la altul și ne vom aminti primul nostru sărut, aici în grajd, înainte de crăpatul zorilor.

— Și de al doilea, încuviință el, sărutînd-o încă o dată.

— Bună dimineța, e cineva pe-aici? strigă Alex din curte, făcîndu-i să se despartă, mulțumiți unul de altul.

— Aici sîntem, Alex! răspunse Billy. Vino și spune-ne ce părere ai despre mînzul cel nou. Laura tocmai l-a botezat Dawn Cracker.

Alex îl admiră și el, în timp ce grăjdarii pregăteau caii, după care Honeychile veni și ea în fugă prin curte. La fel ca Laura, purta un pulovăr galben și pantaloni de călărie, purtîndu-se la fel de firesc de parcă de-o viață s-ar fi aflat acolo.

Îl călări pe Eagle Ridge, iar entuziasmul de a galopa cu un animal atît de magnific pe pistele de la *Saxton Mowbrey*, prin ceața dimineții, o făcu să rîdă cu însuflețire.

— De m-ar vedea Tom acum! strigă ea la Alex, care galopa pe alături.

Apoi, Honeychile și Laura se luară la întrecere, călărind aplecate peste cefeile cailor.

— Ca doi jockey, spuse mîndru Billy. Uită-te numai la ele, cum zboară!

Mai tîrziu, luară micul dejun pe terasă, apoi leneviră toată dimineța, jucînd croquet și citind ziarele. Pentru după-amiază, Billy organizase un campionat de tenis și, spre surprinderea Laurei și a lui Honeychile, Anjou, care arăta fermecător în fusta albă și scurtă, oferî o performanță uluitoare, repezindu-se cu ferocitate la fileu, hotărîtă să-și anihileze adversarul și să învingă.

După ce pierdură partida de dublu, Alex și Honeychile porniră să se plimbe pe malul râului, de mîna. Și, pentru ca

acum păreau atît de apropiați, și știa că avea s-o înțeleagă, Honeychile îi povesti despre cele întîmplate după ce o capturase Jack Delaney.

Simțea vecinătatea lui încurajatoare, în timp ce stăteau așezați împreună pe malul rîului, privind rațele și gîștele care lipăiau pe apă, și-i spuse:

—A fost o vreme cînd am crezut că nu voi mai apuca să vad cerul albastru, sau să mai călăresc un cal, sau măcar să mă îndrăgostesc...

Alex ar fi vrut să poată înlătura definitiv acea povară din memoria ei. Știa cît de grea era viața în asemenea chinuri; și el le cunoscuse, ani de zile.

—Într-o zi, vei uita toate astea, îi spuse, pe un ton liniștitor, ținînd-o de mîină. Într-o zi, îți promit, o să-ți amintești că nu te-ai mai gîndit la Delaney de ani de zile, iar după aceea va dispărea cu totul din amintirile tale. El n-o să mai existe, pe cînd tu, da. Tu o să fii cea mai puternică, iar David va fi dispărut.

Îl privi cu speranță, dorind să-l creadă, dar vechea teamă n-o părăsise.

—Așadar, acum știi cu adevărat tot ce-ă fost mai rău în viața mea, spuse ea, cu un oftat. Nu mai e absolut nimic de spus.

Mătușa Sophie era mulțumită de felul cum arătau fetele. În seara aceea, tinere și frumoase, în rochiile lor lungi de mătase, la dineul și dansul sărbătoresc, de ziua lui Billy. Nu era un bal grandios, doar o petrecere de țară, foarte intimă și civilizată, își spunea ea, aprobator. Doar Honeychile își petrecea cam mult timp cu acel Scott; ar acel Billy era atît de potrivit, încît nici chiar ea n-ar fi putut alege un bărbat

mai bun pentru Laura. Și cel cu care dansa din nou Anjou nu cumva era Harry Lockwood? Dumnezeuule mare, cum reușea omul ăsta să se facă invitat peste tot?

— Cine te-a invitat? îl întreba, chiar în același timp, și Anjou.

— Nimeni, răspunse Harry. Am venit aici ca însoțitor al Camillei Staunton.

— Aha, iar ești înlocuitorul de soț, remarcă ea, pe un ton malițios.

Harry zîmbi.

— Poate...

O îndepărtă de el la o lungime de braț, inspectînd-o cu privirea.

— Pari plictisită, constată el.

Anjou îl privi abătută.

— E chiar atît de vizibil?

— Pentru un observator apropiat, da.

— Și tu te-ai plictisi, dacă ai fi închis aici cu toți oamenii ăștia care se poartă ca niște copii, distrîndu-se cu jocurile lor prostești, spuse ea, cu pizmă. Încep să cred că englezii nu se maturizează niciodată.

— Cred că nu fac decît să se destindă și să se simtă bine. Pur și simplu nu e stilul tău, și gata.

O surprinse uitîndu-se peste umărul lui, spre Alex, care dansa cu Honeychile, și adăugă:

— Și cred că italianul exact asta face.

Anjou îl privi în ochi.

— Hai să plecăm de-aici, îi șopti ea.

Se uită în jur și cvăzu că toți erau ocupați cu dansul sau conversațiile.

— Așteaptă aici cîteva minute, apoi vino după mine, îl instrui. Am să te aștept pe terasă.

Și se îndepărta.

Peste cîteva minute, cînd ajunse și el afară, Anjou apărură din umbră și-l luă de mîna.

— Hai cu mine, îi șopti.

Coborîră treptele pînă în grădină, unde-l duse în chioșul dintre trandafiri și-l cuprinse cu brațele.

— Acum, poți să mă săruți.

În seara aceea Honeychile nu-l învinse la cărți numai pe Alex, ci și pe toți ceilalți. Era cinci dimineata, cînd în fine îi ură noapte bună — fără să-l poată săruta, fiindcă erau și alți invitați de față.

Alex o privi cu se îndepărta, cu regret. Weekendul lui pierdut era pe terminate. Știa că greșise sărutînd-o și dîndu-i de înțeles că o dorea — cînd pentru ei nu exista nici un viitor. Viața lui era altfel, urmînd un drum care fusese stabilit cu ani în urmă, iar el nu avea nici o putere ca să-l schimbe — nici chiar pentru *Honeychile Mountjoy*.

Duminică dimineata, cînd Honeychile se trezi din somn, camerista îi aduse, pe tava cu micul dejun, un plic pe care era scris numele ei. Recunoscuse scrisul lui Alex și-l deschise imediat, trepidînd de nerăbdare.

Draga mea Honeychile, scria el, mă tem că mîine trebuie să mă duc la Roma, unde am o întîlnire, așa că voi pleca înainte ca tu să te trezești din somn. M-am simțit foarte bine cu tine în acest weekend, și-ți mulțumesc pentru că mi-ai încredințat secretele tale. Voi călători mult în următoarele cîteva luni, așa că nu voi mai prea avea ocazia

să te văd, dar sper că te vei distra bine, și vei fi fericită. Cu cele mai sincere urări de bine din partea mea, Alex.

Zîmbetul îi pieri de pe față. Nu știa ce să înțeleagă; era oare o scrisoare de rămas-bun? O citi din nou și, cumva, își dădu seama că așa era. Alex pleca din viața ei și o încuraja să fie fericită — cu altcineva, nu cu el.

— Dar de ce? se întrebă, pentru a mia oară.

Cînd se întoarse de la partida de călărie din zorii zilei, o întrebă și pe Laura:

— De ce? Aseară, am crezut că ții cu adevărat la mine. Era atît de înțelegător, atît de iubitor... Of, fir-ar să fie, sînt gata să jur că mă iubește!

— Ți-a spus el asta? replică Laura.

Honeychile clătină din cap, nefericită:

— Nu...

— Păi, vezi? Uneori, bărbații pot fi niște bestii incredibil de crude.

Restul acelei duminici trecu pentru Honeychile ca prin ceață. După ceai, cînd au pornit înapoi spre Londra, cu Daimler-ul, mătușa Sophie îi spuse că ochii ei arătau la fel de înnorați ca și cerul, care amenința a ploaie.

— S-a zis cu vara noastră cea frumoasă, se plînsese ea, cînd primii stropi căzură pe geamurile mașinii.

Iar Honeychile își spuse, cu tristețe, că avea dreptate.

Capitolul 28

Peste cîteva săptămîni, Lordul Mountjoy se afla în bibliotecă, bîndu-și paharul de Macallan, ca în fiecare seară, și ascultînd tărăboiul din jur. Ultima melodie de dans bubuia dintr-un patefon; o fată cînta în ton cu ea; celelalte două se certau; o ușă se trînti; telefonul suna, așa cum făcea încontinuu în ultima vreme — și mereu, pentru cîte una dintre fete.

În seara aceea urma să aibă loc marea ceremonie: prezentarea la Curte. Lordul Mountjoy privi din nou invitația de pe consolă: „Lordul Chamberlain a primit poruncă de la Maiestățile Lor să le invite pe Lady Sophie Mountjoy și pe Domnișoarele Anjou, Laura și Eloise Mountjoy la Palatul Buckingham. Doamnele: ținută de curte, cu pene și trenă. Domnii: ținută completă de curte.“ Era cam îngrijorat, dar Sophie spunea că totul era sub control, ar fetele își repetaseră toată ziua reverențele și modul de a-și mînu rochiile cu trenă.

Era ora opt, iar Lordul Mountjoy se îmbrăcase deja. Purta uniforma de gală a Gărzii, cu cizme înalte de piele, lustruite ca oglinda, veston stacojiu cu guler înalt, epoleți

și nasturi aurii, fireturi și toate decorațiile lui militare. Mănușile albe și casca poleită cu ciucuri îl așteptau în hol.

Știa că era încă devreme, prezentarea începea la nouă și jumătate, dar îi plăcea să asculte sunetele tevaturii de la etaj, în timp ce fetele se pregăteau. Mătușa Sophie năvăli în cameră, arătînd ca bătrîna regină, într-o rochie de dantelă ecru, cu trena brodată pe braț.

— Arăți bine, William, îl laudă ea. Îmi place oricînd să văd un bărbat în ținută de curte. Scoate în evidență silueta, înțelege, iar tu ți-ai păstrat de minune forma, pentru vîrsta ta.

— Îți mulțumesc, Sophie, spuse el, dar în pantalonii aștia strîmți nu pot să nu mă simt cam bătrîn. Oricum, băbuțo, nici tu nu arăți rău — ba chiar, îți stă foarte, foarte bine!

— Mulțumesc, William.

Lady Sophie își potrivea mai bine tiara cu diamante, apoi se aplecă să-și inspecteze nestematele de pe piept, spunînd:

— Fetele trebuie să coboare din clipă-n clipă.

Lordul Mountjoy aruncă o privire spre ceasul aurit cu heruvimi, dar în seara aceea fetele nu mai erau în întîrziere — ba chiar, terminaseră mai repede.

— Iată-vă, spuse el, mulțumit, cînd intrară încet pe ușă, arătînd fermecător în rochiile lor de satin, cu trena lungă purtată pe braț, și cu pene Prince of Wales în păr.

În timp ce le privea, un zîmbet îi luminează fața.

— Arătați...

Făcu o pauză, căutîndu-și cuvintele.

— ...frumoase de-mi luați ochii. Da, asta e, îmi luați ochii.

— Sper să nu ne facem de rîs, împiedicîndu-ne de trenă cînd ne înclinăm în fața Maiestăților Lor, rîse Laura. Sîntem așa de neliniștite...

— N-aveți de ce să fiți neliniștite, bubui glasul lordului, se spune că tînăra regină e foarte drăguță, iar regele e un băiat destul de cumsecade, bun la inimă. Îl cunosc de ani de zile.

—E timpul să plecăm, anunță mătușa Sophie, ridicîndu-se. Haideți, fetelor.

Traficul era aproape blocat, cu străzile pline de mașini ale debutantelor în drum spre palat. Pe trotuare se înghesuiau curioși, care căutau să se uite în mașini, „de parcă ar trece regina însăși!“ comentă Laura, uimită și cam jenată că li se acorda atîta atenție.

Lui Anjou, însă, îi plăcea la nebunie; zîmbea la rîndul ei, și chiar făcea cu mîna, pînă cînd mătușa Sophie îi spusese sever să înceteze.

În sfîrșit, ajunseră la destinație.

Intrară în Sala Tronului, unde-și ocupară locurile, privind în jur și zîmbindu-le cunoscuților. O fanfară militară cînta sonor, iar în capătul sălii, sub un baldachin roșu, cele două tronuri își așteptau ocupanții. Pe lîngă fetele care urmau să fie prezentate și familiile lor, mai erau prezenți membrii corpului diplomatic și ofițerii marelui stat major, în uniforme de gală, toți împreună cu soțiile, îmbrăcate orbitor de elegant și purtînd tiare cu pietre scumpe.

Se auzi un ropot de tobe și toți se ridicară în picioare, cînd începu Imnul Național. Laura o înghionti pe Honeychile, emoționată, în timp ce tînărul Rege George și

Regina Elizabeth intrau, urmați de ceilalți membri ai familiei regale și de domnișoarele de onoare.

— Începe... șopti ea, în timp ce porneau nervoase pe coridorul lung dintre scaune.

Cînd le veni rîndul și li se anunțară numele, matusa Sophie le conduse pînă în fața celor două tronuri, unde întoarseră cu fața spre Maiestățile Lor, își împinseră cu piciorul trenele la spate, cît puteau de grațios, și făcuseră reverențe adînci. Abia avură timp să vadă zîmbetul fermecător al reginei și expresia plină de bunătate a regelui, după care trebuiră să plece mai departe.

După ce prezentările luară sfîrșit, fură servite antreuri și băuturi, iar Lordul Mountjoy, plin de încîntare, își prezentă strănepoatele tuturor prietenilor și foștilor colegi care erau de față. Fetele porniră prin sălile Palatului Buckingham admirînd obiectele de artă și tablourile, deși Anjou îi admira mai mult pe bărbații care, după părerea ei, arătau foarte sexy în ținutele lor de gală, cu pantaloni strîmți de piele.

Așteptară să le sosească mașina, apoi porniră spre fotografii de curte, în Piccadilly, unde alte tinerete surescitate așteptau deja să li se facă poze. Se fotografiară separat și împreună, apoi fiecare cu matusa Sophie, și toate trei cu matusa Sophie, pînă începură să cadă de pe picioare, de oboseală.

După ce se termină și acest calvar, reveniră la *Mountjoy House*, unde le aștepta un binemeritat supeu cu șampanie, după cum spunea Lordul Mountjoy.

Anjou era foarte încîntată de prestigiul prezentării la curte, dar formalitățile mondene o plictiseau. Tînjea după

aventuri, și găsisse o cale de a le descoperi: își reluase vechile năravuri, și „escapadele“.

De ce faci asta? o întrebase Laura furioasă, cu un pulej. Ce ai? Te ții după toți bărbații, îi ademenеști și pe unii-i lași cu buzele umflate, fără nici un motiv.

— Ei, *pouf*, nu-i decît un joc, replică nepăsătoare Anjou. Și n plus, nu fac nici un rău.

Dar Laura, care consolase destule fete cu inima frîntă, parasite de iubiții lor în favoarea lui Anjou, știa că nici vorba să fie așa.

Anjou vrea întotdeauna ceea ce nu poate să aibă, îi spusese ea lui Honeychile, într-o după-amiază, la *Saxton Mowbrey*.

Calăreau doi dintre cei mai buni cai ai lui Billy, revenind spre grajduri pe aleea de la est de casă.

— Jur că nu pot să înțeleg ce-i cu ea, dar mă bucur că unchiul Mountjoy și mătușa Sophie nu știu ce se întîmplă. Unchiul o găsește perfectă, „așa de frumoasă, de fermecătoare, de dulce“, vorba lui. Hm! pufni ea cu furie, ca multe mai și știe el! Nu m-aș mira s-o vîd că-ncepe să se țină și după Billy, numai ca să mă scoată pe mine din minți.

Dar nici nu dădură bine colțul, că se și opri, holbînd ochii uimîți la Anjou, care ieșea din grajd, cu Billy după ea.

— Dumnezeu mare, exclamă ea, ce caută aici?! Anjou nu poate suferi caii, nici nu se apropie vreodată de grajduri...

Anjou o privi cu un mic zîmbet răutăcios, în timp ce trecea pe alături, netezindu-și cu un geșt ostentativ fusta de bumbac. Laura se uită la ea cu suspiciune, apoi la Billy.

Acesta ridică din umeri, luîndu-i calul de căpăstru, în timp ce descăleca.

— M-am gîndit doar să trec pe-aici ca să văd ce tot faceți, aici la grajduri, departe de ochii de vultur ai mătușii Sophie, spuse suav Anjou, și se îndepărtă senină, cu pași tanțoși.

O fi părut ea senină, dar în sinea ei fierbea. Nu-l găsea cu adevărat atrăgător pe Billy, dar îi făcuse totuși avansuri, doar ca să-și pună la încercare puterea asupra lui. Se apropiase de el pe furiș, în grajdul unde-și îngrijea mînzul cel nou.

— Asta-i adevărata iubire a vieții tale? l-a întrebat ea, ironic, iar cînd Billy s-a răsucit în loc, surprins s-o găsească acolo, l-a cuprins cu brațele și l-a sărutat. Sau poate că eu oi fi...? i-a șoptit.

Billy a rîs de ea.

— Nu ești genul meu de fa-fa-fată, teamă mi-e, a spus el, făcînd-o să se retragă, îmbufnată.

Anjou nu era obișnuită cu respingerile, mai ales din partea unor bărbați pe care-i considera neatrăgători. Și-a spus, furioasă, că avea o jumătate de duzină de curtezani gata să se însoare cu ea dacă le dăruia cea mai mică încurajare. Nu era tocmai adevărat, dar măcar patru tot erau, dintre care doi aveau titluri. Își făgădui că avea să i-o plătească lui Billy. Între timp, Camilla Staunton sosea în aceeași după-amiază, din nou fără soțul ei și, surpriză-surpriză, același lucru îl făcea și acel „înlocuitor de soț“, Harry. Poate că tot urma să aibă parte de puțină distracție în seara aceea, la urma urmei.

— Ce voia Anjou? îl întrebă Laura pe Billy, bănuitoare.

— Nimic serios, a venit doar să-l vadă pe Dawn Cracker, răspunse el, indiferent. Anjou e inofensivă, să știi, îi place doar să cam flirteze și atîta tot. Știe cum să vă întărite pe voi, verișoarele ei.

— Ba bine că nu! fu Laura de acord.

Honeychile îi lăsă singuri, iar Laura o privi cum se îndepărta pe alee, spre casă. Își ținea capul în piept și arăta nespus de tristă și însingurată.

— Billy, întrebă Laura, îngrijorată, oare ce s-o fi întîmplat cu Alex Scott? Nu mai dă nici o veste, și știu că s-a întors la Londra: l-am văzut la teatru, alaltăieri, și în St James's. Honeychile jură că era îndrăgostit de ea, și totuși acum pare hotărît s-o evite.

Billy clătină din cap.

— Se spune că așa e Alex: le iubește și le lasă, asta pare să fie motto-ul lui. De ce i-o fi căzut cu tronc Honeychile, nu știu. Lui, de obicei, îi plac femeile mai mature, mai cu experiență... Biata fată, adăugă el, cu compasiune. Va trebui să-i prezint vreun bărbat, ca să-i ia gîndul de la el.

— Poți încerca, răspunse Laura fără convingere, sărutîndu-l scurt și gîndindu-se ce om drăguț era. Cumva, însă, nu cred c-o să-l uite vreodată.

Cu toate acestea, Billy o așeză pe Honeychile la masă lîngă un vechi prieten al lui. Charles Marshall era american — un om aparte, interesant și amuzant, care o mai înveseli cît de cît, iar mai tîrziu o învinse la table.

— La fel ca Alex, spuse ea cu tristețe, întrebîndu-se dacă avea să-l mai vadă vreodată.

Camilla Staunton o pîndea discret pe Anjou, adîncită într-o partidă de table cu Harry; știa să recunoască o pasăre

de pradă, cînd o vedea. Avea treizeci și șapte de ani, era blondă și atrăgătoare. Soțul ei era un ofițer de cincizeci de ani, preocupat de activitățile lui militare, care-l făceau adesea să lipsească săptămîni de-a rîndul. Învățase încă de la începuturile căsniciei să-și găsească distracțiile și pasiunea în altă parte, iar Harry era departe de a fi primul ei amant — dar era cel actual, și a dracului să fi fost dacă avea de gînd să i-l cedeze lui Anjou Mountjoy.

Stăteau amîndoi așezați lîngă fereastră, sorbind șampanie și pîrînd mai mult să stea de vorbă decît să joace table. Camilla se apropie și le spuse, cu subînțeles:

— Noapte bună, Anjou, noapte bună, Harry iubitule. S-a făcut tîrziu și mi-e tare somn, așa că mă duc să mă culc.

Harry se ridică în picioare.

— Noapte bună, Camilla, și vise plăcute, îi ură el, sărutînd-o scurt pe obraz.

Anjou zîmbi, în timp ce Camilla îl privea din nou aluziv, înainte de a porni spre ușă. În prag, întoarse capul și se mai uită o dată la el, peste umăr, iar Anjou rîse.

Se simțea atrasă de Harry, în ciuda faptului că era un arivist fără un ban în buzunar. N-o interesa decît o mică aventură, și dădu clar de înțeles acest lucru peste o jumătate de oră, cînd Harry bătu la ușa dormitorului ei.

— Am așteptat clipa asta de cînd te-am văzut prima oară, îi murmură el la ureche, în timp ce se trînteau împreună pe pat. Știam că nu e decît o chestiune de timp, fiindcă noi doi semănăm ca două picături de apă, Anjou: amîndoi sîntem depravați și oportuniști. De-asta aș putea chiar și să mă îndrăgostesc de tine, dacă mi-ai da măcar pe jumătate ocazia.

Anjou îi acoperi gura cu mîna.

— Fără dragoste, spuse ea, știind prea bine că Harry pusese ochii pe averea familiei Mountjoy, la fel ca ea. Hai doar să *facem* dragoste, și atît.

Harry era un amant expert — în fond, avea ani și ani de practică. Și se pricepea la fel de bine ca Anjou să dispară fără urmă după aceea. Nimeni nu bănuia vreodată că fusese în camera ei — decît Camilla, desigur, care de-atunci nici n-a mai vorbit în viața ei cu Harry. Dar a menționat peste tot prin Londra că tînăra Anjou Mountjoy pășea pe urmele destrăbălatului ei bunic, nefiind cu nimic mai brează.

În săptămîna următoare, Anjou s-a dus la teatru, cu Laura și Honeychile. Billy și prietenul lui american, Charles Marshall, le-au însoțit, iar Laurie Foster, care era fiul mai mic al unui duce, a fost însoțitorul lui Anjou. Aceasta se simțea cît se poate de bine: era atrăgător și amuzant, iar după spectacol aveau să se ducă la *Caf? de Paris*. Apoi, însă, l-a zărit pe Alex Scott, așezat într-o lojă.

S-a uitat la Honeychile și a observat că și ea îl văzuse și stătea cu o mutră amărîtă de parcă ar fi venit sfîrșitul lumii — căci Alex era cu altă femeie, iar ei, de la petrecerea lui Billy, nu-i mai dăduse nici măcar un telefon.

— Ala de-acolo nu-i Alex Scott, Honeychile? o întrebă, cu falsă inocență. Mă întreb cu cine e. Arată foarte frumoasă, nu ți se pare?

Laura se încruntă la ea, prevenitor, dar era prea tîrziu.

— E cu Gina Matteo, răspunse Billy. Sînt prieteni vechi, încă din Italia.

Tristă, Honeychile se întreba ce făcuse. Ce spusese, de Alex nu mai voia s-o vadă? Evita să-l privească, în timp ce ieșeau încet din sală, după spectacol, și se strădui ca la *Caf? de Paris* să pară cît mai veselă.

Măcar știa că Alex revenise în oraș. Se gîndea, cu speranță, că avea s-o sune, dar săptămîna trecu fără nici o veste de la el. În weekend, Laura îl invită pe Billy la Swinburn, ca să-i cunoască bunica, și o chemă și pe Honeychile cu ei.

— N-are nici un rost să te amărăști pe-aici de una singură, îi spuse ea, așteptînd să vezi dacă Alex te mai sună sau nu. Probabil că și el o să plece din oraș în weekend, la fel ca toată lumea.

Honeychile se bucură că acceptase, căci astfel ajungea s-o cunoască pe Jeannie Swinburn și să vadă conacul.

— Nu e tocmai un conac, îi explică Laura, în tren, nu se compară cu *Saxton Mowbrey* sau *Mountjoy Park*. Ba chiar, e mai degrabă o casă negustorească, cam dărăpănată, pe ici, pe colo, dar mi-e mi-e foarte dragă.

Îi privea neliniștită pe Honeychile și Billy, dorind ca și ei să îndrăgească *Swinburn Manor*.

Nu fu surprinsă cînd acest lucru se și întîmplă.

— Cum s-ar putea să nu vă placă? întrebă ea, mîndră.

Vremea era îmbălsămată, cerul albastru, soarele aurea clădirea de piatră cenușie, iar Jeannie îi aștepta în ușă.

— Honeychile, draga mea! o îmbrățișă ea. Simt că te cunosc deja, din tot ce mi-a povestit Laura despre tine.

Îl privi cercetător pe Billy, cu ochii ei albaștri spălăciți, apoi spuse cu căldură:

— Văd că Laura a ales bine. Întotdeauna a fost o fată rezonabilă. Sau, măcar de cele mai multe ori, se corectă ca, amintindu-și de dezastrul cu Haddon Fox.

Laura își dădu ochii peste cap, exasperată, apoi îl privi pe Billy și rîse.

— Cred că Billy e foarte mulțumit că l-am ales pe el, bunico, spuse ea, dar și el a contribuit mai mult sau mai puțin la alegere, să știi.

— Atunci, mă bucur că a făcut-o, și e cum nu se poate mai binevenit în casa mea.

— Ai grijă, Billy, că nici nu știi cînd ai să te pomenești că te și sărută! îl preveni Laura. E o pupăcioasă, ce nu se poate, bunică-mea.

— Deci, de la ea o ai, replică el amuzat, și rîseră cu toții.

În seara aceea, vremea se răci puțin, așa cum se întîmpla adesea în Yorkshire Dales, și luară cina lîngă foc, cu trei cîini border collie albi cu negru tolăniți la picioare și așteptînd cu speranță bucățele de mîncare. Honeychile găsea că era cel mai comod și cald loc din lume, și i-o și spuse lui Jeannie.

— Știu că ești departe de casă, așa că poți să consideri că și casa asta e a ta, îi răspunse ea cu căldură.

A doua zi dimineăta, Laura le arată grajdurile, și iapa pe care o cumpărase de la Haddon pe douăzeci de lire. Billy o inspectă atent, palpîndu-i coastele și examinîndu-i picioarele.

— Ai făcut un tîrg foarte avantajos, confirmă el, impresionat. S-ar putea să trebuiască s-o punem în grajd cu Dawn Cracker, și să-i creștem împreună. Ca să vedem care cîștigă, adăugă el, cu un zîmbet.

Laura o bătu pe Sasha pe gît, iar iapa necheză încîntată, cînd îi dădu un măr.

— O să-i antrenez pe amîndoi, dacă mă lași, se oferi ea.

— Nici nu m-aș gîndi să dau voie altcuiva să se apropie de ei, în afară de tine. Va trebui să extindem grajdurile și să-ți amenajăm o curte de antrenament mai potrivită.

— Serios? întrebă ea, stupefiată. Dar cînd?

— Curînd, promise Billy. Cînd ai să te măriți cu mine.

— Dar încă nu m-ai cerut, rîse ea.

— Nici o grijă, am s-o fac. Mai întîi, trebuie să-i cer unchiului tău permisiunea, iar mătușa Sophie mi-a spus că e mai bine să aștept un timp, fiindcă s-ar putea să considere că nu ne cunoaștem de suficientă vreme.

— Bunica mea nu e de aceeași părere.

Billy îi zîmbi din nou.

— Știu. Am întrebat-o deja, și a spus că, desigur, pot să mă însor cu tine, ca să i te iau de pe cap, în sfîrșit.

Laura oftă, fericită.

— De ce eu sînt ultima care e întrebată? se miră ea. Viitoarea logodnică, iubita ta mult dorită, cea pe care o vrei pe viață...

— Trebuie să-mi adun curajul mai întîi, să cumpăr un inel, apoi să îngenunchez... Sînt un o-o-o-o-o-m care crede în a face totul cu-cu-cum se cu-cu-cu-cu-cuvine

Oftînd, Laura spuse:

— Atunci, sărută-mă, Billy, înainte de a uita că mă iubești, de ocupat ce ești să le faci pe toate cum se cuvine.

În aceeași după-amiază, se duseră cu mașina la *Harrogate* să ia niște medicamente pentru Jeannie, de la *Boots*, să-i

arate lui Billy grădinile și să se uite prin magazinele de antichități. Băură un ceai delicios la *Betty's* și tocmai ieșeau, când dădură nas în nas cu Haddon, care intra.

— Dumnezeu mare, Saxton, chiar tu ești! exclamă el, întinzându-i mîna. Ce-i cu tine aici? Ai venit să te mai uiți prin grajdurile mele?

— Ce faci, Haddon? îl salută Billy. Nu, nu, nu mai am nevoie de antrenor, mi-am găsit deja.

— Ce mai faci, Haddon? zîmbi larg Laura.

— Doamne, uite-o și pe Laura! o privi el uimit. Adică ea o să-ți fie antrenoare?

— Exact, răspunse Billy, surîzător. Și nici nu m-aș fi putut gîndi la cineva mai bun.

— La revedere, Haddon! aruncă Laura, peste umăr, în timp ce se îndepărtau.

A doua zi, cînd sosi timpul să plece, Jeannie era tristă.

— Ține minte, aici nu ești un străin, îi spuse ea lui Billy, care-i promise că n-avea să uite. Și, Honeychile, draga mea, să mai vii pe-aici — ori de cîte ori vrei!

În săptămîna următoare, vremea la Londra a fost fierbinte și umedă, ceea ce o făcea pe Anjou să fie și mai nervoasă. Se gîndea încontinuu la Alex — dar, spre deosebire de Honeychile, ea era și pregătită să facă ceva. Căută în cartea de telefon și găsi adresa firmei *Scott Shipping Lines*, în St James's.

Își zîmbi în oglindă, apoi luă pe ea o rochie de mătase fără mîneci, își aranjă părul astfel încît să-i cadă peste un ochi, sexy, își aplică parfumul ei favorit, *Jicky*, și luă un taxi pînă în St James's.

— Cu domnul Scott, vă rog, îi spuse ea recepționerei.

Femeia îi aruncă o privire cam ciudată, iar Anjou deduse că, de obicei, pe Alex iubitele nu-l vizitau la birou.

— Spune-i că-l caută domnișoara Mountjoy, ordonă ea.

Și începu să se plimbe prin holul frumoasei case Regency, întrebându-se răutăcioasă ce avea să zică Alex la vederea ei.

— Dacă vreți să veniți pe-aici, domnișoară, o chemă imediat recepționera, conducînd-o pe scara cu covor albastru, spre cabinetul lui Alex.

Acesta o aștepta în ușa, și o privi uimit. Fără a-i lăsa timp să spună ceva, intră grăbită în birou, pe lîngă el, și începu să turuie:

— Știu că o așteptai pe Honeychile, dar nu sînt decît eu, Alex. M-am gîndit că am putea să luăm prînzul împreună, și să vorbim despre ea. Știi, e foarte tristă că n-ai mai căutat-o...

— Anjou, ce cauți aici? exclamă el, exasperat. Îți mulțumesc pentru invitație, dar nu pot veni la masă cu tine. Sînt un om foarte ocupat. Și nu, nu vreau nici să discut despre Honeychile — nici cu tine, și nici cu altcineva. Iar acum, te rog să pleci, pînă nu mă supăr rău pe tine.

Știind că se pregătea să deschidă ușa, Anjou se rezemă cu spatele de ea.

— Te rog, Alex, nu mă da afară, îi ceru ea, încet. Eu nu sînt ca Honeychile, naivă și vulnerabilă. Pot să înțeleg un bărbat ca tine.

În pofida furiei, Alex nu-și putu stăpîni rîsul.

— Ești pe cît de tînără, pe-atîta de proastă, spuse el sever, iar dacă unchiul-tău Mountjoy ar ști că ai venit aici, s-ar înfuria îngrozitor.

— Dar nu știe, și nici nu va afla vreodată, insistă ea. *Te rog, Alex. Un prînz, doar — atîta-ți cer.*

Alex se duse la birou și apăsă pe un buton, chemîndu-și asistentul. Anjou fu nevoită să se mute din loc, cînd ușa din spatele ei se deschise.

— Te rog, condu-o pe domnișoara Mountjoy afară, Stavros, spuse el, rece. Cred că tocmai vrea să plece la masă.

Anjou îl privi încruntată.

— Încă n-am terminat cu tine, Alex, îl amenință ea. O să ieși prînzul cu mine, într-o zi.

Și, cu o ultimă privire scăpărătoare spre el, ieși din cameră, coborînd scara cu covor albastru.

În continuare, Alex începu să aibă impresia că, oriunde s-ar fi dus, Anjou era și ea acolo. Nu știa cum reușea, dar se ambiționase să fie prezentă la aceleași evenimente. Și, de fiecare dată, se apropia de el și începea să-i șușotească la ureche, invitîndu-l la prînz, la cocktail sau la cină. I s-ar fi părut amuzantă, dacă n-ar fi fost nesocotită și periculoasă. Și, în plus, nu-l interesa. Nu era aleasa lui, dintre fetele Mountjoy.

Capitolul 29

Alex Scott nu reușea să și-o scoată pe Honeychile din minte. Întorcându-se nervos de la fereastră, își spuse să nu mai fie atât de ridicol. Se așeză la birou, silindu-se să se uite la hîrțiile pe care i le pregătise Stavros, dar ochii i se tot îndreptau spre cea mai recentă achiziție a sa: o mică pictură de Monet, cu o grădină plină de flori în toiul verii, pe care o văzuse în vitrina unui magazin de artă de pe Malul Stîng într-un șevalet de aur, pus pe birou. Nu reușea să-și alunge gîndurile despre trecut și o mulțime de lucruri la care prefera să nu se gîndească — cel puțin, nu acum.

Îl chemă pe Stavros, spre a-i spune că ieșea pentru o oră, două, își îndreptă cravata italienească de mătase cu dungi, și porni prin Piccadilly, pînă pe Old Bond Street, oprindu-se ici și colo ca să se uite la vitrine.

Tocmai ajunsese pe Clarges Street, cînd o tînără blondă, dînd colțul în goană, se ciocni de el. Pălărioara caraghioasă îi sări de pe creștetul capului, drept sub roțile unui taxi, iar poșeta îi căzu pe trotuar, deșertînd din ea rujul și pudriera, agenda, pieptenele, cîteva creioane și monede.

— Honeychile! exclamă el, rîzînd.

Avea senzația că i se adevărase visul: o ținea în brațe.

— Oh... murmură ea, surprinsă, privindu-l în ochi. A, Alex...

— Unde te grăbeai așa?

Îl privi un moment buimăcită, ca și cum ar fi uitat.

— La coafor. Am întârziat, de-asta alergam. Noroc că m-am lovit de tine, și nu de vreun străin.

— Mă tem că pălăria ta n-a avut tot atît noroc.

Se uitară la pălăria de pai, strivită de roțile mașinii, și izbucniră în rîs, în timp ce se aplecau să adune de pe jos conținutul poșetei.

Alex luă pălăria și i-o întinse.

— Crezi că mai poate fi resuscitată?

Honeychile rîse din nou, cu un chicotit vesel, cristalin, care-l făcu să zîmbească.

— Mă tem că s-a zis cu ea, cum ar spune Laura. Oricum, nu contează. Nu pot suferi pălăriile. O port numai fiindcă mătușa Sophie Mountjoy spune că „așa se cade“.

Rămaseră față-n față, zîmbind. Părul ei auriu, lung pînă la umeri, strălucea în lumina soarelui și, după părerea lui, n-avea nevoie de atenția nici unui coafor. Așa cum era, arăta perfect.

— Te-aș invita la masă, spuse Alex, deși știa că n-ar fi trebuit, dar te duceai la coafor.

— Prefer să merg cu tine.

— Atunci, hai. ♣

O luă de braț și opri un taxi, simțindu-se ca un om care-și arde în urma lui toate punțile.

— La *Berkeley*, te rog, îi spuse el șoferului, așezîndu-se lîngă Honeychile.

Taxiul porni ca vîntul, prin trafic, și nu peste mult se opri în față la *Berkeley*. Portarul cu joben se grăbi să le deschidă portiera.

— Bună ziua, Miss Mountjoy, salută el, cu un zîmbet vesel.

— Bună, Joseph. Ce-ți mai face nevasta? Se simte mai bine, sper, da?

Pe chipul lui Alex trecu un zîmbet, în timp ce se gîndea la fata stîngace și jenată pe care o cunoscuse în urmă cu cîteva luni, pe vapor.

— Ți-a spus cineva că ești o tînără foarte drăguță? o întrebă el în restaurant, după ce se așezară la o masă de lîngă fereastra din colț.

— Numai tu, zîmbi ea, apoi adăugă: și unchiul Mountjoy.

— Pari să ții foarte mult la el, așa e?

— Sigur că da. A, face el pe țeopsul, ca să te țină la distanță, dar numai pentru a-și acoperi singurătatea. Cred că se simte singur de-atîta vreme, încît nu mai știe cum să se poarte cu oamenii.

Alex o privi uimit.

— Și cum se face că ești atît de înțeleaptă, pentru o fată de vîrsta ta?

— Nu sînt deloc înțeleaptă, răspunse ea cu blîndețe. Am, numai, experiența singurătății.

Ochii li se întîlniră pe deasupra mesei.

— Și tu o ai, constată ea. Îmi dau seama cît te simți de singur, Alex. De ce? Un om ca tine, care le are pe toate...?

— Aparențele pot să înșele, spuse el, cam repezit.

Chiar atunci sosi ospătarul, și se întrerupseră pentru a comanda somon la ceaun cu salată, și o sticlă de Bordeaux

alb — vinul lui favorit, despre care îi promise lui Honeychile că avea să-i placă și ei.

— Și tu, Honeychile? o întrebă, luându-i mâna peste masă, la fel cum făcuse și în acea primă seară la bordul vaporului. Spune-mi, tu ești fericită?

Între ei, aerul trosnea de tensiune.

— Astăzi, da, răspunsé ea, încet. Chiar în clipa asta, știu că sînt foarte fericită.

Cînd sosi timpul să plece, Alex constată că detesta gîndul să se despartă. Îi propuse o plimbare prin parc — orice, numai să amîne momentul. Măcar timp de două ore, își putea permite luxul de a fi cu ea.

— Ori de cîte ori văd verdeața asta englezească, spuse Honeychile, cu nostalgie, mă gîndesc la sărmana mea fermă. Pămîntul e atît de arid și uscat, încît îl spulberă vîntul. Dar, cînd tatăl meu trăia, era la fel de verde ca acest parc.

— Și, într-o bună zi, va fi din nou la fel de verde, o asigură Alex. Cînd Mountjoy îți va da banii.

Honeychile culese un fir de iarbă și-l mușcă de un capăt, savurîndu-i gustul.

— Cumva, asta nu mai pare să fie o prioritate atît de importantă pentru mine, spuse ea. Recunosc, am venit la Londra fiindcă aveam nevoie de bani — și încă mai am, dar acum e altfel. Țin mult la unchiul Mountjoy, și la Laura. Și cred că și la Anjou, deși mă scoate din minți. Desigur, aș dori ca unchiul Mountjoy să-mi dea niște bani, ca să pot salva ferma, dar acum nu mă mai pot îndura să-i cer, cumva. A fost deja atît de generos, și cred că ține cu adevărat la noi, toate.

Se culcă pe iarbă, cu capul pe brațe. Alex își puse vestonul, împăturit, sub capul ei, ca s-o ajute să stea mai comod. Privindu-l, Honeychile continuă:

— Știi totul despre mine — sau, mă rog, aproape totul. În schimb, eu despre tine nu știu nimic — În afară de bîrfe. Crezi că e cîstit așa?

— Adversarii mei din afaceri mă acuză că nu sînt deloc un om cîstit.

Fata zîmbi.

— Afacerile sînt altceva. Și, în plus, eu nu-ți sînt adversară. Semenî cu d'Artagnan, din „Cei trei muscheteri“ — acel „straniu Pimpernel greu de definit“ Nimeni nu știe exact cine ești, sau de unde vii. *Cine ești tu, Alex?*

— Uneori, și eu mă întreb asta, răspunse el, cu o undă de amărăciune. Dar dacă vrei cu adevărat să știi, am să-ți spun.

Honeychile se îndreptă de spate, privindu-l atentă, cu brațele în jurul genunchilor.

— M-am născut la Roma, începu Alex, într-un mic spital de caritate ținut de Frații Sfîntului Ioan al lui Dumnezeu, pe Isola Tiberina, o insuliță în mijlocul Tibrului.

Mama mea era grecoaică, și venise în Italia cu familia, cînd l-a întîlnit pe omul care urma să-mi devină tată. Era chipeș, aristocratic și mai în vîrstă decît ea, care era tînără, naivă și îndrăgostită, lucru de care el s-a grăbit să profite. Desigur, a lăsat-o gravidă, dar după aceea și-a declinat orice responsabilitate, spunînd că nu fusese nici primul, nici *singurul* ei amant.

A abandonat-o, iar ei nu i-a mai rămas decît să-i spună tatălui ei, cerîndu-i iertare. Acesta, însă, nici gînd s-o ierte. Pentru el, bnul renume însemna mai mult decît propria lui

llică. A renegat-o și a părăsit-o, lăsînd-o singură în Roma, să se descurce cum o ști.

Alex tăcu. Nu mai vorbise niciodată despre aceste lucruri. După un timp, continuă:

— Se numea Cristina Andreos, dar și-a adăugat și numele Scott, în speranța că, fiind englezesc, o va face să pară mai respectabilă. Și-a găsit de lucru într-o cafenea și a început să economisească fiecare ban cîștigat, locuind într-o cămăruță de pe o stradă îngustă, în Trastevere. La o săptămînă după ce a născut, și-a luat copilul cu ea și a început să vîndă flori în Campo dei Fiori, dimineața, și pe lîngă marile hoteluri, seara. Șorțul ei alb și șalul negru era simboluri ale sărăciei, nu ale țărănimii, căci Cristina nu era o țarancă. Tatăl ei era profesor la Universitatea din Atena. Vorbea trei limbi și cunoștea bine greaca veche și latina, limba împăraților și a regilor. Mi-a pus numele de Alexander, în speranța că, într-o zi, o să preiau și eu ceva din măreția lui.

Cînd am crescut destul de mare ca să mă poată lăsa în grija unei vecine, mama mea s-a întors să lucreze la cafenea, seara, iar ziua continua să vîndă flori pe străzi. Muncea cîte optsprezece ore pe zi, șase zile pe săptămînă. Duminica stătea cu mine. M-a învățat greaca și latina, precum și engleza și franceza, și m-a încurajat să cred că puteam fi orice voiam. Dar, între timp, toți vecini știau că nu avea soț, iar fiul ei era mai josnic chiar și decît ei: „*Il batardo*“, bastardul.

Copil fiind, mă învîrteam pe lîngă *Il Sorrentino*, restaurantul unde lucra mama mea, ajutînd și eu la bucătărie. La nouă ani, am primit o slujbă, să strîng de pe mese. Așa am simțit dulceața banilor, a monedelor

zornăindu-mi în buzunar, la sfîrșit de săptămînă. Și am știut că, pentru mine, banii erau cei ce pavau drumul spre libertate și independență.

Observam totul: clienții bogați, manierele lor elegante, felul delicat în care mînceau... Le rețineam hainele și dezinvoltura cu care le purtau. Ascultam cum vorbeau și le exersam accentul, acasă, de unul singur — pe scurt, învățam cum să evoluez. Dar despre afaceri n-a fost nevoie să mă învețe nimeni, nimic. Le știam din instinct.

„Grecii au știut dintotdeauna cum să facă negoț,” îmi spunea mama mea. Mai tîrziu, cînd a început să mă atragă marea, a luat bani cu împrumut de la doi clienți care o cunoșteau, și mi-am putut cumpăra o mică barcă de pescuit.

Ridică din umeri.

— Și așa a luat naștere *Linia Scott*, conchise el. Cu un băiat de șaisprezece ani și o bărcuță veche și ruginită, într-un sat de pescari, lîngă Roma. Iar azi, are nave care traversează tot globul, înregistrate în Panama, Gibraltar și Japonia.

Din primele cîștiguri mari, de pe transporturile de sulf, i-am cumpărat mamei mele un mic restaurant, în Piazza Navona, cu un apartament deasupra. În sfîrșit, avea o casă a ei și numai a ei, oricît de mică. Gătea fabulos și, curînd, la „*Tina*” a început să vină clientela cea mai bogată.

Acum, s-a retras. În sfîrșit se poate odihni, ca o „doamnă blîndă și senină”, cum am visat întotdeauna că avea să ajungă.

Și, ridicîndu-se în picioare, încheie cu cuvintele:

— Deci, acum știm totul unul despre celălalt.

O luă pe Honeychile de mână și, un moment, o țină aproape de el — atât de aproape, încît îi simțea parfumul slab al pielii, proaspăt ca iarba.

— Îți mulțumesc că mi-ai povestit, șopti Honeychile, încîntată că avusese încredere în ea. Acum simt că te cunosc cu adevărat. Nu mai avem secrete.

Alex, însă, știa că nu-i spusese *toate* secretele lui.

Porniră înapoi, prin străzile însorite din Mayfair. Copacii aruncau pete de umbră pe trotuarele încălze, iar mirosul florilor cățărătoare, al lalelelor și al gurii-leului plutea dinspre grădinile din scuaruri.

Alex tăcea, iar Honeychile îl privea neliniștită, cu coada ochiului, întrebîndu-se dacă nu cumva regreta că-i dezvăluisese atîtea lucruri din trecutul său. Se simțise atât de inclusă în viața lui, atât de apropiată de el, iar acum se crease din nou distanța dinainte. Uneori, credea că Alex punea intenționat acea distanță între ei.

Se opriră în fața Casei Mountjoy.

— Nu intri? îl invită ea, zîmbind cu speranță. Am să-ți ofer un ceai, ca să te refaci pentru drumul lung pînă înapoi în St James's.

Alex răspunse rece:

—Trebuie să-mi iau rămas-bun, Honeychile. Mi-a făcut plăcere că ne-am întîlnit azi.

Îl privi cu speranță, așteptînd s-o invite la cină, la teatru, oriunde, numai să mai fie iar împreună.

— Nu vrei ceai? îl întrebă, cu un rîs ușor.

Alex oftă; nu-i era deloc ușor.

— E mai bine să nu ne mai vedem, spuse el, brusc. Ești tînără. Trăiește-ți viața, întîlnește un băiat fermecător, care

să-ți poată oferi tot ceea ce eu nu pot. Pe mine, uită-mă, încheie, cu părere de rău.

Și se răsuci în loc, să plece.

— Alex, Alex!... strigă Honeychile, alergînd după el.

Îl apucă de braț, fără să-i pese de trecătorii care-i priveau curioși. Ochii ei mari și albaștri priveau implorator într-ai lui.

— De ce? *De ce*, Alex?

— Îmi pare rău dacă te-am indus în eroare, spuse el încet. Cu adevărat îmi pare rău.

Honeychile văzu finalitatea pe chipul lui și-i dădu drmul, privindu-l cum o lua din loc.

— N-am să te uit niciodată, Alex, șopti ea. Am să te iubesc întotdeauna.

Erau aceleași cuvinte pe care i le spusese și tatălui ei, la înmormîntare, cînd era mică, sperînd să se întoarcă la ea. Dar el nu mai revenise niciodată și, cumva, știa că nici Alex Scott n-avea s-o facă. Totul se terminase — încă înainte de a fi început cu adevărat.

PARTEA A III-A

Capitolul 30

— Laura și Billy au devenit niște nesuferiți, în ultima vreme, spuse Anjou, invidioasă. Nu-mi dau seama ce-o fi găsimd la el. Bîlbîit cum e, nici să poarte o conversație nu-i în stare. Banii lui or fi atrăgînd-o.

Se aflau la *Mountjoy Park*, în weekend. Anjou stătea posomorîtă lîngă fereastra salonului, uitîndu-se afară, unde Laura se urca în micul *Triumph* roșu al lui Billy, ca să pornească spre grajduri. Nu putea să uite că Billy Saxton o refuzase în ziua aceea, și profita de orice ocazie ca să-l critice.

Honeychile oftă. Uneori, pur și simplu n-o mai putea înțelege pe Anjou. Știa să fie dulce ca mierea, și pe nepusă masă devenea acea scorpie pe care o cunoscse încă din prima zi.

— Zău așa, Anjou, de ce trebuie să fii chiar atît de rea? o întrebă ea. Știi că Laura îl iubește pe Billy, ca și el pe ea. Pun pariu pe ce vrei tu că-n weekendul ăsta o va cere de soție. Și-n plus, adăugă ea, Billy nu se bîlbîie decît cînd vorbește cu străini, sau cînd își privește caii de curse alergînd. Sau în prezența unor oameni pe care-i antipatizează, deci cred că în categoria asta intri și tu.

— *Mon Dieu*, cît mă mai *plictisesc*! exclamă Anjou, exasperată. Ia spune-mi, ce caut eu aici? Închisă în

mauzoleul ăsta de casă, în plină pustietate, doar cu caii ca să-mi țină companie. Nu pot să *sufăr* caii, nu pot să sufăr nici viața la țară. În viața mea nu vreau să mai văd un fir de iarbă.

Honeychile o privi curioasă, cum se învîrtea furioasă prin salon. Efectiv, nu înțelegea ce anume o munea pe Anjou.

— Ești doar invidioasă, atîta tot, spuse ea.

Fusese o afirmație la nimereală, dar păru să nimerescă drept la țintă. Anjou se opri în fața canapelei, răsucindu-se întempestiv spre ea.

— *Eh bien*, și tu ce motive ai să te fudulești așa, Miss Texas? Scumpul de Alex... „*my boyfriend*“, cum îl numeai, ăla care te-a sărutat... Unde e *acum*, hmm? Vrei să-ți spun eu unde? E la Blenheim, în weekend, cu fiica ambasadorului italian — acolo e! Ți-a dat papucii, domnișorico din Texas, fiindcă și el te găsește la fel de plicticoasă ca mine.

Honeychile nu știu dacă să rîdă sau să plîngă. Anjou arăta atît de ridicol, cu fața înroșită de furie și frustrare... Știa că nu vorbise serios și, mai tîrziu, avea să-și ceară iertare, așa cum făcea întotdeauna — dar asta nu însemna că vorbele ei erau mai puțin dureroase.

— M-am dus, spuse ea, ridicîndu-se în picioare.

— Oh *merde*, du-te și călărește-ți timpiiții ăia de cai, de ce n-o faci?! țipă Anjou după ea. Doar știi bine că e adevărat ce ți-am zis!

Anjou detesta toate animalele, și în special caii. Se cutremura doar cînd auzea despre ei. „Doar nebunii ăștia de englezi sînt în stare să-i adore“, spunea ea, cu dispreț. „Cred că s-ar culca și-n pat cu ei, dac-ar putea.“

Dar, desigur, Anjou nu spunea niciodată asemenea lucruri în prezența Lordului Mountjoy. Era prea isteată

pentru așa ceva. Avea o față pentru a le face impresie oamenilor, și o alta cînd își arăta adevărata fire. Poate că și asta era una dintre probleme, își spuse Honeychile, în timp ce călărea împreună cu unchiul ei: oricît de urît s-ar fi purtat Anjou, oamenii o iertau întotdeauna.

— Merge bine iepșoara asta, comentă admirativ Mountjoy, lîngă ea. La fel călărea mereu și Gladys. Așchia nu sare departe de trunchi, nu-ncape nici o îndoială.

Se gîndea la Laura, care călărea ca un bărbat, ba chiar mai bine decît majoritatea, și-i creștea inima de mîndrie.

Își amintea de ziua aceea rece de ianuarie, cu doar cîteva luni în urmă, cînd venea cu trenul de la Bath spre Londra. Împlinea șaptezeci de ani, și se simțea atît de singur și bătrîn...

Rîse sonor, în timp ce-și mîna calul la galop, luîndu-se la întrecere cu Honeychile. Nu mai era singur și, lucrul cel mai important, nici nu se mai simțea bătrîn. Se simțea ca un om cu totul nou.

Billy n-a cerut-o niciodată pe Laura de soție.

Erau în Triumph-ul lui roșu, mergînd de la *Mountjoy Park* spre *Saxton Mowbrey*; Billy se opri să lase o turmă înceată de vaci Friesian să treacă peste drum, cînd Laura se întoarse spre el și-i spuse:

— Nu e nevoie să îngenunchezi în fața mea, Billy. Eu oricum am de gînd să mă mărit cu tine, indiferent dacă mă ceri în căsătorie sau nu.

Rîzînd, Billy o sărută și răspunse:

— Ei, asta-i o mare ușurare!

Și scoase din buzunar o cutiuță învelită în piele de căprioară, pentru a-i arăta frumosul inel dinăuntru, cu un diamant rotund, impecabil.

— Pentru tine, fermecătoarea mea Laura, declară el solemn, în timp ce i-l pune pe deget.

Apoi o privi drept în ochi și adăugă:

— Cu toată dragostea.

— O, Billy! exclamă ea, sărutându-l, ce frumos e, e de-a dreptul minunat!

Se uită unul la altul, zîmbindu-și, după care Laura continuă:

— Imaginează-ți, numai, dacă nu te-aș fi întâlnit în tren, în ziua aceea... S-ar fi putut să nu ne cunoaștem niciodată. Ce m-aș fi făcut eu fără tine?

— Te-aș fi găsit eu oricum, răspunse el, sărutînd-o din nou. Te-aș fi văzut în vreo sală de bal din Londra, ni s-ar fi întâlnit privirile, și am fi știut pe loc că sîntem făcuți unul pentru celălalt.

Laura rîse.

— Și cînd colo, a trebuit să-mi împrumuți batista ta ca să mă șterg la ochi, și să mă ascuți cum mă văicăream din cauza bietului Haddon.

— N-o să știe niciodată ce neghiob a fost, fu Billy de acord, în timp ce ultimele dintre vaci părăseau drumul, pășind pe pajiște, iar văcarul închidea poarta.

Pomiră mai departe, alungîndu-și-l pe Haddon din minte și din viața lor, ca și cum nici n-ar fi existat vreodată.

Logodna Laurei cu Billy a fost anunțată în „*The Times*” peste o săptămînă. Laura a citit știrea la micul dejun, în *Mountjoy Park*, și și-a spus, mulțumită, că în sfîrșit era ceva oficial.

Parcînd coloana anunțurilor de logodnă, s-a oprit să-l mai citească încă o dată pe ultimul. Era scurt și la obiect,

dînd de veste că nunta între Lady Diana Gilmore și domnul Haddon Fox nu mai avea loc.

— Doamne ferește! exclamă ea, surprinsă. Săracul Haddon...!

Îl compătimea sincer — era atît de fericită, încît ar fi dorit ca și restul lumii să cunoască aceeași fericire ca ea. Însă îl uită complet, în timp ce mergea cu mașina spre *Saxton Mowbrey* ca să inspecteze grajdurile și să facă planuri pentru noua curte de antrenament pe care urma să i-o amenajeze Billy. Și nici măcar nu-și mai aminti jurămîntul ei de răzbunare contra lui Haddon. Pur și simplu nu mai era important.

Logodna a avut loc la *Mountjoy Park*, cîteva săptămîni mai tîrziu. Mătușa Sophie și Laura au pregătît totul. Laura nu voia să fie o ceremonie prea formală, doar veselă și distractivă, și au invitat o mulțime de prieteni, cazîndu-i acolo și la *Saxton Mowbrey*.

Prin copaci și pe terase au fost agățate nenumărate beculțe. Uitîndu-se la ele, înainte de sosirea invitaților, Laura îi spuse unchiului ei că niciodată în viață nu mai văzuse ceva atît de minunat și maiestuos.

— Ultima oară cînd a mai fost curtea luminată așa, s-a întîmplat la logodna mea cu Penelope, spuse Mountjoy, dar nu-mi amintesc să fi arătat atît de frumos... Și-apoi, pe vremea aceea foloseam lumînări, nu becuri electrice.

Jeannie Swinburn era vedeta tuturor. Arăta fabulos, într-o rochie pe care i-o croise anume Rachel din Harrogate, de catifea albastră-violacee, cu mîneci lungi strîmte și poale evazate. La gît purta coloerul de diamante pe care Adriana Fioraldi i-l dăruise mamei Laurei în ziua nunții. Culoarele îi evidențiau albastrul ochilor și roșeața

din obraji, iar părul ei argintiu, strîns în creștet, o făcea să arate ca o regină.

— Elinor de Aquitania, sau alta ca ea, decise ea. Cineva de neam regal, oricum.

Madame Suzette era pe departe cea mai elegantă femeie prezentă, într-o rochie grandioasă de satin chihlimburiu, brodată cu mărgelile de bronz și o etolă asortată care ajungea pînă la pămînt. La cină, mătușa Sophie avu grijă s-o așeze între un membru al corpului diplomatic francez și ambasadorul italian, în care părea să-și fi găsit un suflet pereche.

Dintre fete, Anjou era cea mai frumoasă, deși nu și cea mai fericită — nici pe departe... Purta o rochie de șifon verde cu spatele aproape gol, și colierul cu smaralde pe care i-l dăruise Lordul Mountjoy. Bărbații stăteau la coadă să danseze cu ea, iar concurența pentru dansul de supeu era intensă, pînă cînd Anjou hotărî să supeze cu un tînăr scoțian pe care atunci îl întîlnise prima oară, dar care o intrga. Era înalt și atrăgător, și vorbea cu un accent fascinant.

Honeychile era îmbrăcată în albastru, cu un decolteu pe care mătușa Sophie îl declarase de-a dreptul șocant — deși nu la fel de șocant ca spatele gol al lui Anjou. Dar șiragul enorm de perle îi acoperea binișor pieptul, iar în păr purta o gardenie. Dansa fiecare dans cu cîte un alt bărbat, sperînd să fie Alex.

Laura avea o rochie înflorată, de mătase crem, cu trandafiri, și arăta ea însăși ca o roză englezească perfectă, radiind de fericire. Ochii-i străluceau la fel de viu ca inelul de logodnă, și toată lumea observase că Billy nu mai putea să-și ia privirea de la ea.

Formau, îi spuse mulțumit Lordul Mountjoy mătușii Sophie, un cuplu perfect.

Capitolul 31

Era o seară de joi, iar Honeychile se afla singură în *Mountjoy House*. Rămăsese acasă, cu o răceală de vară, și se simțea foarte singură. Anjou se dusesse la *Claridge's*, cu un grup de tineri și tinere, să danseze, iar Laura era într-un weekend la țară, deși de fapt își petrecea tot timpul cu Billy. Lordul Mountjoy se dusesse în Scoția, să-și inspecteze bălțile pentru vânătoarea de lișițe care urma să aibă loc în august.

Honeychile tocmai se gîndea, cu dor, cît de mult îi lipseau ferma și cei de-acolo, cînd Johnson bătu la ușă, aducînd o cablogramă pe o tavă de argint.

Îl privi uimită.

— De ce să-mi fi trimis cineva o cablogramă din Texas? întrebă ea îngrijorată, rupînd plicul.

Citi textul, o dată, și încă o dată.

— Sper că nu sînt vești proaste, domnișoară, spuse Johnson, așteptînd să vadă dacă-i dădea vreun răspuns.

—Vești proaste...?

Îl privi uimită.

— A, nu... Nu, nu e nici o veste proastă...

— Doriți să trimiteți vreun răspuns, domnișoară?

Honeychile citi încă o dată cablograma, nevenindu-i nici acum să creadă.

— Nu, spuse ea, încă nu... Trebuie să chibzuiesc.

Johnson ieși, iar fata se lăsă într-un fotoliu, recitind iar și iar cuvintele de pe hîrte, pînă cînd în sfîrșit își făcură efectul:

GĂSIT MULT PETROL MOUNTJOY RANCH STOP.
ACUM POȚI VENI IAR ACASĂ STOP. CU DRAG
TOM ALIZA.

Cum putuseră găsi petrol? se întrebă ea. Încetaseră forajele cu ani în urmă, fără să fi găsit nimic.

Telefonul sună. Era Andersen, avocatul din San Antonio.

— Mi-a luat o zi întreagă ca să obțin legătura, începu el, dar cred că de-acum ai primit și telegrama lui Tom, nu?

— Da, răspunse Honeychile, șocată să-i audă iar glasul. Nu-l mai văzuse niciodată, din ziua aceea cînd venise la *Sanitarum* ca să-și prezinte scuzele pentru că-i dăduse lui Jack Delaney custodia asupra ei.

— Ei bine, de data asta pot să-ți spun clar, Honeychile, că e adevărat. Și dacă Tom n-ar fi scormonit pe-acolo, căutînd apă, s-ar fi putut să nu-l găsim niciodată. Deștepții ăia sigur nu se pricepeau la nimic. Probabil au săpat unde nu trebuia, cînd tot timpul, la nici o sută de iarzi distanță, aștepta o ditamai pînza de petrol.

Tom, în schimb, sfredelea mereu unde-i venea lui, dar în loc de apă, nu ieșea decît o mîzgă cenușie, groasă. Așa că mi-a dat un telefon, iar eu am făcut un drum pînă acolo, ca să văd cu ochii mei ce era. „Al dracului să fiu dacă ăsta nu pare petrol, tinere,” i-am spus. Chiar a doua zi, am adus

acolo o echipă, cu o foreză ca lumea. Au săpat cam o săptămînă, pînă cînd deodată a țîșnit o trîmbă de petrol negru și curat, de parcă ar fi fost un zăcămint fără fund — și nici n-are fund, Honeychile, dă-mi voie să-ți spun. Experții au zis că zăcămintul *Mountjoy* pare să fie unul dintre cele mai mari din Texas. Iar tu ai să fii foarte bogată.

Honeychile se gîndi la pășunile familiare, cum ar fi arătat sluțite de sondele urîte care scui-pau bani. Se gîndi la Tom, care descoperise petrolul, și la Aliza, și la felul cum, dacă ea avea să fie bogată, atunci urmau să se îmbogățească și ei. Și se mai gîndi la Andersen, care fusese la un pas de a-i distruge viața. Știa că nu putea să aibă încredere în el.

— Am planificat totul, spunea avocatul, cu un glas din care răzbătea satisfacția. O să încheiem un tîrg favorabil cu o companie petrolieră care să exploateze zăcămintul, la fel cum am procedat și înainte. Iar tu nu va trebui să-ți faci nici o grijă, Honeychile. Nu trebuie decît să-mi delegi autoritatea, ca avocat, și să mă lași să mă ocup eu de toate.

Cînd îi spuse că avea nevoie de timp ca să se mai gîndească, o preveni:

— Numai să nu aștepți prea mult, Honeychile. Petroliștii aștia ard de nerăbdare să se-apeuce de treabă. Cu cît semnezi mai repede pe linia punctată, cu atît vor începe și banii să intre mai curînd în bancă.

După ce închise telefonul, Honeychile rămase în picioare la fereastră, uitîndu-se afară, la strada luminată de felinare și întrebîndu-se ce să facă. Acum Andersen trata cu o cu totul altă persoană decît fata speriată și neștiutoare de data trecută, cînd aprobaseră prospecțiile pentru petrol. Era mai matură și mai înțeleaptă, și n-o mai avea prin-

preajmă pe Rosie, gata să vîndă totul cui se oferea primul, ca să pună mîna pe bani și să-i cheltuiască.

Știa că avocatul urmărea să-și câptușească buzunarele. Dacă-i delega autoritatea, putea face orice voia, fără ca ea să afle vreodată.

Ar fi vrut să-l aibă lîngă ea pe unchiul Mountjoy, ca s-o sfătuiască. Se gîndi să-i telefoneze în Scoția, dar era prea tîrziu, și oricum știa că i-ar fi spus să aștepte pînă se întorcea el la Londra, ca să vadă atunci ce era de făcut.

Se învîrtea prin cameră; nu mai putea să aștepte, era prea neroasă, prea surescitată. Alergă la telefon și sună la *Saxton Mowbrey*, dar de-acolo i se spuse că Billy și Laura erau la un dîneu, lîngă Bath, și n-aveau să se întoarcă decît foarte tîrziu.

Honeychile știa că mai era doar o singură persoană care ar fi putut s-o ajute. Omul cel mai potrivit din toți. Expertul în afaceri care știa prea bine ce trebuia să facă în legătură cu petrolul de la *Mountjoy Ranch*.

Se uită la ceas. Era aproape miezul nopții. Ridică receptorul, stătu un moment pe gînduri, apoi îl puse la loc în furcă. Nu mai vorbise cu Alex din ziua aceea cînd luaseră prînzul împreună, cu o lună în urmă. Era tîrziu, s-ar fi putut să fie cu cineva... Dar trebuia să-l vadă. Avea să ia un taxi pînă-n Berkeley Square, iar de-acolo, putea să treacă pe jos prin fața casei lui, ca să vadă dacă avea luminile aprinse. Și, dacă erau, urma să sune și să întrebe valetul dacă domnul Scott era singur. Dacă era cu cineva, avea să plece, iar el n-ar fi aflat niciodată că Honeychile trecuse pe-acolo.

Știa că de fapt ar fi trebuit să aștepte pînă a doua zi. Dar își aminti că, a doua zi, trebuia să-i spună lui Andersen ce avea de făcut.

Chiar în timp ce se convingea singură de acest lucru, își cladea seama că nu era decît în parte adevărat. Era doar o scuză de a-l revedea pe Alex. Zîbind, luă pe ea o rochie frumoasă, se pieptănă și-și aplică un strop de Chanel No. 5.

Anjou se afla la *Florida Club*, în Berkeley Square; se lurișase afară din sala de dans de la *Claridge's*, cu Archie Reynolds. Îl privi nervoasă, constatînd din nou cît de neatrăgător era, cu obrajii lui roșii, părul blond și ochii rotunzi, albaștri. Și cît de plicticos.

Începu să se gîndească iar la Alex Scott, cel care-i scăpa mereu printre degete, și nu peste mult se ridică de la masă.

— La revedere, Archie, își salută ea partenerul și plecă, lăsîndu-l să se uite după ea șocat, cu ochii holbați.

Își luă de la garderobă capa de catifea neagră cu căptușeală de satin, și intră la toaletă. Ieși peste zece minute, proaspăt rujată și pudrată, mirosind a parfumul ei favorit — sofisticatul *Jicky*, de la Guerlain.

Afară era ceață, așa că-și înfășură mai strîns capa pe trup. Refuzînd oferta portarului de a-i aduce un taxi, porni să traverseze cu pas hotărît Berkeley Square.

Alex era în biroul lui, unde lucra noaptea. Tocmai făcuse un duș și avea halatul pe el, cînd se auzi soneria. Aruncă o privire la ceas, surprins. Era trecut de miezul nopții, iar angajații se duseseră de mult la culcare.

Oftă iritat, întrebîndu-se cine putea să-l deranjeze la o asemenea oră tîrzie, după care se ridică de la birou, străbătu coridorul și deschise ușa.

— Anjou! exclamă el, șocat. Ce Dumnezeu e cu tine aici, la ora asta?

— Eram vis-à-vis, la *Florida Club*, răspunse ea, făcînd cea mai disperată mutră de care era în stare. S-a întîmplat ceva, și... și trebuie să-ți vorbesc, Alex. Tu ești singurul om care mă poate ajuta.

— Dar e foarte tîrziu, replică el, nemulțumit. Mai bine du-te acasă, Anjou. Am să-ți chem un taxi, și vom sta de vorbă mîine dimineată.

— Nu, nu, nu mai pot aștepta...

Intră în hol, înghesuindu-se pe lîngă el, și se opri acolo, cu capa de catifea neagră și părul roșcat revărsîndu-i-se pe umeri, privindu-l cu ochii ei verzi îngustați. După care se răsuci scurt pe călcîie și, înainte ca Alex s-o poată opri, intră în cabinetul lui.

Se uită curioasă prin jur, observînd încăperea masculină, mobilată sumar, biroul mare și rafturile de pe pereți, precum și canapeaua confortabilă din fața focului. Pe masa de alături se afla o carte deschisă și o tavă simplă de argint, cu o carafă de scotch și un pahar pe jumătate plin.

—Va să zică, ăsta e bîrlogul leului. Mă întrebam eu oare cum arată... murmură ea, cu micul ei zîmbet de felină. Ei, nu-mi oferi ceva de băut?

— Anjou, asta e o situație foarte compromițătoare, așa că mai bine am să-ți chem un taxi imediat, spuse el și ridică receptorul. Nu știu despre ce anume vrei să-mi vorbești, dar va trebui să mai aștepte.

—Nu! protestă ea, apropiindu-se. *Te rog, Alex.* Ascultă doar ce am de spus.

Îi puse o mînă pe braț, privindu-l insistent în ochi.

— Alex, te iubesc. Da, știu ce vei spune, că-s doar o femeie tînără și proastă, dar nu mai reușesc să mi te alung

din minte. Te-am evitat fiindcă am crezut că o doreai pe Honeychile, dar acum știu că nu e așa.

— Anjou, pentru numele lui Dumnezeu! strigă el, exasperat. Vrei să spui că ai venit tocmai pînă aici, la ora asta din noapte, doar ca să-mi faci declarații ridicole de dragoste? Pur și simplu nu-i adevărat!

Și se întoarse spre telefon, formînd numărul stației de taxiuri din colț.

Încet, în spatele lui, Anjou spuse.

— Am venit aici doar ca să-ți dovedesc dragostea mea. Uită-te, Alex, privește cît de mult te iubesc...

Capa de catifea neagră, cu căptușeală din cel mai pal satin verde, alunecă pe podea, cu un foșnet mătăsos slab, în timp ce Alex se întorcea spre ea.

— Dumnezeu! exclamă el, trîntind receptorul. Ai înnebunit de-a binelea?

— Nu sînt nebună, Alex — tu ești!

Și, cu un zîmbet seducător, pași înainte și-l cuprinse cu brațele pe după gît.

La colțul Scuarului Berkeley, Honeychile plăti taxiul și coborî, cu mișcări șovăielnice. Acum, că se afla acolo, nu mai era deloc sigură că proceda bine. La urma urmei, era foarte tîrziu. Probabil că Alex dormea, dacă nu cumva primise vreo vizită. Porni în lungul străzii, încetinînd pasul pe măsură ce se apropia de casa lui. Dintr-o dată, își simți inima mai ușoară: la parter ardea o singură lumină. Însemna că era acolo, în birou, lucrînd, iar la ora aceea nu putea fi decît singur. Își spuse că, în fond, avea motive legitime de a-i cere să stea de vorbă atît de urgent. Dar, în timp ce urca

treptele, inima începu să-i bată mai repede, și știu că acest lucru i se întâmpla din cauză că în câteva clipe avea să-l vadă.

Ușa de la intrare era deschisă. Surprinsă, ciocăni și, după un moment, intră. Străbătu culoarul, simțind un parfum familiar, condimentat și sofisticat. În camera din stînga ardea o lumină, iar ușa era întredeschisă. Deși știa că n-ar fi trebuit s-o facă, Honeychile o împinse ușurel, cu mîna, și se uită pe furiș în încăpere.

Rămase șocată, la vederea femeii din brațele lui Alex. Îl strîngea atît de tare, încît păreau uniți complet. Și, cu excepția sandalelor aurii cu tocuri înalte, era goală ca în ziua cînd venise pe lume.

Peste umărul dezgolit al femeii, ochii lui Alex îi întâlneau pe ai ei.

— Honeychile! strigă el, deznădăjduit. Dumnezeu mare, Honeychile...

Uluită, Anjou se desprinsese din îmbrățișare și întoarse și ea capul să vadă ce era.

— Mon Dieu! exclamă, cu un zîmbet triumfător. Dacă asta nu-i tocmai micuța Miss Texas însăși...

Honeychile se răsuci în loc și o luă la fugă. Îl auzi pe Alex strigînd-o, dar nu se mai uită înapoi. Ieși din casă și alergă pe stradă, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, nestăvilite.

„Cum a putut...?” se tot întreba ea. „Cum a putut, o, cum a fost în stare, cum a fost...”

Pe partea cealaltă a scuarului, petrecăreții plecau de la *Florida*, operind taxiuri, vorbind tare și rîzînd. Harry Lockwood le spuse celor doi bărbați care-l însoțeau că prefera să meargă pe jos, și le ură noapte bună.

Era o noapte caldă, deși cam cețoasă, iar Harry se simțea deosebit de bine, fiindcă doar cu scurt timp în urmă câștigase suma princiară de cinci mii de lire sterline, de la un om despre care era sigur că n-avea să-l mai considere prieten, deși câștigase banii cît se putea de cinstit. Nu trișa la cărți niciodată. O fi fost el sărac, dar încă mai era un gentleman în aceste privințe; atîta doar că era un jucător de poker al naibii de bun, și nimic mai mult. Și știa cu adevărat să mizeze.

În timp ce traversa piața, Harry își spunea că dacă avea noroc să se însoare cu o femeie bogată, și-ar fi putut petrece restul zilelor la mesele de joc din Monte Carlo, în frac cu butoni de diamante — riscînd totul, fără a-i păsa dacă pierdea sau câștiga, jucînd numai și numai pentru simpla emoție a jocului, nu fiindcă avea nevoie de bani ca să-și achite toate afurisitele alea de note de plată.

La auzul unor pași, ridică privirea. O tînără alerga spre el. Părul blond îi flutura în urmă, iar pe față îi șiroiau lacrimi. Se împiedică, iar Harry o prinse în brațe.

— Ia te uită, e chiar Honeychile Mountjoy! o recunosc el, uimit. Ce s-a întîmplat?

Opri repede un taxi în trecere. O ajută pe Honeychile să urce, îi spuse șoferului să pornească și să circule prin zonă pînă la noi ordine, apoi se așeză și el alături.

— Reazemă-ți capul de umărul meu, Honeychile, îi spuse. Plîngi pînă nu mai poți, dacă trebuie într-adevăr, și pe urmă, să-mi spui și mie ce-ai pățit.

După un timp, Honeychile își ridică fața din mîini. Harry îi dădu batista lui, iar fata se șterse la ochi, după care îl privi, nefericită.

Arăta îngrozitor, de parcă ar fi venit sfârșitul lumii. Harry îi spuse taxmetristului să-i ducă la *Lyons Corner House*, pe Coventry Street, după care o informă pe Honeychile:

— Pudrează-ți nasul, iubito. Te duc să te tratez cu leacul englezesc pentru toate necazurile: un ceai fierbinte.

În continuare, Harry rezolvă situația cu o îndemînare remarcabilă: o conduse prin saloanele pline ale ceainăriei cu program de noapte pînă la o masă retrasă, unde comandă ceai și chifle cu miere, după care începu să-i spună, pe un ton de conversație:

— Cînd eram mic, mama mea mă aducea aici ca să mă răsplătească pentru notele mari primite la școală. De-atunci îmi plac chiflele astea.

Honeychile nu spuse nimic. Îl privi doar, cum turna ceaiul și lua încă o chiflă.

— Nu e tocmai localul cel mai elegant unde să inviți o domnișoară, recunosc el, dar în împrejurările de-acum, m-am gîndit că e acceptabil.

— Ce bun ești, Harry, spuse ea, impulsiv. Nu știu ce m-aș fi făcut, dacă nu ne întâlneam.

— Ei bine, atunci mă bucur că ne-am întîlnit, răspunse Harry, galant.

Ezită, privind-o. Honeychile nu era genul lui; era prea directă pentru el. Harry prefera femeile mai misterioase — ca verișoara ei, Anjou. Aia, *da*, femeie!

— Mai vrei ceai?

Îi umplu din nou ceașca, și mai comandă cîteva chifle. Apoi, o privi pe Honeychile, în așteptare.

— Deci...? Îmi spui și mie despre ce a fost vorba.

Honeychile se uită la el, cu îndoială.

— Pot avea încredere în tine? îl întrebă cu o voce tremurătoare, întru totul diferită de vocea ei normală.

— Honeychile, îi răspunse el, privind-o drept în ochii încă umflați de plîns. Dintre toți bărbații din Londra, în mine poți avea cea mai mare încredere. N-ai idee cîte femei mi-au încredințat cele mai personale secrete ale lor, și n-am suflat o vorbă, adăugă el, cu un zîmbet.

Nu-i spuse și că majoritatea acelor confidențe erau făcute în pat, iar o parte din succesul lui se datora discreției — și era discret numai fiindcă, altfel, n-ar mai fi fost invitat în nici o vilă mediteraneană.

— Haide, iubito, insistă el cu blîndețe, ce-ar fi să începi tu cu începutul și să-mi spui mie totul. Pe urmă, vom vedea ce e de făcut.

Honeychile luă o sorbitură de ceai, apoi trase aer în piept și începu să-i povestească despre petrolul de sub *Mountjoy Ranch* și perspectivele ei de îmbogățire.

Treptat, Harry o privea cu tot mai mult respect: era o milionară cu drepturi depline, nici măcar nu mai avea nevoie de banii bătrînului Mountjoy. Ba chiar, din cîte-i spunea, părea să ajungă mult mai bogată decît el. Dintr-o dată, Honeychile devenise incomparabil mai atrăgătoare.

Îi spuse că nu avea încredere în Andersen și dorise să-i ceară sfatul lui Alex Scott, așa că se dusesese să-i facă o vizită la birou.

Harry înălță o sprînceană, sceptic.

— Ei, iubito, nu era o oră cam tîrzie ca să te duci la un bărbat în vizită? Nu-i frumos, Honeychile... Nu-i deloc frumos! o dojeni el, clătînînd din cap.

Fata roși, rușinată.

— Mai bine nu mă duceam, murmură ea, abătută. Ce naș da să fi stat acasă...

Harry o privi alarmat:

— Dar nu s-a întâmplat nimic, nu-i așa? Vreau să zic, nu cumva ți-o fi făcut avansuri... sau mai știi eu ce... așa e?

Nefericită, Honeychile clătină din cap:

— Era cu...

Harry se aplecă peste masă, ca să prindă numele șoptit de ea; se gîdea că putea fi foarte bine să-l aibă la mîna cu ceva pe un om ca Alex Scott; nu puteai ști niciodată cînd avea să-ți fie de folos.

Fu uimit, însă, cînd Honeychile, tot într-o șoaptă chinuită, izbucni:

— Era cu Anjou...!

Și, cu voce tremurătoare, continuă:

— Nu vreau să-l mai văd niciodată pe Alex! Și pur și simplu nu suport gîndul de a o vedea pe Anjou în față, mîine diminață. O, Harry, ce să mă fac...? îl întrebă ea, privindu-l cu o expresie imploratoare.

Existau două domenii în care Harry era expert: jocurile de noroc și femeile. Se gîndi la sondele de petrol de la *Mountjoy Ranch* și înțelese că, dacă-și juca bine cartea, banii aceia puteau fi ai lui. Honeychile era slabă și vulnerabilă, iar el știa prea bine cum s-o manipuleze.

Era blînd și fermecător, ca un adevărat cavaler în armură strălucitoare. Slujitorul devotat, gata s-o salveze pe demoazela la ananghie.

— Voi face tot ce pot ca să te ajut, îi spuse el cu sinceritate, și cred că știu cum. Am un prieten la New York. E șeful unui birou important de avocați, pe Park Avenue, și e foarte respectat de toată lumea; nu-i un

profitor pus pe căpătuială, ca Andersen. Jock Lămont e tocmai omul potrivit de care ai nevoie ca să te consilieze.

Privind-o triumfător, adăugă:

— Și, întâmplător, chiar acum e la Paris.

Apoi, se uită la ceas.

— E ora două. Am putea prinde trenul de șapte, ca să ajungem acolo spre seară.

Honeychile îl privi lung, parte uimită, parte cu teamă — la care Harry scoase asul din mîncă:

— Cel mai bine e să pleci de-aici. Mai câștigi și tu un mic răgaz de gîndire. Nu va trebui să te întâlnești nici cu Anjou, nici cu Alex.

Văzu cum, în timp ce se gîndea la cuvintele lui, îndoielile îi erau înlocuite de ușurare. Apoi, însă, Honeychile spuse, îngrjorată:

— Dar nu am nici un ban la mine...

Harry îi mulțumi lui Dumnezeu pentru cele cinci mii de lire sterline pe care le câștigase la joc și știa că aveau să-i intre în cont pe parcursul dimineții.

— Sper că-mi vei acorda privilegiul de a mă ocupa eu de toate, îi spuse el.

Honeychile își mută din nou privirea, iar Harry îi zîmbi cu sinceritate.

— Nu-ți face griji, iubito, îi spuse el. Voi rezerva camere în hoteluri separate, iar a doua zi, dacă dorești, te poți întoarce acasă. Spre deosebire de prietenul tău, Alex, eu nici n-aș visa să compromit o femeie.

Fata îl privi cu încredere.

— Cum ți-aș putea mulțumi vreodată pentru că m-ai salvat?

„Lasă-mă să număr felurile,“ îi spuse Harry, zîmbind.

— Fă-ți doar cât mai repede bagajele, răspunse el, și vei scăpa de orice necazuri.

Se pricepea de minune la acel joc, știind când să fie blînd și de ajutor, și când să-și dea drumul la farmece. Era un actor desăvîrșit, iar acesta era un rol pe care-l jucase toată viața. Era gata să pună pariu că Honeychile Mountjoy urma să devină Lady Lockwood încă înainte de a pricepe prea bine ce se întîmplase.

Lordul Mountjoy nu fu mulțumit deloc cînd coborî din expresul Edinburgh-Londra, peste două zile, și-i auzi pe vînzătorii de ziare strigîndu-i numele. Se uită la titlurile de pe prima pagină — și, cînd văzu cuvintele: „MOȘTENITOAREA AVERII MOUNTJOY FUGE LA PARIS!“, păli.

Se așeză în Rolls-Royce, citind despre fuga lui Honeychile cu un jucător și un afemeiat notoriu, Harry Lockwood, și pentru prima oară de la moartea soției lui, îi veni să plîngă.

„De ce?“ se tot întreba el, cu tristețe. „De ce-a trebuit să facă asta?“

Acceași întrebare le-o puse și Laurei și lui Anjou, cînd ajunse la Mountjoy House.

— Spuneți-mi ce s-a întîmplat! le ceru el. Plec pentru cîteva zile, totul pare să fie în ordine, iar cînd mă întorc, aflu că Honeychile a fugit cu nemernicul ăla de Lockwood. De ce, mă rog? Asta vreau să-mi spuneți!

— Față de mine a ținut secret tot timpul, cu siguranță, răspunse repede Anjou. Cred că s-o fi îndrăgostit...

Laura o privi sceptică.

— Știu de cine era îndrăgostită, cum și tu știi la fel de bine, Anjou. Și-n nici un caz nu era Harry.

— Atunci, cine era? vru să știe Mountjoy, întrebându-se cîte intrigi se puteau urzi sub acoperișul lui, fără ca el să aibă nici cea mai vagă idee.

— Era îndrăgostită de Alex Scott, spuse Laura. Știa, desigur, că nu avea nici o șansă, și nici nu cred că s-au mai văzut, în ultima vreme.

O privi lung pe Anjou, și adăugă:

— Dar cred că despre asta tu știi mai multe decît mine...

Anjou se grăbi să răspundă:

—Tot ce știu e că am vorbit cu ea înainte de a pleca la *Claridge's*, joi seara. Era răcită și nu voia să vină. Eu am ajuns acasă tîrziu, iar a doua zi dimineata am dormit mult. Nici măcar n-am văzut-o, și habar n-am de ce a fugit cu Harry.

Evită ochi Laurei; știa că verișoara ei o suspecta de a fi implicată în vreun fel sau altul, dar în nici un caz n-avea de gînd să-i spună ce se întîmplase. Și-n plus, își spuse ea, cu un aer vindicativ, dacă Honeychile era atît de proastă încît să fugă cu Harry, merita tot ceea ce avea să pătască.

Mountjoy se uită trist la cablograma prin care se anunța căsătoria celor doi. Oftă adînc, cu gîndul la reputația de jucător a lui Harry, spunîndu-și că niciodată n-avea să înțeleagă femeile: Dintre toate cele trei nepoate ale sale, Honeychile era ultima de la care s-ar fi așteptat să se comporte atît de iresponsabil. Spera numai ca Harry să nu-i frîngă inima. „De ce, o, de ce a făcut-o?” se întreba el, cu durere.

Capitolul 32

Trei luni mai târziu, în grandioasa lor casă din Manhattan, Honeychile se întreba exact același lucru.

Era ora nouă a unei dimineți de sîmbătă neașteptat de călduroasă, iar Honeychile stătea în dormitor, sorbindu-și cafeaua, cu privirea pe fereastră, la coroanele copacilor din Central Park. Nu suporta să se uite la patul gol. Cearșafurile erau netede și pernele fără adîncituri, așa cum le lăsase camerista, fiindcă Harry nu venise în noaptea aceea acasă, iar în pat nu dormise nimeni.

Ce nu mersese ca lumea? se întreba ea. La început, Harry fusese așa de minunat... O dusesse la Paris și o instalase la hotelul *Bristol*, iar pentru el însuși își luase un apartament la *Ritz*. Acolo se întîlniseră, seara, și cu avocatul, Jock Lamont, Luaseră cina la *Vefour*, discutînd despre petrolul găsit recent la *Mountjoy Ranch*. Jock acceptase să se ocupe de interesele ei, spunîndu-i să nu-și facă griji, că de data asta urma să aibă el grijă să nu mai fie înșelată.

După aceea, ea și Harry se plimbaseră de mîină pe malurile Senei, minunîndu-se de frumusețea orașului. Dintr-o dată, Harry o luase prin surprindere, spunîndu-i că

era îndrăgostit de ea — încă din momentul cînd o văzuse prima oară la balul de la *Mountjoy House*, dar nu se așteptase să aibă vreo șansă.

— Voi erați fetele Mountjoy, spuse el cu trisețe. Viioarele moștenitoare. Știu că bătrînul Mountjoy dorea pentru tine cel puțin un duce — sînt sigur că ar fi preferat un prinț, dar nu mai rămăsese nici unul. Ce șanse să am eu, cu un titlu inferior și nici un ban în buzunar? Cel puțin, nu încă, deși muncesc din greu să fac avere.

Îi puse mîinile pe umeri, privind-o în adîncul ochilor.

— Știu că n-ar trebui să spun asta, Honeychile, dar sînt nebun după tine. Și cel puțin m-am purtat ca un gentleman, ceea ce nu se poate spune și despre Alex.

Apoi, împingîndu-i bărbia în sus cu un deget, îi ridică fața spre el.

— Uită-l, iubito, și mărită-te cu mine, o rugă, cu glasul răgușit de emoție. Îți dau cuvîntul meu de onoare că voi avea grijă de tine, și-am să te iubesc toată viața.

Honeychile simți cuțitul răsucindu-se încă o dată în rană, cînd se gîndi la Alex împreună cu Anjou. Își spuse că Harry, chiar dacă nu era mai bogat, era cu siguranță un om mai bun. Cu el, avea să fie în siguranță. Și nu putea să nu spere că vestea logodnei cu el avea să-l rănească pe Alex.

— Am să mă mărit cu tine, Harry, îi spuse.

Pe chipul lui se ivi o expresie de plăcere intensă. Închise ochii, nevenindu-i să-și creadă norocului, iar Honeychile zîmbi la rîndul ei, mișcată să vadă cît de mult ținea la ea. Își spuse că Alex n-o iubise niciodată așa. O ținuse mereu la distanță, fiindcă-n tot acel timp se văzuse în secret cu Anjou. Așa că, la propunerea lui Harry de a se căsători imediat, fără să mai aștepte, fu și ea de acord.

Harry aranjă totul: rezervă un apartament pe vaporul francez „*Normandie*“, care pleca de la Cherbourg la New York, în aceeași seară. O duse pe Honeychile prin magazinele de pe rue de la Paix, de unde-i cumpără o rochie frumoasă de șifon crem și o pălărie asortată, cu trandafiri roz. Apoi îi luă, de la *Chaumet*, o verighetă de aur, pe care o gravă în interior cu inițialele lor și data, și-i promise și un inel cu un diamant „mare cât iubirea mea pentru tine“, mai târziu.

În aceeași seară, în timp ce vasul naviga pe apele agitate ale Atlanticului, părăsind coastele Bretniei, Honeychile a devenit Lady Lockwood. Își purta părul blond strâns în creștet, astfel încât să pară mai vîrstnică, iar pălăria cu boruri largi cît roata carului îi ascunea lacrimile ce-i luceau în ochi, în timp ce căpitanul le dădea binecuvîntarea. Deja își dorea să n-o fi făcut, dar acum era prea târziu ca să mai bată în retragere.

Prima lor noapte împreună n-a fost acea experiență emoțională plină de iubire pe care și-o imaginase ea tot timpul — dar asta se întîmplase pe vremea cînd credea că avea să fie cu Alex.

Harry a ieșit pe punte să fumeze o țigară, cu tact, în timp ce ea se pregătea pentru culcare. S-a pieptănat și și-a luat pe ea cămașa de noapte din mătase roz, cu tiv de dantelă ecru, pe care i-o alesese mătușa Sophie, cu ani de zile în urmă, i se părea acum, de la magazinul *White House* de pe Bond Street.

În timp ce se privea în oglindă cu teamă, dorindu-și să fie oriunde, numai acolo nu, îl auzi pe Harry bătînd la ușă.

O privi cu admirație.

— Zău că ești foarte frumoasă, spuse el.

Îi puse mâinile pe umeri, zîmbind spre imaginea amîndurora reflectată în oglindă.

— Mi-am amintit să-ți spun în seara asta că te iubesc, Lady Lockwood? o întrebă el.

O străbătu ușurarea. Va să zică, totul avea să fie în regulă, la urma urmei...

— Bagă-te-n pat, iubito, îi spuse el, intrînd în camera lui de toaletă. Vin și eu într-un minut.

Culcată în pat, așteptîndu-l, îl auzi cum cînta sub duș o melodie din ultimul musical. Reveni peste cîteva minute, într-o pijama scumpă de mătase. O sărută, apoi stinse lampa și spuse:

— Iubito, abia aștept.

Și o mai sărută de cîteva ori, pe întuneric.

Apoi, începu să-i mîngîie sînii, s-o sărute pe gît și pe umeri... Honeychile aștepta să sosească marea emoție, acel val de iubire și pasiune despre care știa că le lipsea amîndurora. Harry era blînd: nu simți decît o durere tăioasă cînd o penetră în sfîrșit, dar altă emoție, nu. Mult timp după ce Harry o sărută de noapte bună și se retrase în jumătatea lui de pat, adormind, rămase trează, cu privirea în beznă, gîndindu-se la Alex și la greșeala îngrozitoare pe care o făcuse.

Apoi, însă, își reaminti că Harry era cavalerul în armură strălucitoare care-i venise în ajutor. Harry o iubea și merita tot ce avea ea mai bun de dat. Căsătoria era pe viață, și jurase să-i fie o soție bună și devotată.

Așa se face că, peste cîteva zile, în luxosul birou al lui Jock Lamont din Park Avenue, Honeychile semnă, fără să stea pe gînduri, că trecea pe numele soțului jumătate din toată averea ei.

De cum fu semnat titlul de proprietate, Harry se avîntă într-un iureş de cumpărături. Ce-i drept, primul lucru pe care-l cumpără fu pentru ea: diamantul „mare cît iubirea noastră“, pe care i-l promisese — o piatră de cincisprezece carate, cu tăietură de smarald, montată în platină, de la *Van Cleef & Arpels*. Costul o făcuse să tresară, nervoasă, dar el replicase, cam iritat:

— Pentru numele lui Dumnezeu, iubito, sîntem bogați. Măcar să ne simțim și noi bine.

Le telefonase croitorilor din Saville Row, comandînd cîteva costume și trei fracuri. Apoi, comandase pantofi lucrați manual de la *Lobb* și două duzini de cămăși, tot manuale, de la *Charvet*, din Paris. După aceea, începuse să cumpere tot felul de lucruri direct din New York, inclusiv sacouri albe de seară pentru Palm Beach, unde plănuia s-o ducă, alte cămăși și cravate, și tot ce-i mai trăsnea prin minte — inclusiv niște butoni cu diamante, pe lîngă care cei cu cîte o perlă, pe care i-i dăruise ea, arătau de-a dreptul jenant. Honeychile nici nu bănuise că lui Harry îi plăcea așa să se împopoțoneze.

Mai tîrziu, Harry îi telefonă Lordului Mountjoy ca să se scuze pentru comportamentul său scandalos.

—Tot ce pot spune, domnule, zise el, pîrînd foarte sincer, e că o iubesc pe Honeychile, și că și ea voia la fel de mult ca mine să fugim.

Mountjoy se cam îndoia, dar le ură numai bine — deși cam fără tragere de inimă. Îi spuse lui Harry să aibă grijă de nepoata lui, apoi o ceru la telefon.

N-o întrebă pe Honeychile de ce o făcuse, spunîndu-i doar că presupunea că avusese motive serioase, și că în orice caz, acum că fapta era consumată, nu se îndoia că

avea să fie o soție bună, care să facă cinste numelui de Mountjoy. După aceea, Harry a insistat să cumpere vila din oraș, și a cheltuit o avere redecorînd-o. Pur și simplu nu se mai putea opri din cheltuieli; era ca un copil într-un magazin de dulciuri, zornăindu-și banii în buzunar și știind că mai avea mulți acasă. Buzunarele lui erau la fel de adînci ca puțurile de petrol din care-și primeau banii, și începuse să joace iar la cazinou.

Iar acum, Honeychile stătea în camera lor, așteptîndu-l să vină acasă și să-i spună unde fusese toată noaptea.

Revedea în minte evenimentele din seara trecută, încercînd să-și dea seama unde greșise. Se duseseră la cină, iar restaurantul era pe jumătate gol, lucru pe care Harry nu-l putea suferi, fiindcă întotdeauna simțea nevoia să se afle în centrul acțiunii.

— Oricine are bani destui și măcar o jumătate de creier pleacă din oraș în weekend, se plîngea el. Se duc la țară, sau la mare.

Apoi, îi veni o idee:

— Exact de asta avem nevoie, Honeychile! De o proprietate pe malul mării. Poate în Newport, am auzit că acolo se duce lumea bună, și e un loc ideal pentru iahting. Am putea să ne cumpărăm chiar și un iaht!

O privi cu un zîmbet care nu era tocmai zîmbet, adăugînd:

— Desigur, va trebui să aibă dimensiuni decente. Mai mare decît al lui Alex Scott.

Honeychile își privi bunătățile din farfurie, întrebîndu-se de ce arătau dintr-o dată atît de neapetisante.

— De ce trebuie să aduci mereu vorba de el? îl întrebă.

Înfigînd furculița într-o bucată de rață friptă, Harry răspunse:

— Poate fiindcă mă întreb destul de des pînă unde a mers relația nevastă-mii cu el.

Începu să mestece carnea de rață, savurînd și aroma acesteia, și expresia îndurerată de pe fața lui Honeychile.

— Nu-ncepe iar, Harry, te rog, îi ceru ea, încet.

— De ce să nu încep iar? replică el, străpungînd încă o bucată. La urma urmei, orice bărbat are dreptul să știe adevărul despre soția lui.

Privind-o batjocoritor, continuă:

— Și mă întreb, Honeychile, dacă mi-ai spus chiar *adevărul* în noaptea aia — cînd ai ieșit de-a rostogolul din casa lui Alex Scott, fără să se oprești decît în brațele mele.

Honeychile începu să fiarbă de furie.

— Hai să schimbăm subiectul, spuse ea repezit, în timp ce ospătarul mai turna vin în paharul lui Harry, care se golise iar; ea abia dacă se atinsese de al ei. Nu cred că e cazul să cumpărăm o proprietate la țară, și cu atît mai puțin în Newport. Nu m-aș putea acomoda acolo.

Harry o măsură cu o privire speculativă.

— Ai dreptate... Dar *eu*, da, Honeychile. Mai bine zis, o *voi* face. Iar ție nu-ți va mai rămîne decît să te împaci cu faptul de a nu te simți destul de distinsă pentru înalta societate din Newport, chiar dacă vom fi la fel de bogați ca toți cei de acolo, dacă nu chiar și mai bogați.

— Nu cumva uiți, Harry, că *eu* sînt cea care e bogată?

Nu adăugă „și nu tu“, dar Harry înțelese ce voia să spună. Își puse jos cuțitul și furculița, aliniindu-le cu grijă pe farfurie, și spuse rece:

— Poate ar fi bine să citești cu puțin mai multă atenție documentele pe care le-ai semnat în biroul lui Jock Lamont, iubito. Se pare că ți-a scăpat din minte faptul că am întocmit un acord de căsătorie: *fifty-fifty*, asta a fost tîrgul. Ai cincizeci la sută din mine, iar eu am cincizeci la sută din tine. Pe viață. Așa că, după cum vezi, iubito, *amîndoi* sîntem bogați.

Apoi ceru nota de plată, aruncă pe masă niște bani și plecă, lăsînd-o singură. Cu obrajii arzîndu-i de furie și rușine, Honeychile luă un taxi pînă la casa din Beekham Place pe care Harry insistase s-o cumpere în prima săptămîină de cînd sosiseră la New York. Avea peste douăzeci de camere, iar Honeychile știa că era mult prea mare pentru ei, dar Harry spusese că se săturase să tot locuiască într-un apartament la Plaza; era un om care avea nevoie de spațiu.

Harry nu era acasă. Honeychile făcu un duș și luă pe ea un capot, apoi se așeză în dormitorul lor, așteptîndu-l. Se întreba cum putea un om să se schimbe atît de mult, într-un răstimp atît de scurt. La început, fusese atît de înțelegător... În ultima vreme, însă, stătea adesea în oraș pînă tîrziu, iar acum era prima oară că întîrziase toată noaptea.

Luă scrisoarea de la Tom, sosită cu poșta de dimineată, și o mai citi o dată. Îl făcuse pe Tom manager al exploatării petroliere *Mountjoy*, iar el o chema să vadă cu ochii ei cum mergeau lucrurile. Spera că era fericită la New York, cu soțul ei, și tare ar mai fi vrut să-l cunoască.

Harry sosi o oră mai tîrziu. Sacoul său de seară era mototolit, își pierduse cravata undeva, *en route*, și era neras.

Își aruncă sacoul pe pat și se uită scurt la ea, fără o vorbă. Apoi, își dădu jos bretelele de mătase neagră și-și trecu mâinile prin părul blond, căscînd.

— Harry? spuse ea, de lîngă fereastră, privindul.

O privi cu coada ochiului, iar Honeychile își mușcă buza, stăpîninđu-și furia.

— Îmi pare rău, Harry, se scuză ea. Nu mai țin minte ce-am spus, dar dacă te-am supărat cu ceva, îmi pare sincer rău.

Harry își scoase și cămașa, aruncîndu-și-o lîngă sacou, pe pat. Întorcîndu-se, se uită la ea surprins. Se așteptase la o tiradă de acuzații.

În sfîrșit, ridică din umeri.

— Mă rog, spuse el, ușurat că nu se luau la ceartă; după noaptea pe care o petrecuse, nu mai avea energie și pentru un conflict cu Honeychile. Cred că situația a cam scăpat de sub control...

Și intră în baie, închizînd ușa.

Reveni peste cincisprezece minute, îmbrăcat impecabil, într-un costum Prince de Wales, gri în carouri, cu părul blond pieptănat cu grijă, încă umed de la duș. Arăta proaspăt și inocent ca un școlar de patruzeci de ani.

— Harry, spuse Honeychile, am stat și m-am gîndit... Cred că ar fi bine să plecăm pentru un timp.

O privi surprins.

— Mi se pare o idee rezonabilă, spuse el, prudent.

— Aș dori să mergem în Texas. La urma urmei, încă n-am văzut sondele, și-n plus, aș dori să-ți arăt casa mea, și să-ți fac cunoștință cu Aliza și Tom.

Harry știa despre Aliza și Tom, și-și spuse că era într-adevăr cazul să le facă o mică vizită, doar ca să le arate cine era șeful și să se asigure că n-aveau să uite niciodată.

Nu era omul care să aștepte. Se uită la ceas și spuse:

— Bine, plecăm azi.

Honeychile sări în picioare, încântată de parcă i-ar fi făcut un cadou minunat.

— Serios? Chiar azi? repetă ea, fascinată. Va trebui să aflăm ce trenuri sînt...

— Lasă-le-ncolo de trenuri, o întrerupse el, formînd un număr de telefon. Închiriez un avion. O să ne ducă acolo de două ori mai repede.

Limuzina Cadillac cu șofer îi aștepta pe micul aerodrom de lîngă San Antonio. În timp ce porneau pe șoseaua familiară, spre Kitsville, Honeychile îi povesti lui Harry, emoționată, cum își petrecea după-amiezele de sîmbătă la Roxy, visînd la o viață în altă parte. Îi arătă gardul din jurul proprietății, după care, la orizont, văzu turnurile metalice ale sondelor și știu că, la fel ca ea, nici *Mountjoy Ranch* n-avea să mai fie la fel ca atunci cînd plecase.

Mașina cea mare se hurduca peste denivelările drumului, iar Fisher le ieși în cale, lătrînd nebunește, pînă cînd Honeychile scoase capul pe fereastră și-i spuse:

— Hei, Fisher, nu mă mai ții minte?

Atunci, cîinele se așeză pe marginea drumului, cu capul într-o parte și o ureche ciulită, ca și cum s-ar fi întrebant dacă auzise bine și, într-adevăr, ea era.

Aliza îi aștepta pe verandă. Desfăcu brațele, iar Honeychile alergă spre ea.

— O, Aliza! exclamă, aproape plîngînd.

După un timp, femeia o îndepărtă de ea, privind-o lung cîteva momente.

— În sfîrșit, te-ai dus și-ai făcut-o, spuse ea, cu mirare.

— Unde m-am dus și ce-am făcut? întrebă Honeychile, neliniștită că se schimbase prea mult.

— Ai crescut în sfârșit, și arăți la fel de atrăgător ca tătică-tău, îi spuse negresa, cu un zîmbet. Nu ți-am spus eu c-așa o să fie?

Honeychile rîse. Apoi, își aminti de Harry, care aștepta în spatele ei; o privi cu teamă pe Aliza; o cunoștea mai bine decît pe sine însăși, și putea oricînd să simtă dacă era ceva în neregulă. Îi spuse:

— Aliza, ăsta e soțul meu.

Aliza întinse mîna și spuse:

— Îmi pare bine să te cunosc, Harry. Bine ai venit la Mountjoy Ranch.

Distant, Harry îi strînse mîna, observînd casa de lemn, dărăpănată, în mijlocul unei mări de praf maroniu.

Cînd intrară, buzele lui Harry se răsfrîuseră cu dispreț la adresa livingului simplu, cu mobila veche de catalog, zgîriată și ruptă de cînd o răscolise tornada, de care Rosie fusese atît de mîndră. Duse valizele în dormitor, unde o întrebă pe Honeychile, nevenindu-i să creadă:

— Aici ai locuit?

— Toată viața, răspunse ea simplu. M-am născut în camera de-acolo. Și probabil nici n-aș fi plecat vreodată, dacă Lordul Mountjoy nu-l trimitea pe Edgar Smallbone în căutarea mea. Aș fi rămas aici, lucrînd la fermă — sau acum, cred, supraveghind producția de petrol, pînă la moarte.

— Atunci, să-i mulțumești Providenței că Mountjoy a trimis după tine, replică el, rece. Pentru numele lui Dumnezeu, Honeychile, doar nu te poți aștepta să stăm aici, în cocioaba asta.

Honeychile ridică bărbia, furioasă.

— Că-ți place, că nu-ți place, asta-i casa mea, spuse ea, vorbind încet, pentru ca Aliza să nu audă. Și, da, aștept din partea ta să stai aici. Iar dacă tot veni vorba, dă-mi voie să-ți amintesc că datorită casei mele, și pământului meu, ai tu acum costume Saville Row și buton cu diamante. Așa că, atîta timp cît te afli aici, să te porți ca un soț bun — chiar dacă nu ești.

Harry aruncă valizele pe pat, răspunzînd furios:

— Nu-s un om care să-și spele rufele murdare în public, dar te previn că voi sta aici doar o noapte, și cu asta am terminat.

Își scoase sacoul și se uită în jur, cu ochii cuiva obișnuit numai cu apartamentele de la *Ritz*.

— Unde-i baia?

Honeychile îl conduse pe culoar și i-o arătă. Era mică și curată, deși avea faiața veche și spartă. Harry pufni disprețuitor, iar Honeychile, cu obrazii arzîndu-i și mai tare de furie, închise ușa și se duse s-o caute pe Aliza. Aceasta era la aragaz, unde pregătea un pui fript pentru cină — mîncarea favorită a lui Honeychile.

— Pare drăguț, soțul ăsta nou al tău, spuse ea, aruncîndu-i o privire speculativă. Și mai e și chipeș, adăugă.

Honeychile rămase cu brațele încrucișate pe piept, privind uleiul care sfîrșia în timp ce Aliza punea bucățile de pui. Ca de obicei, aroma făcea să-i lase gura apă.

— Lucrurile s-au schimbat, de cînd ai plecat tu, continuă ea. Peste tot sînt sonde, tocma' pînă-n miazănoapte, dincolo de pășunea de zece acri. Tare mă mai bucur că n-au găsit petrol și lîngă casă, altfel le-am fi auzit cum clănțăneau citu-i ziuca de lungă. Și nu-s drăguțe deloc, dacă vrei să știi, deloc nu-s drăguțe.

—Totuși, ne îmbogățesc, spuse Honeychile, luînd crema de ciocolată pe deget și lingîndu-și-l.

— Ne-or fi îmbogățind ele, dar nu și la bunele maniere, replică Aliza, dîndu-i ușurel peste mîna cu lingura de lemn. Mă așteptam ca acum să fii sofisticată de-a binelea, ca Ginger Rogers aia, pe care-o admirai așa de mult.

Honeychile izbucni în rîs, cu nostalgie.

— Cumva, Aliza, nu cred c-am să ajung vreodată la fel de sofisticată ca Ginger. Nu m-am schimbat. Pe sub rochia asta elegantă, bate aceeași inimă dintotdeauna.

— Mie mi se pare că acum ești mai altfel, comenta Aliza, întorcîndu-se s-o privească. Mi se pare că ai scăpat de ochelarii ăia roz prin care vedeai lumea, și ai coborît cu picioarele pe pămînt, destul de tare. Așa pățește-o fată care ajunge-n high-life? Își pierde iluziile?

— Uneori, cred că da, recunosc Honeychile cu tristețe.

—*Honeychile!*

În ușă apăruse Tom. Pe fața lui chipeșă apăru un zîmbet larg, în timp ce Honeychile alerga spre el. O cuprinse cu brațele, strîns.

— O, fetițo, fetițo, murmură el, n-ai idee ce bine-mi pare că te văd...!

Honeychile își îngropă fața la umărul lui, mulțumită. Acum știa că se întorsese acasă.

Harry intră și el în cameră. Se opri cu brațele încrucișate pe piept, privindu-i posomorît.

— Ia te uită, remarcă Tom, zîmbind. Te caută bărbatu-tău.

Honeychile observă expresia înghețată de pe chipul lui Harry, în timp ce Tom venea spre el. Îi luă aproape cu forța mîna într-a lui, scuturîndu-i-o voinicește.

— Mă bucur să te cunosc, Harry, spuse el.

— Bună ziua, răspunse Harry, privindu-l de sus.

Lui Honeychile îi amintea de mamele snoabe ale colegelor ei de școală, și dintr-o dată îi veni să-i tragă una, pentru că se purta atît de grosolan cu familia ei.

— Pe mine o să mă ierțați dacă nu iau cina cu voi, adăugă Harry. A fost o călătorie lungă, și mi-e foarte cald.

După care, se răsuci pe călcîie și intră din nou în camera lor.

Aliza se uită la el, apoi la Honeychile, dar nu spuse nimic.

După cină, cînd Honeychile se duse și ea la culcare, Harry dormea. Lîngă pat era o sticlă pe jumătate goală, și toată camera trăsnea a whisky. Honeychile își spuse că era întocmai la fel ca pe vremea cînd trăia Rosie.

Se dezbracă și se vîrî în pat, atentă să nu-l atingă. N-ar fi suportat să-i simtă pielea fierbinte lipită de a ei, duhoarea de whisky în față, mîinile de bărbat infidel pe trup. Închise ochii și rămase ascultînd sunetele fermei: foșnetul vîntului prin iarbă, glasul unei păsări de noapte, tăcerea ce înghițea totul. Și simți cum o cuprindea din nou, pe furiș, vechea singurătate.

Se trezi înainte de crăpatul zorilor, pentru a porni călare prin fermă cu Tom, și pentru un scurt răstimp se simți din nou fericită.

La întoarcere, Tom o întrebă dacă era fericită. Cîteva clipe, se priviră în tăcere. Honeychile știa că nu era fericită, și că, alături de Harry, n-avea să fie niciodată. Se gîndi la Alex — cît de mult îl iubise și ce proastă fusese. Aliza avea dreptate: își pierduse ochelarii trandafirii ai inocenței. Acum vedea viața așa cum era.

— E altceva, Tom, spuse ea. Credeam că știam ce e fericirea, dar acum... nu mai sînt atît de sigură.

— Fericirea-i un lucru mărunț, fato, replică el. Cînd o ai, o recunoști imediat. Ține minte doar un lucru, Honeychile: dacă omul ăla nu te face fericită, poți oricînd să te întorci acasă.

Cînd ajunseră înapoi la fermă, Harry stătea la masa de pe verandă și mîncea ouă cu șuncă și clătite.

— Fă bine și grăbește-te, Honeychile, îi spuse el. În jumătate de oră ne întîlnim cu oamenii de la producție, ca să discutăm afaceri și să vizităm exploatarea petroliferă. Imediat după aceea, vom pleca înapoi, la New York.

Era de o insensibilitate atît de arogantă, încît lui Honeychile îi veni să-i arunce cafeaua în față. În schimb, spuse doar atît:

— O să fiu gata.

Și intră în casă, pentru a-și împacheta lucrurile.

Aliza făcea ordine în bucătărie.

— Nu iei micul dejun? o întrebă ea.

Honeychile clătină din cap.

—Trebuie să mă duc, Aliza.

— Știu asta, răspunse negresa, privind-o neliniștită. Dar ai să te mai întorci?

— Am să mă-ntorc, îi promise Honeychile. Iar de data asta, voi fi singură.

Clătinînd din cap, Aliza murmură:

— Îmi pare rău, fetiço.

— Și mie, spuse ea, recunoscînd în sfîrșit adevărul. A fost doar o greșeală, atîta tot. O mare greșeală.

Capitolul 33

Congressmanul Jack Delaney știa că semăna cu Clark Gable. I-o spusese ră destui oameni ca să-i creadă.

— Numai urechile le am altfel, spunea el, admirîndu-se în oglindă. Și s-ar putea să nu fie singura privință în care-l depășesc pe Clark.

Așa era: semăna cu actorul de cinema, și-și cultiva această asemănare: mustăcioara, zîmbetul strîmb, mersul... Dobora femeile pe spate, imediat ce dădeau cu ochii de el. Toate alergau pe urmele lui cu limba scoasă, ca niște cățele în călduri — mai ales acum, de cînd era „cineva“.

Trebuia să se îngrijească mereu de acest lucru căci, la drept vorbind, fără sprijinul puternicilor susținători care-i asigurau spatele, ar fi ajuns din nou un „nimeni“ — ba chiar, destul de repede. Și încă nu urcase atît de sus pe cît ar fi vrut, pe scara politică a celor ce contau.

Se afla în proprietatea puternicilor lui sprijinitori, gangsterii care-l plasaseră în Congres ca să le reprezinte interesele și să obstrucționeze acțiuni ca lobby-ul împotriva jocurilor de noroc, industria de ambalare a cărnii și syndicatele dn transporturi. Cu ajutorul banilor și al puterii lor, fusese ușor să-și îngroape propriul trecut,

inclusiv alegerile de corupție nedovedite, de care reușise să scape. Fusesse nevoie de mari eforturi, ca și de asumarea unor riscuri extreme, ca să obțină un asemenea sprijin.

Cîștigase alegerile datorită petrecerilor opulente pe care le dădea, cu banii lor, în conacul lui mare, cu portic, din Houston, donațiilor generoase, din banii lor, făcute partidului, și aspectului său atrăgător, cu un zîmbet aparent prietenos și o strîngere de mînă fermă, bărbătească — plus o foarte costisitoare campanie de propagandă.

Acum stătea în cabinetul său mare și confortabil din clădirea Senatului, cu picioarele pe birou, mîinile sub cap și o țigară de foi mică și tare între dinți. Și se întreba ce să facă în continuare.

Ar fi putut să candideze la președinție, dar pentru asta ar fi trebuit să se pregătească ani de zile, iar el era un om nerăbdător. În plus, Roosevelt continua să stea bine înfipt în Casa Albă, în pofida politicii de New Deal. Nu, își spunea Delaney, paralticul mai avea de stat mult acolo. El nu putea decît să-și croiască încet drum spre fotoliul de senator, să se facă remarcat și să-și lase amprenta.

Încetineala întregului parcurs îl deprima. Stilul de viață din Washington îngrădea un om cu nevoi ca ale lui. Avea momente cînd i se făcea dor de vremurile bune ale Prohibiției, cu contrabandă și femei.

Coborîndu-și picioarele de pe birou, își stinse țigara, cu un oftat adînc. Aia, da — viață! Dar trecutul îi fusese cenzurat cu grijă de către finanțatorii lui. Acum era cunoscut ca un văduv care ținuse atît de mult la soția lui, Rosemary, încît nu găsise încă o femeie destul de bună ca

s-o înlocuiască. În toiul Crizei, Jack știuse cum să-și cucerească alegătorii.

— Norocul nu vine să vă caute acasă, prieteni, spusese el, în mii de cuvântări electorale prin orășele anonime pe care spera sincer să nu le mai vadă niciodată. Trebuie să vi-l faceți cu mâinile voastre — da, da! Iar eu sînt omul cel mai potrivit ca să vă ajute. Votați-mă, și norocul pe care mi l-am făcut eu va deveni și al vostru.

Fanfara locală cînta sonor. Mulțimea primea bere, băuturi răcoritoare și hot dogs, toate plătite de gangsteri. Femeile primeau cocarde, iar bebelușii, bonete albe cu roșu și albastru, și pupături răsunătoare.

„Pînă și afurisiții de cîini erau mîngîiați,” își spunea posomorît Jack, care de cele mai multe ori simțea nevoia să-i ia la șuturi. Niciodată nu putuse suferi cîinii — care păreau să-l urască la rîndul lor. Mîrîiau și-și arătau colții cînd voia să-i mîngîie, făcîndu-și stăpînii să se uite la el cu suspiciune, ca și cum jăvrele alea afurisite s-ar fi priceput să judece caracterul oamenilor.

Jack avea senzația că susținătorii se răceau treptat față de el. Nu mai era sunat la telefon atît de frecvent, nici la fel de prietenos. Nu mai era invitat la petrecerile șefilor, ca în trecut. Ba chiar, nu se îndoia că se pregăteau să-l înlătore, în favoarea rivalului său din Texas, care avea o poziție mai puternică și oferea mai mult decît putea el. Știa că loialitatea nu se număra printre principiile mafiei — mai ales în privința lui, un om căruia i se epuizase utilitatea.

Citise în presa din Houston despre petrolul găsit la *Mountjoy Ranch* și se întreba, la fel cum făcuse înainte cu Rosie, cum să profite de pe urma lui. Și, la fel ca atunci,

știu curînd ce avea de făcut. Nmai că, de data asta, avea să se ocupe de domnișorica Honeychile o dată pentru totdeauna. Din păcate, acum trebuia să se descotorosească și de noul ei soț; nu-și putea permite să aibă probleme acolo. Anticipa lupte grele cu *Trustul Mountjoy*, după aceea, dar avea de gînd să-și folosească poziția și credibilitatea, ca să-și forțeze legalitatea revendicărilor asupra proprietății ei. Nu se îndoia că urma să cîștige — era nevoie doar de un prînz copios și de un telefon.

Lui Jack îi plăcea *Hotelul Mayflower*. Avea un bar întunecos și discret, unde putea bea două whiskyuri irlandeze, purtînd o conversație discretă de afaceri, iar la restaurant se servea un biftec exact pe gustul lui: potrivit de fript, cu un cartof copt, două beri și fără desert.

— Dulciurile alea țin-le pentru muieri, spunea el, jucîndu-și pînă la prăsele rolul de congressman sudist jovial. Eu sînt texan, îmi place friptura ca la mama acasă.

Faptul că fusese născut și crescut în Boston fusese îngropat cu luni în urmă, iar acum Jack Delaney era un sudist pursînge.

Barmanul îl salută zîbind și-i servi obișnuitul whisky dublu, fără să se mai lase rugat, și un bol cu covrigei tari despre care știa că-i plăceau la nebunie. Jack își bău paharul, făcu semn să-i mai aducă unul, apoi porni spre cabina telefonică de pe culoar. Formă centrală și ceru cu un număr din New York, după care așteptă nerăbdător, bătînd cu degetele în policioară. În sfîrșit, îi răspunse un glas de bărbat.

—Vito, lătră el. Unde dracu-ai fost?... Mda, mă rog, îmi dau seama c-ai avut o noapte de comă... Sau, poate, o gagică de comă... Uite ce e, amice, am o mică problemă

care trebuie să fie rezolvată. Înțelegeți ce vreau să zic? Mda, e ceva personal, într-un fel, da' plata-i aceeași.

Scoase din buzunar hîrtia cu adresa.

— Deci, ascultă, băiete, continuă mai încet, lucrezi cu mânuși, și ai grijă să nu faci nici o greșală, ai înțeles? Okay, uite informațiile...

Aruncă o privire peste umăr, ca să se asigure că nu era prin apropiere nimeni care să-l audă, apoi îi comunică încet lui Vito numele și adresa lui Harry Lockwood și Honeychile, adăugînd și semnalmentele ei: înaltă, blondă, imposibil de confundat.

— Cecul e-n cutia poștală, mai spuse, amuzat de propria lui glumă — fiindcă, evident, banii aveau să fie trimiși printr-o rețea de curieri, astfel încît să nu li se poată lua urma înapoi, pînă la el. Jumate-acum, jumate după ce-ai terminat treaba.

Zîmbi mulțumit, în timp ce se întorcea la bar, unde-și luă al doilea pahar de whisky și sorbi, conversînd cu barmanul despre meciul din weekend. Apoi îi făcu vesel cu mîna, schimbă cîteva cuvinte amabile cu o cunoștință în drum spre sala de mese a restaurantului, și-și mîncă friptura cu mai multă poftă decît oricînd în ultimele șase luni.

Capitolul 34

Alex Scott își luase apartamentul lui obișnuit la bordul lui „*Queen Mary*“, pentru călătoria la New York — și, ca de obicei, stătuse retras aproape tot timpul, așa că abia în cea de-a treia seară, când se duse la un cocktail dat de o veche cunoștință, o întâlni pe Anjou.

Stătea în ușa apartamentului, privind invitații îmbrăcați elegant și dorindu-și să nu fi simțit nevoia de a face act de prezență, din politețe, când din spatele lui o voce familiară îl salută cu cuvintele:

—*Bonsoir, ch?r Alex*. Mă întrebam când vei ieși din bîrlog.

Se întoarse, și ochii li se întâlniră. Nu mai vorbise cu Anjou din noaptea aceea, la el în cabinet, când îi pusese iar mantaua pe ea și o dusesese acasă cu mașina. Anjou se rugase de el tot drmul, insistînd că nu avusese nici un gînd rău, că-și cerea iertare, că nu voise decît să se distreze puțin, și că-l iubea cu adevărat. La plecare, o mai văzuse în oglinda mașinii, cum se uita după el, cu lacrimile siroindu-i pe față.

Acum, privindu-i frumoșii ochi verzi care-i zîmbeau atît de inocent, se gîndi îndurerat la Honeychile, care se

măritase cu Harry Lockwood, și știu că totul se întâmplase numai din vina lui Anjou.

— Ei, haide, Alex, stăruie ea, punându-i mâna pe braț, cu o privire vinovată, să uităm trecutul. Promit că am să fiu cuminte.

— Nu avem nimic să ne spunem, replică el glacial, pornind prin mulțime.

Îi putu simți ochii aruncând săgeți de furie în urma lui, și se gîndi că era o femeie care nu știa cînd sosise momentul să se oprească.

Mai tîrziu, în aceeași noapte, își îngădui să se gîndească la Honeychile, și la cît de rănită trebuia să se fi simțit, dacă fugise să se mărite cu altul. Gîndul la ea în brațele lui Harry Lockwood îi făcu să geamă cu glas tare. Știa că ar fi trebuit să-i spună adevărul despre el însuși, dar loialitatea îl obligase să tacă. Nu voia să afle nimeni, nici chiar ea.

În după-amiaza următoare, Honeychile era acasă, cînd sună telefonul. Îl privi abătută, bănuind că iar era Harry, sunînd ca să-i explice de ce nu venise toată noaptea. În sfîrșit, cu un oftat, răspunse.

— Honeychile, Alex sînt, se auzi glasul lui, făcîndu-i inima să tresară dureros în piept.

Știa că ar fi trebuit să pună receptorul în furcă, să închidă fără o vorbă, dar nu putea.

— Trebuie să te văd, continuă el. Nu te pot lăsa să crezi că ceea ce-ai văzut atunci era fapta mea. Honeychile, lasă-mă cel puțin să-ți explic, asta-i tot ce-ți cer.

Ezită, apoi mai spuse:

— Ba nu, nu-i adevărat. Nu pot să fiu în același oraș cu tine și să nu te văd. Am nevoie să știu ce faci, dacă ești.. ocupată, cu noua ta viață.

— Nu, șopti ea, nu sînt ocupată. Nu sînt ocupată deloc.

— Atunci, o să vrei să ne întîlnim?

— Unde? întrebă ea, fără să stea pe gînduri; așa de tare voia să-l vadă, că abia mai putea să aștepte.

— În *Oak Room*, la *Plaza*. La cinci?

Honeychile dădu din cap.

—Voi fi acolo.

Alex venise mult mai devreme, arzînd de nerăbdare, și stătea cu ochii ațintiți asupra ușii, să-și vadă mai repede marea iubire. Își spusese de-o mie de ori că n-o iubea, că nu putea s-o iubească — dar, cînd o văzu în sfîrșit, își dădu seama că se mințise singur.

Arăta mai slabă, mai suplă și mai sofisticată, purtînd o rochie neagră și o pălărie de paie cu boruri largi, în aceeași culoare, iar la gît cu perlele familiei Mountjoy.

— Slavă Domnului că ai venit, spuse el ușurat, mă temeam că n-o să apari.

Se uită în jur, prin încăperea aglomerată, și spuse:

— Hai, să mergem de-aici.

O luă de braț, simțindu-i căldura mătăsoasă a pielii ca un curent electric pe sub degete, în timp ce ieșeau din hotel, pornind spre Central Park. Acolo, se așezară pe o bancă, iar Alex, ținînd-o de mîna, îi spuse tot adevărul despre ceea ce se întîmplase în seara aceea, cu Anjou.

Gîndindu-se în ce hal i se dăduse viața peste cap începînd de-atunci, Honeychile murmură cu tristețe:

— Cum mi-a putut face una ca asta? Îmi era ca o soră... Clătinînd din cap, cu un oftat, Alex răspunse:

— Nouă ne e greu să le înțelegem pe femeile ca Anjou. Poate să țină la tine, dar nimic nu-î stă în cale, cînd își dorește ceva. Anjou și-ar sacrifica propria mamă, fără ca pe urmă să înțeleagă distrugerea pe care a cauzat-o — în fond, pentru ea n-a fost decît o mică distracție. În lumea lui Anjou, Anjou e întotdeauna pe primul loc.

Apoi, luînd-o de mînă, o întrebă:

— Dar cu tine cum stau lucrurile, Honeychile?

Fata ridică din umeri.

— Cred că Harry e-n culmea fericirii. În fiecare noapte joacă la cazinou. De cele mai multe ori, nici măcar nu știu unde e, iar adevărul e că nici nu-mi pasă. Știi bine că te iubesc, Alex, deci cred că într-un sens îl înșel și eu, la fel cum mă înșală el pe mine.

Oftă, obosită.

— Nu mai contează. Am fost o proastă, am făcut o greșală îngrozitoare, iar acum suport consecințele.

— Există și alte soluții.

— Divorțul? A, da, m-am gîndit și la asta. De fiecare dată cînd vine acasă, pe jumătate beat, și începe să-mi povestească despre victoriile lui, mă gîndesc să divorțez.

Îl privi în ochi, cu sinceritate.

— De ce nu m-ai cerut în căsătorie, Alex?

— Am eu motivele mele. Nu pot vorbi despre asta. Să zicem doar că e pedeapsa mea...

O cuprinse cu brațul pe după umeri, trăgînd-o mai aproape.

— Nu fiindcă nu te-aş iubi, Honeychile. Ştii bine că te iubesc. Iar dacă ai vreodată nevoie de mine, e de ajuns doar să-mi dai un telefon.

Şi o sărută.

Era un sărut care-i pecetluia soarta — iar Honeychile o ştia. Avea să-l iubească toată viaţa pe Alex Scott, deşi el nu o dorea de soţie.

Cînd deschise uşa, auzi telefonul sunînd. Alergă să răspundă, şi i se tăie respiraţia cînd Anjou spuse:

— Honeychile, *chérie*, aici e verişoara ta cea pocăită, care te sună ca să-şi ceară iertare. O, Honeychile, ştiu că te-am rănit, continuă ea, cu sinceritate. A fost doar o greşeală prostescă. Nu ştiam că Alex şi cu tine eraţi împreună. Nu înseamnă nimic pentru mine, serios. Te rog, *te rog*, spune-mi c-ai să mă ierţi!

Honeychile aproape că putea să-i vadă zîmbetul de pisicuţă răutăcioasă, cu ochii verzi îngustaţi de amuzament şi capul înclinat rugător într-o parte, atît de sigură că avea să obţină iertarea.

— *Chérie*, te rog, *vorbeşte-mi!*

Începea să sune necăjită.

— Lasă-mă să vin la tine, să-ţi prezint în persoană scuze, ca să vezi ce sinceră sînt. Te rog, *te rog*, insistă ea. Mi-e foarte dor de tine. Şi-n plus, unchiul Mountjoy mi-a cerut să te vizitez neapărat, ca să văd ce mai faci. Va fi foarte lezat dacă mă întorc şi-i spun că verişoara mea a refuzat să mă primească.

Honeychile se gîndi la ceea ce-i spusese Alex şi, pentru prima oară, reuşi să reziste farmecelor lui Anjou; de data

asta, n-avea să-i mai cadă în plasă. Toate necazurile i se întâmplaseră numai din cauza ei, așa că-i spuse:

— Lasă-mă-n pace. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Și închise telefonul.

Făcu un duș, apoi se îmbracă fără tragere de inimă pentru dîneul la care avea să se ducă în seara aceea, ea și Harry. N-avea nici un chef, dar știa că nu putea să scape.

— Honeychile? Unde naiba ești? se auzi glasul lui Harry, de la parter.

Honeychile se întreba oare ce credeau servitorii despre certurile lor continue, dar de data asta nici că-i păsa. Oricum, își aminti că era seara liberă a cameristei.

— Aici sînt, Harry! răspunse ea, coborînd scara spre el.

O măsură cu privirea.

— Și unde ai de gînd să te duci, gătită așa? o întrebă el, arțăgos.

Se vedea clar că băuse. Avea cravata strîmbă și părul blond ciufulit ca atunci cînd își trecea mîinile prin el, cu furie.

— Ai zis că luăm cina cu familia Jamieson, spuse ea, calmă.

Harry se strîmbă, apoi se plesni cu palma peste frunte, amintindu-și.

— Of, Christoase, așa e...

Și intră în salon, îndreptîndu-se spre masa cu băuturi.

— Unde naiba-i gheața...? bombăni el de unul singur, în timp ce-și turna un scotch mare. I-am zis femeii că vreau să am aici o găleată cu gheață proaspătă, în fiecare seară la ora șase punct.

Honeychile se uită la ceas.

— E opt, Harry. Cred că s-o fi topit, și a dus-o înainte să plece.

Sorbindu-și băutura, Harry o privi posac.

— Tu ești cea care ar trebui să aibă grija servitorilor. De ce nu i-ai spus să mai pună?

Rîse scurt, ca un lătrat.

— Cred c-ar însemna să pretind prea mult, dacă-i cer unei fete crescute la mahala să înțeleagă servitorii. La urma urmei, cu ai tăi vă ziceați „neamuri”. Și-am să-ți mai spun ceva, Honeychile: dacă nu erau negri, aș fi fost chiar gata să cred că erați neamuri, după cum te porți.

Honeychile se lăsă într-un fotoliu, privindu-l cu teamă. Nu putea spune clar cât de beat era; niciodată nu se clătina, ci doar devenea tot mai agresiv.

— Și zici că ținuta asta-i destul de bună ca să cinez cu prietenii mei? se răsti el, cu țifnă. Pare mai potrivită pentru un dineu la ferma aia faimoasă...

— E de la Mainbocher, spuse ea încet. Unul dintre cei mai buni creatori de modă americani.

— Ha, americanii — ce știu ei de stil? Numai la bani se gîndesc.

— Motiv pentru care-ți port inelul, Harry. Ca să vadă toți cât de bogat ești. *Și asta-i singurul scop în care l-ai cumpărat.*

Harry își repezi fața spre ea.

— Uneori, mă întreb dacă nu cumva mi-am ales greșit fata Mountjoy cu care să mă-nsor, mormăi el. Uneori, mă-ntreb de ce n-am luat-o de nevastă pe Anjou. La urma urmei, și ea stătea la rînd să moștenească averea bătrînului, și mai era și frumoasă, și complet liberă.

— Atunci, de ce n-ai luat-o? întrebă ea, cu furie.

Ridicîndu-se în picioare, Harry mai bău o gură de scotch, apoi oftă exagerat.

— Fiindcă, iubito, gustasem deja marfa — și nu eram prea sigur cîți alți bărbați avuseseră același noroc.

Îi zîmbi că răutate, măsurînd-o din ochi de sus și pînă jos.

— Cu tine, măcar puteam fi sigur că mă aleg cu-o fecioară.

Honeychile se holbă la el, îngrozită.

— A-Anjou...? se bîlbîi ea.

— Exact, scumpo. Anjou cea micuță și sexy, rîse Harry. Încă una, și-o să le am pe toate trei fetele Mountjoy. Cred că tînăra Laura ar fi splendidă, cu cîtă experiență are la călărie. Și, oricum, oricare dintre ele ar fi mai bună ca tine, scumpă Honeychile.

Honeychile se ridică, netezindu-și fusta de șifon, cu o privire ucigătoare spre el.

— Ai merita să te omor, Harry, îi aruncă ea, cu dispreț. Toți mi-au spus că nu ești bun de nimic, și au avut dreptate. Cum am putut crede vreodată că erai cavalerul meu, venit să mă salveze, nu știu...

Își scoase din deget inelul cu diamant și-l azvîrli pe podea, între ei.

— Uite, asta cred eu despre așa-zisa ta „inimă plină de iubire“, Harry! Și despre tine. Nu prețuiești nici cît pămîntul de sub picioarele unor oameni ca Lordul Mountjoy și Billy Saxton, și Alex Scott, și Tom... Cum se spune acolo de unde sînt eu, Harry, „nu faci nici cît un nickel găurit“...

Harry se holbă uimit la inelul care scînteia pe covorul alb, în lumina lămpii, apoi ridică ochii spre ea.

— Unde te duci? o întrebă, văzînd că ieșea din camera

Honeychile nu-i răspunse. Urcă în dormitor, își scoase frumoasa rochie de șifon și, aruncînd-o pe jos, se schimbi grăbită cu o bluză, o fustă și o jachetă, apoi își luă geanta, gata să fugă. Dîndu-și seama că nu știa încotro s-o ia, însă, se trînti pe pat, deznădăjduită, cu fața îngropată în perna, întrebîndu-se ce să facă.

Vechiul ursuleț de la tatăl ei zăcea alături. Îi lipsea o ureche, iar de-a lungul anilor Aliza îl cîrpiase cu drag, și încă mai forma acea legătură cu tatăl ei, omul pe care Honeychile nu-l cunocuse niciodată cu adevărat, și pe care l-ar fi dorit acum alături din toată inima, ca s-o ajute.

Oftînd, se ridică în picioare și coborî scara. Harry aștepta în hol, cu paharul în mînă. O privi mohorît.

— Și cu cina la Jamiesoni cum rămîne? întrebă el.

— Du-te tu, Harry, răspunse ea, trecînd pe lîngă el, spre ușă.

— Nu mă pot duce singur. Ne așteaptă pe amîndoi.

— Atunci, contramandează și zi-le că m-am îmbolnăvit. O apucă de umăr, cu un gest brutal.

— Unde te duci?

— În oraș, răspunse ea și deschise repede ușa, luînd-o la goană pe trepte.

— Nu te deranja să mai vii! strigă Harry, pe urmele ei.

— Nici n-aveam de gînd, promise Honeychile printre dinți, în timp ce pornea cu pași întinși pe trotuar.

Ca întotdeauna, primul care-i veni în minte fu Alex. Cartea de vizită cu numărul lui de telefon și adresa părea să-i ardă o gaură în poșetă. Privi telefonul public din colțul străzii; ar fi fost de ajuns să-i formeze numărul — dar la ce

bun? Alex îi spusese clar, în după-amiaza aceea: nu aveau nici un viitor împreună.

Intră într-o cafenea și se așază în tăcere la o masă, uitându-se la ceilalți clienți cum veneau și plecau, și întrebându-se ce putea să facă.

Ca de obicei, Anjou se plictisea. Era în camera ei de la St Regis, pe Strada 58. Lordul și Lady Malvett, și fiica lor, plecaseră într-un weekend la țară, și-i fusese ușor să-i convingă că avea întâlnire cu o veche prietenă a mamei sale și avea să se descurce singură. După aceea, însă, toate ieșiseră pe dos.

Bărbatul pe care-l cunoscuse pe vapor o sunase ca s-o anunțe că logodnica lui sosise pe neașteptate, și întâlnirea se contramanda. Anjou nici măcar nu știuse că avea o logodnică, ci doar că era bogat și eligibil, și dintr-o dată se simțise foarte atrasă de el.

Pradă unui impuls, ridică receptorul și formă numărul lui Alex. Îl lăsa să sune de nenumărate ori, dar nu primi nici un răspuns. În cele din urmă, trînti receptorul, îmbufnată, bănuind că plecase din oraș cu vreo femeie.

—*Merde, oh merde!* înjură ea, învîrtindu-se furioasă prin apartament. Era la New York, singură și liberă, și n-avea nici un program!

Se uită la ceas; era aproape zece și jumătate. Oare ce făceau Honeychile și Harry? Dacă ieșiseră la cină, acum ar fi trebuit să fie în drum spre casă. Nu putea să le dea telefon, fiindcă Honeychile i l-ar fi închis din nou. Mai bine să se ducă direct la ei; ar fi fost nevoiți s-o primească în casă. Avea să-i spună lui Honeychile că-i părea sincer

rău, și să-i aducă aminte că, în fond, erau verișoare și ar fi fost cazul să îngroape trecutul. După care, poate-o convingea s-o ducă la un nightclub.

Își luă capa și poșeta învelită în plasă aurie, și se mai uită o dată în oglindă. La parter, portarul îi chemă un taxi și, în câteva minute, era în drum spre Beekman Place.

Harry zăcea pe canapeaua din salon, când auzi soneria. Așteptă să răspundă servitoarea, apoi își aminti că era seara ei liberă. Bombănind, se săltă în picioare și se duse să deschidă.

— Dumnezeule mare! exclamă el, căscînd ochii la Anjou. Ce-i cu tine aici?

Anjou îi zîmbi.

— Am venit să vă fac o mică vizită, ție și lui Honeychile, Harry. Nu mă poștești în casă?

— Ți s-a făcut să-ți ispășești păcatele, asta era? întrebă el, malițios.

Anjou rîse. Își puse poșeta pe masa din hol și-și scoase capa.

— Bănuiesc că Honeychile ți-a spus, nu? Despre Alex...?

— Ei, sigur că mi-a spus, proasta de ea. Dacă nu-mi spunea, acum n-aș fi fost aici.

Adăugă, pe gînduri:

— Într-un fel, cred că ție trebuie să-ți mulțumesc pentru norocul ăsta.

— Într-adevăr, Harry. Iar eu, în schimb, trebuie să-ți cer o mică favoare.

Harry înălță din sprîncene, nevenindu-i să creadă.

— Numai o *mică* favoare, Anjou? Măi, măi — ce s-au mai schimbat vremurile...!

— Lordul Mountjoy nu știe nimic de cearta noastră. A crezut că veneam aici ca să stau în vizită la Honeychile. Ba chiar, mi-a cerut anume să-i aduc cît mai multe vești de la ea.

— Și ai vorbit cu ea?

— Azi după-amiază. Mi-a închis telefonul.

Harry rîse, cu lătratul lui scurt, tăios care suna mai degrabă a comentariu sarcastic, decît a amuzament.

— Oare de ce, mă întreb...

— I-am spus că am venit să-i cer iertare — și vorbeam serios. Desigur, atunci nu-mi păruse rău; găseam că era o prostie să nu se țină după Alex, cînd se vedea atît de clar cît de mult o dorea el. O găseam prea cuminte și cu capul plin de prostii copilărești. Că mult i-a mai și folosit. Dar, în fine, unde e acum? întrebă ea, privindu-l în așteptare...

Harry turnă gin și vermouth într-un pahar scump de cristal. Adăugă o măslină și i-l oferi. Cunoștea bine gusturile lui Anjou.

—A plecat, zise el, ridicînd din umeri. S-a dus. Pierdută în noapte, fără să-și ia măcar rămas-bun.

Anjou făcu ochii mari de uimire.

—Vrei să zici că *te-a părăsit*?

— Pe scurt, da, iubito. Cred că o să se întoarcă la dărăpănătura aia oribilă de fermă a ei, din Texas.

Anjou se uită în jur, prin camera luxoasă, cu tablouri importante și bibelouri scumpe pe mese și pe rafturi.

— Aceeași fermă datorită căreia trăiești tu pe picior mare, *n'est ce pas, mon ch?r* Harry? Cum era vorba aia — *să nu muști mîna care te hrănește...*?

— Nu mă interesează, zîmbi el. Și, în orice caz, acum sînt bogat — „cu drepturi depline“, cum se spune. Fifty-fifty, așa a fost înțelegerea cu micuța Honeychile — ceea ce, scumpa mea Anjou, face din mine un om cu adevărat putred de bogat.

Anjou închise ochii, șocată; apoi, îi deschise iar, privindu-l neîncrezătoare:

— Honeychile ți-a dat *cincizeci la sută* din petrolul fermei *Mountjoy*? Dragul meu Harry, dar cu siguranță, îmi datorezi un pic mai mult decît doar o mică favoare, nu? Îmi datorezi o grămadă. Dacă nu eram eu, și acum te-ai mai fi culcat cu toate babele ca să ai ce mînca, și ai fi jucat la cazinou ca să-ți plătești datoriile. Deși nu-mi închipui că lucrurile s-au schimbat prea mult, adăugă ea, pe un ton malițios. Altfel, de ce să fi plecat sărmana Honeychile?

Harry ridică din umeri.

— Cui îi pasă? Și poți să-mi ceri tot ce-ți poștește inimioara.

Ridică inelul cu diamant de pe covor, unde-l aruncase Honeychile.

— Poftim, spuse el, ce zici de asta?

Anjou i-l smulse din mînă, examinîndu-l la lumină, cu un ochi critic.

— E magnific...! murmură ea, uimită.

— Păstrează-l. Honeychile nu-l mai vrea.

Zîbind, Anjou își puse inelul pe deget. Știa că valora o avere. Apoi, se duse la patefon și puse un disc — un potpourri cu melodii de-ale lui Jerome Kern.

— Hai să dansăm, Harry, iubituie, murmură ea apoi, cu zîmbetul ei lasciv.

Spre zorii zilei, Honeychile se întoarse acasă. Stătuse toată noaptea în cafenea, cu gândul la viața și la viitorul ei, după care se întorsese pe jos.

Oftînd, închise ușa în urma ei. În salon ardea lumina, așa că se întrebă dacă Harry era acasă. Abia atunci, observă poșeta aurie de pe masa din hol.

Se apropie s-o vadă mai bine, și simți mirosul. Un parfum îmbătător, sofisticat, pe care-l cunoștea perfect. Cu un sentiment de *d?j? vu*, rămase pe loc, în hol, ascultînd, dar în casă domnea tăcerea. Inima i se strînse, cînd urcă scara și deschise ușa dormitorului.

Făcu un pas înapoi și încremeni, prea îngrozită ca să urle. La picioarele ei zăceau resturile vechiului ursuleț, pline de sînge. Iar în locul unde ar fi trebuit să se afle capul lui Harry nu mai era decît o gaură roșie, căscată. Sîngele și creierii i se împrăștiaseră peste tot: pe așternutul alb de mătase, pe pereți, pe covor.

Șocul și teroarea o izbiră cu impactul unei bombe. Se întoarse și coborî în fugă scara, ieșind în stradă. Nu încetini decît la vederea cabinei telefonice din colț. Înnebunită, căută o monedă în geantă și formă numărul lui Alex.

Acesta îi răspunse pe loc.

— Harry e mort! se tîngui ea. Alex, te rog, o, te rog, trebuie să mă ajuti...!

Capitolul 35

Mansarda lui Alex de pe Fifth Avenue avea vedere spre Central Park. Era lminoasă și aerisită, cu antichitățile sale italienești simple și pardoselile de gresie, semănînd mai degrabă cu o fermă din Toscana, decît cu un apartament din Manhattan.

Honeychile zăcea ghemuită pe canapea, încă năucă de groază. Alex îi dăduse brandy, apoi o ținuse în brațe, pînă fusese în sfîrșit capabilă să-i spună ce se întîmplase. Acum fata îl privea mută, așteptînd să-i spună ce aveau de făcut.

— E clar că poliția o să te bănuiască pe tine, spuse el. Mă îndoiesc că te vor crede c-ai umblat pe străzi toată noaptea, în timp ce Harry era ucis. Deci, ca alibi, povestea cu cafeneaua nu-ți e de prea mare folos.

Honeychile se holbă la el, cu ochii dilatați de oroare.

— Dar nu l-am omorît pe Harry! țipă ea. *Trebuie* să mă creadă!

— Din păcate, rareori adevărul e atît de simplu. Trebuie să fie dovedit. Vei avea nevoie de un albi, Honeychile — de unul pe care să ți-l confirme și un martor.

Se așeză lîngă ea și o luă de mîini.

— Știu că nu l-ai omorît pe Harry, *carissima*.

Apoi îi mîngîie pe spate părul răvășit și o sărută tandru pe frunte.

— Există o cale de salvare, îi promise el, dar trebuie să ai încredere în mine.

Știrea apărui pe prima pagină a ziarelor de dimineată:

MOȘTENITOAREA MOUNTJOY E REȚINUTĂ PENTRU INTEROGATORIU DESPRE UCIDAREA SOȚULUI EI. SUSȚINE CĂ A STAT PESTE NOAPTE CU UN MAGNAT.

Anjou citi articolul în camera ei de la St Regis. Înfrigurată, dîrdîind de spaimă, își strîngea trupul cu brațele ca și cum ar fi simțit nevoia de protecție, plimbîndu-se prin odaie ca o pisică în cușcă.

Își amintea cu toată claritatea cum se dăduse jos din patul lui Honeychile, furioasă. Îl privise cu dezgust pe Harry, care deja sforăia. Băuse prea mult ca să mai fie în stare de ceva, și bîjbîiise la nesfîrșit, pînă cînd Anjou își pierduse răbdarea și se răstise la el:

— Of, mai dă-o naibii, Harry, dacă nu poți face amor cu mine, lasă-mă-n pace!

— Scuze, băbuțo, mormăise el, după care îi întorsese spatele și adormise.

Anjou luase vechiul ursuleț al lui Honeychile de pe podea și-l aruncase spre el. Jucăria căzuse pe perna de alături, iar Harry mîriise ceva, trăgîndu-și cearșaful în jurul urechilor.

— Ia-ți și ursulețu-n pat cu tine, englezoi nătărău ce ești! strigase ea furioasă, că numai la asta ești bun!

Își adunase hainele și intrase dezgustată în baie, unde făcuse un duș, după care se îmbrăcase cu grijă și-și căutase poșeta, cu pudriera și rujul. Își amintise că și-o lăsase în hol. Cu un oftat, se pudrase cu puful lui Honeychile, de ruj preferase să se lipsească și, luîndu-și capa pe ea, deschisese ușa.

Șocată, își dusesse mîna la gură, cu diamantul sclipind în lumina lămpii. Rămăsese încremenită, cu ochii la priveliștea sîngeroasă din fața ei.

Prin mînte îi fulgerase gîndul că, dacă ar fi fost în pat cu Harry, putea să i se întîmple și ei același lucru. I se încrețise carnea pe trup de oroare și, ridicîndu-și poalele rochiei lungi, se repezise afară din cameră, pînă în stradă.

Fugise cît putea de departe de îngrozitoarea casă din Beekman Place, pînă cînd reușise să oprească un taxi și să-i spună șoferului, cu voce tremurătoare, s-o ducă înapoi la St Regis.

Anjou se duse la fereastră și privi orbește spre traficul de afară, unde toate decurgeau normal, ca în fiecare zi. Numai pentru ea acea zi era altfel.

— Ce-am făcut? întrebă, în șoaptă. *Mon Dieu*, acum ce-am mai făcut...?

În apartamentul lui Alex, Honeychile stătea pe terasă, revăzînd iar și iar în mînte evenimentele din noaptea trecută. Imaginea vie a lui Harry, cu creierii împrăstiați pe cuvertura de mătase albă a patului, nu-i mai ieșea din cap. Își amintea

de poșeta lui Anjou, pe masa din hol, și știa că ea trebuia să-l fi împușcat, deși Alex nu era de aceeași părere.

Alex îi venise în ajutor, spunînd la poliție că-și petrecuse noaptea cu el. Avocatul lui dovedise că Honeychile nu avea nici o armă de foc, și că nici în casă nu exista vreuna. În momentul morții lui Sir Harry, ea fusese alături de domnul Scott. Poliția nu avea nici o dovadă împotriva ei, așa că, fără tragere de inimă, fusese lăsată să plece.

Se azi soneria, iar Alex răspunse. Anjou îi aruncă o privire scurtă, apoi se repezi pe lîngă el, pînă în living.

— Unde e? țipă ea. Unde-i Honeychile?

Honeychile o privi cu ochi mari, nevenindu-i să creadă.

— Cum îndrăznești să vii aici?! strigă ea. Cum ești în stare, după ceea ce-ai făcut?

Anjou o apucă de braț.

— Nu, nu-i adevărat...

— Știu că ai fost acolo! o acuză Honeychile. De data asta, ai mers prea departe. Tu l-ai împușcat pe Harry. De ce? De ce-ai făcut-o? Nu te-a mai vrut? Te-a respins? Țsta a fost motivul?

— Nu-i adevărat, *jur* că nu e adevărat! Recunosc că am fost acolo. Voisem să-ți cer iertare, să ne împăcăm. Jur că nu m-am dus anume ca să-l văd pe Harry.

Privindu-le, Alex clătină din cap, obosit. Anjou căuta din nou să se exonereze de orice vină — și de data asta era și el gata să jure că avea să reușească.

Anjou căzu în genunchi, suspinînd nebunește, în timp ce se agăța de fusta lui Honeychile:

— S-a întîmplat... pur și simplu... Ne-am dus în dormitor... Pe urmă, eu am intrat să fac un duș... Harry dormea și... cînd am ieșit din baie... era sînge peste tot... și

bucăți din capul sfărîmat al lui Harry și din ursulețul tău, împrăștiate pe pat, și pe jos... Am luat-o la fugă... Am fugit, și-am tot fugit, și nu m-am mai oprit...

Ridică spre Honeychile o privire rugătoare.

— N-am vrut să mă culc cu Harry, nici nu știu cum s-a întîmplat... O, Honeychile, știi că nu sînt deloc cuminte! se tîngui ea, cuprinsă de remușcări. De ce, o, *de ce* tot faci lucruri din-astea...?

Honeychile oftă adînc; ar fi vrut să știe răspunsul.

Îngenuncheată, Anjou continua să-i cuprindă picioarele cu brațele, plîngînd.

— *Te rog*, crede-mă... Măcar o dată spun și eu adevărul... Știu că sînt rea... Mint și înșel, și fur bărbații altor femei. Dar nu sînt o ucigașă!

Honeychile simți că se topea. Oftînd, îi puse o mînă pe cap, ca s-o liniștească, mîngîindu-i frumosul păr roșu. Era atît de deznădăjduită, încît nici nu mai avea putere s-o urască.

— E-n regulă, Anjou, spuse ea obosită. Te cred.

Și se așezară amîndouă pe canapea, îmbrățișate, plîngîndu-l pe Harry și propria lor amărăciune.

Alex se ocupă de toate. O îmbarcă pe Anjou la bordul clipperului *Pan Am* care pleca spre Londra în aceeași după-amiază. Apoi, îi dădu telefon Lordului Mountjoy și-i povesti totul despre tragedie. Îi spuse că propriul lui avocat o reprezenta pe Honeychile, și că era sigur că n-avea să fie pusă sub acuzare. Își prezentă scuzele pentru indiscreția pe care o comiseseră, și pe care el fusese nevoit s-o dezvăluie; pentru a-i dovedi nevinovăția.

La celălalt capăt al firului transatlantic, Mountjoy era uluit de noua întorsătură a evenimentelor.

— Evident că nu ea a făcut-o! exclamă el, furios. Noi, cei din familia Mountjoy, nu omorîm oameni — decît pe front, în luptă cu dușmanul. Poți să le spui sticleților ăloră din New York că deviza familiei noastre este: „Onoare și virtute“, și dacă vor să vin acolo și să le-o demonstrez, am s-o fac! mai adăugă el. Iar acum, că mi-ai compromis fata, Scott, aștept din partea dumitale să faci ceea ce se cuvine.

Polițiștii erau nedumeriți: asasinarea lui Harry nu părea să aibă nici un mobil. Alex se gîdea la cuvintele lui Anjou: că, dacă era în pat lîngă Harry; s-ar fi putut să fie împușcată și ea.

Își aminti că părul lui Harry era aproape la fel de blond ca al lui Honeychile, și că se aflase într-un dormitor întunecos. Polițiștii spusese că Harry dormise întors cu spatele spre atacator, și cu cearșaful acoperindu-i fața. Să fi fost, oare, un caz de confuzie de persoană? Sau, poate, asasinul intenționase să-i ucidă pe amîndoi?

Dar *de ce* ar fi vrut cineva s-o omoare pe Honeychile? Alex știa că, de obicei, răspunsul era: banii — iar omul care ar fi avut cel mai mult de cîștigat de pe urma morții ei era Jack Delaney. Delaney încă mai era, conform legii, tatăl vitreg al lui Honeychile. O dată cu moartea ei, ar fi putut să pună în sfîrșit mîna pe *Mountjoy Ranch* și pe banii obținuți din petrol. S-ar fi putut să fie nevoie de o luptă în instanță, dar avea mari șanse s-o cîștige.

Își sună avocatul și-i împărtăși bănuielile sale, dîndu-i toate informațiile de care dispunea și cerîndu-i să-i ia urma lui Delaney. Îi spuse că Honeychile locuia în apartamentul

lui, pe cînd el își închiriasse unul la *Pierre*. Apoi, angajă paznici cu program permanent care să stea de gardă la jurul casei.

A doua zi, Abrams reveni cu vești. Jack Delaney locuia în aceeași casă mare din Houston, numai că acum i se spunea Congressman-ul Delaney. Investigațiile F.B.I.-ului nu reușiseră să-l implice alături de mafie. Contribuise generos la bugetul local al Democraților, ani de zile, și fusese ales Congressman cu patru ani în urmă. Trăia pe picior mare, deși nimeni nu știa de unde avea bani. Se spunea că urmărirea sa devină senator, apoi să candideze la președinție.

— Delaney are ambiții mari, spuse Abrams. Are susținători puternici, și arată ca un om în ascensiune. Nu pare să aibă vreun mobil pentru crimă, și mai are și un alibi blindat pentru noaptea morții lui Harry.

La fel ca în cazul morții lui Rosie, își aminti Alex, tot mai convins că Delaney era vinovatul.

A doua zi, polițiștii îl informară că găsiseră niște urme de pași care duceau spre pivnița casei, și indicii că încuietoarea ușii fusese forțată. Acum bănuiau că ucigașul era bărbat, probabil un spărgător care crezuse că în casă nu era nimeni și, la vederea lui Harry, intrase în panică. Alex spera, de dragul lui Honeychile, să fie așa.

Știa că, dacă era dat să fie ceva între el și Honeychile, sosise momentul adevărului. Deja își arsese atît de public toate punțile, încît nu mai era nevoie de discreție. Oricum, toată lumea credea că erau amanți.

Trimise pe cineva să împacheteze lucrurile lui Honeychile și ordonă să i se pregătească avionul privat, care să-l aștepte la aeroport. În noaptea aceea, aveau să zboare peste Atlantic, la Roma.

Capitolul 36

Lordul Mountjoy îl convocă pe Swayne la *Mountjoy House*.

— Ai lucrat la Scotland Yard, îi spuse. Ce părere ai despre asasinarea lui Harry? E clar că nu fata mea a făcut-o, în privința asta nu încapе nici o îndoială, adăugă el. Problema e: *cine* l-a împușcat pe Harry Lockwood? Și de ce. Știm bine că era un nemernic, dar oamenii nu se împușcă unii pe alții numai pentru una ca asta.

Swayne, care studiase probele, spuse:

— Mie mi se pare, Excelența Voastră, din ceea ce-am citit despre caz, că poliția din New York merge pe o pistă greșită. Ei cred că un hoț l-a împușcat pe Sir Harry, cînd eu sînt de părere că adevărata țintă era domnișoara Honeychile. Știu din experiență că, de obicei, mobilul oricărui caz de omucidere e sau sexul, sau banii. Iar ea e o tînără foarte bogată.

— Ei bine, în cazul ăsta e clar că pe banii ei voiau să pună mîna. Dar cine i-ar moșteni, în cazul unui deces? Eu, în nici un caz. Poate oamenii ăia cu care a locuit, la fermă?

Clătină dn cap.

— Nu, nici ei nu pot fi. Au crescut-o de mică, era cu lumina ochilor pentru ei.

— Cred, domnule, că vom descoperi că este vorba de o persoană din trecutul domnișoarei Honeychile; cineva care a avut legături cu mama ei, probabil. Din câte-am auzit, a fost o femeie extraordinară, care a avut și un al doilea soț — pe tatăl vitreg al fetei. Întimplător, știu că ea îl ura pe omul ăsta. De la domnișoara Laura am această informație, domnule.

— Nu mai spune...?! exclamă Lordul Mountjoy, surprins, întrebându-se cum de sub acoperișul lui se petreceau atâtea lucruri de care el n-avea habar. Ei bine, atunci ocupă-te dumneata de toate, vrei? continuă, obosit. Nu-mi place ideea asta, că cineva i-a pus gînd rău fetei mele. Nu, nu, deloc nu-mi place. Nu la așa ceva ne-am așteptat, cînd am început căutările. Vreau să fie protejată cît mai bine, înțelegi ce-ți spun?

— Înțeleg că este în Italia, cu domnul Scott, răspunse Swayne, formulînd fraza cît putea de delicat. Sînt convins că dumnealui o apără bine, Excelența Voastră.

— Îndrăznesc să spun că și eu cred același lucru, recunosc Mountjoy, posac, gîndindu-se că nepoata lui începuse să schimbe bărbații ca pe mînuși.

Ce-o fi fost în neregulă cu femeile, că nu-și puteau găsi un bărbat cumsecade, cu care să se așeze la casa lor? Cînd Honeychile se întorcea, avea să ia toate măsurile ca Scott să facă din ea o femeie cinstită. Nu prea puteau să facă nunta la St Margaret, acum cînd toată lumea știa despre ei. Eventual, o slujbă mică, discretă, în capela din *Mountjoy Park*, urmată de o recepție plăcută. Să pornească numai cu dreptul, și totul avea să fie bine.

Se gîndi la nunta Laurei cu Billy, programată pentru luna următoare. S-ar fi putut cununa la St Margaret, dar nu, fata insistase pentru biserica St Swihen's, din Swinburn, unde abia dacă puteau să încapă cincizeci de oameni, cel mult. Totuși, urmau să facă o masă mare, la care să invite pe toată lumea. Ea și Billy erau atît de populari, încît își făcuseră nenumărați prieteni. Billy era un băiat bun, și se potriveau de minune. Da, Lordul Mountjoy era foarte mulțumit de Laura.

Mai rămînea Anjou. Biata fată se întorsese de la New York, deprimată și îngrozită de cele întîmplate. El era de vină, desigur, pentru că-i dăduse voie să se ducă la New York, cu familia Malvett. Sărmana copilă pur și simplu nu știuse cum să se descurce. Un simplu ghinion făcuse să se afle acolo cînd se întîmplase totul. Trebuia să se consulte cu Sophie și să vadă ce puteau face pentru a o ajuta să-și revină; Anjou avea nevoie să se liniștească, apoi să se mărite cu un băiat bun și puternic, care să aibă grijă de ea. Să-i dăruiască vreo cîtiva copii pe care să-i crească — asta ar fi potolit-o destul de repede. Și-n plus, era o frumusețe. Lordul Mountjoy își făcea mari speranțe pentru a treia nepoată a sa, Anjou.

— Asta va fi tot, domnule?

Swayne aștepta răbdător, cu mîinile la spate și picioarele, în cizme negre, solide, depărtate și proptite bine pe podea, în poziția „pe loc, repaus“.

— Ce...? A, să nu uităm de nunta Laurei, la Swinburn. Cadourile de nuntă vor fi expuse la *Swinburn Manor*, și vreau ca dumneata să te însarcinezi cu paza. Și să aranjezi

la comisariatul local ca să oprească circulația, și altele asemenea, pentru alaiul de nuntă.

— Desigur, domnule, voi fi încântat, zîmbi radios Swayne; Laura era pe departe favorita lui. Presupun că va veni și domnișoara Honeychile, astfel c-am să pot doborî doi iepuri dintr-un foc, ca să zic așa.

— Într-adevăr, într-adevăr, se bucură Mountjoy. Lady Sophie și doamna Swinburn vor finaliza cu dumneata toate aranjamentele, mai tîrziu.

— Vă mulțumesc, Excelența Voastră.

Cînd Swayne plecă, pe chipul lui se vedea un zîmbet mulțumit. Cazul Mountjoy se dovedise foarte lucrativ, iar acum mai era și nunta Laurei, plus interesul suplimentar al asasinării lui Sir Harry Lockwood. În timp ce se urca în autobuzul care avea să-l ducă înapoi la Strand, se gîndi să-și ia cîinele la Swinburn, în ziua nunții. Știa că avea să-i placă. Și se mai gîndi și ce mîndru avea să fie dacă-i învingea pe faimoșii detectivi de la *Departamentul Poliției* din New York, rezolvînd misterul asasinării lui Sir Harry Lockwood.

Capitolul 37

Alex mergea cu micul său Bugatti roșu, decapotabil, pe ultima milă a drumului șerpuitor de coastă care ducea la micul sat pescăresc Positano. Aruncă o privire spre Honeychile, care stătea așezată lângă el. Fata își ținea capul rezemat de spătarul scaunului, cu ochii închiși și părul fluturându-i în vînt. Arăta palidă și extenuată, dar pe buze i se zărea un mic zîmbet.

— Aproape am ajuns, spuse Alex, trecînd de ultima cotitură a drumului.

— Aha... răspunse ea, ridicînd capul.

Își dădu la o parte părul din ochi, privind la minunatul peisaj.

— O, Alex...!

Satul se revărsa pe panta falezei, cu căsuțele sale în culori pastelate acoperite cu bouganvillee, geranii și rufe pestrițe întinse la uscat. Departe, jos, „*Atalanta*“ stătea la ancoră, pe apa lină și azurie a golfului în formă de semilună. Pescărușii dădeau tîrcoale pe cerul albastru, iar aerul mirosea a izmă sălbatică, a rosmarin și a mare.

— Niciodată nu mi-am imaginat că poate exista un loc atît de frumos, spuse ea cu un mic oftat de fericire,

gîndindu-se la toate cărțile pe care le devorase în copilărie, în timp ce visa să vadă lumea. E perfect.

Alex rîse, mulțumit.

— Așteaptă, numai, să vezi „*Atalanta*“. Abia atunci vei cunoaște perfecțiunea.

Doi marinari tineri, în tricouri cu dungi albastre și pantaloni albi, așteptau în capul scării care cobora prin sat, spre port. Îl salutară pe Alex cu entuziasm, iar lui Honeychile îi dădură un zîmbitor *bon giorno*.

Lăsîndu-i să le ia bagajele, porniră de mîna pe treptele abrupte, oprindu-se să admire cîte un balcon năpădit de flori sau privind curioși spre ușile umbrite, cu șiraguri de mărgele, ale prăvălioarelor. Copii mici alergau după ei, strigînd și rîzînd, urmați de un cor de lătrături ale cîinilor.

În micul port, barca albă a „*Atalantei*“ îi aștepta ca să-i ducă la bord.

— Mîndria și bucuria mea, spuse Alex. O am de zece ani, și mi-a dăruit mai multe bucurii decît orice altceva am avut în viața mea.

Atalanta era construită ca un clipper, cu cocă de tec, trei catarge și vele strînse pe ghiuri. Cei zece membri ai echipajului îi așteptau aliniați pe punte. Alex îi cunoștea pe toți după nume. Le strînse mîinile și le-o prezentă pe Honeychile, apoi o conduse să-i arate iahtul.

Era un vas bărbătesc, pentru ieșit pe mare, nu o barcă de agrement la bordul căreia să petreacă și să bea bogătașii. Avea decorațiuni simple și sobre, și un salon enorm, cu o mochetă simplă de lînă crem, fotolii, canapele și un șemineu de marmură, care în lunile calde de vară conținea un buchet uriaș de flori sălbatice.

— Imediat ce barca ne aduce și bagajele, ridicăm ancora, spuse Alex.

Honeychile îl privi fericită.

— Unde mergem?

— Vom urma drumul lunii, și vom vedea unde ne duce, îi spuse el, zîmbind.

Soarele la asfințit se oglindea în suprafața mării, iar luminile din Positano licăreau dincolo de golf. Din spatele falezelor, luna plină răsărea deja. Honeychile își spunea că o priveliște mai magnifică nici n-ar fi putut să existe.

— Îți stă bine în lumina amurgului, spuse Alex, privind-o cu admirație.

Apoi, zîmbind, adăugă:

— Dar cred că și cea a lunii te va avantaja la fel de mult. Avem noroc, Honeychile: în seara asta, putem admira frumusețea soarelui, a lunii și a stelelor — toate, în același timp.

— Da, avem noroc, îi dădu și ea dreptate.

Alex o cuprinse strîns, dăruindu-i un sărut blînd, stăruitor, plin de iubire.

După care, rămase ținîndu-i fața în mîini, cu o privire jînduitoare.

— Nu-mi vine să cred că ești cu adevărat aici, murmură el. Că ne avem unul pe altul, fie și doar pentru un scurt răstimp.

— Pot să rămîn pentru totdeauna, Alex, îi promise ea. Nu e nevoie decît să mi-o ceri.

Oftînd, Alex îi dădu drumul. Se duse la masa unde șampania îi aștepta într-o frapieră de cristal, și turnă două pahare.

— Să bem pentru tine, Honeychile, propuse el. Acum, poți lăsa trecutul în urmă. Trebuie să uiți ce s-a întâmplat cu Harry, și să fii fericită.

Luară cina sub tenda de pe dunetă, ascultînd plesnetul valurilor pe bordaj. După aceea, se întoarseră cu barca în sat și făcură încă o plimbare pe ulițele înguste, pietruite. Găsiră o cafenea și se așezară pe scaunele metalice din față, sorbind grappa și privind un grup de bătrîni care jucau gălăgios domino. Femeile stăteau așezate în fața ușilor, bîrfind, copiii se jucau și vociferau, iar cîinii alergau care-ncotro.

Se făcuse tîrziu. Cafegiul începu să pună zgomotos scaunele pe mese și să tragă obloanele.

— Și mîine e o zi, *signori*, spuse el, privindu-i. *Ecco*, acum e vremea de culcare.

Și începu să cînte un fragment de arie romantică, în timp ce le lua paharele goale și ștergea masa.

— *Buona sera, Capitano*, salută el jovial, privind bacșiful generos pe care i-l lăsase Alex. *Buona sera, Signora. Molte grazie. A pi? tarde.*

După ce se înapoiară la bord, se întinseră în sezlongurile capitonate de pe punte, privind cerul înstelat.

Alex întoarse capul spre ea.

— Țin minte că, atunci cînd te-am văzut pe puntea lui „*Queen Mary*“, aveai stele în ochi, la fel de strălucitoare ca astea.

Honeychile oftă cu regret.

— Cred că m-am schimbat mult, de-atunci.

Iahtul se clătină ușor, cînd motoarele porniră. Alex se uită la ceas. Era miezul nopții.

— Unde mergem? întrebă ea, alene.

— Ți-am spus, vom urma calea lunii. Când ieșim din golf, ar trebui să avem destul vînt ca să ridicăm pînzele. Atunci vei vedea de ce-i în stare cu adevărat „*Atalanta*”. Taie valurile la fel de lin ca un delfin.

— Iubești mult nava asta, nu-i așa?

Alex dădu din cap.

— Am găsit-o părăsită într-un șantier naval de lîngă Marsilia și am cumpărat-o pe-o nimica toată. Luni de zile am petrecut recondiționînd-o: am ales cheresteaua pentru punte, am supervizat construirea bordajului nou și instalarea catargelor... Simt că e creația mea, o parte din mine...

O ridică în picioare și, cu brațul pe după umerii ei, o conduse pînă la parapet.

— Fii atentă, îi spuse el.

Honeychile se uită la marinarii care se urcau pe greement; nu peste mult, se desfășură o velă, apoi încă una. Vîntul le umflă, și nava porni cu viteză prin noaptea înstelată, în direcția lunii.

În ochii lui Alex se citea fericirea.

— De ce nu renunți la toate celelalte, Alex? îl întrebă ea. Ești un om bogat. Ți-ai putea petrece tot timpul la bord, și ai fi fericit, nu?

Alex ridică din umeri.

— Numai de-ar fi atît de ușor... „*Atalanta*” mă face fericit fiindcă este unul dintre puținele lucruri pe care le-am cumpărat din dragoste, nu ca pradă a proprie mele vendette personale. Un război împotriva omului care a fost tatăl meu.

O cuprinse cu brațul, trăgînd-o mai aproape. Niciodată nu vorbea despre trecut, nici chiar cu mama lui. Trăia fiecare zi așa cum venea, mergînd repede înainte, fără a-și pierde vremea cu gîndurile fiindcă erau prea dureroase, și-l făceau să se urască pe sine însuși și mai mult pentru ceea ce făcuse. Nu-i era ușor să-i spună femeii pe care o iubea că era un dușman crud și răzbunător, dar dacă voia ca între ei să existe ceva, trebuia ca Honeychile să înceapă prin a ști adevărul, și povestea răzbunării care-l urmărise toată viața.

—Aveam unsprezece ani, începu Alex, cînd l-am văzut prima oară pe tatăl meu. Era tîrziu cînd a intrat în *Il Sorrentino*, dar am știut că el trebuia să fie, după reacția mamei. A pălit la față, iar ochii i s-a tulburat, de șoc. Individul nici măcar n-o mai ținea minte; s-a uitat prin ea ca și cum n-ar fi existat. Pentru el, nu era decît o slujnică oarecare. Mama s-a întors și a fugit la bucătărie, dar eu am rămas pe loc să mă uit.

Era înalt, chipeș, arogant. Un aristocrat cu un nume de vază și proprietar al unei linii comerciale. Toată lumea îi știa navele, fregatele și mai ales vasele de linie, „*Excelsior*“, care-l îmbogățiseră. Iar proprietarul cafenelei și chelnerii se slugăreau în fața lui, încîntați că le intra în local un om atît de important.

Îl însoțea un băiat, fiul lui. Era mai mic decît mine, dar atît de încrezător, de sigur pe locul său de drept în lume, ca fiu al unui aristocrat bogat... Iar eu nu eram decît un băiat sărac, care le turna apă în pahare. Mama, care tremura în bucătărie, era amanta de mult uitată; simpla femeie care le

aducea farfuriile cu mâncare. Pentru ei, însemna mai puțin decît nimic, nevrednică nici de cea mai mică atenție.

M-am gîndit cum trebuia să fi arătat mama la brațul lui: cu perle la gît și îmbrăcată într-o rochie elegantă, servită și tratată ca o doamnă ce era. Iar eu ar fi trebuit să fiu fiul care mergea mîndru pe lîngă tatăl cel arogant și plin de sine, tatăl care nîcînd nu-mi recunoscuse existența și despre care acum știam că nici n-ar fi făcut-o vreodată.

Îmi amintesc că mă uitam la băiat. Arăta ca un prințor, atît de sigur pe sine și pe moștenirea lui, ca și pe locul ce i se cuvenea în lume. În acel moment, am jurat să mă răzbun.

— Într-o zi, i-am spus eu mamei, care mă asculta cu ochii în lacrimi, într-o zi am să i-o plătesc, pentru ceea ce ți-a făcut. Pentru ceea ce *ne-a* făcut. Îți dau cuvîntul meu de onoare că am s-o fac.

Alex făcu o pauză. Stătea rezemat de copastie, cu mîinile în față, privind dîra argintie așternută de lună pe mare. Dar Honeychile știa că n-o vedea. Vedea doar chipul tatălui său, și pe al fiului care ar fi trebuit să fie el.

— Peste ani de zile, reluă Alex după un timp, cînd am devenit bogat și puternic, am pornit să-i caut și să mă răzbun. Mi-am găsit inamicii slăbiți. Pierduseră bani, din investiții imprudente. Proprietățile lor erau ipotecate din greu: somptuosul palazzo de la Roma, vila de la țară, casa din Paris... Vasul de linie fusese vîndut, pentru a încerca să achite măcar o parte din datorii. Tot ceea ce aveau era în pericol.

Acționînd incognito, le-am cumpărat vapoarele. M-am dus la bancă și am cumpărat ipotecile pe proprietățile lor,

pînă cînd toate au devenit ale mele. Atunci, am trimis un reprezentat care să le ceară achitarea imediată a tuturor datoriilor.

Ridică din umeri.

— Desigur, n-aveau bani. Am executat ipotecile și i-am evacuat de pe toate proprietățile. Acum, toate navele, pămînturile și casele lor trecuseră în posesia mea. Învinsesem.

Nu i-am spus mamei ce făcusem; ea era o femeie bună și ar fi fost șocată de cruzimea mea. Nu i-am spus decît că mă răzbunasem.

Mă gîndeam că, de-acum, în fine voi fi fericit. Acum eu eram „prințisorul“, iar celălalt fiu, cel legitim, decăzuse în mizerie. Desigur, nu știau că eu le-o făcusem, că eu eram cel care-i distrusese.

Printr-o ironie a sorții, într-o zi, nu peste mult, fiul a venit la sediul meu să ceară o slujbă. Eu stăteam la birou, privindu-mi rivalul și știind că-l aveam în mînă. Era înalt, blond, chipeș, tînăr și politicos, încă plin de acea încredere în sine proprie educației pe care o primise, creșterii, anturajului. *Numelui* său.

Îmi zîmbea încrezător; cum l-aș fi putut respinge? Avea experiență în navlosri, era cine era... Avea atît de multe de oferit...

Nu i-am dat slujba.

Încrederea în sine i s-a risipit; era disperat.

— Domnule, nu înțelegeți, a insistat el. Am *nevoie* de slujba asta. Familia mea trece prin vremuri grele. Tata s-a îmbolnăvit de-atîtea griji. Vă rog, domnule, vă implor...

Alex încă mai putea să se vadă pe sine însuși, cum ridicase nepăsător din umeri, în timp ce-i întorcea celuiilalt spatele.

— Se spune că milostenia începe acasă, răspunsese el, peste umăr. Dumneata ai o familie, un titlu... Să vedem dacă-ți vor oferi ele vreo slujbă.

O privi pe Honeychile, sumbru.

— Răzbunarea mea era desăvârșită. Credeam că urma să fiu fericit. În fond, aveam tot ce-mi dorisem, nu? Eram bogat, plin de succese, îi cumpărasem mamei mele un apartament luxos la Roma și o casă la țară. Dar, cumva, ochi rugători ai fratelui meu după tată continuau să-mi bîntuie visele.

În cele din urmă, am ajuns la o vreme când eram și victorios, și fericit. În sfîrșit, îmi scosesem din minte trecutul. Apoi, Într-o zi, am citit despre sinuciderea omului care-mi fusese tată. M-am simțit tulburat, copleșit de rușine. Nici nu suportam să mă gîndesc.

Alex își îndreptă umerii, începînd să se plimbe pe punte, cu mîinile în buzunare. Dintr-o dată, arăta atît de singur, de deznădăjduit, încît lui Honeychile îi veni să alerge la el, să-l îmbrățișeze, să-i spună că toate acele lucruri erau în trecut și trebuia să le uite. Oprindu-se, Alex se întoarse iar cu fața spre ea.

— Acum, *eu* eram cel slab, spuse el. Și, în slăbiciunea mea, m-am dus la fratele meu după tată și i-am spus cine eram și ce făcusem. I-am spus că *eu* eram cel care le cumpărase ipotecile și le executase, că *eu* le luasem vapoarele și-i împinsesem la faliment. Că *eu* îi ruinasem. După care, i-am înapoiat toate proprietățile și navele, și

i-am mai plătit și o sumă uriașă, în compensație pentru ceea ce făcusem.

Și cu asta, am crezut, că terminasem — îi spuse el lui Honeychile, cu un glas sec, lipsit de orice emoție. Mi-am recunoscut greșeala. I-am redat fiului puterea. *Iar răzbunarea lui a fost și mai cumplită decât a mea.* De-atunci, în fiecare zi a vieții mele m-am simțit pedepsit pentru ceea ce făcusem.

Văzu lacrimile din ochii ei și compasiunea întipărită pe fața tinăra și frumoasă.

— Să nu-ți pară rău pentru mine, îi spuse, cu glas aspru. Nu merit. Și asta-i motivul pentru care am pornit în această călătorie. Fiindcă am nevoie ca tu să știi adevărul despre mine, să-l vezi cu propriii tăi ochi. Mîine, ai să înțelegi.

Se uită la ceas și spuse cu glas repezit:

— E târziu. Trebuie să dormi.

— Dar, Alex, începu ea să protesteze.

O întrerupse, acoperindu-i buzele cu degetele.

— Noapte bună, dulce Honeychile, spuse el. Cum spunea patronul cafenelei, „și mîine e o zi“. Oricum, amîndoi avem nevoie de puțin somn.

O luă de mînă și o conduse pînă la cabinei.

— Somn ușor, *cara mia*, îi ură.

După care, depunîndu-i pe buze un sărut abia simțit, se întoarse și plecă, înapoi pe punte, unde putea să fie singur — singur cu gîndurile lui.

Capitolul 38

În noaptea aceea, Alex n-a dormit. Era obișnuit cu nopțile nedormite, avusese parte de multe, în ultimii ani, nopți în care se întreba dacă meritase totul... Iar răspunsul era întotdeauna același.

Ar fi dat orice ca să poată întoarce ceasul înapoi și s-o ia de la început.

Pînzele navei fuseseră strînse, iar motoarele puternice o împingeau stărnit prin noapte. Alex stătea rezemat de parapet, cu privirea peste marea de indigo.

„*Atalanta*“ mergea spre nord, apropiindu-se de destinație. Cînd începu să se ivească lumina cețoasă a zorilor, Alex coborî sub punte, să-și ia o cafea.

Honeychile ajunsese acolo înaintea lui. Purta o bluză albă și avea părul legat la spate cu o panglică albastră. Sorbea dintr-o ceașcă de cafea, uitîndu-se prin hublou la ceața ce plutea pe deasupra apei. Întoarse capul spre el, zîmbindu-i.

— Arăți de parc-ai avea vreo paisprezece ani, remarcă el. Cum e cafeaua?

—Tare, dar bună.

Alex se duse la bufet și-și turnă și el o ceașcă.

— Ai dormit bine?

— Tu ce crezi?

Ochii li se întâlneau; într-ai ei se citea tristețea, iar într-ai lui, oboseala.

— E plăcut să fii treaz pe puntea unei nave, la crăpatul zorilor, spuse el, întinzându-i mâna. Hai, ia-ți cafeaua cu tine, și-am să-ți arăt.

Ieșiră pe dunetă, în timp ce pe cer se întindea o aură perlată. Dintr-o dată, fu străbătută cu dîre rozacee, apoi aurii, în timp ce soarele risipea ceața de pe prafața calmă a apei. Domnea o liniște totală, nu se-auzea nici un țipăt de pasăre, nici un foșnet; pînă și marea era tăcută.

— De fiecare dată cînd văd asta, îmi spun că așa trebuie să fi fost și în zorii facerii lumii, se minună Alex.

Honeychile își amintea toate acele aurore fermecătoare la fermă, unde soarele părea să explodeze la orizont, iar vîntul căuta ca o pasăre de pradă prin ierburile uscate.

— Cred că la fel e și în paradis, spuse ea cu mirare, în timp ce negura se risipea. Unde mergem, atît de repede?

— Într-un loc pe care-l știu eu, răspunse Alex, uitîndu-se la ceas. Ar trebui să ajungem acolo cam pe după-amiază. Deocamdată, hai să luăm micul dejun. Mario îl pregătește deja — avem fructe proaspete din Positano, cafea de la Roma, pîine proaspătă coaptă de bucătarul nostru, și conserve de la Fauchon, din Paris. Sau, dacă preferi stilul american, ouă cu șuncă, și cozonac cald, deși nu știu de unde le-au comandat.

După masă, Alex spuse că avea de rezolvat niște treburi, așa că Honeychile își luă pe ea un costum de baie și se întinse la soare, cu o carte alături.

Alex nu apăru la prînz. Fără poftă, fata ciuguli dintr-o salată, de una singură.

La două și jumătate, stewardul o anunță că aveau să ajungă la destinație în vreo douăzeci și cinci de minute. Honeychile se grăbi să se pregătească, întrebîndu-se cu teamă de ce erau toți atît de secretoși.

Alex o aștepta. Arăta obosit, ca un om care nu dormise toată noaptea.

— Iată-te, spuse el. Tocmai la timp.

„*Atalanta*“ aruncase ancora, iar pe mal îi aștepta un Mercedes scump. În timp ce Alex se așeza la volan, Honeychile întoarse capul spre el, întrebîndu-l:

— Unde mergem?

— Să-ți arăt cea mai frumoasă casă din lume, răspunse el încet. Și motivul pentru care nu-ți pot cere să-mi împărtășești viața.

— Alex, nu! protestă ea, dintr-o dată speriată. Nu e nevoie. Știi că te iubesc. Nu mă interesează secretelile tale. Te rog, hai mai bine să nu mergem.

—Trebuie, insistă el cu blîndețe. Te voi lăsa să vezi cu ochii tăi; rezultatul victoriei mele.

Porniră în tăcere pe drumul cu serpentine, printre colinele presărate cu vii și sate vechi, pînă cînd, într-un tîrziu, mașina încetini și coti pe o alee așternută cu nisip alb, care urca printre două șiruri de plop. Viile se întindeau ca un covor cu modele regulate peste pantele colinelor din jur, iar în vîrf, dincolo de un crîng de măsline și chiparoși bătrîni, se înălța o frumoasă casă de culoarea teracotei.

—*Villa d'Ombrusco*, spuse Alex. „Casa umbrelor“. A fost a mea, locul pe care-l iubeam cel mai mult pe lume.

Cînd am cumpărat-o, m-am gîndit că Dumnezeu nu mi-ar fi putut dărui un decor mai minunat unde să-mi petrec tot restul vieții.

Menajera, o bătrînă zîmbitoare, îmbrăcată în negru, deschise ușa și-i salută.

— *Ah, Signor*, spuse ea, mă bucur să vă revăd. *Bon giorno, Signorina*.

— Cum mai merge, Assînta? întrebă el, intrînd în holul răcoros, cu dale de gresie pe pardoseală.

— Ca de obicei, *Signor*. N-avem de ce să ne plîngem. Poate *Signorina* dorește ceva răcoritor, îi zîmbi ea lui Honeychile. Am pregătit limonadă proaspătă, și mai avem și *biscotti* din aceia mici, care vă plac dumneavoastră atît de mult, *Signor*.

Îi conduse într-un frumos salon mobilat cu antichități și canapele confortabile. Glaswandul dădea pe o terasă pietruită, cu viță-de-vie deasupra. Un măslin bătrîn își arunca umbra peste curte, iar într-un colț, o statuie a lui Bacchus vărsa apă într-un bol de piatră, cu un clipocit cristalin.

— Îmi dau seama de ce-ți place așa de mult aici, spuse Honeychile.

— Îmi plăcea, o corectă Alex. Acum nu mai e decît un monument al puterii mele destructive.

— I-am spus lui *Signora* că ați venit; anunță Assînta, aducînd carafa de limonadă și paharele înalte cu cuburi de gheață, pe o tavă. Nu primim prea multe vizite, îi zise ea lui Honeychile, cu regret.

Se auziră pași pe pardoseală, iar Alex se ridică repede în picioare, ca s-o întîmpine pe femeia care tocmai intra. O

sărută pe obraji, îmbrățișînd-o strîns, apoi o luă de braț și o conduse spre masă.

Era o femeie frumoasă, dar dureros de slabă, cu păr negru unduitor și o față palidă, sculpturală, parcă fără vîrstă. Se rezema la brațul lui Alex, mergînd încet, cu ajutorul unui baston. Honeychile văzu că avea degetele pline de diamante, iar la gît, un colier de perle. În timp ce se apropia, n-o salută pe Honeychile, nici nu păru să-i remarce prezența; ochii ei mari și întunecoși erau lipsiți de orice exprese.

— Dă-mi voie să ți-o prezint pe soția mea, îi spuse Alex.
Signora Ottavia Scott.

Honeychile o privi pe frumoasa femeie, iar inima i se umplu de durere pentru amîndoi. Acum înțelegea în sfîrșit de ce Alex o ținuse la distanță. Știa că n-ar fi părăsit-o niciodată pe Ottavia, că iubirea și compasiunea aveau să-l țină legat de ea pentru totdeauna.

— Ottavia nu poate vorbi cu tine, continuă Alex, privind-o sumbru pe Honeychile. Nici măcar nu știm sigur cît înțelege din tot ceea ce se întîmplă. Dar, cel puțin, știu că vrea să stea aici, în casa asta. Poate că trăiește în lumea amintirilor ei din trecut, cînd eram fericiți. Sper, numai, să fie așa. O vizitez cît pot de des. Mereu nădăjduiesc că-i face plăcere să mă vadă, dar de celè mai multe ori pare mulțumită doar să stea aici, pe terasă, ascultînd fîntîna și păsările.

O ajută să se așeze. Ochii ei goi se opriră o clipă asupra lui Honeychile, apoi întoarse iar capul spre Alex.

— Ottavia, ea e o prietenă, spuse el, pe cel mai firesc ton.

Dar soția lui nu-l asculta. Începuse să se uite în jur, agitată, și nu peste mult din grădină veni în fugă o pisicuță

neagră. Îi sări în poală, iar femeia o cuprinse protector cu brațele.

— După cum vezi, spuse Alex, Ottavia are o mică prietenă care să-i țină de urît.

Glasul lui Alex era blînd. Turnă limonadă și-i duse soției sale paharul la buze, ca să bea. Apoi, o șterse la gură cu un șervet și se așeză alături.

— Ottavia nu mai poate vorbi de cincisprezece ani, îi spuse el lui Honeychile. Și trebuia să vezi cu ochii tăi de ce nu pot s-o părăsesc.

— Înțeleg, răspunse ea încet.

Alex clătină din cap.

— Ba nu, nu înțelegi. Abia de-acum încolo vei înțelege.

Și, privind-o pe Ottavia, începu să-i povestească lui Honeychile tot ceea ce se întîmplase, cu atîția ani în urmă.

— Era la un an după ce mă întîlnisem cu celălalt fiu al tatălui meu, spuse el, încet. Îi dădusem înapoi vapoarele, proprietățile, tot ceea ce luasem de la ei. Mă achitasem de datorie și-mi împăcasem și conștiința. Și credeam că mă mîntuisem.

Am cunoscut-o pe Ottavia la Capri. Era în vacanță, cu mama ei. Arăta fantastic de frumoasă, ca o fată fermecată, cu păr negru și bogat, și ochi căprui, scînteietori. Mama ei era debilă, bolnavă de artrită, iar Ottavia îi împingea scaunul rulant pe colinele abrupte din Capri, aproape fără să se oprească pentru a-și trage respirația. Mă uitam la ea și-mi spuneam că era de neîmblînzit.

Stăteau la același mic hotel ca mine, în piazza. Seara o vedeam la cină, singură, iar chelnerul mi-a spus că mama ei prefera să mănînce mai devreme și să se odihnească.

Ottavia a observat că mă uitam la ea și mi-a zîmbit încurajator, așa că am întrebat-o dacă nu vrea să facem o plimbare prin piazza, și să bem ceva la cafenea.

A fost de acord, și ne-am plimbat pe micul drum de pe coastă, timp în care mi-a povestit despre boala mamei sale, și despre tatăl ei, care fusese medic, la Milano, și murise cu un an în urmă. Ea avea nouăsprezece ani și sperase să studieze tot medicina, dar acum nu mai putea decît să se ocupe de mama ei. Nu se plîngea, căci o iubea mult, însă se simțea la ea o anume nostalgie, cu gîndul la ceea ce-ar fi putut să se întîmple altfel.

Era atît de frumoasă, de bună și de generoasă, încît m-am îndrăgostit de ea pe loc. Trebuia să mă întorc la Roma și la treburile mele, dar am preferat să mai rămîn cu ea, la Capri. După două săptămîni, cînd i s-a terminat și ei vacanța, am cerut-o în căsătorie.

Alex închise ochii, amintindu-și.

— Ea n-a făcut decît să se uite la mine, iar pe fața ei am văzut o dragoste la fel de mare. Și-a pus mîna într-a mea, cu deplină încredere, deși abia dacă mă cunoștea. Și a încuviințat.

Ne-am căsătorit în săptămîna următoare, într-o bisericuță din Capri. N-avusesem timp nici măcar să-i iau verighetă, așa că i-am promis-o pe cea mai frumoasă, după ce ajungeam la Roma. Pentru moment, și-a ales doar un mic inel de argint, de la magazinul local, și pe acela i l-am pus în deget.

Ochii lui Honeychile fură atrași spre mîna Ottaviei, care mîngîia pisica.

— E același inel pe care-l poartă și azi, spuse încet Alex. Era prea sentimentală ca să-l mai schimbe. A spus că ne-ar aduce ghinion.

Îmi aduce aminte cum am mai râs. Ce ghinion ni s-ar fi putut întâmpla? Eram tineri, ne iubeam, aveam tot ce ne puteam dori. Sau, cel puțin așa credeam, pînă peste un an, cînd mi-a spus că era însărcinată, și mi-am dat seama că încă nu avuseserăm „totul”. Abia acel copil avea să întregască lumea noastră.

Locuiam într-un apartament din Roma, dar Ottavia a hotărît să ne luăm o casă la țară, pentru copil, așa că am pornit să căutăm și, în cîteva săptămîni, am găsit *Villa d'Ombrusco*. Din nou, amîndoi ne-am îndrăgostit la prima vedere. Am cumpărat-o imediat și ne-am petrecut săptămînilor rămase ale sarcinii supervizîndu-i restaurarea. Cînd ni s-a născut fiul, totul era pus la punct.

Alex făcu o pauză. Se rezemă de spătar, cu ochii închiși, ca și cum și-ar fi adunat curajul pentru a continua.

Honeychile o privi pe Ottavia, care-și mîngîia în continuare pisica. Fața ei era lipsită de orice expresie. Se înfioră; nu voia să mai audă ceea ce avea de spus Alex, știind că avea să fie îngrozitor.

— Uitasem complet de tatăl meu și de fiul lui, urmă Alex. Mi-i scosesem de tot din minte, în sfîrșit. Așa că am fost foarte surprins, cînd s-a întors să se răzbune.

Aveam să aflăm mai tîrziu că se dusese la bandiții dintre dealuri, pe care-i cinstise din belșug cu grappa, la cafenea, spunîndu-le că le făcea o favoare: cunoștea un armator bogat, cu o nevastă și un copil mic. Le-a spus că dacă-i răpeau soția și fiul, omul avea să plătească o avere în

schimbul lor. Apoi, le-a dat bani și s-a întors la Roma. Știa că nu mai avea nimic altceva de făcut decît să aștepte.

Fiul meu avea patru luni, cînd au venit să-i ia. Ottavia avea doar douăzeci și unu de ani. Timp de două săptămîni, n-am auzit nimic. Poliția nu găsea nici o urmă. Eu eram înnebunit, distrus, mă văietam, amenințam și juram să omor pe oricine se atinsese măcar de un fir de păr din capul lor. Apoi, au trimis o cerere de răscumpărare. Am făcut tot ce spuneau acolo. N-am anunțat poliția. Am plătit suma enormă pe care o ceruseră, iar ei mi-au trimis înapoi soția și copilul.

O privi pe Honeychile cu ochi bîntuiți, în care se vedea în sfîrșit toată adîncimea durerii lui.

— O violaseră și o brutalizaseră, după care i-au tăiat limba, ca să nu poată povesti. Fiul nostru murise. Cînd au fost găsiți, încă-l mai ținea strîns la piept, cam la fel cum ține acum pisica. Și-și pierduse complet mințile.

Alex se ridică și se duse lîngă soția lui. Îi puse mîinile pe umeri, protector, iar ea își ridică spre el fața frumoasă și inexpressivă.

Rece, fără nici o emoție vizibilă, Alex continuă:

— Cei care-o făcuseră au fost vînați ca niște fiare sălbatice, cum și erau. Mai tîrziu, cînd li s-au găsit trupurile, s-a constatat că și ei aveau limbile tăiate. Nu s-a aflat niciodată cine le-o făcuse — sau, dacă existau bănuieli, nimeni n-a scos o vorbă.

Ochii lui Honeychile îi întîlniră pe ai lui.

— Iar acum înțelegi de ce noi doi nu putem avea nici un viitor, spuse Alex simplu, cu vinovăția și regretul întipărite clar pe față.

Își sărută tandru soția pe obraji, apoi o chemă pe menajeră să se ocupe de ea.

— Nu e nevoie să ne conduci, Assînta, îi spuse, zăbovind încă o clipă să se uite la Ottavia, care rămăsese cu pisicuța neagră în brațe. Ai grijă de ea, te rog.

— Sigur că da, *Signor*, răspunse cu blîndețe servitoarea. Întotdeauna voi avea grijă.

Se urcară din nou în Mercedes și porniră în tăcere spre poalele colinei.

— Ei, Honeychile, întreabă Alex după un timp. Ce părere ai acum despre Alex Scott cel bogat, inteligent și de succes? Acum, cînd știi adevărul: că e un om cu inima plină de secrete și vinovăție, pe care nimic n-o să le poată șterge vreodată? Mai este omul care credeai?

— E și mai mult decît atît, răspunse ea, încet. E un om de onoare, un om curajos, care nu-și declină responsabilitățile și nu uită cît de mult a iubit. N-aș vrea decît...

Ezită.

Alex îi aruncă o privire:

— Decît..?

Voise să spună că nu-și dorea decît s-o poată iubi și pe ea la fel de mult, dar clătină din cap, și parcurseră restul drumului în tăcere.

Seara, după cină, se plimbnară pe punte, privind marea luminată de lună, savurînd briza și vecinătatea, prin mîinile înlănțuite.

— Dac-ai ști, numai, cît de mult te iubesc... murmură el, sărutînd-o pe gît, apoi pe umeri și pe buze.

— Arată-mi, Alex, șopti ea.

Și, în timp ce o săruta, știu că viitoru-i era pecetluit. Chiar dacă nu ajungea niciodată soția lui Alex Scott, avea să fie întotdeauna femeia pe care el o iubea.

Capitolul 39

Primele zile ale lunii iunie erau blinde și îmbalsămate, cu câțiva nori albi și pufoși plutind pe cerul albastru pal. Gaițele și codobaturile tăifăsuiau prin tufișuri, în timp ce Laura mergea călcare pe iapa murgă pe care Billy i-o oferise ca dar de nuntă, prin satul Swinburn. Grădinile atent îngrijite erau în plină floare, iar fata încetini la pas, admirînd narcisele din curtea lui Frank Longbottom și albastrul orbitor al zambilelor, care-i amintea de culoarea ochilor lui Honeychile.

Își dorea atît de mult ca și Honeychile să fie la fel de fericită! Nu că n-ar fi fost — îl iubea pe Alex, iar acesta o adora, dar puteau trece ani de zile înainte ca el să facă din ea „o femeie cinstită“, cum spusese unchiul Mountjoy.

Desigur, pe lângă fuga Prințului de Wales cu doamna Simpson, relația lui Honeychile cu Alex trecea aproape neobservată, deși unchiul Mountjoy remarcase cu tristețe că niciodată n-avea să mai fie primită în loja regală de la Ascot. Iar după tragedia morții lui Harry, toată lumea știa că erau amănți. Lui, însă, Honeychile îi spusese între patru ochi că pe-atunci încă nu fuseseră. Asta se întîmplase mai tîrziu, pe iahtul lui, într-o noapte cu lună pe Mediterana...

Honeychile sosise deja la Swinburn, pentru nuntă, iar Alex urma să sosească în aceeași seară. Anjou și mama ei, Madame Suzette, veneau a doua zi, ca și unchiul Mountjoy și mătușa Sophie — numai că ei aveau să stea cu toții la *Old Swan*, în Harrogate.

Laura își mîna calul la trap, pornind pe aleea dinspre conac. Îl văzu pe Swayne patrulînd prin curte, și se întrebă din nou oare ce se aștepta să găsească. La Swinburn nu se întîmplau niciodată lucruri ilegale — nici furturi, nici violențe, nici nu se găseau trupuri decapitate în cufere. Și nici n-aveau să fie vreodată.

Honeychile stătea culcată pe un taluz cu iarbă, la umbra unei sălcii. Ar fi trebuit să citească, chipurile, dar de fapt se întorsese pe burtă și se uita în pîrîiaș, la peștișorii care înotau printre pietre, și la cîte un păstrăv ce-i pîndea din umbra malului. Ridică privirea cînd cockerul spaniel se apropie, știind că Swayne nu era departe.

— Aici sînt, domnule Swayne, în deplină siguranță! îi spuse, la fel de convinsă că n-avea nici un rost să „stea cu ochii pe ea“, cum insistase unchiul Mountjoy.

Swayne îi adresă un semn de salut cu mîna, apoi se întoarse și porni spre bucătărie.

Honeychile moțai afară toată după-amiaza, apoi intră în casă, dornică să bea un ceai. Luă o ceașcă de *Earl Gray* și unul dintre uriașele cornuri *Fat Rascal* ale lui Gladys, umplute cu cireșe și migdale.

Cînd termină, auzi sunînd telefonul. Alergă să răspundă, întîlnindu-se pe drum cu Swayne, care intra în bucătărie să ia cina.

Honeychile ridică receptorul și spuse, cu sufletul la gură:

— Swinburn 231.

— Honeychile?

Zîmbi. Glasul lui Alex continua să-i dea fiori de emoție și surpriză.

— Aproape am ajuns, *carissima*, spuse el. Sînt cu mașina, acum vorbesc din York. M-am oprit să mănînc ceva de cină, apoi pornesc mai departe. În două ore, cel târziu, voi fi acolo.

— Abia aștept, răspunse Honeychile. Și sînt la fel de nerăbdătoare și să ți-o prezint pe bunica Laurei. O să-ți placă la nebunie.

Alex rîse.

— Dacă spui tu asta, atunci sînt sigur că așa va fi.

Îi spuse că-l iubea, apoi închise telefonul și se duse la etaj, unde făcu o baie rapidă și se pieptănă, după care coborî iar la bucătărie. Swayne tocmai își terminase cina, iar Gladys strîngea masa.

— Ce-ar fi să-ți iei liber o oră, două, domnule Swayne? îi propuse ea. Cred că devotamentul cu care-ți faci datoria merită o sticlă de Bitter și un joc. Alex trebuie să sosească, Laura de asemenea, n-are ce să se întîmple pînă atunci.

Lui Swayne îi era tare dor de un Bitter, într-adevăr. Se uită la spaniel, care stătea încovrigat cu cîinii collie, lîngă ușa din spate.

— Ei, atunci, dacă sînteți sigură că se poate, domnișoară Honeychile...

— Sigur că se poate. Ba chiar, mă simt vinovată că lucrezi atît de multe ore. Ar trebui să chemi pe cineva care să te ajute.

— Mîine, vor trimite un om de la comisariatul local, domnișoară. Iar sîmbătă, desigur, la nuntă, o să avem un contingent întreg de polițiști.

Totuși, Swayne încă mai ezita.

— Excelența Sa a spus să stau tot timpul cu ochii pe dumneavoastră.

Honeychile rîse:

— Zău că nu e nevoie. Distracție plăcută, domnule Swayne. Cum spuneam, meriți.

Lăsînd-o pe Gladys să spele vasele la bucătărie, Honeychile se întoarse la etaj. Își amintea cît de singură se simțise la fermă, ascultînd sunetele nopții. Acum nu mai era singură; era cea mai fericită femeie din lume, dacă n-o punea la socoteală și pe Laura, care avea să se mărite peste două zile.

— Acum plec și eu, domnișoară Honeychile! strigă Gladys, de la parter.

— A, bine, Gladys, răspunse Honeychile, alergînd pe palier ca să-și ia rămas-bun de la ea. Ne vedem mîine!

— Cu noaptea-n cap, domnișoară! Sînt o droaie de treburi de făcut. Mai avem doar două zile pînă la nuntă.

Și plecă grăbită, trîntind ușa în urma ei, în felul care de zece ani o tot făcea pe Jeannie Swinburn să bombăne.

Închizînd încet ușa camerei, Honeychile se duse la oglindă, unde își aranjă părul, se rujă și-și dădu cu puțin *Chanel No. 5*, în așteptarea lui Alex. Apoi se uită la ceas, întrebîndu-se unde întîrziau Laura și Jeannie. Era deja aproape ora zece.

Ridică brusc privirea, la auzul unui zgomot de jos: probabil că ele erau.

Se duse iar în capul scării și întrebă:

— Laura, tu ești?

Nu primi nici un răspuns. Surprinsă, fugi la parter și se uită în salon. Gladys aprinsese lămpile înainte de a pleca, dar acum era gol. Nedumerită, ascultă din nou — și-l auzi: un fel de foșnet... Se întrebă dacă or fi fost cîinii, care se

întorceau în casă, și porni iar pe culoar, spre bucătărie. Ajunsese la jumătatea distanței, când luminile se stinseră.

— Oh... murmură ea, oprindu-se pe loc, cu o mînă la inimă. „S-o fi ars o siguranță“, își spuse, dîndu-și seama că nu avea idee unde era tabloul electric.

În clipa următoare, auzi din nou zgomotul.

Frica i se strecură dintr-o dată pe șira spinării. Stătu nemișcată, ascultînd. Își spuse să nu fie așa de proastă. Avea să-i dea telefon lui Swayne la *Red Lion* și să-i spună ce se întîmplase. Prudentă, porni înainte, prin întuneric. Știa că telefonul era pe masa din hol, în dreapta. Întinse mîna să ridice receptorul...

O mînă o acoperi pe a ei, trîntind receptorul în furcă. Jack Delaney o imobiliză într-o clipă.

— Ei zi dacă nu-i ca pe vremuri, îi șopti el la ureche. Noi doi, împreună, Honeychile. Numai Rosie mai lipsește de-aici. Și bărbatu-tău, desigur.

Panica îi înmuie lui Honeychile genunchii. Abia apucă să-și spună că Alex avusese dreptate și Jack avea s-o ucidă, cînd acesta o lovi în cap cu făcălețul de la bucătărie. O secundă, lumea se învîrți în jurul ei — apoi, furia îi inundă venele cu adrenalină și ură.

— Ticălosule! zbiერă ea, smulgîndu-se din strînsoare, pentru a o lua la fugă spre ușă.

Jack o ajunse din urmă, repezindu-se s-o prindă. Honeychile îi trînti ușa peste mînă, și-și continuă goana afară pe trepte, cu mișcări nesigure, în noapte.

Auzi pașii lui pe pietriș, în spatele ei, și se rezezi în tufișuri, unde se opri un moment să aștepte, ascultînd. Inima-i bătea atît de tare, încît nu mai putea azi aproape nimic. Se gîndi la Swayne și la *Red Lion*, și la Alex, care venea cu mașina din York: dacă putea să se ascundă, avea

șanse să reziste pînă ajungeau ei acolo, nu peste mult. Spera numai ca acel răgaz să fie de ajuns ca să scape cu viață.

În apropiere, o crenguță trosni sub un picior, făcînd-o să tresară. Se lăsă în patru labe și porni tîrîș printre tufișuri, fără să ia în seamă pietrele ascuțite care o tăiau și crengile spinoase ce-i zgîriau brațele; ajunsese astfel pînă în spate, pe malul pîrîului, unde petrecuse o după-amiază însorită, alene, gîndindu-se cît de fericită era.

Rămase după trunchiul salciei, rezemată de acesta, cu privirea în întuneric. Inima părea să i se fi înțepenit undeva în gît, iar mîinile-i erau alunecoase de spaimă. Apele pîrîului bolboroseau pe-alături, iar pe deasupra lor își auzea sunetul propriei respirații.

„Alex, o, Alex, vino...” se rugă ea. „Nu vreau să mor și să te pierd, chiar acum...”

Închise ochii, imaginîndu-și chipul lui, ca și cum așa l-ar fi putut face să vină mai repede și s-o găsească.

În clipa următoare, Jack o înhăță.

— Nu! țipă ea. Nu, nu, nu...!

Din depărtare, i se păru că azi lătratul unui cîine. Jack o mai lovi o dată. Ținîndu-se de cap, Honeychile căzu la pămînt, și-și simți singele prelingîndu-i-se printre degete.

— Nu, gemu ea, te rog, nu...

Din tufișuri se auzi un sunet, distrăgîndu-i lui Jack atenția pentru o clipă. Fără să știe cum fusese în stare, Honeychile se ridică iar și o luă la goană.

— Ajutor! strigă, alergînd pe malul pîrîului. Ajutați-mă...!

Dar știa că Jack venea după ea, o ajungea din urmă, iar pe ea o părăseau puterile...

Din vegetație se auzi un freamăt și, cu un mîrîit gros, cockerul spaniel se repezi la Jack. Își înfipse dinții în brațul lui, cu un scrișnet de satisfacție, ca și cum și-ar fi

realizat o ambiție de-o viață. Jack scoase un răcnet de durere, încercînd să scape de cîine, dar acesta n-avea de gînd să-i dea drumul atît de repede.

Swayne se apropia și el, cu pași greoi, prin tufe. O văzu pe Honeychile prăbușită la pămînt și pe spaniel cu dinții înfiți în brațul ucigașului, și se năpusti într-acolo. Îl doborî pe Jack cu o lovitură scurtă în ceafă, cum învățase la Hong Kong, pe vremea cînd era polițist. Apoi, îi îndoi mîinile la spate și-i puse cătușele. În sfîrșit, se uită și la cîine, care continua să-și țină colții înfiți în brațul lui Jack.

— Bravo, bătrîne, îl felicită el, mulțumit.

Apoi o privi pe biata Honeychile, al cărei cap sîngera.

— Mă tem că v-am dezamăgit, domnișoară Honeychile, spuse el cu regret.

Honeychile începu să rîdă; ajunsese la un pas de moarte, lîngă ea Jack zăcea cu cătușele la mîini, iar Swayne își prezenta scuzele pentru că o salvase. Niciodată n-avea să poată înțelege arta englezilor de a se exprima cu menajamente.

Chiar atunci sosi și Alex, iar Honeychile se pomeni cuprinsă în brațele lui și strînsă la piept, lîngă inima care bătea aproape la fel de puternic ca a ei. Și știu că, acum, totul avea să fie bine.

Capitolul 40

La nunta Laurei vedeta a fost Jerome Swayne, fiindcă toată lumea vorbea despre felul cum salvase viața lui Honeychile și-l prinsese pe omul răspunzător de moartea lui Harry Lockwood.

Era o zi de iunie perfectă. Crini înalți și albi decorau altarul, iar stranele erau împodobite cu trandafiri înfloriți. Billy și cavalerul de onoare, în costumele lor elegante, de dimineată, cu cravate de mătase, așteptau lângă altar, împreună cu vicarul din Swinburn, reverendul Oates, care o cunoștea pe Laura de când se născuse. Bisericuța era plină-ochi; n-ar mai fi încăput nici un nuntaș în plus.

Lordul Mountjoy o aștepta pe Laura în holul din față de la **Swinburn Manor**. Se plimba nerăbdător pe pardoseală, cu mâinile la spate și degetele mari învîrtindu-i-se agitate, căci mireasa întârziase deja cu trei minute pentru plecarea la biserică.

— Unchiule Mountjoy!

Mountjoy se răsuci în loc și o văzu în capul scării.

Laura își dorise o adevărată nuntă de țară, iar acum arăta ca la carte, într-o rochie de mătase-tafta albă, cu un buchețel de trandafiri și crini. Purta tiara cu diamante pe

care o avusese soția Lordului Mountjoy, Penelope, la propria ei nuntă, și nenumărate alte mirese din familie înaintea sa.

— Ești o frumusețe, draga mea Laura, îi spuse Mountjoy, cu glasul sugrumat de emoție. Billy e un bărbat foarte norocos. Da, da — foarte norocos!

— Cred că eu sînt cea norocoasă, unchiule Mountjoy, replică ea, zîmbindu-i. Dacă nu erai dumneata, în veci n-aș fi venit la Londra. Nu l-aș fi cunoscut pe Billy, în tren. Și nici n-aș fi aflat ce unchi extraordinar am. Cel mai minunat unchi din lume, încheie ea, sărutîndu-l.

— Mda, mă rog, așa o fi, fu Mountjoy de acord, profund stînjedit dar și mulțumit.

O luă de braț și coborîră treptele, pînă la trăsura care-i aștepta — un landou deschis de la *Mountjoy Park*, vopsit în maro și auriu, tras de doi murgi din grajdurile lui Billy.

Orga atacă oratoriul lui Handel, în timp ce soția vicarului apăsa pe clape, iar băiatul ascuns în spate pompa la foale din răsputeri. Corul pe nouă voci, constînd din băieți și fete de prin partea locului, începu să cînte. Afară, cîinii lătrau viguros, iar bebelușii treziți din somn plîngeau din răsputeri.

Lordul Mountjoy îi dădu mireasa în primire mirelui, apoi se așeză pe locul lui din prima strană și se uită în jur.

Primele rînduri ale bisericii era pline cu membri ai familiilor Saxton și Mountjoy — deși contingentul Mountjoy era cam subțire reprezentat. Mătușa Sophie arăta ca o regină, în mătăsuri Bordeaux, cu diamante și o pălărie foarte înaltă, cu pană de struț. Jeannie Swinburn arăta fermecător, într-o rochie roz închis, cu o pălărie asortată. Și mai era și Madame Suzette, slabă și elegantă în

stil parizian, într-un taier verde-ca-marea de la *Patou* și o pălărie din cele mai frumoase, înclinată înainte cu un mic vâl punctat peste ochi.

Anjou era îmbrăcată și ea în verde, cu o fustă prea scurtă și una dintre drăguțele pălărioare ale mamei sale. Ea purta și colierul cu smaralde primit de la Mountjoy, ca și un enorm inel cu diamant, care trebuia să fi costat o avere. Lordul Mountjoy îl privea suspicios, întrebînd-se de unde Dumnezeu l-o fi avut; probabil îl moștense de la nebunatica aia de bunică a ei.

Iar Honeychile... Oh, da — Honeychile! O privi și pe ea, întrebîndu-se ce s-ar fi ales de el dacă fata era rănită mai grav — sau, și mai rău, ucisă. Polițiștii îi spusese că Delaney mărturisise totul. Ce altceva ar mai fi putut să facă? Swayne îl surprinsese asupra faptului.

Reieșea că plănuiise s-o ametească, apoi s-o ducă la Westacre Crag, cu mașina, pentru a o arunca de pe faleză, astfel încît să pară o sinucidere. Noroc că Swayne și cockerul spaniel îi dăduseră planurile peste cap.

În orice caz, acum era acolo, nevătămată și în siguranță, arătînd minunat într-o rochie de mătase galbenă ce avea aproape aceeași culoare cu a părului ei, lîngă Alex Scott — iar Lordul Mountjoy își spunea că, dacă dragostea o făcea să arate atît de fericită, chiar nu putea fi nici o problemă. În plus, Scott se dovedise a fi un băiat civilizat. Îi spusese trista poveste a soției sale, iar lordul îi înțelesese dilema, așa că le dăduse binecuvîntarea lui.

Peste cîteva săptămîni, Lordul Mountjoy stătea în bibliotecă, sorbindu-și obișnuitul whisky de seară și reflectînd la sensurile fericirii.

În *Mountjoy House* se lăsase iarăși tăcerea, acum că toate fetele plecaseră: Aranjase ca fiecare dintre ele să primească o parte egală din averea lui, oferindu-le astfel o mare șansă în viață și, simultan, le dăruise și inima lui. În schimb, ele îi aduseseră scandaluri și tragedii, dar și iubire și multă fericire.

Telefonul sună strident, risipind tăcerea.

— Alo! aproape că lătră el, când răspunse.

— Unchiule, eu sînt, Honeychile!

— Draga mea, unde ești? întrebă lordul, cu un zîmbet mulțumit.

— La Paris, cu Alex. Mergem să luăm cina cu Anjou și noul ei admirator — un francez, de astă dată.

Lordul *Mountjoy* gemu.

— Un francez, pufni el, nervos. Ce nu-i în regulă cu băieții noștri englezi, tare-aș mai vrea să știu!

Honeychile rîse, cu un chicotit ce răsună în urechile lui ca niște note muzicale.

— La urma urmei, unchiule, Anjou e și ea franțuzoaică.

— Așa e, așa e, îi dădu el dreptate, zîbind la gîndul propriei sale nechibzuințe. Cred că, în cazul ăsta, se cuvine s-o iert, adăugă, iar Honeychile rîse din nou.

—Voiam doar să-ți spun că toți vor veni la petrecerea lui Jeannie, sîmbătă.

— Mă bucur, răspunse *Mountjoy*, n-aș vrea s-o pierdeți. Vine și Laura, așa că va fi un fel de sărbătorire în trei.

— Atunci, ne vedem curînd, spuse Honeychile. Acum trebuie să mă duc, altfel întîrziem.

— Abia aștept să vă revăd, insistă lordul, nevrînd să întrerupă convorbirea.

— Și eu.

După o scurtă pauză, Honeychile adăugă:

— Și, unchiule Mountjoy, încă un lucru: te iubesc.

În urechea lui se auzi declicul telefonului, în timp ce legătura se întrerupea. Mountjoy îndepărtă receptorul de ureche, privindu-l cu un zîmbet încântat.

— Ei, să fiu al dracului, murmură el, continuînd încă să zîmbească.

Se rezemă de spătar și mai luă o înghițitură de whisky, cu gîndul la copiii pe care urmau să-i aibă fetele. Stră-strănepoții lui. Sau, mă rog, aproape... Era sigur că Georgie nu s-ar fi supărat dacă și-i însușea. Și, dacă tot stătea să se gîndească, Georgie nici nu fusese un băiat atît de rău, la urma urmei.

Un lucru era sigur: „fetele lui“ urmau să se întoarcă la el, în vizite. Avea ce să aștepte cu nerăbdare, la vîrsta lui înaintată. Nu mai era un bătrîn singur.

SFÎRȘIT